COLIN FORBES

Terminal

1984

Lui Jane
— cea care se îngrijeşte de toate

NOTA AUTORULUI

Clinicile elveţiene sunt printre cele mai bune şi avansate aşezăminte medicale din lume. Ele asigură un standard de îngrijire fără egal. Clinica Berna, care joacă un rol însemnat în acest roman, nu există. Toate personajele sunt rodul imaginaţiei autorului.

Terminal – forma cea mai concisă a unei expresii;
boală fatală; punct de conexiune într-un circuit
electric; gară sau aeroport de destinaţie...
The Concise Oxford Dictionary

Prolog

Nici o noapte n-ar fi trebuit să fie atât de rece ca aceasta. Nici o femeie n-ar fi trebuit să îndure ceea ce îndura Hannah Stuart. Alerga în josul colinei înzăpezite – ţipând atunci când nu putea tuşi, scuipându-şi plămânii. În spatele ei auzi apropiindu-se mârâitul şi lătratul ferocilor dobermani.

Purtând doar o cămaşă de noapte peste care îşi aruncase haina de blană, încălţată cu pantofi cu tocuri de cauciuc, ce aderau de solul nesigur, se împletici către gardul de sârmă ghimpată ce înconjura locul. Alergând, îşi smulse "obiectul" de pe chip şi de pe cap şi îl aruncă, înghiţind cu lăcomie aerul îngheţat.

Noaptea era întunecată, dar albeaţa zăpezii îi indica direcţia în care se îndrepta. Doar câteva sute de metri şi ar fi ajuns la gardul care mărginea şoseaua, lumea exterioară, libertatea. Acum, că putea respira aerul nopţii, se întrebă dacă nu cumva era chiar mai rău decât cu "obiectul" de care se lepădase. La o temperatură de sub zero grade, era ca şi cum ar fi respirat în gheaţă lichidă.

— Dumnezeule, nu! horcăi ea.

Ceva tocmai aterizase chiar în faţa ei, un proiectil de forma unei bombe de mortier, care ardea potolit, sfârâind. Încercă, disperată,

să-şi ţină răsuflarea cât timp străbătu ceea ce emana din obiect. Era imposibil. Inhală de mai multe ori din substanţa fetidă şi începu din nou să tuşească.

În spatele câinilor pe care îi eliberaseră, alergau bărbaţi în uniforme de tip militar, cu capetele şi chipurile hidos desfigurate de măşti bizare. Hannah Stuart nu privi în urmă, nu-i văzu – pur şi simplu, ştia că veneau după ea.

În locul înspre care alerga, o poartă impunătoare de sârmă despărţea gardul în două. Era închisă, dar ea ştia că sub picioarele ei se întindea drumul acoperit de zăpadă ce ducea la acea poartă. Acest lucru o făcu să se deplaseze mai repede, atât cât îi stătea în putere. Ajunse la poartă, tuşind în continuare, agăţându-se spasmodic cu mâinile de sârmă în timp ce se lupta să o deschidă.

Numai de ar trece o maşină pe autostradă, numai de ar vedea-o şoferul. Dacă ar reuşi să deschidă blestemata de poartă, ar putea chiar să scape cu viaţă. Atât de mulţi "dacă"... O copleşi panica pe care luptase să o ţină în frâu. Dezorientată, privi în ambele direcţii ale şoselei pustii, căutând cu privirea o pereche de faruri. Nimic nu se mişca în noapte. Cu excepţia câinilor care aproape o ajunseseră şi a oamenilor care, dispuşi în formaţiune militară de tip evantai, veneau în spatele animalelor.

Sughiţă pentru ultima oară. Mâinile, acum însângerate ca urmare a cramponării de gard, îşi slăbiră strânsoarea. Pete roşii de sânge mânjeau poarta acoperită cu gheaţă, în timp ce ea alunecă şi apoi, după câţiva paşi, se prăbuşi. Solul dur ca oţelul îi izbi puternic faţa.

Când ajunseră la ea, era moartă, cu ochii fără văz, chipul ei indicând deja semnele unei otrăviri cu cianură. Doi bărbaţi cu o targă o cărară înapoi, în susul pantei. Câinilor le fusese pusă lesa. Un bărbat scoase o bucată de tampon chirurgical, pentru a îndepărta urmele de sânge de pe poartă, apoi îşi urmă tovarăşii.

Acestea se petreceau în Elveţia în anul 1984. Pe poartă, o placă metalică avea gravat mesajul: *KLINIK BERN. Wachthund!* CLINICA BERNA. Atenţie la câini!

1

Tucson, Arizona. 10 februarie 1984. 45°C. Tremurul sfârâit al aerului fierbinte. Munţii Tucson, aspri şi crestaţi, păreau să vibreze în lumina orbitoare. În spatele volanului Jaguar-ului ei, proaspăt importat din Anglia, doctoriţa Nancy Kennedy, apăsând puternic acceleraţia, dădu frâu liber nervilor.

Redresă cu îndemânare derapajul roţilor în timp ce întoarse pe Autostrada 10 Interstate şi atacă virajul în ac de păr format de autostradă înspre trecătoarea Gates. Pasagerul de lângă ea, Bob Newman, nu aprecie manevra. Nori de praf îi învăluiră, iar el începu să tuşească. Se simţea ca după ce ar fi strigat, dacă nu chiar urlat.

— Trebuie să-ţi manevrezi cea mai nouă jucărie ca şi cum ai

concura la Brands Hatch? se interesă el.

— Maliţie tipic englezească? întrebă ea.

— Metodă tipic americană de a manevra o maşină nouă. Ar trebui să o conduci, comentă.

— Asta şi fac...

— Ceea ce faci tu este să-i sfâşii măruntaiele. Nu trebuie să murim doar pentru că eşti îngrijorată cu privire la soarta bunicului tău în acea clinică elveţiană.

— Uneori mă întreb de ce m-am logodit cu un englez, se răsti Nancy.

— Nu mi-ai putut rezista. Dumnezeule, ce cald e...

Newman: patruzeci de ani, avea părul des de culoarea nisipului, ochii albaştri, cinici, ai omului ce văzuse prea mult din partea ascunsă a vieţii, nas şi bărbie puternice, gură fermă, cu expresie amuzată. Ştia că erau 45°C. Văzuse temperatura afişată pe un panou electronic de pe faţada unei bănci, când părăsiseră oraşul Tucson. Purta pantaloni cafenii de doc, tricou alb, iar jacheta cadrilată, împăturită, o ţinea în poală. Transpira deja abundent. Praful se adăuga transpiraţiei. Era ora unsprezece dimineaţă, iar ei abia terminaseră cearta. Poate mai era timp pentru încă una. El o riscă.

— Nancy, dacă vrei să verifici de ce a fost expediat bunicul tău pe calea aerului la locul acela din Elveţia, atunci urmezi o direcţie greşită. Drumul ăsta *nu* duce la Clinica Berna...

— La dracu!

Înfipse piciorul în pedala de frână şi ar fi zburat prin parbriz, dar îi împiedică faptul că amândoi purtau centuri de siguranţă. O clipă mai devreme ea părăsise drumul, intrând într-un refugiu. Deschizând brusc portiera, ea ţâşni din maşină, se aşeză cu braţele încrucişate lângă parapet şi îi întoarse spatele.

El oftă. Lăsase, desigur, motorul pornit. Opri motorul, băgă cheile în buzunar şi i se alătură, ţinând jacheta pe braţ. O studie cu coada ochiului.

În vârstă de douăzeci de ani, Nancy Kennedy arăta superb când se înfuria. Tenul neted i se îmbujorase, iar părul de un negru intens îi cădea pe umeri. Îi plăcea să-i exploreze coama deasă mângâindu-i ceafa, iar apoi nimic nu putea să-i oprească...

Având o înălţime de un metru şaptezeci şi cinci, cu zece centimetri mai scundă decât Newman, picioarele ei îndemnau la pipăit, forma lor determinându-i pe toţi bărbaţii să se holbeze la ele când pătrundeau în vreun restaurant. Îşi scutură capul furioasă, scoţând în evidenţă trăsăturile superbe, pomeţii înalţi şi bărbia accentuată ce exprima încăpăţânare.

Îl uimea permanent. O văzuse într-un halat alb, practicându-şi meseria cu supremă competenţă şi stăpânire de sine, dar în viaţa personală avea temperamentul unei diavoliţe. Bănuia deseori că, pe lângă însuşirile fizice, acest contrast era ceea ce îl atrăgea la ea.

— La ce se gândeşte faimosul corespondent străin? întreba ea sarcastic.

— Caută fapte, probe, în loc să plutească prin albastrul sălbatic

de acolo... Privi la peisajul ameţitor şi îşi corectă descrierea. Cenuşiul murdar de acolo...

Dincolo de parapet drumul începea să coboare din nou, într-o succesiune şi mai înspăimântătoare de serpentine. În depărtare un mănunchi de uriaşe conuri cenuşii, fără urme de vegetaţie pe stâncile crestate, arătau ca munţii iadului.

— Urma să avem o zi adorabilă la Muzeul Deşertului, se îmbufnă ea. Pe sub pământ sunt vizuini de castor. Cobori o scară şi vezi castorii cuibăriţi în vizuină...

— Şi tot timpul ai fi vorbit şi ţi-ai fi făcut griji în privinţa lui Jesse Kennedy...

— M-a crescut după ce mama şi tata au murit într-un accident de maşină. Nu-mi place felul în care Linda l-a mutat, pe furiş, în Elveţia cât timp eu eram la St Thomas's, în Londra. Toată treaba asta are ceva ciudat...

— Nu-mi place Linda, remarcă el.

— Îţi plac picioarele ei – nu încetezi să le priveşti...

— În privinţa picioarelor frumoase, sunt un cunoscător. Ale tale sunt aproape la fel de frumoase...

Ea îl înghionti, se răsuci şi se sprijini de parapet, cu o expresie serioasă.

— Bob, sunt, într-adevăr, îngrijorată. Linda ar fi putut să îmi telefoneze când au diagnosticat leucemia. Avea numărul meu. Nu sunt deloc mulţumită. O fi ea sora mea mai mare, dar asta nu o îndreptăţeşte să acţioneze de capul ei. Şi apoi, mai e Harvey, soţul ei...

— Nici Harvey nu-mi place, spuse el liniştit, răsucind în gură o ţigară neaprinsă. Ştii care e singura metodă de verificare? Nu pentru că mi se pare mie ceva necurat, dar n-o să te linişteşti până nu te conving...

— Atunci, domnule Corespondent Internaţional de Presă, care vorbeşti fluent cinci limbi, convinge-mă.

— S-o luăm metodic, ca şi cum aş fi pe urmele unei ştiri senzaţionale. Tu eşti doctor şi rudă apropiată a omului de care ne interesăm, deci oamenii indicaţi vor trebui să-mi vorbească numai în prezenţa ta. Doctorul de familie se află pe lista mea, dar, mai întâi, să-l întrebăm pe specialistul care a făcut analizele sângelui ce indicau faptul că era leucemie. Unde îl găsim?

— Se numeşte Buhler, la Centrul Medical Tucson. E în oraş. Am insistat ca Linda să-mi spună toate amănuntele – spun *insistat*, pentru că a trebuit să-i smulg informaţiile...

— Asta nu dovedeşte nimic, aprecie Newman. Ştiind că tu eşti doctoriţă, putea fi îngrijorată că nu a procedat ca tine. Putea la fel de bine să fi fost jignită de interogatoriul tău...

— Se pare că procedăm invers, obiectă ea. Nu văd de ce nu vorbeşti întâi cu Linda, apoi cu doctorul nostru, apoi cu specialistul de la Centru...

— Intenţionat procedez invers. Astfel obţinem mărturii şi verificăm mai târziu ce spun alţii. E singura metodă ce va indica orice nepotrivire. Încă mai cred că umblăm după potcoave de cai morţi,

dar... Îşi desfăcu larg mâinile... Vreau doar să te liniştesc, ca apoi să ne putem relua viaţa.

— Este ciudat... că Linda nu m-a sunat cât timp îmi făceam lucrarea de diplomă la St Thomas's...

— Ai mai spus asta. Hai să acţionăm. Mai precis, hai să ajungem la Centru, înainte ca Buhler să se ducă la masă. Şi fără comentarii – eu conduc. Treci pe locul din dreapta...

— N-ai ştiut, Nancy? Nu, sigur că nu – erai departe, la Londra, când Buhler a fost ucis...

Se aflau la Centru, stând de vorbă cu un bărbat zvelt, de vreo cincizeci de ani, care purta tricou şi pantaloni de in. Doctorul Rosen îi invitase în biroul său, iar Newman şedea, privindu-l şi bând cafea. Rosen avea un comportament profesional, prudent şi părea sincer bucuros să o ajute, pe cât putea, pe Nancy.

— Cum a fost ucis? întreba calm Newman.

— Poate e greşit spus *ucis...*

— Dar e cuvântul pe care l-aţi folosit, sublinie Newman. Poate ne puneţi în temă şi pe noi. Sînt sigur că Nancy ar aprecia...

Doctorul Rosen ezită. Îşi trecu mâna dreaptă prin părul rărit, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite pentru a se exprima. Newman încruntă din sprâncene la Nancy, care era gata să spună ceva, iar ea tăcu.

— A fost *foarte* tragic. A părăsit şoseaua cu noul lui Mercedes aproape de Gate Pass. Era între viaţă şi moarte când l-am adus aici...

— Trebuie să fi câştigat o mulţime de bani ca să-şi permită un Mercedes, remarcă Newman.

— Mi-a spus că a avut noroc în singura excursie pe care o făcuse în Vegas. Era genul de om – domnule Newman – dacă dădea lovitura... Iar folosesc cuvintele acestea – nu căutaţi o semnificaţie în ele. Ceea ce vreau să spun este că, dacă Buhler ar fi dat de o mulţime de bani, ar fi ţinut-o tot aşa...

— Aţi spus "foarte tragic", şi am observat că aţi subliniat primul cuvânt. Avea familie?

Rosen se răsuci în scaun, privi fix pe fereastră, apoi se întoarse să-l înfrunte pe Newman, care avu impresia că Rosen era stânjenit de subiectul discuţiei. Îşi împleti degetele, se sprijini de masa de lucru şi privi la amândoi vizitatorii săi.

— Buhler a părăsit şoseaua cu viteză mare, pentru că era beat A fost un şoc pentru noi toţi, deoarece n-am bănuit niciodată că era un alcoolic...

— Să părăseşti şoseaua după ce ai băut un pahar în plus nu înseamnă că eşti alcoolic, accentuă Newman. De ce nu ne spuneţi toată povestea?

— Buhler nu avea familie, nu era căsătorit – era dedicat profesiei sale. N-a avut rude cărora să le dăm de urmă. Când poliţia i-a controlat locuinţa, au găsit bufete pline cu sticle goale de whisky.

Dovezile au fost concludente: fusese, în secret, un băutor. De aceea am spus foarte tragic...

— Şi el *a fost* specialistul care a verificat analizele bunicului meu şi a pus diagnosticul de leucemie? exclamă Nancy.

— Într-adevăr. Însuşi tânărul doctor Chase i le-a dus lui Buhler, ca să le verifice. Din nefericire, nu a existat nici o îndoială în privinţa asta – dacă aveai dubii în privinţa asta, Nancy.

— Nu de asta mă îndoiam, dar de ce acest doctor Chase? De ani de zile doctorul nostru a fost Bellman.

— Toate acestea trebuie să rămână confidenţiale, Nancy. Îţi spun unele lucruri doar datorită faptului că ne cunoaştem de mult şi ca să te liniştesc în privinţa trimiterii lui Jesse la acea clinică din Elveţia. Domnişoara Wayne v-a schimbat doctorul; nu l-a plăcut niciodată pe Bellman. A spus că ar prefera pe cineva mai tânăr...

— Linda l-a ales pe acest doctor Chase! Tonul lui Nancy exprimă aproape uimire. Cineva cu totul nou – un tânăr – a sfătuit-o să-l expedieze pe Jesse în Europa?

— Păi... Rosen ezită din nou, privind la Newman care îi întoarse privirea fără o expresie anume. Frank Chase a ţâşnit ca o rachetă, e foarte cunoscut. Părerea mea e că, în curând, pacienţii înstăriţi vor face coadă la el. Are un anume fel de a se comporta cu... oamenii.

— Rezultatele, insistă Nancy, probele de sânge pe care le-a recoltat Buhler bunicului meu. Sunt aici la spital?

— Au fost distruse...

— Nu se poate, protestă Nancy.

— Aşteaptă. Te rog! Rosen ridică mâna, conciliant. Lasă-mă să termin. Buhler era un excentric. După cum ţi-am spus, trăia pentru profesia sa. Avea obiceiul să-şi ia dosarele cu el pentru a putea să le studieze ori de câte ori simţea nevoia. Erau în maşină când a trecut în nefiinţă. S-a produs un incendiu parţial şi toate rezultatele au ars...

— Cât este de tânăr acest doctor Frank Chase? se interesă Newman.

— Treizeci şi doi de ani. Mai are drum lung până în vârful piramidei, dacă asta vă interesa. Dar e în ascensiune.

— Ne puteţi da adresa doctorului Chase? întrebă Newman.

— Desigur. Locuieşte în afara şoselei ce duce la Sabino Canyon.

— Şi mai interesant, comentă Nancy. Zona Skyline Country Club. Dacă stă destul de departe, e, practic, vecin cu Linda.

Rosen nu spuse nimic cât timp luă un blocnotes şi scrise grijuliu, cu litere înclinate. Newman citi de sus în jos adresa, surprinzător de lizibilă pentru un membru al corpului medical. Ceva în atitudinea lui Rosen îl intriga: doctorul îl privise scrutător în câteva rânduri, ca şi cum ar fi încercat să ia o hotărâre cu privire la un anumit lucru, la un aspect care îl deranja. Rupse fila, o împături cu grijă şi i-o înmână lui Newman, ceea ce o făcu pe Nancy să ridice din sprâncene.

Doctorul se ridică şi ocoli masa de lucru ca să le strângă mâinile şi să-i conducă la uşă, deschizând-o şi lăsând-o pe Nancy să iasă pri-

ma. Strângerea sa de mână era caldă şi liniştitoare.

— Cred cu tărie că nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi, îi spuse ei. Elveţienii sunt foarte buni...

Aşteptă până când Newman străbătu jumătate din coridor, îndreptându-se spre ieşire, înainte de a-l chema înapoi. Newman îi spuse lui Nancy să-l aştepte în maşină, el urmând să i se alăture într-un minut. Rosen închise uşa după ce englezul intră în birou şi îi înmână o carte de vizită.

— Aici e numărul meu de telefon. Pot să te întîlnesc în seara asta? Doar noi doi, la un pahar, pentru jumătate de oră? Cunoşti Tack Room?

— Nancy m-a dus acolo. El strecură cartea de vizită în portofel. E un loc drăguţ...

— MOBIL l-a clasificat la nivel de cinci stele. La ora şapte? E bine. Ar fi indicat să nu-i spui asta lui Nancy. Cu câteva săptămâni înainte de a fi expediat Jesse din Tucson, am primit vizita unei eminente personalităţi medicale din Elveţia, aflate în turneu în State. Linda, sora lui Nancy, a frecventat unul dintre cursurile ţinute de el.

— E vreo semnificaţie în asta?

— Întâmplător, acesta este şeful Clinicii Berna...

2

— Unde naiba ai fost, Nancy? întrebă Newman. Am stat şi m-am prăjit aici, în Jaguar-ul tău, exact patruzeci şi trei de minute. Cel puţin, am scăpat de mirosul de acolo...

— Şi cât timp ai stat *tu* cu Rosen? Să te fi aşteptat patruzeci şi trei de minute...

— Trei minute, ridică tonul Newman.

— De unde era să ştiu? Am intrat în altă secţie ca să văd o veche prietenă care avea să-mi povestească o mulţime de lucruri. Am fost plecată la St Thomas's timp de un an, în caz că ai uitat. Şi, te rog, vrei să te dai la o parte de pe scaunul şoferului?

— Eu conduc...

Introduse cheia în contact şi porni motorul. Ea bombăni ceva, iar fusta ei plisată, cu o croială clasică, îi dezvălui picioarele lungi când se aşeză pe locul pasagerului, trântind portiera.

— La ce miros te refereai – cel de care scăpaseşi? întrebă ea în timp ce el conducea cu grijă la ieşirea din incinta Centrului Medical.

— Dezinfectant. Dezinfectant de spital...

— Urăşti tot ceea ce ţine de medicină, nu-i aşa? Nu pot să-mi imaginez ce vei fi văzut la mine în noaptea în care ne-am cunoscut în localul acela de pe strada Walton. Bewick's, parcă aşa se numea.

— E restaurantul meu favorit din Londra. Ţi-am văzut picioarele frumoase. Ţi le expui des...

— *Nemernicule!* Îl înghionti în umăr. Ce a vrut să-ţi spună Rosen era prea picant pentru urechile mele delicate?

— Eu nefiind doctor, ci britanic, a vrut să accentueze faptul că discuţia fusese strict confidenţială. E un tip grijuliu, cu simţ foarte etic şi tot restul. Acum dirijează-mă la conacul doctorului Frank Chase...

Ţinând în mâini peticul de hârtie pe care Rosen i-l dăduse lui Newman şi privind drept în faţă, Nancy vorbea doar cât să-i indice direcţia. Şoseaua Sabino Canyon porneşte dintr-o regiune foarte populată a suburbiilor din Tucson, îndreptându-se spre munţii Catalina. Începea prin a fi un district al celor înstăriţi şi se transforma, în susul canionului, într-o oază pentru bogătaşi.

Newman observă că locuinţele deveneau din ce în ce mai mari, terenurile mai întinse şi, din nou, munţii din faţă tremurau în arşiţa orbitoare. Dar ţinutul Tucson era aidoma unei înşiruiri de dinozauri încovoiaţi, transformaţi în stâncă. Ca şi Skyline Country Club, munţii Catalina erau opulenţi, primitori şi acoperiţi cu vegetaţie.

Accelera în dreptul domeniului Wayne, în caz că Linda s-ar fi uitat pe fereastră. Nancy îl privi cu o urmă de amuzament.

— Ce-i cu izbucnirea asta de entuziasm?

— Linda poate să-l sune pe Chase şi să-l avertizeze că venim.

— Robert, niciodată nu-ţi scapă nimic, îl înţepă ea.

Îl numea Robert întotdeauna când ori era iritată, ori voia să-i intre pe sub piele, ştiind că numele de botez îi displăcea. El pară împunsătura râzând forţat şi nerăspunzându-i. Jaguar-ul continua să urce, iar în faţa lor oraşul Tucson se desfăşura în interiorul căldării formate de cele trei lanţuri muntoase distincte.

— Încetineşte Bob, îl avertiză ea, suntem aproape. Acolo, în stânga, trebuie să fie Chase...

Un gard de fier înconjura proprietatea, o construcţie mare în formă de "L" cu două caturi şi acoperiş de ţiglă verde. Newman pătrunse prin poarta deschisă şi conduse de-a lungul drumului ce se bifurca: o parte ducând la veranda din faţă, iar cealaltă, la garajul dublu situat pe o latură a casei. Roţile scrâşniră când maşina opri.

În faţa casei, "grădina" consta dintr-o întindere generoasă de pietriş, pe care creşteau cactuşi saguaro, cu aspect ameninţător. Aveau forma unor arbuşti, cu un trunchi principal din care ţâşneau crengi spinoase ce se întindeau în sus spre cer, ca şi cum ar fi vrut să-l sfâşie. Un bărbat de lângă garajul dublu apăsă un buton, iar Newman, care oprise motorul, auzi torsul uşilor comandate automat ce coborau, închizând garajul. Privi în oglinda laterală bărbatul care se apropia cu un mers prudent.

Rosen spusese că are treizeci şi doi de ani. Bărbatul purta blugi strâmţi şi o cămaşă cu carouri mari, deschisă la gât. Avea faţa osoasă şi pielea bronzată sub şuviţele dese de par castaniu. Văzându-l fie şi numai prin oglinda retrovizoare, lui Newman îi displăcu. Privi în sus, în timp ce bărbatul puse mâna cu degete lungi pe marginea de sus a portierei. Unghiile erau cu manichiura făcută iar dinspre el venea un miros puternic de loţiune.

— Doctorul Frank Chase?

— Da.

Cuvântul spânzură în aerul fierbinte, ca o provocare, iar ochii căprui ce priveau în jos la Newman îl măsurau. Newman zâmbi binevoitor şi rosti ceva ce credea că-l va descumpăni pe Chase:

— Nu cred că aţi cunoscut-o pe doctoriţa Nancy Kennedy. Sora Lindei Wayne. Nepoata lui Jesse Kennedy. E gata să pornească o investigaţie cu privire la motivele pentru care bunicul ei a fost expediat la nouă mii de kilometri depărtare, fără ca ei să-i fie cerută părerea. Aveţi un loc frumos aici, doctore Chase...

— Mă tem că nu a fost nici un dubiu în privinţa faptului că bunicul dumneavoastră suferea de leucemie, domnişoară Kennedy... Doctorul Chase îşi puse mâna subţire, osoasă pe braţul şezlongului pe care stătea Nancy, aşezat în spatele casei, alături de piscina de forma unei cochilii. Zâmbetul îi era compătimitor, dar Newman observă că acesta nu cuprindea şi ochii căprui ce o studiau. Vedeţi, continuă Chase, a fost examinat de cel mai bun specialist din America, doctorul Buhler...

— Care a murit exact când trebuia într-un accident de maşină, îl întrerupse Nancy cu răceală. Şi, mai convenabil, avea rezultatele analizelor cu el, aşa că acum ele nu mai există. Singura dovadă evidentă, dacă tragem linie, că suferea de boala aceasta.

— *Convenabil?* Zâmbetul lui Chase se reduse. Mă tem că nu înţeleg. Mâna sa cuprinse delicat mâna lui Nancy. Iată faimoasa manieră de a te purta cu un bolnav, gândi Newman în timp ce se întinse în şezlongul său şi sorbi din paharul de Bourbon. Doamnă doctor Kennedy, continuă Chase pe un ton mai oficial, îmi dau seama că sunteţi surmenată. Aţi fost ataşată de bunicul dumneavoastră...

— *Sunt* ataşată de bunicul meu...

Ea îşi eliberă mâna brusc şi luă o înghiţitură mare din propriul ei pahar. Newman se ridică şi îşi mişcă umerii, ca şi cum ar fi înţepenit din cauza şederii. Zâmbi în timp ce Chase îl scruta.

— Vă deranjează dacă dau o raită pe aici? sugeră el. Vă las pe dumneavoastră şi pe Nancy să discutaţi lucrurile astea singuri.

— Ar putea fi o idee foarte bună, aprobă Chase. Simţiţi-vă ca acasă...

Nelipsita piscină şi curtea înconjurătoare erau pardosite cu marmură. Pereţii casei erau tencuiţi într-o culoare de un verde închis, mlăştinos. Ferestrele cu vedere în jos, spre Tucson, erau uriaşe, iar geamurile groase se deschideau spre curte. În timp ce se îndrepta spre latura casei, Newman privi atent în interior.

Cel mai mare sistem Hi-Fi pe care îl văzuse vreodată ocupa peretele din spate al sufrageriei. Restul mobilei emana bunăstare. Înainte să se strecoare pe după garajul din capătul clădirii, privi în urmă şi văzu că Chase era cu spatele la el, aplecat, vorbindu-i pe un ton serios lui Nancy, a cărei expresie era neutră în timp ce asculta.

Newman era intrigat de faptul că primul gest al lui Chase, când îi văzuse sosind, fusese să închidă uşa garajului. Ar fi putut foarte uşor să o recunoască pe Nancy – casa Wayne era plină de fotografii

de ale ei cu Linda. Cămaşa i se lipise de spate în timp ce îşi târa în tăcere picioarele pe pietrişul care avea o consistenţă nisipoasă, ce părea să acumuleze căldura.

Ţinând paharul într-o mână, deschise capacul panoului de control de pe perete. Două butoane: unul verde, unul roşu. În timp ce uşile se ridicau, se auzi acelaşi huruit sugerând înaltă eficienţă şi costisitoare instalaţie. Privi la ocupantele garajului. Un Ferrari roşu. Un Maseratti roşu. Roşu aprins. Nou-nouţe. O mică avere pe opt roţi.

— Vă interesează maşinile, domnule Newman?

— Sunt un maniac în privinţa maşinilor, Chase. Se pare că şi dumneata eşti, spuse Newman cu detaşare.

Doctorul venise după el tăcut ca o pisică. Chiar purtând pantofi sport, ar fi trebuit să facă ceva zgomot pe pietriş. Îl privea pe Newman, iar zâmbetul dispăruse. Ţinea în mâna dreaptă paharul umplut din nou cu Bourbon. Înghiţi dintr-o dată jumătate din conţinut şi îşi şterse gura cu dosul celeilalte mâini.

— Obişnuieşti să te furişezi prin locuinţele oamenilor, indiscret? Presupun că iese la iveală corespondentul străin din dumneata. Întâmplător, am înţeles că dumneata şi Nancy v-aţi logodit, dar n-am observat nici un inel pe degetul ei...

Newman zâmbi amabil. Făcu un gest de lehamite cu mâna. Chase nu răspunse. Gura i se strâmbă într-un rictus batjocoritor, aşteptând cu capul înclinat în faţă. Înainte de a replica, Newman îşi puse o ţigară în gură.

— Hai s-o luăm sistematic, vrei? Dumneata ai ceva de ascuns din moment ce-ţi permiţi o pereche de lucruşoare dintr-astea sport, nou-nouţe?

— Nu-mi place tonul dumitale...

— Nici eu nu mă dau în vânt după al dumitale, dar atâta timp cât pacienţi destul de bogaţi continuă să ţină la dumneata, ce mai contează? Cât despre Nancy, suntem logodiţi de probă...

— Aş prefera să nu aprinzi ţigara aceia, Newman. Ar trebui să citeşti statisticile...

— Crezi că o să poluez atmosfera de aici? Newman îşi aprinse ţigară. Ştiai că în Marea Britanie o mulţime de doctori au renunţat la fumat şi au dat ortul popii? Mai ştiai că graficul ce indică gradul de alcoolism printre doctori prezintă o creştere uşoară? Newman privi spre paharul lui Chase. Ar trebui sa citeşti statisticile.

— Am auzit de căsătorii de probă... Dar o logodnă de probă e un nou exerciţiu sexual...

— Deci ţi-am lărgit orizontul. Hai, Nancy. Cred că putem să plecăm acum, doar dacă nu cumva mai ai întrebări pentru prietenosul vostru doctor de familie...

Tăcută, Nancy aşteptă până ajunseră înapoi pe şoseaua Sabino Canyon, înainte să vorbească. Luă ţigara din gura lui Newman, trase câteva fumuri şi i-o înapoie. El înţelese că ea era pradă unei furii nestăpânite.

— Ticălosul asta cu aerul lui de superioritate îngăduitoare! Dumnezeu ştie ce vede Linda la un om ca ăsta. Fostul nostru doctor,

Bellman, e un om drăguţ.

— Nu am nimic împotriva lui Frank Chase, remarcă Newman cu detaşare în timp ce lua un viraj. E o hienă care strânge carne macră de unde poate, ţinând de mână bătrâne doamne în timp ce ele îi relatează suferinţele lor imaginare. Asta nu înseamnă că e conspirator. Acum urmează locuinţa surorii tale? Aş prefera să-i vorbesc pe teritoriul ei mai degrabă decât la Smugglers Inn. Acasă la ei poţi să-i vezi pe oameni aşa cum sunt cu adevărat Noaptea trecută, când l-a convins pe Harvey să vină la mine la hotel să luăm cina, a făcut-o deliberat. Asta pentru imaginea ei publică.

— Ştii ce nu a sugerat Chase când ne aflam lângă piscină – acel lucru pe care ar fi trebuit să-l sugereze dacă voia într-adevăr să mă liniştesc în privinţa lui Jesse?

— Destul de ciudat, dar cum n-am fost acolo tot timpul, nu ştiu.

— N-a sugerat niciodată să vizitam Clinica Berna, ca astfel să-l văd eu însămi pe Jesse. Da, cred că ar trebui să vorbeşti cu Linda. O să vă las singuri. Sper că nu o să te seducă...

— Totul a început când Jesse – toţi îi spuneam aşa – a căzut rău de pe cal. Bob... Ochii mari, întunecaţi priveau întredeschişi, cu ipocrizie, printre genele lungi, spre Newman. Preferi să ţi se spună Bob, nu-i aşa? Nancy îţi spune Robert când vrea sa te înfurie. Surioara mea e plină de şmecherii dintr-astea. Aşa preferi ceaiul? A ieşit cum trebuie?

Linda Wayne şedea pe canapea, alături de Newman; picioarele ei lungi, în ciorapi negri de nailon fin, erau acoperite de fustă până deasupra genunchilor frumos conturaţi. Purta un jerseu de caşmir, cu guler rulat, care îi punea în valoare chipul. Când îl invitase în sufrageria încăpătoare pieptul ei ferm îl atinsese uşor pe antebraţ. Îi simţi fermitatea pe sub caşmir, un material destul de nepotrivit cu temperatura de afară, dar adecvat răcorii accentuate, datorate aerului condiţionat.

Părul ei des era negru ca tăciunele şi lung până la umeri, ca şi al lui Nancy. Sprâncenele dese, întunecate făceau ca ochii ei galeşi să pară mai mari decât în realitate. Vocea îi era răguşită, iar întreaga-i fiinţă emana sexualitate ca un parfum greu. Newman renunţă să-i privească linia picioarelor şi încercă să-şi reamintească ceea ce ea tocmai spusese.

— Ceaiul tău, repetă ea, are culoarea potrivită?

— E perfect...

— Este Earl Grey. L-am cumpărat din San Francisco. Ador ceaiurile voastre englezeşti. Acum, bem foarte mult ceai în America...

— Dar pe aici nu se mai călăreşte. Luă în grabă o gură de ceai. Ura marca Earl Grey. Deci ce căuta Jesse pe cal?

— Călărea în fiecare zi, după cum obişnuia de mulţi ani. L-am aşezat în pat, sus, la etaj şi am chemat doctorul...

— Pe Frank Chase?

— Da... Ezitase un moment înainte să răspundă. Apoi începu să

vorbească mai repede. Bellman, fostul nostru doctor, pierduse contactul cu metodele moderne. Am crezut că un om tânăr ar fi mai în pas cu vremea. E bine că am luat hotărârea asta, el i-a efectuat lui Jesse investigaţii complete, inclusiv analiza sângelui. Aşa am aflat că Jesse suferea de leucemie. Îţi imaginezi şocul...

Se mută mai aproape de el şi-i lua mâna libera. Părea foarte emoţionată.

— A fost un salt însemnat, spuse el.

Ea păru nedumerită, precaută.

— Bob, nu înţeleg ce vrei să spui...

— Din Tucson, Arizona, până la Berna, în Elveţia.

— Da, înţeleg la ce te gândeşti. Se destinse, zâmbindu-i cu căldură. Jesse era un împătimit al muntelui. Îi plăcea Elveţia. A discutat pe tema asta cu Frank – doctorul Chase. Pur şi simplu, a îndeplinit dorinţa bunicului meu, luând în considerare ceea ce este spre binele pacientului.

— Iarăşi? Nu, renunţă. Mulţumesc, nu mai vreau ceai.

Pur şi simplu, a îndeplinit dorinţa bunicului meu, luând în considerare ceea ce e spre binele pacientului.

Relatarea Lindei o luase brusc pe o cale greşită – în mod normal n-ar fi vorbit niciodată astfel. Dar Frank Chase ar fi făcut-o. Supoziţiile lui Newman erau confirmate. Pe durata timpului scurs pentru străbaterea distanţei dintre locuinţa lui Chase, în josul şoselei Sabino Canyon, şi locuinţa Lindei, hiena îi telefonase ca să o informeze şi să o instruiască.

Ea îi strânse uşor mâna pentru a-i atrage atenţia şi începu să vorbească din nou cu vocea ei moale, învăluitoare.

— Bob, aş vrea să faci tot ce îţi stă în putere să o liniştesti pe surioara mea. Ea nu poate face nimic în privinţa lui Jesse, exceptând grijile...

— Surioara ta poate să zboare la Berna, ca să vadă ce naiba se întâmplă, de fapt... Nancy stătea în pragul uşii, purtarea îi era tăioasă, iar tonul, muşcător. Iar când veţi fi terminat, ai putea să-i înapoiezi mâna lui Bob – are doar două...

— Nancy, nu are ce să se întâmple, spuse Newman autoritar. Ca ziarist profesionist, când sunt pe urmele unei poveşti, caut *fapte, dovezi!* Nimic nu sugerează că ar fi ceva în neregulă...

Era în mijlocul după-amiezii şi ei luau prânzul, cu întârziere, la Smugglers Inn, unde el insistase să stea. Îi conferea libertate de mişcare şi o putea ţine pe Linda Wayne sub observaţie. Nancy trânti furculiţa alături de friptura neterminată.

— Primul fapt. Nimeni n-a cerut şi alte confirmări...

— Buhler, care i-a făcut analiza sângelui, era întru totul de acord cu Rosen. Rosen ţi se pare demn de încredere?

— Da. Să lăsăm asta, deocamdată. Al doilea fapt. Nu l-am auzit niciodată pe Jesse spunând vreun cuvânt cum că ar fi dorit să trăiască în Elveţia. Să o viziteze, da! Dar, Dumnezeule, era întotdeauna

atât de bucuros să se întoarcă acasă.

— Când un om e bolnav, visează pentru a ignora realitatea.

— Al treilea fapt! Nancy bătea darabana. Tocmai atunci când Jesse se îmbolnăveşte în urma căzăturii de pe cal, Linda recurge la serviciile altui doctor. Al patrulea fapt! Buhler, singurul doctor care poate să confirme acest diagnostic de leucemie, e mort, iar rezultatele analizelor dispar o dată cu el! Deci totul se rezumă la părerea doctorului Chase, omul pe care l-ai numit hienă...

— Nu mi-a plăcut. Asta nu înseamnă că e Gingis Han. Ascultă, o să mă văd cu Rosen în seara asta. Dacă nu iese nimic din asta, lăsăm baltă subiectul? Trebuie să mă hotărăsc dacă să accept oferta atrăgătoare de la C.B.S., să fiu corespondentul lor pentru Europa. N-o să aştepte veşnic să mă hotărăsc...

— Vrei slujba? exclamă ea.

— E singura modalitate ca să ne căsătorim – doar dacă nu eşti de acord să locuim amândoi în Londra sau altundeva în Europa...

— Mi-am irosit ani din viaţă ca să practic medicina şi vreau să trăiesc în America. M-aş simţi părăsită şi stingheră oriunde altundeva. Şi apoi, Bob, eu *mă duc* la Berna. Întrebarea este -vii şi tu cu mine? Poate chiar să iasă şi un subiect gras din povestea asta...

— Uite ce e, Nancy, eu scriu despre spionaj, afaceri externe... Pentru numele lui Dumnezeu, de unde crezi tu că poate să iasă aşa ceva din povestea asta cu Berna?

— Tu ai fost în Europa. Acolo ţi-ai făcut treaba. Vorbeşti toate limbile: franceza, germana, italiana şi, în plus, spaniola. Mi-ai spus că ai prieteni. În concluzie, mă vei ajuta?

— Mă voi hotărî după ce-l voi vedea pe Rosen...

— Bob, ce îşi dă jos o femeie întâi? Cerceii, nu-i aşa? Îşi desfăcu fiecare cercel cu o mişcare lentă, privindu-l cu o anumită expresie. Hai să mergem în camera ta...

— Nu mi-am terminat friptura. Îşi împinse farfuria şi zâmbi. Oricum, era nefăcută. Tocmai mi-a trecut pofta de mâncare.

— Tu ţi-ai comandat friptură în sânge. Ceea ce îţi ofer eu este la fel de bun...

3

New York, Aeroportul Kennedy. 10 februarie 1984. 0º. Stewardesa liniei Swissair, zveltă şi atrăgătoare în uniforma ei albastru pal, îl observase pe acest pasager din momentul în care el venise la bordul aeronavei SR 111, cu destinaţiile Geneva şi Zürich. Îl însoţi pe bărbatul masiv şi înalt de peste un metru optzeci până la fotoliul de clasa întâi, de lângă hublou, şi încercă să-l ajute să se dezbrace de cojocul miţos de oaie.

— Pot să o fac şi singur...

Vocea lui era gravă, tonul tăios. Îi dădu haina, se aşeză pe locul său şi îşi legă centura de siguranţă. Introduse o ţigară între buzele

lungi şi subţiri şi privi afară, în întuneric. Avionul urma să decoleze la ora 18:55.

În timp ce îi aranja cu grijă scurta pe cuier, stewardesa îl studie. Puţin peste cincizeci de ani, aprecie ea. O coamă deasă de păr înspicat, sprâncene stufoase, întunecate şi o faţă colţuroasă. Proaspăt bărbierit, chipul îi era congestionat datorită vântului tăios ce sufla pe străzile New York-ului. Apucă valiza diplomat, aşezată pe fotoliul de alături, cu mâna sa mare, stângă. Înainte de a se apropia de el, ea îşi aranjă sacoul cochet.

— Îmi pare foarte rău, dar fumatul nu este permis...

— Doar n-am aprins afurisita asta de ţigară! Ştiu foarte bine care sunt regulile. Nu se fumează până când n-o să scrie acolo, sus...

— Îmi pare rău, domnule...

Se retrase, continuând să-şi vadă de îndatoririle ei în mod automat, cu gândul la înaltul pasager american, în timp ce Jumbo-ul 747 decolă şi se orientă deasupra Atlanticului. Ceea ce o îngrijorase erau ochii lui albaştri, decise ea. Îi reaminteau de albastrul acela glacial foarte special, pe care îl poţi vedea doar în lacurile de munte.

— Eşti cu gândul la prietenul tău? o întrebă una dintre colege în timp ce aranjau băuturile comandate.

— Pasagerul de pe fotoliul cinci. Mă fascinează. I-ai văzut ochii?

Bărbatul cărunt sorbea limonadă, privind afară prin hublou, când o mână ridică diplomatul de pe fotoliul de lângă el şi i-l trânti pe genunchi. El privi într-o parte, la bărbatul scund, cu aspect de pasăre şi ochi neobosiţi care se aşeză pe fotoliu şi începu să vorbească însufleţit, cu voce scăzută.

— Păi, se pare că e vechiul meu amic, Lee Foley. Mânat la Zürich de treburile Companiei?

— Du-te înapoi pe locul tău, Ed Schulz.

— E o ţară liberă, un avion liber – cel puţin, atâta vreme cât ai plătit. Iar eu am plătit. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Corespondentul pentru afaceri externe al revistei *Time* obţine întotdeauna răspunsuri la întrebările sale. Ar fi trebuit să ştii asta până acum, Lee...

— Am părăsit C.I.A., şi ştii asta. Lucrez cu una dintre cele mai bune agenţii internaţionale de detectivi din New York. Şi asta o ştii. Am terminat discuţia.

— Hai să intrăm puţin mai în amănunt...

— Hai să n-o facem. Foley se întinse peste Schulz. Domnişoară stewardesă, pot să vă spun ceva? În timp ce stewardesa se aplecă atentă, el extrase două bilete de avion din buzunarul de la piept. Am rezervat aceste două locuri. Aşa scrie pe bilete. Vrei, te rog, să-l iei cu grijă pe acest intrus de aici? Încearcă să-mi vândă ceva.

Se aşeză înapoi în fotoliul său, strecură în buzunar biletele la care ea se uitase şi întoarse capul spre hublou. Întreaga sa atitudine indica faptul că *subiectul e încheiat, nu mai e nimic de adăugat.*

— Mă tem că acest loc e rezervat, îi spuse fata lui Schulz. Dacă aţi fi amabil să vă întoarceţi la locul dumneavoastră aş putea să vă mai aduc ceva de băut?

— Încă un whisky mare. Schulz, părăsit de însufleţirea sa obişnuită, se ridică şi privi la capul întors al lui Foley. Ne vedem în Zürich, *amice!*

Se îndepărtă pe intervalul dintre scaune.

— Sper că omul acela nu v-a deranjat, domnule, îi spuse lui Foley stewardesa, care îl condusese într-un mod original pe Schulz spre locul său.

— Te-ai descurcat bine, spuse el, fără să o privească.

Zguduit, Schulz se prăbuşi în fotoliul său de lângă culoar şi îşi dădu seama că transpirase. Ticălos fără suflet! Îşi şterse fruntea umezită, îşi aranjă cravata şi privi la făptura blondă de lângă el. Ea îi adresă acelaşi zâmbet cald, binevoitor, cu care îl întâmpinase când se aşezase întâia oară.

Patruzeci de ani, aprecie el. Verighetă pe deget. Vârsta potrivită – Schulz avea patruzeci şi cinci. O dată ce plecau de lângă soţii lor, erau gata pentru o mică hârjoneală. Speră ca ea să meargă negreşit până la Zürich. Speră ca ea să meargă negreşit cu el! Gluma nerostită părea un pic amară. Era datorită întâlnirii cu Foley. Îi mulţumi stewardesei pentru băutura proaspătă şi amintirile îl năpădiră.

Lee Foley. Călău al C.I.A. Ei evitau cuvântul. Îl denumeau, eufemistic, agent special operativ. Zvonurile privind numărul cadavrelor puse pe seama lui Foley indicau cifra de douăzeci şi cinci – bărbaţi şi femei. Acum se zvonea că părăsise C.I.A. şi lucra pentru C.I.D.A. – Agenţia Internaţională Continentală de Detectivi. Schulz se gândi că ar putea transmite un mesaj radio, codificat, la biroul din Zürich, ca un om să aştepte pentru a-l urmări pe Foley. Urma să se gândească la asta atunci când se va fi calmat. Se întoarse către femeia blondă.

— Sper că mergeţi la Zürich! Sunt Ed Schulz, de la revista *Time.* Cunosc un restaurant mic şi drăguţ în Zürich, Veltliner Keller…

Nici o amintire nu tulbura gândurile lui Lee Foley. El refuză cina şi comandă încă o limonadă. Se atingea rareori de alcool, şi asta nu datorită abstinenţei, dar alcoolul înceţoşa mintea şi încetinea reflexele. Câţi dintre cei care îl foloseau pe post de întăritor realizau că era un depresiv? Ţigările şi femeile ocazionale constituiau relaxarea sa. Femeile trebuiau să fie de clasă şi în nici un caz profesioniste. Acest gând îi declanşă un altul.

— Decât să trebuiască să o cumpăr, mai bine mă las păgubaş...

Expresia aceasta o folosise un britanic când treceau pe lângă un bordel din cartierul Reeperbahn din Hamburg. Bob Newman, corespondent extern. Tipul care rezolvase de curând cazul Kruger în Germania şi mai dobândise o cunună de lauri. Cât despre Ed Schulz, acesta n-ar fi putut să se apropie la mai puţin de un kilometru de dezlegarea acelui caz de spionaj clasic. Se întrebă unde era Newman în acea seară, dar îndepărtă imediat din minte gândul lipsit de importanţă.

"Concentrează-te la maximum! era una dintre expresiile

favorite ale lui Foley, şi *aşteaptă* – veşnic, dacă e necesar – până împrejurările sunt favorabile..."

Acum Foley aştepta, cu ochii pe jumătate închişi, aparent moţăind, în timp ce observa desfăşurarea cinei în zona locului lui Schulz. Condiţiile erau propice acum, hotărî el, în timp ce se servea cafeaua. Pipăi interiorul micului buzunar pe care nu îl închisese mai devreme şi presă capsula solubilă, scoţând-o din învelişul de polietilenă.

Sculându-se în picioare, străbătu coridorul până la locul unde doi stewarzi se înghesuiau în spaţiul de lângă Schulz, al cărui cap era întors în timp ce vorbea cu tovarăşa lui de călătorie. Ţinea cupa de Rémy Martin cu degetele răsfirate, cum se obişnuieşte, iar în faţa lui se afla o ceaşcă recent umplută cu cafea.

Foley atinse cu mâna stângă cotul celui mai apropiat steward. În timp ce bărbatul se întoarse, Foley vărsă cu grijă capsula în ceaşca lui Schulz. Aburul de alcool plutea în aer şi nimeni nu observă nimic. Foley îşi clătină capul înspre steward în semn de scuză şi se întoarse la locul său.

Îşi privi ceasul. Încă şase ore până la Geneva. După ce va fi băut cafeaua garnisită cu somniferul special, Schulz urma să doarmă timp de opt ore. Va fi clătinat de avion până la ultima sa destinaţie, Zürich. Nici măcar nu-i va sesiza gustul neobişnuit. Foley exersase de multe ori, în apartamentul lui, mişcarea rapidă, cu unghia degetului mare, de golire a capsulei în ceaşca plină.

Foley îl derutase mai devreme pe Schulz, când prezentase stewardesei cele două bilete pentru Zürich în prezenţa acestuia. La punctul de control îi spusese fetei să-i pună biletele pentru Geneva în bagaj. Ori de câte ori călătorea, Foley rezerva bilete pentru o destinaţie mai îndepărtată decât cea reală, sau urma o rută ocolitoare, schimbând avionul. Privi în jur înainte de a scoate documentele din geanta sa diplomat. Urma să nu mai fie deranjat din nou în acea seară.

Zborul de noapte ajunsese la stadiul pe care el îl cunoştea atât de bine. Toţi pasagerii erau somnoroşi sau adormiţi, legănaţi de vibraţia monotonă şi liniştită a motoarelor uriaşe ale aeronavei. Refuză perna oferită de o stewardesă şi deschise diplomatul.

În ultimele câteva ore scurse de la telefonul surpriză, primit de la C.I.D.A., nu apucase să atingă pământul cu picioarele. Dactilografiase înregistrarea lungii sale convorbiri telefonice cu Fordham, de la Ambasada Americană din Berna. Era intitulată *Cazul Hannah Stuart, decedată, pacienta Clinicii Berna, Thun.*

Nimic din înregistrarea dactilografiată nu indica faptul că Fordham era ataşat militar la Ambasada Americană. Ochii îi căzură pe comentariul din finalul înregistrării.

Suntem extrem de îngrijoraţi cu privire la posibilele implicaţii internaţionale ale zvonurilor despre evenimentele şi situaţiile din acest aşezământ medical.

Foley deschise o hartă la scară mare a Elveţiei şi se concentră asupra cantonului Berna. Degetul său urmă autostrada ce pleca din Berna, îndreptându-se spre sud-est până la oraşul Thun. Trebuia să

închirieze o maşină fie în Geneva, fie în Berna. Era sigur că urma să aibă nevoie de una pentru această misiune.

4

Gmund, Austria. 10 februarie 1984.1º. Pentru Manfred Seidler, la mii de kilometri est de Tucson şi New York, ziua se profila mult mai cumplită. Furgoneta Renault se afla încă în Cehoslovacia în timp ce se deplasa cu repeziciune către singuraticul punct de frontieră austriac, de la Gmund, acum la mai puţin de doi kilometri în faţă. Privi spre şoferul de lângă el, Franz Oswald, de şaizeci de ani, care, cu chipul său ridat şi tăbăcit şi mustaţa stufoasă, părea de şaptezeci.

Seidler îşi privi ceasul. 6.25 a.m. Afară era noapte, iar câmpurile pustii şi troienite se întindeau până departe, în zare. În ciuda caloriferului maşinii, era frig, dar Seidler era obişnuit cu frigul. Ceea ce îl deranja era nervozitatea lui Oswald.

— Încetineşte, se răsti el, suntem aproape. Nu vrem ca ei să creadă că încercăm să forţăm graniţa, nu trebuie să-i trezim...

— Nu trebuie să întârziem. Oswald reduse viteza şi apoi confirmă neliniştea lui Seidler. Hai să oprim o secundă. O gură de rachiu din bidonul meu m-ar ajuta să vă trec...

— Nu! Nu trebuie să-ţi simtă alcoolul în răsuflare. Orice întârziere cât de mică, şi ei o să treacă la o verificare completă. Şi lasă-mă pe mine să vorbesc...

— Dacă au schimbat garda mai devreme, Seidler? Dacă sunt de serviciu oameni mai odihniţi...

— Nu îşi schimbă niciodată obiceiurile.

Replicase tăios, străduindu-se să sune convingător. Privi din nou la bătrânul Franz, întotdeauna se gândea la el ca la un om bătrân. Bărbia lui Oswald era căruntă şi nebărbierită. Dar Seidler avea nevoie de el în această călătorie, deoarece acesta transporta *legal* bunuri peste graniţă. El le era cunoscut celor de la punctul de frontieră. După cum şi vehiculul era o imagine familiară. Acum puteau vedea în depărtare postul de control.

— Aprinde faza mare, ordonă Seidler. Bătrânul îşi pierduse cumpătul – uitase semnalul pentru Jan. Micşorează-le, se răsti el.

Duhoarea spaimei poluă atmosfera îngheţată din Renault. Seidler simţea mirosul acru, de sudoare, al şoferului. Broboane de sudoare începuseră să se formeze pe fruntea bătrânului. Seidler se rugă lui Dumnezeu ca Franz să nu fi făcut acea remarcă referitoare la posibilitatea ca ei să fi schimbat garda mai devreme.

Dacă maşina ar fi percheziţionată, el ar putea să o sfârşească în Siberia. Nu! N-ar fi Siberia. Dacă ar fi torturat, ştia că le-ar fi spus despre transporturile anterioare. Ar fi turbaţi de furie. El ar înfrunta plutonul de execuţie. În acel moment Manfred Seidler hotărî că, dacă vor reuşi şi de această dată, aceasta va fi ultima cursă.

Dumnezeu îi era martor că avea destui bani în contul său din Elveţia.

Scoţând o batistă de mătase, îi spuse lui Franz să stea liniştit, iar el şterse cu grijă sudoarea de pe sprâncenele bătrânului. Maşina se opri. Datorită dârei de lumină strecurate prin uşa deschisă a postului de control, Seidler văzu bariera grea coborâtă, barându-le drumul spre Austria.

— Opreşte-te! şuieră el.

Bătrânul nătâng aproape că oprise motorul. Era ceva *obişnuit* să lase motorul mergând, creând în mintea gărzilor senzaţia reflexă că, după un control de rutină, ei vor ridica bariera şi vor da undă verde Renault-ului. O siluetă în uniformă, cu un automat atârnat pe umăr, se apropie de maşină pe partea lui Seidler.

Seidler încercă să deschidă portiera şi descoperi că uşa blestemată îngheţase. Grăbit, coborî geamul lateral. Aerul îngheţat pătrunse în interior, îngheţându-i partea expusă a feţei, deasupra fularului gros. Soldatul se aplecă şi scrută interiorul. Era Jan.

— Îmi pare rău, se scuză Seidler, mânerul e îngheţat. Vorbea fluent ceha. Trebuie să verific cutia de lemn din spate. *Cutia de lemn,* sublinie. Nu sunt sigur dacă am voie să-i scot conţinutul. Dacă nu e îngăduit, ia-o şi fă-i vânt...

Jan dădu din cap înţelegător, iar cizmele scârţâiră în zăpada întărită în timp ce se duse, cu încetineală dureroasă, în partea din spate a furgonetei. Seidler aprinse o ţigară pentru a-şi linişti nervii. Erau atât de aproape de reuşită, încât nu îndrăzni să-l privească pe Franz. Ştia că făcuse o greşeală psihologică subliniind cuvintele *cutia de lemn.* Dar, ca şi în călătoriile anterioare, el risca enorm presupunând că oamenii nu sunt niciodată suspicioşi în privinţa a ceva ce se află sub nasul lor. Lângă cutie se afla şi containerul de *carton,* mult mai mare, pe care Jan nu trebuia să-l cerceteze.

Forţându-se să nu privească înapoi, uitând că geamul era deschis, trase adânc un fum din ţigară când îl auzi pe Jan răsucind mânerul şi ridicând capacul portbagajului. Slavă Domnului că acel mâner nu era îngheţat! Se auzi un scrâşnet când Jan trase afară cutia, urmat de sunetul divin al închiderii portbagajului.

O lumină fulgeră în stânga sa, prin geamul deschis. Probabil, ieşise cineva cu o lanternă din ghereta de pază. El continuă să privească fix înainte. Singurele sunete în întunericul din zori erau datorate ticăitului motorului şi şuieratului ştergătoarelor în fulguiala liniştită, menţinând curate două arce de cerc pe suprafaţa parbrizului.

Se auzi zgomotul bocancilor sfărâmând crusta grea de zăpadă. Jan reapăru la geam, cu pomeţii şfichiuiţi de vânt. Puşca încă atârna pe un umăr, iar cutia se balansa îndemânatic pe celălalt. Expresia îi era neutră când se aplecă şi vorbi.

— Până data viitoare...

— Procedăm la fel, replică Seidler şi zâmbi, strivind ţigara în scrumieră.

Un gest mărunt, indicând faptul că această tranzacţie era

încheiată.

Jan dispăru înăuntrul gheretei în timp ce Seidler ridică geamul – Dumnezeule, era îngheţat bocnă! Ar fi norocos să se dezgheţe în timpul rămas pentru a ajunge la Viena, cu ajutorul încălzitorului de mică putere. Braţul barierei rămase cu încăpăţânare coborât de-a curmezişul traseului lor. Franz eliberă frâna, dar Seidler îl opri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, aşteaptă! Fără semne de nerăbdare...

— De obicei, nu se întâmplă aşa. Până acum ar fi trebuit să fim departe. Simt că ceva nu e în regulă...

— Gura! N-ai văzut căscatul lui Jan? La ora asta sunt pe jumătate adormiţi. Au fost de serviciu toată noaptea. Nu se întâmplă niciodată nimic în locul ăsta uitat de Dumnezeu. Sunt plictisiţi de moarte. S-au complăcut într-o stare de inerţie permanentă...

Seidler îşi dădu seama că vorbea prea mult. Începu să se întrebe dacă nu cumva încerca să se convingă singur. Privi hipnotizat de bariera orizontală. Aceasta începuse să se clatine. Hristoase! Tensiunea începea să-l cuprindă.

Bara nu se clătina. Se *ridica.* Franz eliberă frâna. Renault-ul lunecă înainte. Se aflau dincolo! Făcură o oprire scurtă, din nou, cât timp un oficial austriac privi fără interes la paşaportul german al lui Seidler, iar apoi străbăteau străzile micului oraş Gmund.

— Ţi-ai dat seama că ai fost fotografiat la punctul de frontieră? remarcă Franz în timp ce accelera pe autostrada dintre Gmund şi îndepărtata Viană.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Ai fost fotografiat de un bărbat în haine civile. N-ai văzut blitzul declanşându-se? Avea un aparat foto ciudat, cu un obiectiv mare...

— Un civil? tresari Seidler. Eşti sigur? A ieşit cineva cu o lanternă din gheretă de pază...

— Nici vorbă de lanternă. Un blitz. L-am văzut cu coada ochiului. Tu priveai drept în faţă.

Seidler – un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu o coamă de păr şaten închis, zvelt, faţă osoasă, nas lung iscoditor şi ochi precauţi – căzu pe gânduri. Ceea ce îl îngrijora era referirea la un *civil.* Până atunci, întotdeauna fuseseră numai gărzi în uniformă. Da, aceasta era, cu siguranţă, ultima cursă. Abia se relaxase la gândul acesta confortabil, când Franz mai spuse ceva ce îl tulbură.

— N-o să te mai ajut niciodată, scrâşni bătrânul.

Îmi convine de minune, gândi Seidler, apoi privi tăios în stânga lui. Franz privea fix înainte, dar expresia lui indica infatuare, condescendenţă. Seidler cunoştea acea expresie: Franz se felicita pentru vreo şmecherie pe care intenţiona să o pună la cale.

— Regret să aud asta, replică Seidler.

— Treaba aceea, de la frontieră, continuă Franz. Am fost sigur că schimbaseră garda. E doar o problemă de timp până să o schimbe *cu adevărat.* Jan nu va fi acolo să-şi primească rachiul şi să-ţi dea cale liberă. Vor scotoci maşina...

Se repeta, vorbea prea mult, subliniind excesiv motivele hotărârii sale. Şi, pe lângă asta, surâsul afectat. Mintea întortocheată şi ageră a lui Seidler începu să caute motivul real. Mâna sa dreaptă, adânc înfundată în buzunarul paltonului, în căutarea căldurii, simţi cuţitul cu resort pe care îl purta întotdeauna în compartimentul pe care îl cususe în interiorul buzunarului.

Bani! Franz se închina lor. Dar din ce sursă putea el să obţină mai mulţi bani decât generoasa sumă pe care Seidler i-o plătise întotdeauna? Drumul spre Viena trece printr-unele dintre cele mai singuratice şi pustii ţinuturi aflate la vest de Siberia. Netede ca o masă de biliard – o monotonă masă de biliard acoperită de zăpadă – câmpurile golaşe, lipsite de copaci se întindeau pe ambele părţi.

Era încă întuneric când trecură printr-una din cele mai nelocuite aşezări dintre Gmund şi capitala austriacă. Horn consta dintr-o singură stradă, mărginită de clădiri vechi, masive, cu aspect de fermă. Porţi duble uriaşe, de lemn închideau ermetic intrările în curţile de dincolo de ele, intrări suficient de largi, încât să îngăduie accesul căruţelor ticsite cu fân şi trase de boi.

De ce dracu' putea să fie capabil Franz? Seidler, un oportunist prin excelenţă, un om ale cărui antecedente şi caracter indicau că se călăuzea întotdeauna după instincte, cercetă problema sub toate aspectele. Era un locuitor al Europei Centrale, un *Mittel-European,* tatăl său fusese un german sudet din Cehoslovacia antebelică, iar mama, cehoaică.

Seidler vorbea cinci limbi – ceha, germana, engleza, franceza, italiana. Cehii – şi Seidler era în cea mai mare măsură ceh – au talent la limbile străine. Această însuşire, adăugată reţelei de legături pe care o crease de-a lungul Europei -împreună cu înclinaţia sa tipic cehă spre lipsa de scrupule – îi permisese să trăiască bine.

Înalt de un metru optzeci, etala o mică mustaţă şi avea darul de a sporovăi în toate cele cinci limbi. În timp ce se apropiau de Viena, era încă preocupat de problema lui Franz. Mai avea şi o altă problemă: avea un program strict pentru marfa din interiorul containerului de carton ce se odihnea în spatele Renault-ului. Avionul îl aştepta la aeroportul Schwechat. Lucrătorii săi erau formalişti în privinţa punctualităţii. Să rişte puţin timp pentru a-l verifica pe Franz când vor ajunge la Viena?

Când Franz opri Renault-ul în faţa clădirii Westbanhof, gara principală către vest, primele licăriri ale unei lumini palide, melancolice, se strecurau prin negura densă lăsată asupra Vienei. Aici se transborda întotdeauna Seidler în propria sa maşină, care îl aştepta parcată. Nu era indicat să-l lase pe Franz să-l ducă la aeroport – cu cât ştia mai puţin în privinţa destinaţiei finale a mărfii, cu atât mai bine.

— Uite-ţi banii. Nu-i prăpădi pe băutură şi pe femei focoase, spuse Seidler cu voită batjocură.

Remarca era cu adevărat foarte nostimă – ideea că Franz

Oswald ar cheltui bani grei pe femei, în loc de a-i cheltui în cârciumă. Bătrânul luă plicul burduşit şi îl introduse în buzunarul interior. Mâinile sale băteau nerăbdătoare pe volan, gest ce nu îi era caracteristic, observat de Seidler când se duse în partea din spate a maşinii, deschise portbagajul şi înşfăcă containerul mare de carton de mânerul din frânghie groasă. Trânti capota portbagajului, veni în faţa parbrizului şi spuse:

— S-ar putea să am un alt gen de treabă. Care nu implică riscuri. O treabă în Austria, minţi el. Ţinem legătura...

— Tu eşti şeful.

Franz eliberă frâna, fără a privi spre cel care îl angajase, şi maşina se puse în mişcare. Seidler văzu cu totul întâmplător. Pe bancheta din spate, un pled în carouri, şifonat, se ridicase pe jumătate, dezvăluind ceea ce ascundea. Seidler îngheţă. Franz furase una dintre mostrele de marfă.

În timp ce Seidler grăbea pasul, muncitorii matinali se revărsau spre ieşirile gării de după peretele uriaş de sticlă şi în josul treptelor. Se crease un ambuteiaj chiar la ieşirea din piaţă, iar Renault-ul lui Franz era blocat.

Alergând la Opel-ul său parcat, Seidler descuie uşa, îndesă containerul de carton pe bancheta din spate şi se aşeză la volan. Era preocupat să nu intre în panică. Introduse întâi cheia în contact, porni motorul şi ţâşni în momentul în care Franz părăsea piaţa, cotind pe Mariahilferstrasse. Clădirile de un cenuşiu mohorât se conturau în întuneric pe măsură ce Seidler înainta. Se părea că Franz se îndrepta spre centrul oraşului – departe de locuinţa sa.

Seidler era cuprins de o furie rece şi, conducând cu o singură mână, pipăi din nou cuţitul cu resort din buzunarul său secret. Acum se explica rânjetul satisfăcut de pe faţa lui Franz. Vindea una dintre mostre. Singura nedumerire a lui Seidler era cu privire la identitatea cumpărătorului.

Seidler şedea uluit în Opel-ul său parcat, preocupat de ceea ce tocmai observase. Un bărbat sobru, cu o înfăţişare energică şi o mustaţă cazonă îl aştepta pe Franz. În faţa Ambasadei britanice!

Seidler îl urmărise pe Franz cum ieşise din Renault-ul său, ducând micul container de carton când îl întâlnise pe englez. Acesta din urmă îl luase de braţ, introducându-l în clădire. Acum Seidler era cel care bătea darabana pe volan, privindu-şi ceasul, gândindu-se la aeronava ce aştepta la Schwechat, ştiind că trebuia să aştepte ca Franz să iasă.

Acesta ieşi zece minute mai târziu, fără container. Se urcă la volanul Renault-ului, fără a privi în direcţia lui Seidler, care stătea aplecat pe volanul maşinii, purtând o beretă neagră pe care Franz n-o văzuse niciodată. Ceva în felul de a merge îi sugeră lui Seidler că Franz era foarte satisfăcut de vizita sa la Ambasada britanică. Renault-ul se puse în mişcare.

Seidler porni la rândul său când Franz întoarse pe o stradă late-

rală îngustă, pustie, flancată de clădiri vechi de locuinţe, înalte. Şiruri de trepte duceau în jos, spre subsol. Privind în oglinda retrovizoare, Seidler acceleră, depăşi Renault-ul lent şi se propti pe diagonală în bordură. Franz apăsă brusc frâna şi opri la câţiva centimetri de Opel. Ţâşni din maşină şi alergă, târându-şi picioarele pe pavaj, în direcţie opusă.

Seidler îl ajunse din urmă în mai puţin de o sută de metri, pe partea opusă unui şir de trepte ce ducea într-unul din subsoluri. Apucă umărul lui Franz cu mâna stângă şi îl răsuci. Zâmbi şi spuse repede:

— Nu ai de ce să te sperii... Tot ce vreau să ştiu este cui i-ai dat cutia... După aceea, în ce mă priveşte, poţi să te duci dracului... A-du-ţi aminte, am spus că asta a fost ultima cursă...

Vorbea când înfipse, de jos în sus şi cu toată puterea, lama cuţitului în pieptul lui Franz. Fu surprins de uşurinţa cu care cuţitul pătrunse în corpul omului. Franz horcăi, tuşi o singură dată, dădu ochii peste cap şi începu să se prăbuşească. Seidler îl îmbrânci sălbatic cu mâna înmănuşată, iar Franz, cu cuţitul înfipt în piept până la plasele, căzu pe spate în josul treptelor de piatră. Seidler fu, de asemenea, surprins de lipsa zgomotului: zgomotul cel mai puternic fuse când Franz, la jumătatea treptelor, izbi pardoseala cu ceafa. Sfârşi, prăbuşit pe spate, pe pietrele ce pardoseau subsolul.

Seidler privi în jurul său, coborî iute treptele şi pipăi interiorul scurtei lui Franz, scoţându-i portofelul burduşit, deşi plicul cu bancnote austriece pe care el i-l dăduse era încă în interiorul aceluiaşi buzunar. Scoase un ghemotoc de bancnote elveţiene de câte cinci sute de franci. La prima vedere păreau să fie douăzeci. Zece mii de franci elveţieni. O comoară pentru Franz.

Motorul unei maşini care se apropia îl avertiză pe Seidler că era timpul să plece. Îşi băgă bancnotele în buzunar, cu mâna înmănuşată, şi urcă în fugă treptele înapoi la maşină. Abia demarase când văzu în oglinda laterală luminile de semnalizare ale maşinii ce se apropia. Acceleră, luând o curbă, şi uită de maşină, preocupat acum să ajungă la aeroportul Schwechat.

Căpitanul "Tommy" Mason, oficial desemnat ca ataşat militar la Ambasada britanică din Viena, se încruntă văzând Renault-ul fără şofer, parcat oblic faţă de bordură, şi uşa de la subsol deschisă.

Depăşi cu dificultate vehiculul, apoi opri şi stinse motorul maşinii sale.

Ticăitul motorului Renault-ului îl întâmpină pe strada altfel tăcută. Cu remarcabilă agilitate, ieşi din Fordul său Escort, alergă să privească în josul subsolului, fugi înapoi la Ford, porni din nou motorul şi demară în trombă.

Ajunse la timp ca să vadă stopurile Opel-ului ce intra pe o arteră principală. Îl ajunse repede din urmă şi se menţinu în urma lui, la un interval acceptabil. Nu avea rost să-l alarmeze pe celălalt. Primul lucru de dimineaţă şi tot restul...

Mason observase prima oară Opel-ul parcat în faţa Ambasadei când avusese întrevederea cu Franz Oswald. Privind întâmplător din spatele perdelelor ferestrei de la cel de-al doilea etaj, văzuse maşina şi şoferul, care purta una din acele caraghioase berete franţuzeşti, aplecat pe volan.

Francezii, măcar o dată, le făcuseră o favoare. Nu prea îi văzuse zilele astea.

Nu găsise nici un motiv să-şi alarmeze vizitatorul care, spre surprinderea sa, îşi respectase promisiunea. Încă şi mai surprinzător, poate chiar puţin alarmant, fusese conţinutul cutiei de carton. Când vizitatorul îl părăsise, Mason se gândise că n-ar fi rău să-l urmărească pe individ, mai cu seamă că Beretele Negre păreau să fie, de asemenea, implicate în următoarea afacere. Nu puteai spune niciodată unde puteau duce astfel de lucruri. Tweed, de la Londra, spusese odată ceva în genul acesta. Ciudat cum persistaseră în memorie spusele lui Tweed, aruncate într-o doară.

Mason, treizeci şi trei de ani, înalt de un metru şaptezeci şi cinci, ochi adormiţi, mustaţă îngrijită, voce tărăgănată, dar cu vorbă tranşantă, folosind cât mai puţine cuvinte posibil, era aproape o caricatură a funcţiei sale oficiale. Ambasadorul, în cursul unei petreceri date la scurtă vreme după sosirea acestuia

În oraşul valsului, îi acceptase umorul sec, punându-l pe seama sosirii sale recente.

— Ştii, Mason, dacă mi s-ar cere să arat cuiva o imagine a unui ataşat militar britanic tipic, aş arata o poză de-a dumitale...

— Domnule, replicase Mason.

Mason fu curând sigur că individul din Opel se îndrepta spre aeroport, doar dacă nu cumva îşi continua drumul spre graniţa cehă şi, mai departe, spre Bratislava – Doamne fereşte! Dar orice om care lăsa cadavre în subsoluri la această ora, merita puţină atenţie. Un sfert de oră mai târziu îşi dădu seama că prima sa presupunere fusese întemeiată. Din ce în ce mai straniu. Ce zbor putea oare să prindă înainte de ora la care cei mai mulţi oameni nici nu şi-au pregătit micul dejun?

Seidler conducea peste limita legală de viteză, privindu-şi ceasul la intervale dese. Franz Oswald era doar cel de-al doilea om pe care îl omorâse vreodată – primul fusese într-un accident – şi reacţia persista. Era cutremurat, iar gândurile îi erau absorbite de un singur lucru – să ajungă în siguranţă la bordul aeronavei.

Vama nu era o problemă. Din nou, timpul era vital – ofiţerului de serviciu îi fusese deja plătită o sumă substanţială. Când era vorba de lucruri esenţiale, cel care îl angajase – atât de grijuliu cu banii – nu ezita niciodată să pună la dispoziţie fondurile necesare. Ajungând la aeroport, depăşi clădirea principală şi îşi continuă drumul spre pistă. Josef, care nu ştia nimic, aştepta să ducă maşina închiriată înapoi, la Viena.

Seidler sari din maşină, dădu din cap către Josef, ridică containerul mare din portbagajul Opel-ului şi merse rapid spre charterul ce aştepta. Scara era deja pregătită. Un om pe care nu-l văzuse

niciodată stătea la scară, întrebându-l în franceză:

— Tipul coletului?

— Terminal.

5

Londra. 10 februarie 1984. 8ºC. Tweed, scund şi rotofei, de vârstă mijlocie, privea pe fereastra biroului său de la cartierul general S.I.S., din Park Crescent, când Mason sună de la Viena.

Privea prin lentilele ochelarilor săi cu ramă de baga spre Regent Park, peste grădinile Crescent. În lumina umedă a dimineţii, mici mănunchiuri de raze aurii se strecurau prin verdeaţă. Culoarea galben- şofran a primăverii timpurii. Era ceva ce indica ultimele rămăşiţe ale iernii. Telefonul de pe biroul său sună.

— Convorbire internaţională cu Viena, îl informă centralista.

Tweed se întrebă când fusese Viena o convorbire locală. Îi spusese să-i facă legătura şi se aşeză în scaunul său turnant. Apoi schimbară obişnuitele parole preliminare de identificare. Mason părea grăbit, ceea ce era neobişnuit.

— Am ceva pentru dumneavoastră. Nu vă pot spune la telefon...

— Mason, de unde vorbeşti? întrebă Tweed tăios.

— Dintr-o cabină telefonică de la Oficiul Central de Poştă, din centrul Vienei. Telefonul Ambasadei e cuplat la centrală. Abia am picat de la aeroportul Schwechat – acesta este...

— Ştiu unde este. Treci la subiect...

Tweed era, din nou, neobişnuit de tăios. Dar simţise o precipitare maximă în vocea interlocutorului său. Sub aparenţa funcţiei de ataşat militar, Mason era omul S.I.S. În Viena. Britanicii învăţaseră, în sfârşit, de la colegii lor sovietici – care nu erau niciodată ceea ce păreau în cadrul ambasadelor.

— Am ceva pentru dumneavoastră, ceva destul de înspăimântător. Nu voi specifica la acest telefon. O să-l aduc cu mine când voi veni la Londra. Esenţialul este că un avion charter marca Lear, cu însemne elveţiene a părăsit Schwechat cu o jumătate de oră în urmă. Flerul îmi spune că avea destinaţia Elveţia...

Tweed ascultă, fără să întrerupă. Mason revenise la concizia sa tipică. Scurt, propoziţii succinte. Nici un cuvânt irosit. Cât timp îl ascultă, Tweed nu făcu nici o însemnare pe notesul din faţa sa. Când Mason termină, Tweed îi puse doar o întrebare înainte de a întrerupe legătura.

— Cât durează zborul din Viena până în Elveţia?

— O oră şi zece minute. Deci, aveţi mai puţin de patruzeci de minute, dacă apreciez bine. Şi încă ceva, e şi un cadavru la mijloc...

— Ne vedem în Londra.

Tweed aşteptă un moment după ce aşeză receptorul, apoi îl ridică din nou şi ceru un ton. Formă 01041, codul Elveţiei, urmat de

31, codul oraşului Berna, urmat de încă şase cifre. Luă legătura cu Wiley, ataşatul comercial al Ambasadei britanice la Berna, în mai puţin de un minut. Vorbi repede, explicând ce voia.

— ...deci, alertează-l pe omul nostru din Geneva şi pe amicul din Zürich...

— Nimeni n-ar avea timpul necesar să ajungă la aeroport ca să organizeze o supraveghere, protestă Wiley.

— Nu-i adevărat. Cointrin e la zece minute de centrul Genevei. Ajungeţi în douăzeci de minute, cu o maşină rapidă, din Zürich la Kloten – abia au terminat noua şosea. Iar *tu* poţi să verifici aeroportul Belp...

— Trebuie să-i dau bice...

— Dă-i drumul, îi spuse Tweed şi întrerupse legătura din nou.

Oftând, se ridică în picioare şi se duse la peretele cu harta Europei de Vest. Mason îl depăşea pe Wiley. Poate trebuia să-i schimbe între ei când Mason va veni. Viena era o apă liniştită, dar Berna începuse să se tulbure. Şi de ce era neglijat Belp? Nici chiar Howard nu avea probabil idee că Berna avea propriul său aeroport la cincisprezece minute distanţă pe autostrada cu patru benzi dintre Thun şi Lucerna. Plus trei curse săptămânale de la Belp la Gatwick. Studia harta când şeful său, Howard, năvăli în birou. Fireşte fără să bată la uşă.

— Se coace ceva interesant? întrebă vioi.

Howard avea toate legăturile necesare, trecuse prin toate şcolile şi universităţile folositoare, care, închizând cercul, îi ofereau toate facilităţile. Capabil şef administrativ, nu prea avea imaginaţie şi nu îşi asuma riscuri. Tweed fusese auzit – indispus fiind – numindu-l în particular "cap-sec".

— Posibil la Berna, replică Tweed, nemaicontinuând.

— Berna? se îmbăţoşă Howard. Te-ai blocat pe *Terminalul* acela. Ce naiba înseamnă cuvântul – dacă o însemna ceva?

— N-am idee dacă înseamnă ceva. Doar că continuăm să recepţionăm zvonuri din surse diferite. Hotărâse să nu-i pomenească lui Howard referirea pe care o făcuse Mason în legătură cu "cadavrul implicat". Era prea devreme să-l întărâte pe Howard.

— Sper că nu mobilizezi prea mulţi oameni în chestia asta, comentă Howard. *Terminal*, repetă el. Ar fi o idee să supraveghem aeroporturile. Se leagă: aeroport, terminal...

— Am făcut-o deja.

— Bravo. Ţine-mă la curent...

Wiley telefonă la Park Crescent la ora 4 p.m. fix. Se scuză că nu telefonase mai devreme. Linia telefonică a Ambasadei fusese deranjată aproape toată ziua. Tweed presupuse că, în realitate, el aşteptase până când toata lumea, inclusiv ambasadorul, plecase acasă. Era ora 5 p.m. la Berna, deoarece Elveţia era cu o oră înaintea Londrei.

— Am avut noroc, îl informă pe Tweed. Sau, cel puţin, aşa cred.

Dacă acesta era avionul care te interesa... Descrise aeronava, iar Tweed mormăi ceva şi-i spuse să continue. Un pasager a debarcat şi a încărcat un container mare de carton într-un camion ce aştepta. Un camion acoperit cu husă. Inscripţionată pe lateral cu cuvintele *Chemiekonzern Grange AG...*

— Un moment, ca să notez. Aşa, acum continuă...

— E o poveste ciudată. Am urmărit camionul – pasagerul a călătorit într-un taxi, în spatele şoferului, pe autostrada ce duce la Berna. A cotit pe un drum ce ştiam că se înfundă, aşa că am aşteptat. Sub pretextul că mi s-a defectat maşina am stat în ger, cu capul sub capotă. Dumnezeule, era frig...

Mason ar fi lăsat deoparte acest amănunt. Tweed aşteptă, răbdător de această dată. La ora patru după-amiază aprinsese deja luminile. Afară era aproape întuneric, iar maşinile ce treceau pe strada principală aprinseseră, de asemenea, farurile. Tweed simţi o urmă de dezamăgire în privinţa raportului primit până atunci. N-ar fi putut spune de ce.

— După aproximativ un sfert de oră o furgonetă mică a apărut de pe acelaşi drum lateral. Aproape că o pierdusem – apoi l-am localizat pe acelaşi pasager, aşezat alături de şoferul furgonetei. Am urmărit maşina care s-a îndreptat spre oraş. Am pierdut-o datorită traficului de la periferie. Ciudat este că pot să jur că a trecut mai târziu pe lângă mine, în sens opus – *departe* de oraş...

— Şi, ce-i cu asta?

— Aşteaptă. Am observat denumirea scrisă pe lateral. Sunt al dracului de sigur că era aceeaşi în ambele dăţi...

Tweed scria numele, când Howard intră în birou, din nou fără să bată la uşă. Tweed mâzgăli cel de-al doilea nume în timp ce Howard ocoli masa de lucru ca să privească peste umărul său – alt obicei enervant. Îi mulţumi lui Wiley şi aşeză receptorul.

Tweed nu se îndoia de faptul că Howard făcuse una dintre desele sale vizite la centrala telefonică pentru a vedea dacă se petrece ceva. Ştia, de asemenea, că Howard rămânea deseori noaptea târziu, pentru a putea astfel să-şi bage nasul prin birourile oamenilor săi, după plecarea acestora. Acesta era motivul pentru care Tweed încuia tot ceea ce era de interes, lăsând pe masa de lucru doar însemnări banale.

— Ceva nou? se interesă Howard.

— Nu sunt sigur. Nu m-am hotărât încă, dar s-ar putea să fie necesar să plec eu însumi la Berna. După câte ştiu, suntem ocupaţi până peste cap. Keith Martel e plecat într-o misiune şi e cu mâinile legate...

— Fără justificări, comentă sec Howard şi îşi zornăi mărunţişul din buzunar. Îţi place la Berna. Ceva nou? repetă.

— Mason a raportat azi-dimineaţă că avea ceva pentru mine – *ceva destul de înspăimântător* au fost exact cuvintele pe care le-a folosit. Cred că i-a fost livrat la Ambasadă. Îl ia şi ni-l aduce în câteva zile, aşa că trebuie să fie important – poate foarte serios...

— Of, Doamne! Inventezi alte probleme.

— Problemele se inventează singure, sublinie Tweed. Iar cel de la telefon era Wiley... În caz că nu ştiai, gândi el. Mason mi-a raportat de la Viena că, în dimineaţa asta, a urmărit un bărbat – care poate fi un asasin – până la aeroportul Schwechat, în afara oraşului. L-a văzut închiriind un avion particular elveţian. Am pus sub urmărire trei aeroporturi elveţiene – deşi mai sunt o mulţime. Wiley tocmai mi-a spus că un avion asemănător a aterizat la Belp...

— Belp? Unde naiba e Belp? Caraghios nume...

— Priveşte la steguleţul înfipt în harta de pe perete. E aeroportul oraşului Berna.

— Nu ştiam că are aeroport. Tweed nu spuse nimic, dar privi pe deasupra ochelarilor la Howard care scruta harta. Deci era un aeroport, spuse Howard cu satisfacţie. Un terminal! Devine interesant...

Era bine să-l ai întotdeauna pe Howard de partea ta – sau, cel mai bine, într-o poziţie neutră – creându-i senzaţia că el însuşi contribuise la idee. Tweed continuă să vorbească pe ton egal:

— Wiley a văzut avionul debarcând un pasager care ducea un container mare. S-ar putea să-l fi transportat cu o furgonetă. Wiley a notat inscripţia de pe furgonetă. Deocamdată am o mulţime de elemente disparate care s-ar putea, eventual, închega într-un întreg.

— Sau într-o problemă... Era stadiul cel mai avansat la care ajunsese vreodată Howard să facă o glumă. Se răsuci pe călcâie şi scutură un fir de praf imaginar de pe costumul său cu dunguliţe fine. Howard se îmbrăca modern; purta întotdeauna un pardesiu din păr de cămilă, a cărui lungime varia în funcţie de moda zilei. Ei bine, ce era scris pe furgonetă? întrebă el.

— Clinica Bern...

6

Tucson, Arizona. 10 februarie 1984.35°C. Soarele apunea dincolo de munţi, iar Tucson-ul era scăldat în lumina purpurie a amurgului, în timp ce temperatura cobora şi ea. Newman ridică paharul înspre doctorul Rosen. Se aflau la Tack Room, probabil cel mai luxos restaurant din stat. Mesele erau iluminate de sfeşnice.

— Noroc! spuse Newman. L-am văzut pe Frank Chase. Am vorbit cu Linda Wayne, dar n-am ajuns la nici o concluzie. Nici o dovadă a ceva suspect în privinţa trimiterii lui Jesse Kennedy la Clinica Berna...

— Ştii că Jesse a fost transportat direct la Berna cu un avion charter?

— Linda nu a spus aşa ceva...

— Ai auzit vreodată de profesorul Armand Grange, specialist elveţian eminent?

— Nu. Trebuia?

— E surprinzător că Linda nu l-a menţionat. Grange se afla într-un turneu de conferinţe în State – impresia mea e că şi-a aranjat

treburile. Şi, din momentul în care l-a întâlnit, Linda l-a tratat ca pe un *guru* personal.

— *Guru?* Newman privi la faţa blândă, dar cu expresie pătrunzătoare a lui Rosen. Am crezut că foloseşti acest cuvânt pentru vreun fachir indian care oferă mântuire, în caz că dai ortul popii...

— Aşa e, fu de acord Rosen. Grange se ocupă de regenerarea celulară – ceva ce elveţienii experimentează de ani de zile. Noi nu suntem convinşi încă. Poate că suntem de modă veche. Dar Grange şi-a adunat, cu siguranţă, câţiva discipoli în turneul ăsta – bineînţeles, bogaţi ca întotdeauna.

Newman se întoarse într-o parte, ca să-şi studieze invitatul.

— Iartă-mă, nu sunt sigur că înţeleg ceea ce spui. Încerci să-mi spui ceva, nu-i aşa?

— Aşa presupun. Rosen acceptă să-i fie umplut din nou paharul. În afara Centrului Medical părea să se înmoaie. Newman gândi că poate se datora atmosferei relaxante de la Tack Room. Rosen continuă: Poate că anumite lucruri pe care le spun n-or să sune tocmai elegant, pot fi chiar luate drept critică a unui coleg de breaslă, dar vorbim despre un străin. Bănuiesc că clinica lui Grange e plină de pacienţii înstăriţi pe care i-a atras pe timpul acestui tur. Două oferte: una pentru rude, alta pentru pacienţii grav bolnavi. Zâmbi trist. Ştii ceva, Newman? Cred că vorbesc prea mult...

— Continui să ascult. Uneori e bine să te descarci...

Newman se uită la Rosen cu o expresie concentrată. Făcea parte din arsenalul meseriei sale de corespondent străin – deseori oamenii i se confesau în situaţii în care n-ar fi spus aceleaşi lucruri soţiilor lor sau colegilor – mai cu seamă soţiilor.

— Linda Wayne, continuă Rosen, s-a încredinţat profesorului Grange aidoma unei femei pe cale să se înece, care se agaţă de o scândură plutitoare. El venea în întâmpinarea dorinţei ei – să-l ducă pe Jesse departe, cât mai departe posibil. Oferta lui Grange constă în a prelua rudele bolnave din mâinile celor dragi şi apropiaţi. Preţul e ridicat, dar, după cum am spus, el negociază numai cu cei foarte bogaţi. Oferta pentru pacienţii bolnavi constă în speranţa regenerării celulare, o şansă nouă pentru viaţă. Presupun că e o formulă strălucită.

— A funcţionat metoda asta cu Jesse Kennedy?

— Aici ai pus degetul pe rană; asta mă îngrijorează. Rosen sorbi din băutura sa, iar Newman, grijuliu, rămase tăcut. Dacă Jesse ar avea leucemie, ar înfrunta-o bărbăteşte, dar în nici un caz n-ar fi adeptul regenerării celulare. Ştii că, odată, a lucrat pentru C.I.A.? S-a întâmplat cu mai mult de zece ani în urmă, când oamenii noştri pregăteau piloţi germani la o bază aeriană secretă undeva, în deşert. Un foarte dur membru C.I.A. a ajuns să coopereze cu Jesse. Nu-mi aduc aminte numele său. Linda Wayne a cochetat cu el. Acum, *într-adevăr,* vorbesc prea mult...

— Mai precis, ce a făcut Jesse?

— Obişnuia în fiecare zi să călărească de unul singur kilometri întregi prin deşert. I-au dat un aparat de fotografiat. Într-o dimineaţă

a observat un pilot german înmânând un plic unui străin care oprise maşina pe Autostrada Interstate 10, ce străbate distanţa dintre Los Angeles şi Florida. Străinul l-a urmărit pe Jesse cu o puşcă... Rosen zâmbi, cu o expresie visătoare întipărită pe faţă. A fost o prostie din partea lui. Jesse l-a doborât cu calul, omul de la C.I.A. a apărut, iar un pilot german a dispărut pentru totdeauna. Omul de la C.I.A. l-a împuşcat pe străin. Jesse mi-a povestit despre asta câţiva ani mai târziu...

— Ai spus "dacă Jesse ar avea leucemie..."

— Mi s-a încurcat limba. Crezi că un om ca Jesse s-ar târî până în Elveţia, când el iubea deşertul? Un om care a plecat de la nimic şi a transformat un împrumut la banca în douăsprezece milioane de dolari?

— *Cum* naiba a reuşit?

— Fler. A fost un clarvăzător – privea în viitor. Când a venit în Tucson, cu peste douăzeci de ani în urmă, a intuit că, într-o bună zi, oraşul se va extinde. A cumpărat pământ în afara oraşului şi, când valoarea acestuia a crescut, a folosit surplusul de capital pentru a cumpăra din ce în ce mai mult pământ, din ce în ce mai departe în afara oraşului...

— Deci, comentă Newman, când se stinge Jesse, Linda valorează opt milioane de dolari, iar Nancy capătă patru milioane?

— Testamentul său e public. N-a făcut din el un secret. Şi, dacă i se întâmplă ceva lui Nancy mai întâi, Linda strânge toate cele douăsprezece milioane. Poate îţi dai seama de ce mă îngrijorează – toţi banii aceştia în joc... Rosen se jucă cu paharul gol. Nu, mulţumesc. Nu beau mai mult de două. Ştii, Newman, m-am gândit că dumneata ai fi omul indicat să dezlegi misterul acesta. Ai rezolvat cazul de spionaj Kruger în Germania – am citit cartea pe care ai scris-o ulterior. Trebuie să fi câştigat o mulţime...

— Nicidecum patru milioane de dolari, spuse Newman tăios.

— Aşa! Acum mi-am dat seama – am înţeles că nu te-ai putut hotărî în privinţa căsătoriei cu Nancy. Banii te îngrijorează – un lucru care îţi face cinste. Continui să cred că ar trebui să vă duceţi la Berna...

— Acum vorbeşti ca Nancy. Ea nu conteneşte niciodată...

— Contrazice-o şi nu vei face altceva decât să o îndârjeşti şi mai mult. Rosen zâmbi din nou. Sau poate că ai aflat?

— Am trăit şi vremuri mai bune. Iisuse, priveşte cine tocmai a intrat...

— Harvey Wayne, soţul Lindei. Lucrează în domeniul electronicii, după cum, fără îndoială, ştii. Încă unul lacom după dolari...

Rosen se opri din discuţie în timp ce un bărbat gras, cu o faţă gălbejită, trecut de patruzeci de ani se apropie de ei. Purta un sacou crem, pantaloni închişi la culoare şi zâmbetul unsuros pe care Newman îl găsea atât de dezgustător. Puse mâna pe umărul englezului.

— Bună, amice! Am auzit că tu şi drăguţa de cumnată-mea veţi fi în curând la Berna. Transmite salutările mele ursuzului ăluia de Jesse...

— Ce-ai auzit?

Tonul lui Newman era rece. Privi spre umărul său, iar Harvey îşi ridică mâna în silă. Făcu un gest de lehamite din mână spre Rosen, apoi ridică din umeri.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, replică Newman.

— Sper că nu reuşeşti să-l aţâţi pe doctorul Rosen, aşa cum ai făcut-o cu Frank Chase. Harvey privi spre intrare şi zâmbi din nou. Avem oaspeţi. Ai ocazia să obţii un răspuns direct la întrebarea ta...

Linda, purtând o rochie fără umeri şi afişând un zâmbet ademenitor, intrase în Tack Room şi venea spre ei, fixându-l cu ochii ei inocenţi pe Newman. Alături de ea păşea Nancy, cu câţiva centimetri mai scundă, îmbrăcată cu o bluză crem şi o fustă bleumarin. Pe măsură ce cele două femei străbăteau sala, toate capetele se întorceau după ele. Newman se ridică, având o expresie mohorâtă.

— Să mergem într-un loc mai liniştit, îi spuse lui Nancy. Trebuie să vorbim, şi asta chiar acum...

Discuţia înfierbântată avu loc în hol, purtată pe un ton scăzut, astfel încât să nu fie auziţi de funcţionarul de la recepţie. Newman deschise discuţia, tatonând prudent la început.

— Sunt sigur că escrocul asta de Harvey a înţeles greşit. Adineaori mi-a spus că o să plecăm la Berna...

— Bob, am biletele. Nancy scoase două pliante din poşetă şi i le înmână. E o rută directă. Un zbor American Airlines cu un 727 de la Tucson la Dallas. O oră escală la Dallas. Apoi un zbor de opt ore – din nou cu American Airlines – de la Dallas până la Gatwick, în Anglia. Ultimul zbor e cu Dan-Air de la Gatwick la Belp. Acesta e aeroportul chiar de lângă Berna...

— Am auzit, într-adevăr, de Belp, replică Newman cu un calm derutant.

— Decolăm cu cursa de mâine...

— Sunt capabil să citesc ce scrie pe un bilet de avion...

— Cineva trebuia să ia o hotărâre. Părea mulţumită de ea însăşi. Abia am smuls de la Linda informaţia că Jesse n-a plecat pe această rută. A fost transportat la Belp cu un avion particular...

— Şi ce-i cu asta?

— Jesse era grijuliu în privinţa banilor. *Dacă* ar fi fost de acord să meargă, ar fi călătorit mai degrabă într-un scaun cu rotile, cu o cursă regulată, decât să închirieze un avion particular. Nu crezi că am procedat bine?

— Ai fi procedat al dracului de bine dacă mi-ai fi cerut întâi părerea. Cum crezi că m-am simţit când prostul ăla de cumnat al tău vine la mine, în prezenţa lui Rosen, şi îmi dă vestea asta?

— Într-adevăr? Probabil i-a telefonat Linda la birou. A lucrat până târziu. Ea a planificat aici o cină de rămas-bun în cinstea noastră...

— Nu contaţi pe mine...

— Robert, totul e aranjat. Începu să-şi piardă cumpătul. Am împachetat deja. Tu ai spus că poţi să-ţi împachetezi oricând în zece minute, chiar dacă pleci la Tokyo.

— Aşa se întâmplă când vreau *eu* să plec la Tokyo. Uite ce e, Nancy – şi nu mă întrerupe. Nu există nici o dovadă cât de mică în privinţa vreunei nereguli legate de trimiterea lui Jesse la Clinica Berna. Am vorbit cu doctorul Chase. Am avut două discuţii cu Rosen. M-am holbat la picioarele Lindei cât timp ea îmi vorbea...

— Din cauza asta eşti aşa de dornic să râmai, pentru picioarele Lindei?

— Acum devii răutăcioasă. Nancy, nu poţi să mă zoreşti în felul ăsta. Asta nu constituie baza nici unui fel de relaţie, nemaivorbind de căsătorie.

— La dracu, Bob...

— Uite ce e, Nancy, discuţia asta continuă, practic, de când ne-am întâlnit prima dată la Londra, cu trei luni în urmă...

— Asta a fost când am încercat să-i telefonez lui Jesse şi am aflat de la Linda că a fost trimis în Elveţia. Simt cu adevărat că e ceva grav. Aminteşte-ţi, sunt doctor...

— Iar eu sunt un corespondent străin care caută probe. N-am găsit nimic care să-ţi îndreptăţească neliniştea. Acum tu mă pui în faţa unui *fait accompli* – toată înţelegerea asta legată cu panglică roz...

El îi flutură biletele pe sub nasul frumos conturat. Ea îi apucă încheieturile cu mâinile sale, se înclină spre el şi îşi sprijini faţa de a lui, şoptindu-i la ureche:

— Bob, te rog frumos, vino cu mine la Berna, ca să-mi potolesc temerile. De dragul meu...

— Aşa mai merge...

— Aşa ar fi trebuit să procedez de prima dată. Ai dreptate, n-ar fi trebuit niciodată să cumpăr acele bilete, fără să mă sfătuiesc cu tine. Îmi pare rău. Sincer.

El îşi eliberă o mână şi o strecură pe sub părul ei, pentru ai mângâia ceafa. Funcţionarul de la recepţie realiză o adevărată performanţă făcându-se că nu-i observă. Ea îşi cuibări capul la pieptul lui şi toarse mulţumită. El îşi eliberă şi cealaltă mână, îi apucă bărbia şi i-o ridică pentru a o săruta apăsat pe buze.

— Nancy, trebuie să mă întorc la doctorul Rosen, să-i mai pun o întrebare. Mâine plecăm la Berna...

Harvey Wayne abia îl părăsise pe Rosen când Newman se aşeză pe scaunul din faţa doctorului. Acesta înclină din cap în direcţia lui Harvey, care se retrăgea cu o grimasă pe chip.

— M-a iscodit, încercând să afle despre ce vorbeam. Cum a decurs disputa?

— În felul în care mă aşteptam. Atitudinea lui Newman se schimbase. Era tăios, hotărât. Ştii cumva de unde vine majoritatea pacienţilor Clinicii Berna?

— Impresia mea – şi nu a fost mai mult de atât – era că veneau în special din Statele Unite. Plus câţiva sud-americani, care îşi pot

permite să plătească taxele. Are vreo semnificaţie?

— Ar putea fi cheia întregii afaceri.

7

11 februarie 1984. Aeronava DC 10 zbura la zece mii de metri deasupra Atlanticului invizibil în timp ce motoarele o îndreptau cu o viteza de 800 de kilometri pe ora în direcţia nord-est, înspre Europa. Nancy adormise repede în fotoliul sau de la clasa întâi, cu capul căzut pe umărul lui Newman. El o deplasă grijuliu, pentru a-şi putea părăsi locul. Nu era nici o şansă să se trezească: când o lua somnul, dormea buştean. Newman scoase un notes din buzunar şi scrise mesajul cu majuscule, pentru a nu fi transmis eronat. Ridicându-se, chemă o stewardesă, îşi duse un deget la buze şi înclină din cap în direcţia lui Nancy. Luând fata de braţ, o conduse în direcţia cabinei piloţilor şi-i vorbi doar când se aflară în oficiu.

— Aş dori să fie transmis acest mesaj prin radio, fără întârziere, la Londra. Cât timp aştept aici, află cât costă...

Stewardesa se întoarse în mai puţin de un minut. Fata atrăgătoare îl studie direct pe Newman. Nu era indicat să ai relaţii prea apropiate cu pasagerii, şi totuşi... Ea găsi irezistibil comportamentul detaşat, amuzant al lui Newman. Iar apartamentul ei nu era departe de Gatwick. Tipul era englez. *Şi* pasagera cu care călătorea el nu purta nici un inel. O fată trebuia să profite de orice ocazie. Îi spuse costul mesajului, iar el, la rândul lui, îi plăti în dolari.

— Operatorul radio transmite deja, domnule Newman...

— E bine să ai în preajmă o fată serviabilă, ca tine...

— La Gatwick am două zile libere...

— Îmi spui numărul de telefon?

— N-ar trebui...

— Dar o s-o faci...

Îi împrumuta notesul şi un pix, îşi puse o ţigara în colţul gurii şi o privi cât timp ea scria cifrele în carneţel. Adăugă un nume, iar el îl citi de sus în jos: *Susan.* Luă notesul de la ea şi îl ascunse vederii în timp ce draperia se mişcă şi apăru un steward. Newman o salută discret.

— Vă mulţumesc că v-aţi ocupat de problema aceea a mea, spuse pentru urechile stewardului care ştergea, fără motiv, paharele. Când ajunge la Londra?

— În câteva minute, domnule...

— Vă mulţumesc încă o dată.

Îi făcu cu ochiul, dădu la o parte draperia şi se întoarse la locul său. Nancy era trează, întinzându-şi braţele, împungând tricoul de caşmir cu pieptul ei frumos rotunjit. O privi cu o binevoitoare resemnare în timp ce se aşeză alături de ea.

— Eşti un ticălos, spuse ea. Ai stat la palavre cu stewardesa aceea. Îl înlănţui cu o mână posesivă. Ştii, uneori cred că ar trebui să

te înhaţ cât mai am timp. Nu prezinţi încredere când pleci şi hoinăreşti de colo-colo.

— Ce stewardesă?

— Aceea cu picioare superbe care ne-a condus la locurile noastre, aceea de pe care nu ţi-ai putut lua ochii, aceea care te mânca din ochi. Cu discreţie, fireşte...

— Schimbare de plan, spuse el brusc.

— Adică?

— Ar fi mai bine să bei o cafea ca să te trezeşti de-a binelea înainte să-ţi spun.

Îl chemă pe stewardul care terminase de şters paharele şi făcu comanda. Apoi recăzu în muţenie până ce ea bău jumătate de ceaşcă.

— Am fost o fată ascultătoare, spuse ea. Ce schimbare de plan?

— Nu zburăm cu Dan-Air de la Gatwick la Belp. Luăm un autobuz de la Gatwick la Heathrow. Apoi prindem o cursă Swissair până la Geneva. Călătorind via Geneva, ne camuflăm destinaţia reală.

— Bob! Ea se îndreptă atât de brusc, încât aproape că îşi vărsă cafeaua. Tratezi problema cu seriozitate. Crezi că se întâmplă ceva ciudat. Mă surprinzi. Uneori simt că niciodată nu te voi cunoaşte cu adevărat. Tot comportamentul tău s-a schimbat...

— Dacă tot avem o treabă de făcut, măcar s-o facem ca la carte...

— Nu ăsta este motivul, se repezi ea. Rosen ţi-a spus ceva care ţi-a schimbat întreaga atitudine. Atunci de ce naiba a trebuit să avem cearta aceea jenantă în hol, la Tack Room?

— Rosen nu mi-a spus nimic. Numai că acum acţionăm cu metodele mele. Ai putea să numeşti asta un *fait accompli*, replică el degajat.

— Am pus şi eu o întrebare, cedă ea. Şi totuşi, nu cred. Nu-i aşa că-i nostim?

Îl privi pe Newman care îşi odihnea capul pe spătarul fotoliului. Avea ochii închişi şi, aparent, aţipise, lucru pe care era capabil să-l facă oriunde, oricând.

În cabina piloţilor operatorul radio mototoli fila ruptă din notesul lui Newman, cu mesajul pe care îl trimisese. Mesajul părea destul de inofensiv, iar el nu-i mai acordă atenţie. Destinat unui număr de căsuţă poştală din Londra, pentru Riverdale Trust Ltd, era scurt şi la obiect.

La bordul aeronavei American Airlines... ETA Gatwick... Direcţia Heathrow pentru îmbarcare pe Swissair spre Geneva, repet: Geneva. Newman.

Manfred Seidler fugea pentru a-şi salva viaţa. Folosi orice mijloc derutant pentru a arunca praf în ochii acelora care ar fi încercat să-l urmărească. Închirie în Berna, folosind un set de acte de identitate false, o maşină de la agenţia Hertz, alături de Bellevue Palace.

Conduse doar până la Solothurn, unde predă maşina. Din gară

luă un tren până la Basel. Dacă cineva *reuşea* să-i ia urma până aici, putea crede – cu puţin noroc – că el se dusese la Zürich. Alimentase această iluzie cumpărând două bilete separate de câte o singură călătorie, pentru Zürich şi pentru Basel. Le luase la interval de zece minute de la două ghişee diferite. În timp ce expresul încetini şi pătrunse în gara principală din Basel, el stătea la uşa de ieşire, strângându-şi valiza.

Îi telefonă Erikâi Stahel dintr-o cabină telefonică, din gara uriaşă. Îşi dădu seama că se uita cu mare atenţie la fiecare pasager care zăbovea în preajma cabinei. Ştia că nervii săi erau într-o stare proastă. Lucru care se petrecea atunci când omul comitea greşeli. Hristoase! Oare nenorocita nu avea de gând să răspundă odată? Vocea cu care aceasta îi răspunse justifică imprecaţia lui.

— Manfred la telefon...

— Ia te uită, străine! Nu e viaţa plină de surprize?

Vocea Erikâi nu suna primitor şi, cu siguranţă, nu era entuziasmată, gândi el furios. Femeile necesitau un tratament prudent. Se strădui să pară încrezător, plăcut, hotărât. Doar o urmă de nervozitate, şi ea n-ar mai coopera. Cunoştea câte ceva despre felul în care îşi ducea el existenţa.

— Am nevoie de un loc unde să mă odihnesc, să mă relaxez...

— În pat, nu-i aşa?

Vocea ei melodioasă sună sarcastic. El se întrebă dacă era un bărbat la ea. Ar fi fost o situaţie dezastruoasă. Trecuseră câteva luni de când luase legătura ultima dată cu ea.

— *Am nevoie* de tine, spuse el. Ca tovărăşie. Lasă patul...

— Vorbesc *oare* cu Manfred Seidler? Dar vocea i se înmuiase. De unde vii?

— Zürich, minţi el cu uşurinţă.

— Şi unde eşti acum?

— Obosit şi înfometat, într-o cabină telefonică din gară. Nu trebuie să găteşti. Te scot în oraş. La cel mai bun local.

— Te aşteptai să fiu aici, aşteptându-ţi telefonul?

— Erika, spuse el hotărât, astăzi e sâmbătă. Ştiu că sâmbăta nu lucrezi. Am sperat...

— Mai bine vino aici, Manfred...

Erika Stahel locuia la etajul al doilea, într-un apartament mic, lângă Munsterplatz. Seidler îşi cără valiza prin ninsoare, ignorând staţia de taxiuri din faţa gării. Putea să-şi permită cu uşurinţă o cursă, dar şoferii de taxi aveau memorie bună. Şi, deseori, ei erau prima sursă la care apela poliţia elveţiană pentru informaţii.

Era ora zece dimineaţă când apăsă pe butonul soneriei din dreptul numelui *E. Stahel*. Vocea ei, surprinzător de uşor de recunoscut, în ciuda distorsiunilor difuzorului, răspunse ca şi cum era în aşteptare.

— Cine e?

— Manfred, sunt îngheţat...

— Intră!

Interfonul bâzâi, indicând faptul că ea deschisese uşa de la intrare pe care el o împinse, privind pe stradă în ambele direcţii. Seidler ajunsese la stadiul de alertă şi nervozitate acută în care nu avea încredere în nimeni.

Uşa apartamentului ei era deschisă câţiva centimetri, iar el întinsese mâna pentru a o împinge când se opri, întrebându-se ce ar putea fi de partea cealaltă. Uşa se deschise spre interior, iar ea stătea privindu-l fără vreo expresie anume. Înaltă doar de un metru şaizeci, era o brunetă zveltă, de douăzeci şi opt de ani, cu o frunte înaltă şi ochi negri, liniştiţi.

— Ce mai aştepţi? Pari îngheţat şi înspăimântat – şi înfometat. Micul dejun este pe masă. Cafea fierbinte în ibric. Dă-mi valiza şi treci la masă...

Spuse toate acestea cu vocea ei calmă, încrezătoare, în timp ce închise uşa şi întinse mâna după valiză. El scutură din cap, hotărî că gestul fusese prea aspru şi zâmbi, conştient de o senzaţie de uşurare. Se afla la adăpost.

— Voi pune valiza în dormitor, dacă nu te superi. Două minute şi voi fi eu însumi...

— Ştii unde este dormitorul. Ar trebui, până acum.

Atitudinea ei era prozaică, dar îl privea cu căldură.

În dormitor, cu uşa închisă, el lăsă să cadă valiza pe unul din cele două paturi de câte o singură persoană şi privi scurt împrejur. Avea nevoie de o ascunzătoare şi avea la dispoziţie doar câteva minute să găsească una.

Mută, în linişte, un scaun lângă un dulap înalt, se urcă pe el şi îşi plimbă degetele pe deasupra acestuia. Degetele întâlniră o peliculă subţire de praf. Restul locului era curat, dar femeile scunde trec deseori cu vederea partea superioară a dulapurilor înalte. Coborî şi deschise valiza.

Diplomatul micuţ, subţire, era ascuns sub cămăşi. Ridică cu grijă încuietorile şi scoase câteva plicuri. Toate conţineau mari sume de bani – îşi lichidase contul bancar din Berna vinerea trecută, chiar înainte de închiderea băncii. Un alt plic conţinea cele douăzeci şi cinci de bancnote a câte o sută de franci pe care le scosese din portofelul lui Franz Oswald, cel omorât în subsolul din Viena.

Strângând plicurile, se urcă înapoi pe scaun şi le aranjă pe partea superioară a dulapului, care era adâncită. Gestul final fu să pună două cămăşi în diplomat, pentru a-i justifica prezenţa, şi apoi să închidă valiza cea mare, să o încuie şi să o aşeze sub patul cel mai apropiat de fereastră.

— Un chiriaş lacom tânjeşte după cafeaua aceea aburindă şi după cornurile tale adorabile, îi spuse bine dispus, pătrunzând în camera de zi confortabilă şi bine mobilată, care servea şi drept sufragerie.

— Ce surpriză! Ochii ei întunecaţi îi căutară pe ai lui. Să ne fi transformat noi deodată în orăşeanul strălucitor şi agreabil? Este bine să nu mai colinzi străzile, Manfred?

Deşi aproape că îl opări, înghiţi cafeaua din ceaşcă, apoi se aşeză şi devoră trei cornuri în timp ce ea îl studia, aşezată în faţa lui. Părinţii ei, ca şi ai lui Seidler, muriseră, iar ea nu avea rude apropiate. Erika îşi croise cu greu drumul până la postul de adjunct al directorului executiv al băncii la care lucra. Şi originea ei era modestă. Probabil că numai în Elveţia ar fi putut să ajungă atât de departe prin muncă cinstită şi talent.

"Sunt chiar fericită singură, se destăinuise odată unei prietene. Am un serviciu bun care îmi place, un iubit (se referea la Manfred, deşi nu-l numi). Prin urmare, de ce aş mai avea nevoie? Pot să trăiesc foarte bine şi fără să mă mărginesc la casă – colindând supermagazinele cu un copil care zbiară şi un soţ care după trei ani începe să observe secretarele atrăgătoare din biroul său..."

— Eşti fericit să nu mai colinzi străzile, Manfred? repetă ea.

— Priveşte afară, pe geam! Ninge încontinuu. Am şi muncit din greu. Mă simt la adăpost, într-un loc în care nimeni nu ştie că mă aflu. Unde telefonul n-o să sune, adăugă repede.

Măcar o dată, Seidler spunea adevărul. Alesese, în mod inteligent, Basel-ul drept adăpost. Basel era locul unde se întâlneau trei graniţe: elveţiană, franceză şi germană. În caz de urgenţă – cum ar fi necesitatea unei plecări precipitate trebuia doar să se urce într-un tren din gara principală şi, următoarea oprire, după câteva minute, era în Germania. Sau, din aceeaşi gară, putea străbate pe jos o barieră către celălalt sector şi se afla deja pe teritoriu *francez.* Da, Basel-ul era un bun loc de aşteptare până se hotăra în privinţa mişcării următoare, până când se va întâmpla ceva. Deoarece, pentru Manfred Seidler, întotdeauna se întâmpla ceva.

Şi apoi, mai era Erika. Seidler, un bărbat care îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului făcând bani, lucru care implica activităţi ilegale, la limita delictelor – şi care acum era un asasin aprecie că Erika era o fată *bună.* Era o schimbare atât de plăcută să o aibă drept companie... Se trezi din reverie, conştient de faptul că ea spusese ceva.

— Iartă-mă, visam...

— De când ai fost ultima dată aici, am fost avansată...

— Încă şi mai sus? Erai deja adjuncta unui director...

— Acum sunt adjuncta preşedintelui băncii. Ea se întinse peste masă, iar el fixă cu privirea contururile gemene îmbietoare, reliefate de bluza înflorată. Manfred, continuă ea, ai auzit – ştiu că tu umbli mult – ai auzit vreodată pe cineva referindu-se la cuvântul *terminal?*

Senzaţia de confort a lui Seidler – creată de stomacul umplut, de căldura din apartament (Erika putea să-şi permită să ţină deschisă instalaţia de încălzire centrală) şi de apropierea Erikăi – dispăru. Un cuvânt şi coşmarul reapăruse. Se strădui să-şi ascundă şocul pe care i-l provocase.

— S-ar putea, o provocă el, dacă îmi spui unde l-ai auzit.

Ea ezită, curiozitatea ei luptând cu onestitatea. Curiozitatea învinse. Trase adânc aer în piept şi îşi întinse mîna-i mică spre a o strânge pe a lui.

— Eram la cafea în timpul unei şedinţe de conducere. Şeful meu a spus celorlalţi: " A mai aflat careva ceva despre afacerea asta, *terminal,* ce o însemna ea, sau este doar vreun alt zvon legat de Clubul Gold?"

— Clubul Gold? Ce-i asta?

— Ei bine, oficial nu există. Deduc că el cuprinde un grup de bancheri cu anumite vederi asupra politicii naţionale. Grupul e cunoscut sub numele de Clubul Gold...

— Şeful tău face parte din el?

— Dimpotrivă. Nu este de acord cu vederile lor, oricare ar fi ele. Sediul Clubului Gold e în Zürich...

— Zürich? Nu în Berna? insistă el.

— Cu siguranţa, Zürich...

— Cine e şeful tău? întrebă el într-o doară.

— Vorbesc prea mult despre meseria mea...

— Aş putea să aflu atât de uşor, sublinie el. N-ar trebui decât să-ţi dau un telefon la serviciu şi tu ai spune: Biroul domnului... Sunt şi alte căi. Ştii asta.

— Presupun că ai dreptate, fu ea de acord. În orice caz, nu contează. Lucrez pentru doctorul Max Nagel. Să revenim, înseamnă oare *terminal* o staţie de cale ferată? La asta te duce gândul de obicei...

— Ei au presupus bine de prima dată. Mai mult de atât nu ştiu.

— O staţie de cale ferată... nu *un aeroport?* continuă ea. La Basel chiar este un aeroport.

— Cu siguranţă, n-are nimic de-a face cu un aeroport, o asigură el.

Se ridică şi îşi şterse gura cu un şerveţel. Se oferi să strângă masa, dar ea îşi scutură capul şi se ridică în picioare alături de el, înconjurându-i gâtul cu mâinile. În timp ce se sărutau, el o cuprinse în braţe şi simţi nasturii din spatele bluzei ei.

— Acel Club Gold, îi şopti el, are vreo legătură cu lingouri de aur?

— Nu, ţi-am spus. E doar o denumire. Ştii cât sunt de bogaţi bancherii din Zürich. E un nume potrivit pentru ei...

El desfăcu primii doi nasturi şi îşi strecură mâna, căutând să desfacă bretelele sutienului. Degetele lui cercetătoare nu întâlniră nimic. Desfăcu încă doi nasturi şi îşi dădu seama că ea nu avea nimic pe sub bluză. Se dezbrăcase de ce avea dedesubt în timp ce el venea de la gară, târându-se prin zăpadă.

Se simţiră bine în dormitor, dar, după aceea, el începu să se frământe cu privire la cele spuse de ea. Era oare Basel-ul cel mai nepotrivit loc din lume, unde ar fi putut să-şi caute scăparea? Nimerise oare în gura lupului? Trebuia să stea ascuns. Trebuia, de asemenea, să citească ziarele – în special cele din Geneva, Berna şi Zürich, precum şi cele locale. Ar fi putut apărea ceva în ele, ceva ce i-ar fi indicat calea – calea de a scăpa de oroare.

8

Londra, 13 februarie 1984. 6º C. La ora 10 a.m., în biroul lui Tweed domnea o atmosferă de teribilă confuzie. Pe lângă Tweed, în birou se strânseră ceilalţi angajaţi, inclusiv Howard, care abia sosise dintr-un week-end la ţară, Monica – fata bătrână de vârstă mijlocie, greu de precizat, pe care Tweed o numea "mâna sa dreaptă" – şi Mason, convocat urgent de la Viena, aparent dintr-un capriciu al lui Tweed.

"Obiectul" pe care Mason îl adusese cu el şi pe care îl cumpărase de la Franz Oswald, se afla acum încuiat în fişetul de oţel al lui Tweed. Nimeni nu dorise să continue să se holbeze la *el* mult timp.

Howard, îmbrăcat cu costumul în carouri discrete, pe care îl purtase în week-end, era furios. Era convins că Tweed profitase de absenţa sa pentru a pune în mişcare tot soiul de angrenaje periculoase. Colac peste pupăză, Tweed abia se întorsese din Downing Street unde avusese o întâlnire între patru ochi, de peste o oră, cu prim-ministrul.

— I-ai cerut acest document? întrebă cu răceală.

Tweed privi la scrisoarea cu antetul *10 Downing Street* pe care intenţionat o lăsase pe masa sa de lucru. Îi conferea puteri depline pentru a conduce ancheta personal. Era chiar şi o anexă ce îi permitea accesul imediat la prim-ministru, oricând o cereau împrejurările.

— Nu, replică Tweed, stând în picioare ca toţi ceilalţi şi ştergându-şi ochelarii cu o batistă de mătase. A fost ideea ei. N-am contrazis-o, fireşte...

— Fireşte, repetă Howard sarcastic. Acum, că ne-ai pus pe toţi pe jar, care-i următoarea mişcare?

— De data asta, am nevoie de ajutor din afară. Tweed îşi ridică ochelarii pe frunte şi clipi către Howard. După cum ştii, suntem încărcaţi până peste cap. Trebuie să obţinem ajutor de unde putem...

— Un nume – sau nişte nume – ar fi de mare ajutor...

— Nu sunt sigur că e înţelept. Ajutorul de nădejde trebuie să meargă mână în mână doar cu discreţia totală. Dacă sunt singura persoană care le cunoaşte identitatea, vor şti pe cine să acuze dacă lucrurile merg rău. Îmi asum întreaga responsabilitate...

— Ai angajat deja pe cineva din afară, îl acuză Howard.

Tweed ridică din umeri şi privi la scrisoarea de pe masa de lucru. Howard l-ar fi putut omorî. Era o atitudine neobişnuită din partea lui Tweed, dar el ar fi mers până în pânzele albe pentru a-şi proteja o sursă. Ajunse la concluzia că îl tratase mai degrabă rău pe Howard, mai ales că erau şi ceilalţi de faţă.

— A rezultat deja un cadavru, îşi informă superiorul. La Viena a fost omorât un om. Mason poate să-ţi spună despre asta...

— Dumnezeule atotputernic! explodă Howard. Pe mâna cui ne

laşi?

— Îmi permiteţi să explic, domnule? exclamă Mason cel spilcuit şi cu ţinută rigidă.

Considerând gestul scurt din cap al lui Howard drept afirmativ, el descrise cu detalii precise întâlnirea cu Franz Oswald. Howard asculta în tăcere, buzele-i ţuguiate exprimând dezaprobare şi nelinişte – o reacţie cu care Tweed fu de acord. Nu era deloc mulţumit de întorsătura pe care o luau lucrurile.

— Măcar ţi-a spus – cât încă era în viaţă – cum a obţinut *obiectul?*

Howard înclină capul din nou, de această dată înspre sertarul încuiat al seifului. Se calmase în timp ce îl asculta pe Mason, un om care îi displăcea, dar pe care îl respecta – proveneau amândoi din acelaşi mediu. Problema era că Mason era omul lui Tweed. Ca şi Monica, afurisita aceea de celibatară, care nu scosese un cuvânt – dar Howard ştia că, mai târziu, ea putea să reproducă întreaga conversaţie din memorie, cuvânt cu cuvânt.

— Nu domnule, nu mi-a spus, răspunse Mason. L-am întrebat, dar a refuzat categoric să intre în amănunte. Oricum, am o fotografie a omului care a urcat în avion la Schwechat – aparatul acela nou e o minune şi îl port întotdeauna cu mine. A fost făcută cu teleobiectivul de la mare distanţă, dar a ieşit destul de bine.

— Arată-mi-o. O ai la tine?

Mason privi scurt spre Tweed, lucru care, o dată mai mult, îl enervă pe Howard. Tweed clătină din cap îngăduitor, dorind ca Mason să nu-i fi cerut permisiunea. Mai mult, Mason era extrem de grijuliu cu el. Îl privi pe Howard, care studia fotografia înmânată de Mason.

— Ai vreo idee cine e? întrebă Howard.

— Îmi e cunoscut, replică Tweed. Îmi stă pe limbă...

— Pune-o la dosar, sugeră Howard. Mason, acum voi rosti un cuvânt şi vreau să reacţionezi imediat. Spune-mi prima asociere de idei care îţi trece prin minte. Fără să te gândeşti. Eşti gata? *Terminal...*

— Un circuit electric, răspunse prompt Mason.

— Interesant. Howard se întoarse spre Tweed. Elveţienii îşi transformă întreaga economie ca să funcţioneze pe baza energiei electrice. Noile locuinţe sunt încălzite electric, pentru a evita dependenţa de petrol. Ştiaţi asta?

— Da, ştiam. Ar putea fi o idee deşteaptă, fu el de acord.

— Şi dacă toată treaba asta ţine de o operaţiune masivă de sabotaj? Howard se înfierbântă pe această temă. Inamicul plănuieşte să lovească toate punctele cheie din sistemul energetic elveţian, când vine momentul potrivit ca să acţioneze.

— S-ar putea să ai dreptate. Când vom afla ce se petrece cu adevărat în Elveţia, vom şti. Am nevoie să trimit acolo pe cineva pe care poliţia şi contraspionajul militar nu-l cunosc. Mason s-ar descurca. Ambasadorul din Viena e de acord să-i devanseze concediul cu trei săptămâni...

— Bună idee, fu de acord Howard. Se simţea un pic mai bine în

privinţa întregii afaceri, la care, acum, *contribuia.* Era timpul să arate un grăunte de bunăvoinţă. Înclină capul în direcţia scrisorii de pe biroul lui Tweed. Datorită ei avem acces liber la toate mijloacele. Totuşi, treaba asta încă mă îngrijorează. Cine şi i-ar fi imaginat pe elveţieni amestecaţi într-o situaţie de asemenea amploare internaţională? Da, Mason, mai vrei ceva?

— Permisiunea să caut ceva de mâncare dacă aţi terminat cu mine, domnule. Dejunurile din avion îmi întorc stomacul pe dos. Nu am mâncat de aseară.

— Liber! îi spuse vioi Howard, încă optimist. Asta e, doar dacă nu mai are Tweed ceva în plus.

— Îţi voi aranja zborul la Zürich, îi spuse Tweed lui Mason. Iei un tren de aici până la Berna, durează doar nouăzeci de minute. Oricum, întâi dejunul. Şi, Mason, îţi mulţumesc. Nu sunt încă sigur cu privire la ce ai declanşat, dar e ceva foarte important. O simt în oasele mele artritice...

— Lui Howard i s-a dus vestea că e o pacoste, remarcă Monica înspre Tweed când rămaseră singuri. Sus-jos – ca un afurisit de Hopa-Mitică...

— Eva, soţia sa e cauza, spuse Tweed, lăsându-se în scaunul său pivotant. Am întâlnit-o doar o dată. Face pe doamna, e foarte preţioasă. A făcut tot ce i-a stat în putinţă că să mă simt prost...

— Asta din cauză că se teme de tine, comentă maliţios Monica.

— Dar e ridicol, protestă Tweed.

— E ambiţioasă, ea e forţa care-l mână de la spate pe Howard. Când îi va spune că prim-ministrul ţi-a dat mână liberă, cu siguranţă că o să sară până-n tavan. Cunosc genul. Pe deasupra, are şi bani – un pachet mare de acţiuni I.C.I. pe care le-a moştenit. Asta îi conferă unei femei senzaţia de putere.

— Bietul Howard, spuse, iar compasiunea sa era sinceră. Se uită la Monica, o femeie de nădejde, ă cărei adâncă loialitate faţă de el o găsise uneori îngrijorătoare. În alte împrejurări s-ar fi putut gândi să se însoare cu ea, dar acest lucru era, realmente, imposibil. Am o întâlnire, spuse, ridicându-se. Nu ştiu când ne vedem...

— Nu e posibil să ţinem legătura? întrebă ea răutăcioasă.

— De data asta, nu. Se opri lângă uşă, iar ea avu grijă să nu-l ajute să-şi îmbrace paltonul. Tweed ura astfel de gesturi. Monica, atunci când se întoarce Mason, spune-i să mă aştepte. Spune-i că una dintre îndatoriri va fi să alcătuiască un dosar cu privire la profesorul Armand Grange, şeful Clinicii Berna...

Lee Foley se plimba posomorât pe strada Picadilly, cu mâinile vârâte în buzunarele scurtei de molton. Iisuse, era frig la Londra, un frig aspru, umed. Nu e de mirare că britanicii cuceriseră, cândva, lumea. Dacă puteai suporta acest climat, atunci puteai face faţă oriunde pe suprafaţa pământului.

Îşi privi ceasul. Fixarea convorbirii era importantă. Omul de legătură avea să-l aştepte la numărul stabilit. Privi discret împrejur înainte de a coborî în staţia de metrou Picadilly. Nici un motiv ca să-l urmărească cineva, totuşi era momentul să verifice.

În cabina telefonică îşi privi din nou ceasul, aşteptă până ce acesta indică fix 11 a.m., apoi formă numărul din Londra, aşteptă apelul, introduse o monedă de zece penny şi auzi vocea cunoscută. Rosti parola şi apoi ascultă înainte de a răspunde.

— Acum lasă-mă pe mine să vorbesc. Astăzi voi zbura devreme cu un avion la Geneva. Voi aştepta la Hotel des Bergues. La momentul potrivit voi pleca spre Berna. Voi rezerva o cameră la un hotel numit Savoy, lângă gară – poţi să obţii numărul de la direcţia din Berna. Vom ţine strâns legătura, în caz că situaţia se complica. Trebuie să mă ţii la curent. Terminat...

Era 12:30 p.m. când Tweed se întoarse în biroul său, îşi atârnă paltonul de agăţătoare şi se aşeză în spatele mesei rotunde. Monica se încruntă în timp ce verifica un dosar împreună cu Mason. Ar fi trebuit să-şi pună paltonul pe umeraş; nu era de mirare că avea întotdeauna un aspect atât de neglijent. Se abţinu cu grijă să facă gestul de a i-l pune pe umeraş. Tweed fusese plecat mai mult de două ore.

— I-am rezervat lui Mason un loc la Swissair pentru cursa SR 805. Decolează de pe Heathrow la paisprezece patruzeci şi cinci, soseşte la Zürich la şaptesprezece douăzeci, ora locală...

— O să-l prindă cu uşurinţă, încuviinţă Tweed cu un aer absent. Ce puneţi la cale voi doi?

— Ne uităm printre sute de fotografii. L-am descoperit pe omul pe care l-a văzut urcându-se la bordul avionului elveţian, pe aeroportul Schwechat. Manfred Seidler...

— Sunteţi siguri?

— Foarte, replică Mason. Uitaţi-vă şi dumneavoastră.

Întinse peste masa de lucru fotografia pe care o făcuse şi pe care laboratorul foto din subsolul de la Park Crescent o developase şi o mărise. Monica împinse pe masă dosarul lui Seidler, deschis la cea de-a treia pagină, unde se afla lipită o altă fotografie.

— Sărmanul Manfred, spuse Tweed pentru sine. Se pare că de data aceasta e amestecat în ceva ce n-ar putea să fie capabil să rezolve.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Mason.

— *L-am cunoscut.* Când eram pe continent. Face parte din ceea ce obişnuim să numim circuitul...

— Nu cumva un circuit *electric?* se repezi Monica. Adu-ţi aminte că Howard l-a întrebat pe Mason ce îi sugerează cuvântul *Terminal.*

Tweed o scrută prin ochelari. Monicăi nu-i scăpa nimic – el unul nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. Luă în seamă ideea.

— Ar putea fi o legătură, consimţi într-un târziu. Nu sunt sigur. Seidler este un achizitor – şi un vânzător de lucruri nesemnificative.

Uneori nu chiar atât de neînsemnate. Trăieşte datorită reţelei sale de contacte. Doar din când în când iese la iveală cu vreo bombă. N-am nici o idee cu privire la locul unde se află acum. E ceva de care ar trebui să te interesezi tu, Mason.

— Voi avea serios de lucru. Să-l caut pe Manfred Seidler, să întocmesc un dosar cu profesorul Grange... Nu avem nimic în privinţa lui aici.

— Calculatorul n-a indicat nimic, adăugă Monica.

— *Calculatorul?* o expresie ciudată licări în dosul ochelarilor lui Tweed, apoi dispăru. Se relaxă din nou. Mason, din momentul în care părăseşti această clădire, doresc să te asiguri că nu eşti urmărit. În special după ce vei sosi în Elveţia.

— Vă gândiţi la ceva anume?

— A avut loc deja o crimă – Franz Oswald. Se vor comite crime pentru ceea ce am eu în sertarul acela încuiat... Privi către Monica. Sau l-a luat curierul Ministerului Apărării?

— Încă nu...

— Trebuie să fie nebuni. Tweed bătea darabana pe birou cu degetele sale subţiri. De îndată ce experţii lor îl vor examina...

— Charlton e un tip grijuliu, îi reaminti Monica. E foarte precaut în privinţa securităţii. Pun pariu că acel curier va sosi o dată cu căderea nopţii.

— Probabil că ai dreptate. Nu îmi voi părăsi biroul până ce obiectul nu va mai fi în grija noastră. Mason, acum, reluă el, un alt factor necunoscut este atitudinea autorităţilor elveţiene – Poliţia Federală şi Serviciul Secret al Armatei. Ar putea manifesta ostilitate...

— Pentru ce, Dumnezeule? protestă Monica.

— Mă îngrijorează acel avion charter, Lear, pe care l-a văzut Mason părăsind aeroportul Schwechat. Faptul că avea desenată pe fuzelaj o cruce roşie pe fond alb – steagul elveţian. Nu accepta pe nimeni ca prieten. A, încă ceva. Am rezervat o cameră la Bellevue Palace, în Berna.

Mason fluieră.

— Foarte drăguţ. Tratament VIP. Lui Howard o să-i placă de minune când va afla...

— E convenabil, spuse scurt Tweed. S-ar putea să vin şi eu mai târziu.

Monica avea probleme în a-şi menţine faţa lipsită de expresie. Ştia că Tweed avea propria lui rezervare la Bellevue Palace peste câteva zile – ea însăşi îi rezervase camera. Tweed, de obicei secretos, de data aceasta era mai ascuns decât oricând. Nu îngăduia nici măcar echipei sale să-i ştie mişcările. Pentru numele lui Dumnezeu, oare îl suspecta pe Mason?

— De ce convenabil? întrebă Mason.

— E central, replică scurt Tweed, şi nu mai comentă. Să punem lucrurile în mişcare, continuă cu o privire distantă, să aşezăm piesele pe tabla. Un singur lucru aş vrea din tot sufletul să-l ştiu: unde se află Manfred Seidler acum?

Basel, 13 februarie 1984. O°. Seidler se simţea încă hăituit. Petrecuse tot week-end-ul în apartamentul Erikâi Stahel şi pereţii începeau să-l apese. Auzi cheia introdusă în uşa exterioară şi îşi repezi mâna după Lugerul său de 9 mm, armă pe care o ascunsese de Erika.

Când ea intră, ducând o plasă cu cumpărături, Lugerul era ascuns vederii, sub o pernă. Închise uşa cu piciorul şi cuprinse cu privirea ziarele împrăştiate pe masă. Plecase în grabă de dimineaţă, ca să i le cumpere. Acum venise grăbită de la serviciu, avea la dispoziţie doar o oră, pentru a-i pregăti ceva de mâncare pentru prânz.

— Scrie ceva prin ziare? strigă ea din bucătăria minusculă.

— Nimic. Încă. Nu trebuie să-mi pregăteşti prânzul...

— N-o să dureze mult. Putem sta de vorbă cât timp mâncăm...

El se uită la ziarele de pe masă. *Berner Zeitung*, principalul ziar de dimineaţă din Zürich, *Journal de Genève* şi ziarele locale din Basel. Ridică unul dintre ele; dedesubt se afla diplomatul. Se hotărâse.

Încă din tinereţe, Seidler se implicase în activităţi necurate, întotdeauna cu scopul de a obţine bani. Adus la Viena de către o mătuşă – mama sa fusese omorâtă de ruşi, iar tatăl său murise pe frontul de est – Seidler fusese unul dintre hoinarii acestei lumi. Acum, când avea bani, când simţea nevoia să se liniştească, întregul sistem încerca să-i dea de urmă.

Simţi o mare afecţiune pentru Erika, deoarece era o fată atât de *respectabilă...* El aşeză masa, îi ascultă sporovăială cât timp mâncară şi deschise subiectul abia după cafea.

— Erika, aş vrea să păstrezi tu astea, în caz că mi se întâmplă ceva...

Deschise diplomatul, scoţând la iveală teancurile îngrijite de bancnote elveţiene din interior. Faţa ei, care întotdeauna prezenta acea îmbujorare rozalie pe care Seidler o observase la femeile însărcinate, se albi în timp ce ea se ridica. Degetele ei iscusite scotociră la întâmplare prin mulţimea de teancuri, apoi le puse la loc. Îl privi fix.

— Manfred, trebuie să fie jumătate de milion de franci aici...

— Cam aşa. Ia-i şi pune-i într-un cont – nu la banca la care lucrezi. Cheamă un taxi. Nu merge pe stradă cu suma asta – nici chiar în Basel...

— Nu pot să-i iau. Îi strânse mâna, iar el o văzu gata să plângă. Nu mă interesează – tu eşti singurul care mă interesează.

— Atunci depune-i pentru noi doi. Pe numele tău. Sub nici un motiv pe al meu, o avertiză.

— Manfred... Se aşeză pe genunchii lui. De cine îţi este teamă? Ai furat aceşti bani?

— Nu! Deveni vehement în a o convinge. Mi-au fost daţi pentru serviciile prestate. Acum, nu mai au nevoie de mine. Ar putea să mă

considere o ameninţare, în legătură cu ceea ce ştiu. N-ar trebui să mai rămân aici multă vreme...

— Stai cât timp doreşti. Cine sunt oamenii aceştia?

— O persoană, mai ales. Cineva care dispune de puteri enorme. Cineva care ar putea fi capabil să folosească inclusiv poliţia, pentru a-i aranja treburile.

— Poliţia elveţiană? Tonul ei era neîncrezător. Arăţi atât de obosit, de epuizat. Supraestimezi puterea acestei persoane. Dacă asta te face să te simţi mai bine, voi pune servieta într-un seif bancar – în cazul în care păstrezi tu cheia...

— Foarte bine. Ştia că era singura condiţie ca să accepte să facă ceea ce îi ceruse el. Vor găsi ei vreun loc unde să ascundă cheia, în apartament. Ar fi bine să te grăbeşti. O să întârzii la serviciu, îi spuse.

Îl îmbrăţişă cu putere, ca şi cum nu i-ar mai fi dat niciodată drumul. El aproape că avea ochii în lacrimi. Atât de simplu, atât de frumos... De-ar fi întâlnit-o în urmă cu mulţi ani...

În dormitorul lor din hotelul Penta, situat pe teritoriul vast al aeroportului Heathrow, Newman îşi privi ceasul din nou. Nancy ieşise singură în urmă cu câteva ore – ştia cât de mult ura el ieşirile după cumpăraturi. Aveau încă destul timp să prindă cursa Swissair, care pleca la ora nouăsprezece şi ajungea la Geneva la douăzeci şi unu şi jumătate, ora locală. Uşa se deschise, iar ea îl surprinse privindu-şi ceasul.

— Am lipsit ore întregi, ştiu, spuse cu voioşie. Credeai că vom pierde zborul nostru? M-am simţit atât de bine...

— Probabil că ai cumpărat jumătate din Fortnum's...

— Aproximativ. E un magazin minunat – şi îţi trimit cumpărăturile oriunde în lume. Îl privi cu sfială în timp ce îşi atârna cojocul în garderob. Nu îţi arăt notele de plată. Doamne, ador Londra...

— Atunci, de ce nu ne-am stabili aici?

— Robert, nu începe din nou. Şi tu ai ieşit. Pardesiul tău e pe un alt umeraş...

— Pentru o gură de aer proaspăt. Cu iz de benzină. Ai stofă de detectiv.

— Doctorii trebuie să aibă spirit de observaţie, dragule. Ea privi spre pat. Mâncăm acum – sau mai târziu?

— Mai târziu. Acum avem altceva de făcut. Îi înconjură cu mâinile mijlocul subţire. După aceea chiar o să bem ceva Cina, în avion. Hrana de la Swissair e incredibil de comestibilă...

Lee Foley, la bordul unei matinale curse Swissair, aşezat în fotoliul său, cu centura prinsă, privi pe hublou cum avionul părăsea aeroportul Heathrow şi, străpungând ceaţa, intra într-o zonă însorită. Era aşezat în partea din spate a sectorului de clasa întâi.

Foley rezervase anume acest loc, pentru că îi oferea un bun

punct de observaţie asupra tovarăşilor săi de călătorie. Spre deosebire de ei, când stewardul veni să-i aşeze un şervet pe masa rabatabilă, el refuză orice fel de mâncare sau băutură.

— Nimic, spuse tăios.

— Avem un dejun foarte bun, după cum puteţi citi în meniu, domnule.

— Ia meniul, păstrează dejunul...

— Poate doriţi să beţi ceva, domnule?

— Am spus: nimic.

Era deja lumină când aeronava efectua coborârea deasupra munţilor Jura, îndreptându-se către aeroportul Cointrin. Foley privi peisajul în timp ce avionul se înclina şi observă că lacul de Joux, cuibărit în căldarea munţilor, era îngheţat tun. Cel puţin, presupuse el, era şi cazul – lacul era înveşmântat în zăpadă, ca de altfel şi munţii. Fu primul pasager care părăsi avionul după ce aterizase, cărându-şi singurul bagaj.

Foley călătorea întotdeauna lejer. A pierde timpul în preajma unei benzi rulante, aşteptând să-ţi apară bagajul pe banda transportoare, însemna să dai prilej privitorilor să-ţi observe sosirea. Foley privise întotdeauna terminalele ca pe nişte puncte de intrare periculoase. Îşi arătă paşaportul oficialului elveţian aşezat în interiorul cuştii de sticlă, privindu-l cu coada ochiului. Paşaportul îi fu înapoiat, şi, din ceea ce îşi putea da seama Foley, nu stârni interesul. Străbătu punctul de vamă ce dădea în cealaltă parte, în holul pentru publicul călător. Pentru străini exista un însemn vizibil ce indica *TAXIS*, dar Foley se îndreptă automat către dreapta. Cunoştea aeroportul Cointrin.

Când coborâse scara mobilă a avionului, simţise aerul îngheţat ca pe o împunsătură de cuţit. Îl izbi din nou când ieşi din clădire şi merse la primul taxi. Aşteptă până când se aşeză pe bancheta din spate şi închise uşa, înainte de a-i da instrucţiuni şoferului.

— Hotel des Bergues...

Precauţia lui Foley în privinţa terminalelor era mai întemeiată decât credea el, când străbătu grăbit holul, fără a-şi întoarce capul. Privind înapoi, atragi atenţia asupra ta, trădezi nervozitate. Prin urmare, el nu văzuse silueta măruntă, de pitic, ghemuită lângă perete, având o ţigară neaprinsă între buzele subţiri.

Julius Nagy se îndreptă brusc când îl văzu pe Foley, apoi scoase un chibrit şi mimă aprinderea unei ţigări, fără a o face -Nagy nu fuma. Ochii săi micuţi, ca ai unei păsări, sticliră de satisfacţie privindu-l pe american trecând prin uşile automate de la ieşire. Merse, cu pasul său grăbit, la cea mai apropiată cabină telefonică şi închise uşa.

Nagy, care fugise din Ungaria când trupele sovietice îi invadaseră ţara în 1956, era în vârstă de cincizeci şi doi de ani. De sub pălăria tiroleză pe care o purta bine îndesată i se iveau şuviţele de păr negru, slinos. Pielea îi era încreţită ca a unei maimuţe, iar nasul lung se îngusta către nări. Sună la numărul pe care îl ştia pe de rost. Nagy avea o memorie formidabilă în privinţa a trei lucruri:

figurile oamenilor, numele lor şi numerele de telefon. Când răspunse operatorul de la sediul general al Poliţiei îşi spuse numele, ceru să fie pus, "de urgenţă, vă rog", în legătură cu inspectorul şef Tripet. Da, era bine cunoscut inspectorului Tripet şi era foarte grăbit.

— La telefon Tripet. Cine-i acolo?

Vocea îndepărtată vorbise prevenitor, în franceză. Nagy şi-l imagină pe omul de la Siguranţă şezând în biroul său de la cel de-al doilea etaj al clădirii cu şapte niveluri, situată în faţa Bibliotecii Publice, pe bulevardul Karl-Vogt, la numărul 47, la poalele Oraşului Vechi.

— Nagy la telefon. Nu v-au spus?

— Numele mic?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Julius. Julius Nagy. Am ceva informaţii. Merită o sută de franci...

— Poate...

— Cineva care abia a sosit la Cointrin, cu avionul de la Londra. Vreau o sută de franci sau o las baltă...

— Şi cine este acest costisitor cineva? întrebă Tripet pe un ton plictisit.

— Lee Foley, omul C.I.A....

— Ne vedem în locul obişnuit. Peste exact o oră. La orele optsprezece. Vreau să discut cu tine despre asta – ne vedem atunci. Dacă nu e adevărat, ai zburat de pe statul de plată pentru totdeauna...

Nagy auzi declicul şi îşi dădu seama că Tripet întrerupsese legătura. Era descumpănit. Ceruse oare prea puţin? Era informaţia aur curat? Pe de altă parte, Tripet păruse a-i reproşa ceva omuleţului. Nagy ridică din umeri, părăsi cabina, văzu autobuzul ce făcea legătura între aeroport şi oraş gata să plece şi începu să alerge.

La numărul 24 de pe bulevardul Karl-Vogt, Tripet – un om cu aspect sobru, cu o figură prelungă, abia trecut de treizeci de ani, care urcase rapid ierarhia în profesia aleasă – spera că-l păcălise pe Nagy în timp ce degetele sale agile formau numărul din Berna.

— Cu Arthur Beck, vă rog, adjunctul şefului Poliţiei Federale, ceru scurt operatorului din Taubenhalde. La telefon inspectorul şef Tripet, de la Siguranţă, Geneva...

— Un moment, domnule...

Beck răspunse din biroul său de la cel de-al zecelea etaj imediat ce îi dădu liber secretarei, o fată bătrână în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, nu foarte deosebită de Monica, secretara lui Tweed. Aşezat confortabil în fotoliul său, Beck vorbi cu amabilitate potolită.

— Deci, Leon, cum merg lucrurile la Geneva? Ninge?

— Nu chiar. Arthur, mi-ai cerut să raportez dacă apar persoane suspecte pe strada mea. Ar corespunde Foley, agentul C.I.A.?

— Da. Beck strânse receptorul o idee mai ferm. Povesteşte-mi, spuse, luând un creion şi o foaie.

— S-ar putea ca abia să fi sosit cu o cursă Swissair de la Londra.

Am un raport de la Cointrin...

— Un raport de la cine?

Creionul rămase în suspensie.

— Un informator ocazional pe care îl numim Metisul sau, uneori, Găinarul. Ar scormoni prin orice pubelă soioasă ca să câştige câţiva franci. Dar e foarte demn de încredere. Dacă te interesează Foley, mă întâlnesc în oraş, în scurt timp, cu Julius Nagy – Găinarul. Poţi să mi-l descrii pe Foley ca să verific povestea lui Nagy?

— Foley e un tip pe care nu poţi să-l confunzi... Beck îl descrise detaliat, din memorie, pe american, adăugând că vorbea cu o voce gravă. Îţi e suficient Leon, eşti de acord? Bun. După ce te vezi cu Găinarul, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai telefona din nou. Aştept în birou...

Tripet închise repede, un gest pe care Beck, care nu putea suporta oamenii care iroseau timpul, îl aprecie. Apoi se aşeză în fotoliu, jucându-se cu creionul în timp ce se gândea.

Începuseră să apară, după cum anticipase. Criza căpăta proporţii. Probabil că erau şi alţii pe drum, bănui el. Fusese avertizat cu privire la zvonurile ce circulau prin diferite ambasade străine. Beck, care urma să împlinească patruzeci de ani în mai, era un bărbat îndesat, cu un cap masiv, cu părul castaniu în neorânduială şi cu o mică mustaţă brunetă. Ochii săi cenuşii aveau o sclipire de umor, o trăsătură care deseori îi păstra judecata sănătoasă când se afla sub presiune.

Reflectă la faptul că nu resimţise niciodată o presiune mai mare, slavă Domnului că şeful său îi conferise puteri depline să acţioneze cum credea el de cuviinţă. Dacă ceea ce bănuia era adevărat, şi spera din adâncul sufletului său catolic să fie greşit, atunci urma să aibă nevoie de acele puteri. Uneori, când se gândea la ceea ce ar putea să înfrunte, se înfiora. Oricum, Beck era un lup singuratic. *La nevoie, voi lupta împotriva întregului afurisit de sistem,* îşi spuse. Doar *nu* era să fie înfrânt în Operaţiunea Terminal.

Descuie un sertar cât timp aştepta ca Tripet să-l sune din nou şi scoase un dosar cu menţiunea Strict Secret pe copertă. Deschise la prima pagină şi se uită la titlul tipărit în susul paginii. *Cazul Hannah Stuart, cetăţean american. Klinik Bern.*

9

Geneva, 13 februarie 1984. -3°C. Julius Nagy, din nou "la datorie" la Cointrin, nu putu să-şi creadă ochilor. Era ziua lui norocoasă. După întâlnirea cu inspectorul şef Tripet, care ceruse o descriere detaliată a lui Lee Foley şi fusese îndeajuns de satisfăcut de informaţii, încât să-i plătească cei o sută de franci cuveniţi, Nagy, în ciuda gerului puternic, se întorsese la aeroport pentru a întâmpina ultimele curse.

Zborul SR 837, tot de la Londra, îşi debarca pasagerii, când Nagy văzu o figură cunoscută ieşind din punctul vamal. Robert

Newman era însoţit de o femeie şi, de această dată, Nagy îşi urmă prada afară. Se afla chiar în spatele englezului când îl auzi dând indicaţii şoferului taxiului.

— Duceţi-ne, vă rog, la Hotel des Bergues, rostise Newman în franceză.

Nagy hotărâse să investească douăzeci, sau mai mulţi din francii primiţi de la Tripet, pentru a verifica destinaţia reală a lui Newman. Erau vicleni aceşti corespondenţi străini. N-ar fi vrut să-i dea ocazia lui Newman să-şi schimbe destinaţia o dată ce dispăreau din aeroport. În timp ce făcea semn următorului taxi, Nagy privi peste umăr şi îl văzu pe Newman – pe punctul de a urca pe bancheta din spate – fixându-l atent. Înjură în gând şi plonjă în propriul său taxi.

— Urmăreşte-l pe prietenul meu din taxiul din faţă, îi spuse şoferului.

— Dacă spuneţi dumneavoastră...

Şoferul său dovedi discreţie, lăsând un alt vehicul între maşina sa şi cea în care se afla Newman. Era o cursă de numai zece minute – incluzând ocolul hotelului pe trei laturi, datorită sensului unic, pentru a ajunge la intrarea principală.

Îl privi pe portarul hotelului luându-le bagajele şi îi spuse şoferului să meargă mai departe şi să-l lase la colţ. Plăti şoferului şi se precipită către cea mai apropiată cabină telefonică, îngheţat din cauza vântului rece ce bătea dinspre lac şi dinspre Ron, asupra cărora avea privelişte hotelul. Îl sună pe Pierre Jaccard, redactor şef la *Journal de Genève.* Fu întâmpinat cu încă şi mai multă ostilitate decât Tripet.

— Ce gogoşi încerci să mai vinzi de data asta, Nagy?

— Sunt o mulţime de amatori de aşa ceva pe piaţă, spuse Nagy agresiv, adoptând, intenţionat, un ton diferit. Trebuie să-ţi cunoşti clienţii potenţiali. Ai auzit, presupun, de afacerea Kruger – trădătorul german care a sustras informaţii de la computerul lor gigant de la Dusseldorf?

— Da, bineînţeles. Dar asta e o noutate de acum un an...

Nagy detectă imediat schimbarea tonului, de la dispreţ la interesul prudent ce disimula o curiozitate avidă. O lungise destul.

— Două sute de franci, şi fără discuţii în privinţa preţului. E absolut ne-negociabil. Încă poţi să prinzi ediţia de mâine. Îţi pot indica şi cum să verifici – cu un telefon – ce ţi-aş putea spune.

— Spune-mi ceva mai mult...

— Fie un alt caz Kruger – de astă dată ceva mai aproape de casă – fie ceva de aceeaşi amploare. Asta e tot ce ai până eşti de acord cu condiţiile. S-a făcut? Da sau nu. Pun receptorul jos în treizeci de secunde. Încep numărătoarea...

— Stai! Dacă mă duci...

— La revedere, Jaccard...

— S-a făcut! Două sute de franci. Dumnezeule, cât risc! Dă-i drumul...

— Robert Newman – *ai auzit* de Robert Newman? M-am gândit

că, probabil, ai auzit. Abia a sosit cu cursa SR 837 de la Londra. Crezi că aterizează aşa, oriunde, seara târziu, fără vreun scop precis? Şi părea să fie al dracului de grăbit...

— Ai spus că pot verifica asta, îi reaminti Jaccard.

— Locuieşte la Hotel des Bergues. Sună acolo, dă-ţi un nume fals şi cere să vorbeşti cu el. Iisuse, Jaccard, doar îţi cunoşti meseria?

— Mi-o cunosc, spuse liniştit Jaccard. Acum vino la mine la birou; banii te aşteaptă...

Arthur Beck şedea în spatele mesei de lucru având în mâna stângă o ceaşcă uitată cu cafea rece, şi studia dosarul gros al lui Lee Foley. O colecţie bine alcătuită de fotografii, toate luate fără ştirea subiectului. O notă cuprinzătoare indica faptul că Foley demisionase din C.I.A. şi că acum era membru-asociat al grupului C.I.D.A. – Agenţia Internaţională Continentală de Detectivi.

— Mă întreb... rosti Beck cu voce tare când telefonul sună.

— Îmi pare rău că nu am sunat mai devreme... din Geneva, Tripet se întrecea în scuze... Mă aştepta ceva urgent când m-am întors în birou... mi s-a raportat o răpire la Cologny... s-a dovedit, slavă Domnului, a fi o alarmă falsă...

— E nesemnificativ. Eu însumi sunt preocupat de o mulţime de probleme. Deci, ceva nou?

— Metisul – Julius Nagy – a confirmat întru totul descrierea lui Foley. Acesta se află – sau se afla – undeva în Geneva la ora şaptesprezece, când a părăsit aeroportul Cointrin...

— Te rog, vrei să faci ceva pentru mine? Verifică toate hotelurile, află unde stă, dacă e încă acolo. Permite-mi să-ţi vând un pont. Începe cu locurile cele mai ieftine, de două şi de trei stele. Foley creează aparenţa de om modest.

— Cu plăcere. Îi dau drumul imediat...

Beck lăsă jos receptorul. Rareori se înşela, dar, de această dată, îşi judecase greşit prada.

Foley, care cinase în altă parte, se apropie cu prudenţă de intrarea de la Hotel des Bergues. Cercetă cu privirea, dincolo de uşile turnante, holul recepţiei. Portarul vorbea cu recepţionerul de noapte. Nimeni altcineva prin preajmă.

Împinse uşa şi păşi înăuntru. Îşi privi ceasul, se întoarse în partea stângă şi merse agale până la uşa ce ducea la unul din cele două restaurante ale hotelului, Pavilionul, ce oferea o privelişte asupra Ronului. Îi văzu pe Newman şi pe Nancy Kennedy, care ajunseseră la cafea, aşezaţi pe bancheta unei mese de la fereastră.

Newman stătea cu spatele la uşa care în jumătatea superioară avea un panou de sticlă. Foley o vedea pe Nancy pe trei sferturi. Newman privi brusc peste umăr, iar Foley se retrase iute, scoţându-şi cheia şi îndreptându-se spre lift.

Pavilionul, un restaurant preferat atât de localnici, cât şi de oaspeţii hotelului, era pe jumătate gol. Newman privi pe fereastră la mulţimea de cupluri ce treceau grăbite, înfruntând, cu capetele plecate, vântul tăios, femeile purtând blănuri – samur, linx, vizon – pe câtă vreme bărbaţii erau, majoritatea, înfofoliţi în cojoace.

— E plin de bani oraşul ăsta, observă Nancy, urmărindu-i privirea. Bob, a fost o masă nemaipomenită. Puiul a fost cel mai bun pe care l-am mâncat vreodată. La fel de bun ca cel de la Bewick's, îl tachină ea. La ce te gândeşti?

— Că trebuie să ne hotărâm asupra mişcării noastre următoare – ceea ce înseamnă că, deocamdată, nu trebuie neapărat să gonim spre Berna...

— De ce nu? Am crezut că urma să plecăm mâine...

— Poate că da, poate că nu. Tonul lui Newman era ferm. Când vom termina, te superi dacă fac o plimbare pe malul lacului? Singur. Trebuie să gândesc.

— Ai o întâlnire? Ţi-ai privit ceasul de trei ori de la felul doi încoace...

— Am spus o plimbare. Zâmbi spre a-şi îndulci replica. Ştiai că Geneva e unul dintre cele mai mari centre de spionaj europene? Mişună de agenţi. Necazul este dat de mulţimea de organizaţii ale Naţiunilor Unite de aici. Jumătate din populaţia acestui oraş este compusă din străini. Cei din Geneva s-au cam săturat. Străinii ridică preţul apartamentelor – numai să fii foarte înstărit... Cum eşti tu...

— Să nu stricăm o seară frumoasă. Ea îşi privi ceasul. Du-te şi fă-ţi plimbarea, eu o să despachetez. Fie că plecăm mâine, fie că nu, nu vreau să mi se şifoneze hainele. Bărbia ei se înclinase hotărâtă în poziţia pe care el o cunoştea atât de bine. Dă-i drumul, fă-ţi plimbarea. Nu petrece toată noaptea cu ea...

— Depinde de dispoziţia ei, spuse, zâmbind din nou.

Cu gulerul cojocului ridicat, Newman străbătu uşile turnante; temperatura scăzu brusc. Un vânt aspru îl izbi în faţă. De cealaltă parte a străzii, dincolo de balustrada de fier, Ronul; presupuse că, la lumina zilei, trebuia să aibă acea culoare verzuie aparte, a apei amestecate cu zăpada de pe piscurile îndepărtatului masiv Valais.

Noaptea, apa părea neagră. Luminile de neon ale clădirilor de pe malul opus se reflectau în şuvoiul întunecat. Însemne cu un ciudat aspect britanic. Neonul verde al Băncii britanice a Orientului Mijlociu. Neonul albastru al Companiei Kleinwort Benson. Neonul roşu al Băncii Hong-Kong. Felinarele stradale se reflectau tremurat în apa rece ca gheaţa. Înfundându-şi ambele mâini în buzunarele cojocului, o luă spre est, către Hilton.

În spatele său, dintr-un gang, apăru, îngheţat bocnă, Julius Nagy. Figura de pitic era atentă să păstreze o distanţă rezonabilă între ea şi Newman. Cel puţin, lunga sa aşteptare avusese un oarecare rezultat. Unde naiba putea să se ducă englezul la această oră, pe o asemenea vreme?

În biroul tihnit al lui Pierre Jaccard de la *Journal de Genève*, Nagy avusese o plăcută surpriză. Întâi, Jaccard împinsese un plic pe masa de lucru încărcată, apoi privise la Nagy cum îl deschidea. Jaccard, în vârstă de treizeci de ani, deja reporter special la ziar, străbătuse un drum lung, profitând de fiecare ocazie, bazându-se pe intuiţia sa. Cu faţă uscăţivă şi ochi prudenţi care nu zâmbeau niciodată, chiar când gura sa indica amabilitate, bea cafea dintr-un pahar de carton.

— Numără-i, Nagy. Sunt toţi acolo. Două sute. Ţi-ar plăcea să capeţi ceva mai mulţi?

— Ca să fac ce? întrebă Nagy, cu indiferenţă calculată.

— Te ţii de coada lui Newman, cu orice preţ. Îmi raportezi unde se află, unde se duce, cu cine se întâlneşte. Vreau să ştiu totul despre el – inclusiv culoarea pijamalei pe care o poartă...

— O misiune ca asta costă bani, spuse prompt Nagy.

Era unul dintre cuvintele favorite din vocabularul lui Nagy. El nu se referea niciodată la o treabă – era întotdeauna implicat într-o *misiune.* Era felul în care omuleţul conferea o anume demnitate modului său de viaţă. Un om simte nevoia să aibă un rost pe lume. Jaccard era prea tânăr ca să surprindă semnificaţia cuvântului, prea cinic. Dacă ar fi înţeles ar fi putut să-l cumpere pe Nagy pe o sumă mai mică.

— Sunt alte două sute în plicul ăsta, spuse Jaccard, împingându-l pe masa de lucru. O sută taxa ta, o sută pentru cheltuieli. Şi am nevoie de chitanţe pentru decontarea fiecărui franc cheltuit...

Nagy îşi scutură capul şi nu făcu nici un efort pentru a atinge cel de-al doilea plic. În ciuda expresiei de plictis a lui Jaccard, simţi, dincolo de ea, ceva însemnat, poate foarte însemnat. Îşi plezni mâinile mici pe genunchi şi îşi ţuguie buzele.

— Newman ar putea să decoleze oriunde – Zürich, Basel, Lugano. Am nevoie de fonduri pentru a-l urmări, dacă e să mă achit satisfăcător de misiune...

— Cât? Şi gândeşte-te înainte să răspunzi..

— Cinci sute. Două pentru mine, deocamdată. Trei pentru cheltuieli. Vei avea toate chitanţele. Nici un franc mai puţin.

Jaccard oftă căutându-şi portofelul, şi numără cinci bancnote a câte o sută de franci. Lucru care îl lăsă lefter. A doua zi avea să fie în drum spre München, dar risca din nou – mizând pe Newman care rezolvase cazul Kruger. Iisuse, de-ar putea să pună mâna pe aşa ceva, s-ar fi aranjat pentru tot restul vieţii.

Astfel ajunse Nagy, zgribulindu-se în paltonul său ponosit şi cu pălăria tiroleză pe cap, să-l urmărească pe Newman, care, în acel moment, ajunsese pe malul lacului. Mai devreme, chiar înainte de a traversa strada Mont Blanc, englezul se uitase înapoi, iar Nagy crezuse că fusese descoperit. Dar Newman continuă să se plimbe agale, cu capul înclinat împotriva vântului.

Apropiindu-se de Hilton, ce era situat cu faţa la lac, strada era atât de pustie, încât Newman auzi un alt sunet, cu toată tânguirea vântului. Se auzea geamătul scîrţîit al unui vapor cu zbaturi, ancorat

la unul dintre pontoane, şi zgomotul carenei ce se freca de lemnul babalelor de acostare. Un vapor cu un singur coş de fum pleca spre nicăieri – era încă extrasezon. Aşteptând primăvara. Ca şi restul emisferei nordice. Nici o reclamă de neon peste întinderea nemărginită a lacului. Doar lumini reci, scânteietoare, ale unor străzi îndepărtate. Se opri în faţa liftului exterior şi apăsă pe buton. Liftul sosi – o versiune la scară redusă a lifturilor exterioare, care alunecă vertiginos pe laturile multor hoteluri americane, iar Newman intră înăuntru şi apăsă pe un alt buton. În timp ce cuşca micuţă urca, îi trecu prin minte cât de expus se afla – uşa era din sticlă, liftul era luminat în interior: o ţintă perfectă pentru orice trăgător.

Nagy cronometră grijuliu, urcând în fugă scările până la primul etaj, astfel că îl văzu pe Newman dispărând în restaurant. Aşteptă, apoi îl urmă. Înainte de a intra în restaurant, Nagy îşi dezbrăcă pal-tonul uzat, îşi îndesă pălăria tiroleză într-un buzunar, îşi netezi părul ciufulit şi intră. O undă de căldură îi mângâie faţa lipsită de sânge.

Restaurantul avea forma unui dreptunghi mare, cu lungimea paralelă cu lacul. Newman şedea la o masă lângă fereastră, la capătul îndepărtat – o masă pentru două persoane. Celălalt scaun era deja ocupat de o fată care îl făcu pe Nagy să se holbeze.

Micuţul se aşeză la o masă de lângă ieşire şi comandă cafea chelneriţei englezoaice care apăru prompt – chelneriţele de aici sunt de diverse naţionalităţi. O studie pe furiş pe tovarăşa lui Newman. Unii sunt plini de noroc, gândi el, fără invidie.

Fata era trecută bine de douăzeci de ani, hotărî Nagy, memorându-i figura – pentru Jaccard. Părul des, de culoare roşu-tiţian (Nagy îl aprecie ca roşu), cu cărare pe mijloc, bluză de caşmir (la prima vedere) şi pantaloni de piele negri, mulaţi pe picioarele ei superbe, de la şold şi până la gleznă, ca şi cum ar fi fost turnaţi pe ea. Piele strălucitoare. Trăsături foarte frumoase, pomeţi înalţi.

O frumuseţe. La început Nagy crezu că era o prostituată, apoi decise că se înşela. Fata aceasta avea clasă, ceva ceea ce micul om respecta. Conversaţia lor extrem de animată se încingea treptat, aşa că ea asculta atentă în timp ce Newman vorbi, bându-şi cafeaua la intervale rare.

La un moment dat ea se întinse peste masă pentru a-i aranja cravata, un gest pe care Nagy îl notă prompt. Sugera un anume grad de intimitate. Încă ceva pentru Jaccard. Nagy avu impresia că Newman îi dădea instrucţiuni, ea întrebându-l numai pentru a clarifica vreun aspect.

Ea rămase la masă după ce Newman achită nota şi plecă. Nagy avu un moment de nehotărâre: pe cine să urmărească acum? Dar numai un moment. Newman porni în direcţia lui Nagy şi a ieşirii, îşi îmbrăcă cojocul în timp ce trecea pe lângă micuţ, fără a privi în direcţia acestuia. Nagy, care îşi achitase propria notă de îndată ce sosise cafeaua, îl urmă.

De aceasta dată, Newman ezită în faţa liftului expus. Coborî scările şi se întoarse vioi pe Promenada Siberiană. Dădu buzna prin

uşile turnante ale Hotel des Bergues şi intră direct în camera 406. Nancy, purtând o cămaşă de noapte transparentă, deschise uşa câţiva centimetri, apoi îl lăsă să intre.

— A fost bună? fu prima ei întrebare.

— Crezi că sunt un soi de armăsar? replică el bine dispus.

— Să-ţi spun ceva: când am sosit şi a trebuit să te înregistrezi, m-am topit de jenă. Doamna şi domnul R. Newman...

— Elveţienii sunt discreţi. Ţi-am spus... El deja îşi scosese cravata... vor să vadă doar paşaportul bărbatului. E al dracului de frig afară. Am străbătut kilometri.

— Ai ajuns la vreun rezultat?

— Întotdeauna las deciziile să se sedimenteze peste noapte. Ca să văd cum arata dimineaţa.

Era dimineaţă când universul îi explodă lui Newman în faţă.

10

Geneva, 14 februarie 1984. -2°C. Portarul îl strigă pe Newman în timp ce mergeau la Pavilion, pentru a-şi lua micul dejun. Nancy încercase să-l convingă să apeleze la serviciul la cameră, dar el refuzase categoric.

— Voi, americanii, nu puteţi concepe să trăiţi fără serviciu la cameră...

El se scuză şi se opri la biroul recepţiei. Cu un zâmbet larg, recepţionerul desfăşură prima pagină din *Journal de Genève.* Fotografia lui Newman îi privea din interiorul unui chenar intitulat *Sommaire.* Textul era scurt, fără vreun cuvânt de prisos.

Domnul Robert Newman, faimos corespondent străin (autorul best- seller-ului KRUGER: COMPUTERUL CARE A DAT GREŞ), a sosit în Geneva. Locuieşte la Hotel des Bergues. Nu avem nici o informaţie în privinţa destinaţiei sale finale sau asupra noului subiect la care, actualmente, lucrează.

— E bine să fii faimos, nu-i aşa? remarcă recepţionerul.

— Da şi nu, replică Newman şi îi dădu un franc pentru ziar.

Deschise uşa restaurantului, cu o expresie mohorâtă întipărită pe chip. Nancy luase aceeaşi masă de la fereastră şi se aşezase pe banchetă. Newman se aşeză pe un scaun, cu faţa la ea, şi privi pe fereastră. La ora opt dimineaţa, Geneva se grăbea la lucru, bărbaţi şi femei, încotoşmănaţi, pentru a înfrunta briza îngheţată.

— Am comandat cafea, spuse Nancy, rupând un corn în timp ce îl studia. Bob, ce se întâmplă?

El îi trecu ziarul peste masă, fără a scoate un cuvânt, bătând darabana cu degetele şi continuând să privească Ronul învolburat. Ea citi titlurile şi se îmbujoră, aşteptând până ce chelneriţa le servi ceştile cu cafea.

— Mă voi căsători cu o celebritate, nu-i aşa? De unde or avea fotografiile? Nu-mi displace ideea...

— Din dosarele lor. Au fost publicate deseori înainte, Dumnezeu ştie. Asta schimbă totul, Nancy. Poate fi periculos. Cred că ar fi mai bine să te las aici câteva zile. Să plec la Berna singur. Te voi suna zilnic...

— O să mă suni pe naiba! Am venit să-l văd pe Jesse şi n-o să mă dau bătută. De ce periculos?

— Al şaselea simţ...

Se opri cât timp trecu pe lângă ei un omuleţ cu un palton jerpelit şi o pălărie tiroleză, cercetând scurt, cu privirea, interiorul restaurantului şi privind mai departe, în zare, după ce îl surprinse pe Newman uitându-se la el. O fată cu un păr de culoare roşu-tiţian se grăbi în aceeaşi direcţie. Purta o haină scurtă de blană cu gulerul ridicat şi blugii băgaţi în cizmele de piele. Newman îi făcu cu ochiul, iar ea îşi întoarse capul în cealaltă direcţie.

— Dimineaţa asta începi devreme, observă Nancy. Am văzut...

— L-ai văzut pe omuleţul care mergea în faţa ei?

— Nu. De ce?

— Julius Nagy, o părticică din scursoarea Europei.

— Scursoare?

Nancy părea dezorientată.

— Unul dintre mulţii rataţi care îşi duc existenţa trăgând cu ochiul, cu legaturi obscure, colportând informaţii. Era la aeroport noaptea trecută. Ne-a urmărit până aici cu un taxi. El ar putea fi răspunzător de articolul acela exploziv...

Arătă cu degetul caseta cu *Sommaire,* apoi turnă cafea şi rupse un corn, ungând bucata cu unt şi gem. Nancy, tulburată, păstră tăcere câteva minute, ştiind că lui îi revenea întotdeauna dispoziţia după ce îşi mânca micul dejun.

— Doar n-ai de gând să te duci de unul singur, îi spuse ea după o scurtă pauză. Deci, ce *vom* face *împreună?*

— Terminăm micul dejun. Apoi voi hotărî...

Dar, cât timp băuse cea de-a patra ceaşcă de cafea, sucul de portocale şi consumase două cornuri, decizia fusese luată peste capul lui.

Berna. În interiorul unui vast conac din Elfenau, districtul în care trăiesc cei bogaţi, Bruno desfăşură prima pagină din *Journal de Genève* pe suprafaţa unei măsuţe antice, de formă cilindrică. Studie cu grijă fotografia lui Newman.

— Prin urmare au ajuns, spuse el în franceză.

— Ştiam că se află pe drum, Bruno. Întrebarea e, vor crea oare probleme? În acest caz, va trebui să se trateze cu ei – tu va trebui.

Bărbatul masiv, cu ochelari de soare, stătea în umbră, vorbind cu voce moale, convingătoare. Uriaşul living era întunecat chiar şi dimineaţa, atât din cauza cerului înnorat, cât şi a perdelelor grele de brocart ce înăbuşeau bruma de lumină palidă, strecurată din lumea

de afară.

Bruno Kobler, un bărbat solid cu aspect brutal, de patruzeci de ani, înalt de un metru şaptezeci, la apogeul condiţiei fizice, privi înspre silueta masivă. Lumina lămpii de birou se reflecta în ochelarii întunecaţi. Încerca să ghicească exact intenţiile patronului sau. Bărbatul din umbră continuă să vorbească:

— Îmi aduc foarte bine aminte, Bruno, că, atunci când îmi puneam pe picioare afacerea cu substanţe chimice, mi se părea că un rival îmi încurca socotelile. N-am aşteptat să văd ce putea fi. Am acţionat primul. Suntem pe cale să dăm o lovitură decisivă cu Terminal. Nu voi accepta să-mi stea nimic în cale. Aminteşte-ţi, acum avem susţinerea Clubului Gold.

— Deci să organizez supravegherea minuţioasă a lui Newman şi a femeii sale?

— Întotdeauna ajungi la concluzia corecta, Bruno. De aceea te şi plătesc atât de bine...

Arthur Beck de la Poliţia Federală aşteptă cu receptorul la ureche până ce operatorul de la sediul poliţiei din Geneva îl puse în legătură cu Tripet. Avea în faţa sa un exemplar din *Journal de Genève.* După cum anticipase, evenimentele se precipitau. Soseau. Întâi Lee Foley, aşa-zis detectiv al C.I.D.A., acum Newman. Beck nu credea în coincidenţe – nu atunci când evenimentele prefigurau o criză. În acea dimineaţă şeful său îl avertizase.

— Beck, nu ştiu sigur cât timp voi putea să-ţi dau *carte blanche.* Sunt în joc interese majore... care încearcă să mă determine să-ţi iau cazul...

— O să duc treaba asta până la capăt, indiferent ce s-ar întâmpla, replicase Beck.

— Nu poţi lupta împotriva sistemului...

— Doriţi să pariem? Domnule...

Tripet apăru pe fir şi schimbară formule scurte de politeţe. Beck îi spuse apoi inspectorului şef din Geneva ce dorea, cum să manevreze cu *finesse.* În timp ce conversaţia avansa, el detectă o notă de îngrijorare în comportamentul lui Tripet. Nu e tare pe poziţie, aprecie Beck.

— Între noi fie vorba, Tripet, ordinele vin direct de sus. Totul rămâne între noi. Sper să poţi să-l reţii înainte să părăsească oraşul. Ştii unde locuieşte. Sună-l, trimite chiar acum o maşină dacă preferi să procedezi mai degrabă aşa, las la latitudinea ta, dar fă-o, Tripet...

Beck puse receptorul în furcă şi luă ziarul, studiind fotografia. Urma să aibă nevoie de toate ajutoarele pe care putea să le mobilizeze, chiar şi de metode neortodoxe. Dacă treaba ajungea în ghearele presei, acesta era un fapt pe care nu-l putea ascunde. Da, avea nevoie de aliaţi. Faţa i se lungi. Doar nu era să le permită ticăloşilor să se comporte după bunul lor plac doar pentru că deţineau jumătate din banii lumii occidentale.

Basel. Erika Stahel închise uşa apartamentului ei şi se sprijini de ea pentru un moment, strângând în braţe teancul de ziare. Seidler bănui că ea alergase. Chipul îi era îmbujorat de o culoare încă şi mai aprinsă decât de obicei.

— Mai avem timp pentru o altă ceaşcă de cafea înainte să mă duc la serviciu, îi spuse ea.

— Ar fi plăcut...

Ea aranjă teancul de ziare de pe masă. Era o fată atât de curată, de ordonată, gândi el. Ar fi minunat să rămână cu ea, pentru totdeauna. Se agita prin bucătărie, exprimându-şi bucuria pentru întoarcerea lui. O auzi îngânând o melodie în timp ce pregătea cafeaua. Deschise primul ziar.

— Ai strâns masa în locul meu, strigă ea. Mulţumesc, Manfred. Devii de-a dreptul casnic. Te superi?

— Ar putea deveni un obicei...

— De ce nu? răspunse ea veselă.

Când se întoarse în sufragerie simţi o schimbare majoră în atmosferă. Îmbrăcat cu pantaloni scurţi, Seidler privea concentrat prima pagină din *Journal de Genève.* Îi aşeză la îndemână ceaşca de cafea neagră – el nu adăuga niciodată zahăr sau lapte şi bea litri întregi, un alt semn cu privire la tensiunea în care trăia. Rămase lângă el, privind peste umărul lui.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Cu linia vieţii mele. Poate...

Luă stiloul aurit pe care i-l dăduse ea şi îl folosi spre a încercui caseta intitulată *Sommaire.* Era atât de generoasă – Dumnezeu ştie cât din salariul ei lunar irosise pe stilou. I-ar fi plăcut să iasă în oraş, ca să-i cumpere ceva. Avea banii necesari. Dar asta însemna *să iasă afară...*

— Robert Newman, citi ea şi sorbi din cafea. Cazul Kruger. Newman a fost reporterul care i-a depistat contul bancar până la Basel. Încă nu ştim cum a reuşit lucrul ăsta. De ce e aşa de important?

— Deoarece, Erika..., îi cuprinse mijlocul zvelt cu un braţ, este un ticălos al dracului de independent. O dată ce îşi înfige colţii într-un subiect, nu poate fi cumpărat cu nimic. Nimeni nu-l poate opri.

— Îl cunoşti pe acest Newman?

— Nu, din nefericire. Dar pot să dau de el. Vezi, scrie chiar şi un-de locuieşte. Mai bine să-l sun – voi folosi cabina aceea telefonică din stradă...

— Nu voiai să fii văzut afară...

— Merită riscul. Trebuie să fac ceva. Newman ar putea să lucreze chiar la povestea cu Clubul Gold. Terminal...

— Manfred! În vocea ei era surprindere şi o urmă de supărare. Când ţi-am spus despre asta, mi-ai dat impresia că n-ai auzit niciodată de Clubul Gold, nici de Terminal.

El părea stânjenit. Îi luă din mână ceaşca de cafea şi o aşeză pe genunchii săi. Cântărea o nimica toată. O privi intens. Era pe cale să

renunţe la obiceiul de o viaţă – *să se încreadă* într-o altă fiinţă umană.

— Era pentru a te proteja. Îţi jur că ăsta e adevărul. Nu-mi mai pune întrebări – acum, că sunt implicate forţe atât de influente, poţi fi ucisă pentru ceea ce ştii. Orice s-ar întâmpla, nu-i spune nimic şefului tău, lui Nagel...

— Nici nu mă gândeam. Nu te poţi duce la poliţie? întrebă ea a treia oară, apoi renunţă, surprinzându-i privirea temătoare, aproape disperată. Văzu ora indicată de ceasul lui şi se ridică de pe genunchii lui. Trebuie să plec, Manfred. Serviciul...

— Nu uita să depui servieta. Pe numele tău...

— Numai dacă semnezi chitanţa asta. Am luat-o ieri. Fără discuţie, Manfred, altfel nu o iau...

— Ce-i asta?

— O recipisă pentru seif. Trebuie să avem amândoi acces la ea. E singura condiţie cu care voi lua acea servietă.

Oftă, semnă cu semnătura sa indescifrabilă, dar distinctivă, şi îi înapoie recipisa. După ce ea părăsise apartamentul, rămase o vreme aşezat în acel loc, gândindu-se la gestul său. Ar fi râs oricui în faţă dacă i-ar fi spus că, într-o zi, el urma să încredinţeze jumătate de milion de franci unei tinere fete. Nostim era că, acum, odată luată hotărârea, se simţea chiar mulţumit.

Adevăratul efort, ştia el, era să-i telefoneze lui Newman.

Când Newman o urmă pe Nancy afară din Pavilion, erau aşteptaţi. Doi bărbaţi în haine civile, care stăteau în holul recepţiei, se ridicară şi se duseră direct la el. Un bărbat înalt cu o faţă prelungă şi altul scund, grăsuliu şi amabil.

— Domnul Newman? întrebă cel înalt. Sunteţi amabil să ne însoţiţi. Nu era o întrebare, era o afirmaţie. Suntem ofiţeri de poliţie...

— Nancy, urcă în cameră cât lămuresc eu lucrurile, spuse Newman scurt. Privi la bărbatul înalt. Să vă însoţesc unde şi de ce?

— La sediul poliţiei...

— Adresa, şuieră Newman.

— Bulevardul Carl-Vogt, numărul douăzeci şi patru...

— Arătaţi-mi vreo legitimaţie, pentru numele lui Dumnezeu!

— Desigur, domnule.

Struţul, cum îl poreclise deja Newman pe cel înalt, scoase o legitimaţie pe care Newman o examină cu atenţie înainte de a i-o înapoia. Era în regulă – din câte putea să-şi dea seama.

— Mi-aţi spus unde, acum spuneţi-mi de ce...

— La sediu vi se va explica de către cineva... Struţul deveni o idee mai puţin oficial. Sincer, domnule, nu ştiu să vă răspund la întrebare. Nu, nu e nevoie să vă luaţi paltonul. Avem afară maşina încălzită...

— O să urc în camera mea. Trebuie să-i spun soţiei mele unde mă duc...

O găsi pe Nancy aşteptând la lift, neîncercând să intre. Cu spatele la cei doi care îl urmăriseră până în locul în care puteau să supravegheze tot coridorul, el scoase notesul uzat, scrise adresa cartierului general al poliţiei şi i-l dădu acesteia.

— Dacă nu mă întorc într-o oră, telefonează la acest număr şi alertează Geneva. Numărul de sub adresă este numărul de înmatriculare al maşinii pe care au parcat-o afară.

— Ce sunt toate astea, Bob? Tu nu eşti îngrijorat? Eu sunt...

— Să nu fii. Nici eu nu sunt. Turbez de furie. O să strâng de gât pe cineva pentru toate astea...

Ascuns în nişa coridorului, Julius Nagy urmări cum Newman urcă împreună cu unul dintre bărbaţi pe bancheta din spate a maşinii, iar cel mai scund se aşeză la volan. Se grăbi spre un taxi ce aştepta şi se urcă în el.

— Maşina aceea neagră – Saab, îi spuse şoferului. Vreau să ştiu unde îi duc pe prietenul meu...

Newman gândi că inspectorul şef Leon Tripet, cum se prezentase, era tânăr pentru meserie. Luă loc, ca urmare a invitaţiei, aprinse o ţigară, fără să ceară permisiunea, şi privi de jur împrejur prin cameră, având o atitudine ce exprima un amestec de iritare şi nerăbdare. Grijuliu, nu spuse nimic.

Biroul lui Tripet de la cel de-al doilea etaj, cu privelişte asupra bulevardului Carl-Vogt, era obişnuita cuşca întunecoasă. Pereţi zugrăviţi în vernil, luminaţi strident de lampa dreptunghiulară cu neon de deasupra. Foarte obişnuit.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru eventualele neajunsuri pe care vi le-am putea provoca, începu Tripet, stând ţeapăn în fotoliul său. Dar suntem foarte preocupaţi de o chestiune foarte serioasă...

— *Dumneavoastră* sunteţi îngrijoraţi. Nu *eu,* spuse Newman agresiv.

— Am admirat toţi felul în care v-aţi descurcat în cazul Kruger. M-am întâlnit cu colegi germani care sunt foarte mândri de cum l-aţi prins în capcană pe Kruger şi i-aţi dezvăluit legăturile cu R.D.G....

— Vă referiţi la Germania de Est, ocupată de sovietici, comentă Newman. Cunoscută şi ca Zona. Ce are asta de-a face cu convocarea mea aici?

— Cafea, domnule Newman? Tripet se uită la fata care intrase cu o tavă cu pahare de carton. Cum vă place?

— Nu-mi place – nu dintr-un pahar de carton. Aşa pot s-o beau la chioşcurile căilor ferate britanice, cărora nu le sunt client.

— V-am citit cartea, continuă Tripet după ce concedie fata care îi lăsă unul din paharele de carton. Un lucru care m-a fascinat realmente a fost maniera în care aţi reuşit să manevraţi tastatura acelui *terminal...* Se opri, ca să bea nişte cafea, iar Newman avu ciudatul sentiment că Tripet îi pândea reacţia concentrat la

maximum. Reacţia la ce? Rămase tăcut. Mă refer la tastatura din Dusseldorf, unde şi-au plasat germanii computerul lor gigantic, care le-a fost atât de util în a depista agenţii ostili. Aţi venit în Elveţia pentru vacanţă, domnule Newman? adăugă el nepăsător.

Newman strivi ţigara pe jumătate fumată în scrumiera curată, privindu-l cu o expresie absentă pe Tripet. Se ridică, se duse la fereastra din spatele poliţistului elveţian şi privi jos, în stradă. Tripet întrebă dacă era ceva în neregulă.

Newman nu răspunse. Continuă să privească în jos, atent să nu deranjeze draperia de tul. Julius Nagy stătea la intrarea clădirii de pe partea opusă, pe care Newman o observase când sosise. *Bibliotèque Municipale.* Biblioteca Municipală.

— Tripet, spuse, poţi să vii o secundă lângă mine, te rog?

— Vă deranjează ceva, comentă Tripet, stând alături de englez.

— Omul din portalul de colo. Julius Nagy. Mă urmăreşte de când am sosit la Cointrin. Un prieten de-al dumitale?

— Îl voi verifica, spuse prompt Tripet şi se îndreptă spre uşa biroului său. Dă-mi un minut...

— E un telefon pe masa de lucru a dumitale, sublinie Newman.

Dar Tripet ieşise, trăgând uşa după el. Newman aprinse o nouă ţigară şi aşteptă să se termine comedia. Văzu în scurt timp doi poliţişti în uniformele lor gri deschis, cu pistoalele automate băgate în tocurile de la şoldul drept, traversând grăbiţi strada.

Păru să aibă loc o scurtă altercaţie, cu Nagy protestând, în timp ce poliţiştii îl luară de câte un braţ şi îl escortară la traversarea străzii, ascunzându-l vederii în interiorul clădirii. Newman râse în barbă, iar când Tripet se întoarse, era aşezat în fotoliu.

— Îl interogăm, îl informă pe Newman. Le-am spus să-şi dea silinţa să afle cine l-a angajat.

— Pe cine crezi dumneata că duci?

— Poftim?

— Uite ce e, ridică vocea Newman, întinzându-se peste masă, mascarada asta a durat îndeajuns...

— Mascaradă?

— *Mascaradă,* Tripet! Au fost vremuri – nu cu mult timp în urmă – când eram bine venit în Elveţia. Am contribuit la o anume afacere, care n-are al dracului de nimic de-a face cu voi. De data asta, de când am venit, am fost supravegheat şi hărţuit permanent...

— Hărţuit, domnule Newman?

— Fii bun şi ascultă-mă, fără să mă întrerupi! Am spus hărţuit, şi chiar am fost. M-ai târât până aici pentru o conversaţie fără sens. Ţi-ai trimis la Hotel des Bergues doi dintre lachei să mă agaţe în public, ca pe un delincvent de rând. Nici măcar nu ai avut decenţa să-mi telefonezi mai întâi...

— Nu eram siguri că aţi venit...

Newman îl ignoră.

— Am spus să nu mă întrerupi! Apoi pretinzi că nu-l cunoşti pe Nagy. Ca să dai un ordin, ieşi din cameră, în loc să foloseşti telefonul din faţa ta, ca astfel să nu pot auzi ordinele pe care le dai. "Aduceţi-l

pe Nagy. Faceţi ca totul să arate bine – ăla priveşte de la fereastra biroului meu." Ceva în genul ăsta, nu-i aşa? Bun, am pierdut destul timp aici. Voi lua legătura cu Beck, de la Poliţia Federală din Berna. Arthur Beck, adjunctul şefului Poliţiei Federale...

— Beck a fost cel care mi-a cerut să te aduc aici, îl informă încet Tripet.

Newman, în ciuda eforturilor lui Tripet de a obţine o maşină de poliţie fără însemne, insistă să se întoarcă la Hotel des Bergues cu un taxi. La întoarcere, traversând podul, se gândi, mintea fiindu-i tulburată de idei contradictorii. Nu se linişti nici după ce plăti taxiul şi se întoarse sus, în cameră. Nancy deschise uşa, iar el îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Ea îi apucă braţul şi şi-l trecu în jurul taliei.

— Bob, am crezut că n-o să te mai întorci niciodată. Te simţi bine? Cât timp ai fost plecat, am primit un telefon dintre cele mai bizare. Te simţi bine? repetă. Să comand cafea? Serviciul la cameră are şi el rostul lui.

Toate spuse pe nerăsuflate.

— Comandă trei litri. Nu, aşază-te, o să comand eu – mă simt bine. Povesteşte-mi despre telefon după ce vine cafeaua. Zâmbi. Trebuie s-o luăm metodic...

Refuză să-i permită să vorbească până ce nu sosi cafeaua. Îi prezentă o versiune revizuită a vizitei sale la sediul poliţiei, creându-i impresia că fuseseră intrigaţi de articolul din ziar şi doreau să ştie la ce lucra. Totuşi, gândi el, chiar aceasta ar putea fi adevărata cauză a întrevederii sale cu Tripet.

— Acum, începu el după ce ea băuse jumătate de ceaşcă, relatează-mi cu cuvintele tale convorbirea aceea telefonică. Râse. Nu ştiu, desigur, ale cui cuvinte le-ai putea folosi...

— Încetează cu gluma. Atunci eram nervoasă, dar acum sunt mai bine. Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un bun psiholog?

— Nancy, treci la obiect, o zori, cu grijă.

— A sunat telefonul şi o voce bărbătească a cerut să-ţi vorbească. Vorbea în engleză, dar ştiu că nu era englez sau american. Avea un uşor accent central-european...

— Oare ce înseamnă asta?

— Bob! La noi, în America, *găseşti* un adevărat amestec de naţionalităţi. Mă pricep binişor la accente. Pot să continui? Bun. I-am spus că nu erai aici, că te vei întoarce, dar nu ştiam când. A fost insistent. Puteam să-i dau un număr unde te-ar putea găsi? Era urgent...

— Urgent pentru el, exclamă cinic Newman.

— *Părea* urgent, insistă ea. Aproape panicat. L-am întrebat de un număr la care l-ai putea suna, dar n-a fost de acord cu varianta asta. Până la urmă, mi-a spus că te va suna mai târziu, totuşi mi-a cerut să-ţi transmit un mesaj ciudat şi m-a pus să-l repet, ca să se asigure că l-am reţinut...

— Ce mesaj?

— Şi-a spus şi numele. Cu mare greutate – şi numai când i-am spus că urma să închid telefonul şi că nu primesc mesaje de la interlocutori necunoscuţi. Un anume Manfred Seidler. L-am pus să-l rostească pe litere. Mesajul era că, din considerente de generozitate, ţi-ar putea spune totul despre terminal...

— Ce a spus?

— Nu *un* terminal. Am verificat asta. Pur şi simplu, terminal...

Newman stătea, privind în gol. Era singur în dormitor. Nancy plecase să-şi cumpere o pereche de cizme mai rezistente. Ea observase că fetişcanele din Geneva încălţate cu cizme aveau un aspect vioi, bănui Newman. Doar nu era să rămână ea mai prejos.

Terminal.

Newman începea să se întrebe dacă nu cumva conversaţia cu inspectorul şef Tripet nu fusese chiar aşa de fără sens, cum crezuse el la ora aceea. Rectificare. Conversaţia lui Beck cu el, prin intermediul lui Tripet. Cum spusese el?

Un lucru care m-a fascinat realmente a fost maniera în care aţi reuşit să manevraţi tastatura acelui terminal. Tripet accentuase cuvântul *terminal* – şi îl privise cu atenţie pe Newman în timp ce-i vorbea.

Acum, acest ciudat Manfred Seidler se oferea să-i spună totul despre... terminal. Ce dracu însemna cuvântul? Tandemul Tripet-Beck făcuse legătura cu operarea pe un calculator extrem de sofisticat. Putea fi oare vreo legătură cu afacerea Kruger?

Kruger ispăşea o condamnare de treizeci de ani în Stuttgart, pentru că furnizase est-germanilor informaţii secrete. Cazul Kruger era încheiat, devenise istorie. Ce semnal îi transmitea Beck? Dar îi transmitea oare vreun semnal? Mai degrabă verifica dacă nu cumva călătoria lui Newman în Elveţia avea legătură cu acest *terminal.* Ei bine, nu avea. Dar, poate, când va ajunge la Berna, ar fi indicat să ia legătura cu vechiul său prieten, Arthur Beck, şi să-i spună că greşise adresa. Abia ajunsese la această concluzie că sună telefonul. Îl ridică mecanic, presupunând că era Nancy, ca să-i spună că avea să întârzie mai mult decât crezuse.

— Domnul Robert Newman? în sfârşit. La telefon Manfred Seidler...

11

Bruno Kobler sosi în Geneva de la Berna, cu trenul expres. Bărbatul cu aspect impunător, purtând un costum costisitor închis la culoare, şi un pardesiu din păr de cămilă, se opri în holul caselor de bilete. Nu purta pălărie, iar părul castaniu îi era înspicat. Proaspăt bărbierit, avea nas puternic şi ochi reci, albaştri, pe care Lee Foley i-ar fi

recunoscut imediat. Un asasin.

Strângea în mâna dreaptă o geantă diplomat în timp ce îi aştepta răbdător pe cei doi bărbaţi care călătoriseră separat în trenul dinspre Berna. Hugo Munz, un bărbat suplu de treizeci şi doi de ani, purtând blugi şi jachetă sport, se apropie primul de el.

— Hugo, spuse Kobler, te ocupi de Cointrin. Du-te imediat acolo şi ai grijă de Newman. Ai studiat fotografia din ziare, aşa că îl vei identifica uşor. Mă îndoiesc că se va deplasa cu avionul, dar, dacă o face, urmăreşte-l. Raportezi la Thun. Se uită fix la Munz. Să nu-l pierzi. Te rog.

Îl privi pe Hugo îndreptându-se rapid către locul unde erau parcate taxiurile. Imediat după aceea porni agale spre el cel de-al doilea bărbat, Emil Graf. Graf era foarte diferit de Munz. În vârstă de treizeci şi opt de ani, scund şi îndesat, purta cojoc. O pălărie cu boruri lăsate îi acoperea cea mai mare parte a părului său blond. Îi vorbi de la egal lui Kobler, cu buzele subţiate.

— Am sosit. Ce am de făcut?

— Aştepţi aici, îi spuse Kobler liniştit. Îl pândeşti şi tu pe Newman. Dacă părăseşte Geneva. Presupunerea mea e că o va face cu trenul. În caz că îl pierd, ţine-te de coada lui. Când ai noutăţi, raportezi la Thun.

Îl urmări pe Graf în timp ce acesta se întoarse în gară, ţinând în mâna dreaptă sacul de voiaj ce conţinea o armă militară elveţiană. Kobler îi dăduse dispoziţiile cu grijă. Graf era mai de încredere, mai puţin impulsiv decât Munz. Ca de obicei, Kobler păstrase pentru el partea cea mai delicată a misiunii. Ieşi din gară, luă loc pe bancheta din spate a unui taxi şi îi vorbi şoferului cu vocea sa decisă, încrezătoare:

— Hotel des Bergues...

În taxi, în timp ce străbătea scurta distanţă până la hotel, Kobler şi-i alungă din minte pe cei doi. Profesionist de prima mână, acum se concentra la ceea ce se afla în perspectivă. Kobler străbătuse un drum lung. Era singurul om în care avea încredere şeful său; în decursul unui an îi treceau prin mână milioane de franci.

Personalitate dominatoare, bărbat atrăgător pentru femeile de toate vârstele, care simţeau energia sa dinamică, avea acces liber în Clinică, în laborator şi în uzina chimică de pe malul lacului Zürich şi putea emite orice instrucţiuni. Era ascultat ca şi cum ordinul fusese transmis de către şeful său. Era plătit anual cu patru sute de mii de franci.

Necăsătorit, îşi dedicase viaţa muncii sale. Avea o mulţime de iubite în diferite oraşe, alese datorită a două calităţi: posibilitatea de a-i transmite informaţii confidenţiale despre companiile la care lucrau şi talentul în pat. Viaţa era frumoasă. Nu şi-ar fi schimbat poziţia cu a nici unui alt om pe care îl cunoscuse vreodată, îşi îndeplinise serviciul militar obligatoriu în armată. Era un trăgător de

elită şi fusese desemnat ca lunetist, în eventualitatea în care ei ar fi venit dinspre nord-est. Indiscutabil. *Când* s-ar fi mişcat Armata Roşie. Mai mult, foarte curând ar fi fost pregătiţi să-i întâmpine – cu adevărat pregătiţi. Până ce taxiul opri în faţă la Hotel des Bergues, îşi puse ordine în gânduri, conştient fiind de împrejurările date.

— Nu cunosc nici un Manfred Seidler, presupunând că acesta este numele dumneavoastră real, se răsti Newman la telefon.

Intră, în mod reflex, în postura sa de corespondent străin. Adopta întotdeauna o doză oarecare de prudenţă defensivă.

— Seidler este numele meu real, continuă în germană vocea, şi în caz că aţi dori să aflaţi ceva despre o încărcătură foarte specială, trecută peste o graniţă estică şi având destinaţia K.B., atunci ar trebui să stabilim o întrevedere. Informaţia o să coste o mulţime de bani...

— Seidler, în doi peri nu negociez. Fii mai explicit...

— Mă refer la *Terminal...*

Cuvântul atârnă în aer. Singur în dormitor, Newman simţi o contracţie la nivelul stomacului. Trebuia să se poarte cu grijă.

— Cât înseamnă o mulţime?

— Zece mii de franci...

— Pesemne că glumeşti. Eu nu plătesc sume atât de mari...

— Mor oameni, Newman, continuă Seidler mai vehement, mor în Elveţia. Bărbaţi – şi femei. Chiar nu-ţi pasă deloc? E un lucru îngrozitor.

— De unde vorbeşti? întrebă Newman după un timp.

— Aşa nu jucăm, Newman...

— Bine, bine, eşti pe teritoriul Elveţiei. Nu am de gând să trec graniţa. Şi am foarte puţin timp la dispoziţie.

— În Elveţia. Preţul e negociabil. Trebuie să ne întâlnim cât de curând. Eu hotărăsc locul...

Newman se hotărâse, gândind iute cât timp pusese întrebările. În acel moment era convins că Seidler, din anumite motive, era extrem de dornic să-l întâlnească. Încălcă o regulă de aur: să nu-ţi dezvălui niciodată intenţiile privind următoarele mişcări.

— Seidler, sunt pe cale să plec la Berna. Voi locui la Bellevue Palace. Telefonează-mi acolo şi o să discutăm mai amănunţit...

— Pentru a-ţi da timp să mă verifici? Renunţă...

— Sunt impresionat de ceea ce ai spus. Vocea lui Newman era fermă, lăsând să răzbată iritarea. La Bellevue Palace sau nicăieri. Doar dacă nu-mi dai un număr de telefon?

— Prin urmare, la Bellevue Palace...

Seidler întrerupse convorbirea, iar Newman aşeză încet receptorul. Cel care îl sunase reuşise să-l tulbure de două ori Referirea la "frontiera estică". Care frontieră estică? Newman nu se gândea că se referise la graniţa elveţiană. Acest lucru conferea afacerii *Terminal* un potenţial pericol internaţional.

Mai era şi menţiunea făcută despre "K.B.", despre care Newman

nu întrebase, în mod deliberat, la telefon. K.B. Clinica Berna? Spusele privitoare la oamenii care mor, pe care le ignorase ca fiind menite să-i stârnească curiozitatea. Destul de ciudat, în timp ce se plimba în jurul patului, fumând o ţigară, cuvintele începură să-l frământe din ce în ce mai mult.

La începutul convorbirii, Newman îl situase pe Seidler în categoria vânzătorilor de informaţii – astfel de oameni se aflau întotdeauna în preajma reporterilor – dar, mai târziu, detectase în atitudinea acestuia teamă; teamă pură. Fusese o tentă de maximă urgenţă – un om hăituit.

— Oare în ce m-am băgat? se întrebă cu voce tare.

— Spune-mi. Să...

Se răsuci; Nancy se sprijinea cu spatele de uşa pe care o deschisese şi o închisese, fără a face vreun zgomot. Se mişca precum o pisică – descoperise acest lucru în numeroase ocazii.

— Cât erai plecată a sunat Seidler, spuse el.

— Şi te-a neliniştit. Bob, ce se petrece?

— A încercat să-mi vândă gogoşi. Se întâmplă mereu. Vorbi pe un ton degajat, calm. Mă bucur că te-ai întors, o să prindem trenul de unsprezece cincizeci şi şase, către Berna. Un expres, fără opriri...

— Trebuie să plec din nou. Îşi privi ceasul. Am văzut nişte parfumuri. Eu sunt gata de drum. Am timp. Sunt înapoi în zece minute.

— Trebuie să te grăbeşti. Eşti ca un afurisit de greier. Intri şi ieşi. Nancy, nu vreau să pierdem trenul acela...

— Prin urmare, poţi să-ţi omori timpul achitând nota. Ne vedem curând...

— Domnule Kobler, îl întâmpină recepţionerul pe bărbatul care tocmai intrase în Hotel des Bergues. Mă bucur să vă revăd, domnule.

— Nu m-ai văzut. Robert Newman locuieşte aici.

— E sus, în camera sa. Doriţi să-l chem?

— Deocamdată, nu.

Kobler aruncă o privire grăbită în Pavilion, înainte de a intra în restaurant. Alese o masă care îi oferea o privelişte bună prin uşa cu panou de sticlă dinspre holul recepţiei, comandă o ceaşcă de cafea, plăti şi se aşeză, aşteptând.

Taxiul cu care călătorise de la gară era parcat afară. Plătise şoferului un bacşiş generos, spunându-i să-l aştepte. O frumuseţe cu păr roşu-tiţian, purtând o scurtă de blană peste blugii băgaţi în cizmele de piele lungi până la genunchi, îşi făcu apariţia, iar el o privi insistent.

Privirile li se întâlniră, iar în ochii ei apăru o licărire de interes în timp ce trecu pe lângă masa la care stătea el şi alese un loc cu vedere spre holul recepţiei. Era plăcut să ştii că nu ţi-ai pierdut puterea de atracţie, reflectă Kobler. Ea îi evaluase, desigur, situaţia financiară în timp ce-l privise lung. Nu era o profesionistă. Era doar o femeie.

O jumătate de oră mai târziu, el văzu un hamal ieşind cu bagaje din holul recepţiei, urmat de o femeie atrăgătoare, însoţită de Newman. Se ridică, îşi îmbrăcă pardesiul şi ieşi pe uşa turnantă, la timp ca să vadă spatele lui Newman dispărând pe bancheta din spate a unui taxi. Cât timp se urcă în taxiul său şi îi spuse şoferului să urmărească taxiul din faţă, lui Kobler îi scăpă o mişcare.

Fata cu păr roşu-tiţian, pe care o admirase, ieşi pe uşa ce dădea direct în stradă. Alergând după colţ, se urcă pe scuterul parcat în acel loc, apăsă pedala de acceleraţie şi se lansă în urmărirea taxiului lui Kobler.

Gara Cornavin, principala gară din Geneva, era liniştită aproape de ora prânzului, în marţea din mijlocul lui februarie. Kobler plăti cursa şi îi urmări în sala de aşteptare pe Newman şi pe femeia îmbrăcată cu haine costisitoare, care îl însoţea. Stând deoparte, îl privi pe Emil Graf intrând în acţiune, aşezându-se în spatele lui Newman la coada de bilete. În faţa englezului se aflau doar două persoane, astfel că Emil, după ce îşi cumpără biletele, se alătură curând lui Kobler.

— A cumpărat un bilet dus pentru Berna, de fapt, două bilete. Eu am cumpărat bilete pentru noi doi – în caz că doreşti...

— Doresc. Bilete pentru?

— Zürich. Cel de unsprezece cincizeci şi şase trece, desigur, pe acolo...

Kobler se felicită pentru alegerea lui. Luă biletul dat de Graf şi îl băgă în portofelul din piele de crocodil.

— De ce Zürich, Emil, când Newman a rezervat pentru Berna?

— Corespondenţii ăştia străini sunt vicleni. Destinaţia sa reală ar putea fi Zürich...

— Foarte bine, Emil. Îl vezi pe omuleţul acela cu pălărie absurdă, tiroleză, cel care îşi cumpără bilet? Acela e Nagy. E un gunoi. Poliţia l-a aruncat o dată afară din Berna. L-a urmărit pe Newman, cu taxiul, de la hotel.

Kobler îşi privi ceasul.

— Următoarea ta misiune e Julius Nagy. Ţine-te de coada lui. Aşteaptă momentul. Pune mâna pe el în spălător sau pe vreun coridor când se duce să se uşureze. Află pentru cine lucrează. Dacă e nevoie rupe-i o mână sau un picior. Scoate untul din el. Apoi pune-l pe statul de plată. Spune-i să continue să-l urmărească, să-ţi raporteze toate mişcările şi contactele lui Newman.

— S-a făcut.

Kobler îşi luă servieta şi îl urmări cu privirea pe Graf care se îndepărtă cu sacul de voiaj în spate. Conţinutul acestuia putea să-i fie de ajutor în a-l convinge pe Nagy din ce parte bate vântul. Kobler privi tabela cu plecări şi se duse la peronul de unde urma să plece, peste cinci minute, expresul de Zürich.

În capătul îndepărtat al gării, Lee Foley privea cu interes, pe deasupra ziarului pe care îl ţinea în faţă, desfăşurarea acţiunii.

Părăsise Hotel des Bergues cu doar cinci minute mai devreme decât Newman şi Nancy, anticipând că acest lucru i-ar conferi un punct de observaţie privilegiat. După ce îşi cumpărase un bilet plus la clasa întâi până la Berna, îşi reocupase locul de observaţie discretă, de unde putea supraveghea toate ghişeele. Văzându-l pe Kobler cum dispare, îşi împături ziarul, îl băgă în buzunarul pardesiului, îşi luă bagajul şi porni către acelaşi peron.

Toţi pasagerii, inclusiv Foley, ignorară prezenţa unei fete cu părul roşu-tiţian. Un hamal îi transportă scuterul în vagonul de bagaje. Ea se urcă în vagonul alăturat, iar expresul cu destinaţia Zürich – via Berna – părăsi gara.

12

Berna! Un oraş unic nu numai în Elveţia, ci şi în întreg vestul Europei. Însăşi topografia sa e ciudată. Învăluit de un cot al râului Aar, se întinde înspre est aidoma unei lungi peninsule, extinzându-se în lungime de la gara principală şi Universitate până la îndepărtatul Nydeggbrucke – podul pe unde, în final, traversează râul Aar.

Lăţimea e pe sfertul lungimii. În multe locuri se poate traversa peninsula, lăsând în spate râul, pentru a-l regăsi în mai puţin de zece minute, cotul său barând drumul.

Berna e o fortăreaţă. Construită pe o coastă gigantică, se înalţă deasupra ţinutului înconjurător. Sub *Terasa* din spatele clădirii Parlamentului, relieful se înclină abrupt. Dedesubtul *Platformei* de pe o latură a fortăreţei Munster, zidul masiv coboară povârnit cincizeci de metri până la Badgasse. Dincolo, cotul Aarului îşi continuă curgerea dinspre îndepărtatul lac Thun.

Colina atinge altitudinea maximă în apropierea Parlamentului şi a gării. Croindu-şi drum către est, străzile paralele coboară înspre Nydeggbrucke. Berna este un oraş vechi, foarte vechi. Munsterul datează de la 1421. Şi, pentru că de-a lungul secolelor a suferit blestemul războaielor, a rămas vechi. Este un oraş al cârtiţelor umane. Străzile sunt străjuite de un labirint de arcade înghesuite ca nişte vizuini. Oamenii pot străbate aceste arcade în decursul celor mai aspre anotimpuri, la adăpost de ploi şi zăpezi.

La căderea nopţii, chiar şi în timpul zilelor înnegurate, oraşul are un aspect sinistru. Puţină lume străbate arcadele de piatră de pe Munstergasse, care se continuă spre est cu Junkerngasse, până ce ajunge la Nydeggbrucke. Toate străzile sfârşesc la pod.

Înainte şi înapoi, traversând centrul, o reţea de străduţe înguste îşi croieşte drum cu greutate – străduţe unde rareori poţi întâlni altă fiinţă umană. Când pâcla se rostogoleşte pe râul Aar, fuioarele fumurii sunt mânate pe sub arcade, accentuând atmosfera de ameninţare.

Cu toate acestea, aici, în Berna – în special în clădirile din apro-

pierea hotelului Bellevue Palace – se află centre de putere care nu au întotdeauna legătură cu bancherii. Serviciul de Contrainformaţii, Poliţia Federală – în cadrul căreia Arthur Beck este un personaj cheie – sunt găzduite fie în vecinătate, fie la câteva minute distanţă de unul dintre cele mai mari hoteluri din Europa.

Un observator pătrunzător poate vedea din gară că Berna este locul în care Elveţia germană îşi dă întâlnire cu omoloaga sa franceză. Gara este denumită *Banhoff/Gare.* La poalele treptelor ce duc la cele două peroane, peronul din stânga e numit *Voie,* iar cel din drepta *Gleis.* Expresul din Geneva sosi la timp, fix la ora 1:58 p.m.

Pe durata călătoriei dinspre Geneva, Newman, faţă în faţă cu Nancy, pe o banchetă de la geam, nu se mişcase. Uitându-se pe fereastră cât timp expresul gonea de la Geneva către Laussane, privise ţinutul acoperit de zăpadă. Soarele strălucea, iar el fusese deseori nevoit să se ferească de intensitatea orbitoare a luminii solare.

— Am crezut că nu are opriri, îi spuse lui Nancy. Laussane, Fribourg şi apoi Berna...

— Arăţi foarte serios, foarte concentrat. S-au petrecut prea multe la Geneva?

— Vorbeşte mai încet. El se aplecă în faţă. Mai întâi, sediul poliţiei, apoi telefonul prietenului nostru. O mulţime de lucruri pentru un început de zi...

Avu grijă să nu-i spună că-l văzuse pe Julius Nagy instalat în vagonul de clasa a doua din spatele lor. Pentru cine lucra, de fapt, Nagy? Problema îl preocupa. Bine măcar că se îndreptau către Berna. Cu prima ocazie urma să se ducă să vorbească cu Arthur Beck. Dacă cineva ar putea – ar vrea -să-i spună ce se petrece, acela ar fi Beck.

Câteva banchete în spatele său, stătea Bruno Kobler, cu faţa la Nancy, iar servieta sa era aşezată pe locul alăturat, pentru a-l păstra neocupat. Kobler, de asemenea, îl observase pe Nagy în expres. Spera că Graf îşi îndeplinise misiunea de a-l convinge pe micul escroc – fie şi cu forţa – să-şi schimbe misiunea.

Kobler era atât de bine deghizat în om de afaceri elveţian, încât nici Newman, nici Nancy nu-l remarcaseră. Dar altcineva observase interesul manifestat de Kobler faţă de ei, cineva pe care însuşi Kobler îl trecuse cu vederea.

Lee Foley alesese un loc în compartimentul de nefumători, compartiment separat de cel pentru fumători de o uşă având în partea superioară un panou de sticlă. În drum spre Laussane, Foley se ridicase de două ori şi îşi făcuse de lucru cu o revistă din servieta pe care o aşezase în plasa de bagaje.

Foley era singurul care văzu totul. Prin panou el văzu expresia mohorâtă a lui Newman, în timp ce acesta privea peisajul. Surprinse, de asemenea, privirile fugare ale omului de afaceri elveţian din spatele corespondentului, aruncate întotdeauna spre Newman şi femeia de pe locul din faţa sa. Figura dură i se întipări în memorie.

Mai observă ceva. La capătul îndepărtat al compartimentului pentru fumători apăru Nagy şi privi spre interior. Doar o clipă. Un bărbat scund şi masiv apăru în spatele său. Foley văzu tresărirea de spaimă a lui Nagy. Dispărură amândoi în toaletă. Foley reacţionă imediat.

Intră în compartimentul fumătorilor, privind drept înainte, se strecură lateral pe uşa din spate, aşteptă ca aceasta să se închidă automat şi ascultă în faţa toaletei. Auzi horcăituri. Întinse mâna pentru a apăsa pe clanţă, dar apoi şi-o retrase. Nu-şi putea permite să-şi facă cunoscută prezenţa în tren. Se întoarse la locul său.

În toaletă, Graf avea o mână în jurul gâtului lui Nagy, iar cu cealaltă îşi scoase arma militară din sacul de voiaj. Îl înclină pe omuleţ cu spatele pe chiuvetă şi îi fixă ţeava armei sub bărbie. Ochii micuţului, exprimând o cumplită teroare, aproape că ieşiseră din orbite.

— Acum, spuse Graf, poţi s-o sfârşeşti azvârlit din trenul ăsta. Oamenii mai şi cad din expresuri. Sau îmi spui, de prima dată, te rog – o a doua şansă nu va fi – pentru cine lucrezi. Ştim că îl urmăreşti pe Newman...

— Nu poţi continua în felul ăsta, hârâi Nagy.

— Am spus din prima...

Nagy auzi un declic şi presupuse că era piedica ridicată. Aproape că îşi dădu drumul în pantaloni. Expresia detaşată, distantă de pe chipul atacatorului său era aproape mai înspăimântătoare decât arma.

— Nu pot vorbi... Groaznica strânsoare a mâinii din jurul gâtului său slăbi. Puţin. Tripet, spuse. Îl urmăresc pe Newman. Pentru Tripet...

— Cine dracu e Tripet? întrebă calm Graf, ochii săi neslăbindu-i pe cei ai lui Nagy.

— Inspectorul şef Tripet. Siguranţa. Geneva. Am mai lucrat pentru el înainte. Sunt informatorul lui...

Nagy, dispreţuit aproape unanim, omul de corvoadă, avea orgoliu. Era hotărât să nu-l dea în vileag pe Pierre Jaccard de la *Journal de Genève.* Aici erau mai mulţi bani în joc. Iar Jaccard îşi ţinuse întotdeauna cuvântul. În lumea lui Nagy încrederea era mai apreciată decât preţul.

— Deci, îi spuse Graf, uită-l pe acest Tripet. De acum încolo lucrezi pentru mine. Nu, taci şi ascultă. Continui să faci ceea ce ai de făcut, să-l urmăreşti pe Newman. Mă suni la numărul ăsta... Graf băgă o foaie împăturită în buzunarul paltonului lui Nagy. Oricine răspunde, spune-ţi imediat numele, spune-le despre mişcările lui Newman, cu cine se întâlneşte, unde se duce. Vei fi plătit... Îi îndesă în acelaşi buzunar câteva bancnote împăturite. Mai întâi, oriunde se duce Newman, află unde locuieşte, rezervă-ţi şi ţie un loc. Raportează telefonic imediat unde locuieşti şi numărul de telefon...

— Înţeles... răspunse răguşit Nagy, simţindu-şi gâtul rănit după ce Graf îşi îndepărtă mâna şi arma, încă ţinându-l sub ameninţarea ţevii. Fac tot ce spui...

— Ai putea fi tentat să te răzgândeşti, crezînd că totul a trecut, continuă Graf pe acelaşi ton liniştit, pe care Nagy îl găsi atât de neliniştitor. Iisuse! Porcul era cât pe ce să-l omoare! Să n-o faci, avertiză Graf. Unul dintre asociaţii mei va fi întotdeauna prin preajmă. N-o să-l vezi. Pur şi simplu, se va afla acolo. E impulsiv. Foarte dur. Orice bănuială de independenţă, şi te va ciopârţi. Sper că pricepi Nagy.

— Pricep...

Ceea ce îl îndârji pe Nagy fuse afrontul dispreţuitor la adresa *demnităţii* sale. Fusese brutalizat sălbatic într-o toaletă. Graf, care n-ar fi putut înţelege niciodată reacţia victimei sale, adăugase o ultimă insultă pentru a-l intimida pe micul om. Înainte de a-l părăsi în toaletă, îi îndesase în gură o tabletă de săpun.

Stând în vagonul de clasa a doua, în timp ce expresul părăsi Lausanne şi o luă spre nord, departe de lac, spre Fribourg, Nagy simţea încă gustul săpunului. Avea de gând să le-o plătească noilor săi stăpâni, oricare ar fi fost ei. Era hotărât, cu încăpăţânare, în această privinţă.

Zăpada se întindea pe câmpuri; expresul urca, gonind, spre nord. Newman era în continuare tăcut, cufundat în gânduri, când trenul opri la Fribourg şi apoi se puse în mişcare spre ultima destinaţie, Berna. Când trenul sosi în gară, iar el se ridică pentru a lua bagajele din plasă, Kobler părăsise deja vagonul şi aştepta la ieşire. Fu aproape primul pasager care coborî din expres.

Un vagon mai în spate, Julius Nagy ţâşni din tren cu pălăria boţită în buzunar şi cu paltonul pe mână. Nu mai era atât de uşor de recunoscut. Ochii săi scânteiau de adâncă indignare în timp ce îl urma pe Graf pe peron. În mâna dreaptă ţinea micul aparat de fotografiat Voigtlander, pe care îl purta întotdeauna. În faţa lui Graf mergea Kobler, cu ţinută semeaţă şi energică, cu servieta în mâna dreaptă. Cobori treptele, cu Graf tropăind în urma sa. Se opri în afara gării, unde îl aştepta un Mercedes 450 SEL, cu şofer, şi îşi ridică gulerul împotriva vântului. Graf îl ajunse şi se uită în jur, ca şi cum căuta un taxi.

— E îmblânzit, îi raportă lui Kobler. E al nostru...

— Eşti sigur?

— Absolut. Speriat de moarte...

O singură persoană observă schimbul de cuvinte. Nagy ridică aparatul şi îl declanşă îndată ce Kobler îşi întoarse capul pentru a surprinde spusele lui Graf. Kobler se duse la Mercedesul căruia şoferul îi lăsase deschisă uşa din spate. Aparatul lui Nagy se declanşă din nou. Apoi folosi bucata de hârtie pe care i-o îndesase în buzunar Graf, pentru a nota numărul de înmatriculare. Când Graf se răsuci şi Mercedesul se puse în mişcare, el dispăruse înapoi, în gară.

Cei doi bărbaţi în haine civile, care supravegheau ieşirea peronului expresului de Zürich, nu-l observară pe Lee Foley.

Americanul trecu pe lângă ei, purtând un pardesiu cu aspect englezesc, în carouri, pe care îl cumpărase din Londra. Părul său deosebit, cărunt, era ascuns sub o şapcă de golf cu cozoroc, bine trasă pe ochi. Ochelarii cu ramă de baga – având lentile de soare – îi confereau un aspect profesoral.

Foley ieşi din staţie printr-o mulţime de pasageri care coborâseră din acelaşi tren. Ignoră şirul de taxiuri, continuându-şi drumul în jos, cu geanta în mână, pe îngusta Neuengasse. Se opri ca să privească în vitrina unui magazin de sub arcade, folosind geamul mat drept oglindă, pentru a verifica strada.

Mulţumit că nu-l urmărea nimeni, îşi reluă scurta plimbare spre hotelul Savoy şi împinse, hotărât, uşa de la intrare. Holul coincidea cu zona recepţiei. Fata de la pupitru privi spre el, dar Foley completa deja formularele obligatorii de înregistrare în trei exemplare, o copie fiind destinată poliţiei, care urma să o ia mai târziu.

— Aveţi o cameră pentru mine. Am rezervat-o telefonic din Geneva.

— Camera 230. E cu două paturi...

Fata privi în jur, căutând un însoţitor. Foley îi arătă paşaportul, apoi îl băgă în buzunar. Îşi luă bagajul.

— Să chem un băiat...

— Nu-i nevoie. Acesta e ascensorul?

Urcă cu ascensorul, îşi găsi camera, trânti bagajul pe un pat şi se aşeză lângă telefon, aşteptând să sune.

Arthur Beck şedea la masa de lucru, mâncând ultimul dintre sandvişurile în stil englezesc pe care i le preparase secretara. În ceea ce îl privea pe Beck, contele de Sandwich era una dintre marile figuri istorice pe care le dăduse Marea Britanie. Căpătase acest obicei în decursul unui stagiu petrecut la Scotland Yard, în Londra. Îşi bea cafea-ua, când telefonul sună. Interlocutorul vorbea în germană:

— Leupin la telefon, domnule. Raportez din gară. Newman a venit cu expresul de treisprezece cincizeci şi opt din Geneva. Era însoţit de o femeie. Americancă, presupun, după haine. Marbot s-a ţinut după ei până la Bellevue Palace, unde au rezervat locuri acum zece minute.

— Şi despre Lee Foley?

— Nici urmă de cineva care să corespundă descrierii sale. Amândoi am urmărit pasagerii care au coborât din tren...

— Mulţumesc, Leupin. Continuă să supraveghezi toate trenurile dinspre Geneva.

— Marbot vine încoace...

Beck lăsă receptorul şi mâncă ultimul sandviş în timp ce gândea. Avusese dreptate în privinţa unui lucru – acela că Newman va trece prin Geneva. Ceea ce îl deranja era telefonul primit mai devreme de la inspectorul şef Tripet. Aparent, Newman nu reacţionase la referirea întâmplătoare la *Terminal*. Era oare posibil ca englezul să lucreze la un cu totul alt subiect?

Beck era convins de un lucru: cunoscându-l pe Newman, îi cunoştea metodele. Corespondentul străin nu vizita Berna doar pentru o vacanţă. Newman era un împătimit al muncii – nu înceta niciodată să caute subiecte proaspete.

Dar ceea ce îl îngrijora realmente pe Beck era lipsa lui Foley. Sau s-o fi numit *dispariţie?* Dacă Foley se strecurase prin plasa întinsă, Beck avea de-a face cu un periculos lup care pândea pe străzile oraşului său. Se hotărî să telefoneze la New York.

Lee Foley ridică receptorul la cel de-al doilea apel. Ţinu receptorul la ureche şi ascultă. Vocea de la celălalt capăt părea neliniştită.

— Domnul Lee Foley?

— La telefon. Sunt pe poziţie. Ascultă, prima mişcare e a ta. Trebuie să faci o vizită la locul cu pricina. Află care e situaţia. Aş vrea să-mi raportezi de îndată ce poţi. Nu, ascultă, te rog. Verifică sistemele de siguranţă din locul respectiv. Orice amănunt poate fi vital. Când sunt în posesia tuturor datelor, pot să trec la acţiune. Dacă se ajunge la stadiul ăsta, voi isca prăpăd. După cum bine ştii, am talentul ăsta...

Foley întrerupse legătura şi privi pe fereastra dormitorului său, care dădea spre o străduţă. Acesta era locul pe care l-ar alege un observator experimentat, pentru a observa hotelul. Aleea era pustie.

Newman lăsă jos receptorul în timp ce Nancy intră în micul hol, închise uşa şi veni în dormitor. Avea un chip îngândurat.

— Bob, cui telefonai?

— Îndrăgitului tău serviciu la cameră, pentru o sticlă mare cu apă minerală. Ştii cât de însetat sunt, mai ales noaptea. Probabil că sunt ocupaţi, voi suna din nou peste un minut. Fiindcă veni vorba, nu mi-ai arătat acel parfum Gucci pe care ai alergat să-l cumperi chiar înainte de a părăsi Hotel des Bergues.

— *Voilà!* Ea scoase sticluţa din poşetă. Ar fi trebuit să observi în expres că l-am folosit. Nu e o cameră adorabilă?

Le fusese repartizată camera 428. La capătul holului de la intrare se afla baia. Avea şi o toaletă separată. Dar atracţia principală era camera propriu-zisă. Foarte încăpătoare, cu o pereche de fotolii confortabile, iar în faţa ferestrelor spaţioase o masă de lucru, la care putea lucra Newman. Două paturi generoase de câte o persoană fuseseră aşezate unul lângă celălalt, pentru a forma unul dublu. Nancy se trânti pe spate pe unul din paturi.

— Bob, e minunat. Am putea sta aici săptămâni...

— Poate că vom sta. Vino şi uită-te la peisaj. Hamalul a făcut mare caz de asta şi chiar a avut dreptate.

O cuprinse cu braţul, iar ea gânguri fericită. Newman deschise primul rând de ferestre, apoi pe cele exterioare, aflate la treizeci de centimetri în afară. Aerul îngheţat invadă camera, a cărei

temperatură era cea a unei saune.

— Dealul acela înzăpezit de dincolo de râu este Bantiger, îi explică el. Dacă se risipeşte ceaţa, vei avea cea mai grozavă panoramă a regiunii Bernese Oberland. Acum, deveni el prozaic, o să închiriez o ma-şină de la Hertz, din clădirea de alături. Mergem la Thun, la Clinica Berna...

— Aşa, pur şi simplu? Instinctul ei profesional ieşi la suprafaţă. Ar trebui să telefonăm pentru o vizită, ca să-l vedem pe Jesse...

— Nu facem aşa ceva. Sosim neanunţaţi. Tu nu eşti doar o rudă, eşti şi doctor. Cu mine ca însoţitor, ne putem netezi calea, poate îi prindem la cotitură...

— Chiar crezi că e o idee bună?

— Este ceea ce vom face. După un prânz frugal...

— Bob, sunt *trei* restaurante diferite. Un salon magnific cu vedere la terasa de jos. Rotiseria. Şi cafeneaua...

— Cafeneaua. Va merge mai repede. Trebuie să ne mişcăm înainte ca sosirea noastră să fie raportată. Nu uita de articolul din ziarul acela afurisit.

— Dă-mi voie doar să mă aranjez. Îl părăsi şi se aşeză în faţa măsuţei de toaletă. L-ai observat pe englezul care se înregistra cât timp aşteptai? Şedeam pe o canapea şi l-am văzut privind înapoi şi fixându-te.

— Probabil că îmi văzuse fotografia în ziar...

Newman vorbi pe un ton degajat, alungându-i din minte acel incident. Dar ştia la cine se referea. Îi cunoştea chiar şi numele, dar nu dăduse nici o importanţă faptului până la remarca lui Nancy.

Aşteptase răbdător cât timp celălalt englez completase formularul de înregistrare, neluând în seamă încercarea recepţionerului de a face acest lucru pentru el. Un bărbat probabil trecut de treizeci de ani, zvelt, ţeapăn, cu mustaţă îngrijită, purtând o scurtă din stofă de păr de cămilă.

— Hamalul va duce bagajul în cameră, domnule Mason, îl informase recepţionerul, înapoindu-i paşaportul.

— Mulţumesc, răspunsese Mason, acceptând prospectul hotelului împreună cu paşaportul şi îndreptându-se în direcţia hamalului care îl aştepta.

Acum îşi reaminti că Mason îl privise peste umăr înainte de a părăsi holul. O privire scurtă, care îl cântărise. Se încruntă, iar Nancy se uită la el în timp ce îşi pieptăna părul.

— Bărbatul de la recepţie. Îl cunoşti?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Eşti gata? Va trebui să fie un dejun frugal. Trebuie să închiriez maşina; Thun e la jumătate de oră de mers pe autostradă.

— Cum de l-ai descoperit aşa de repede?

— Întrebând portarul în timp ce tu te foiai prin holul acela uriaş. După-amiază are loc o paradă a modei...

— Iar în câteva zile un congres medical...

— Şi ce dacă? întrebă el, surprinzând o anume inflexiune în tonul ei.

— Nimic, răspunse ea. Hai la masă...

Mason se aşeză pe patul din camera sa, formând numărul care îl punea în legătură directă cu interiorul lui Tweed. Nu înceta să se mi-nuneze de rapiditatea legăturilor telefonice de pe continent, indiferent că te aflai în Suedia, Germania sau Elveţia.

— Da, răspunse vocea lui Tweed. Cine e?

— Mason. Cum e vremea pe acolo? Aici sunt opt grade...

— Nouă, la Londra... Aceste replici le stabileau nu numai identitatea, ci îi şi indicau lui Mason faptul că Tweed era singur în biroul său – că Howard nu se apleca peste umărul său, ascultând.

— Tocmai am luat o cameră la Bellevue Palace, spuse Mason scurt. Am făcut o haltă la Zürich, ca să adun ceva informaţii. Grange. Rosti rapid numele.

— Exprimă-te, te rog, în engleza standard, protestă Tweed. *Te-ai oprit* la Zürich. Continuă...

— Am întocmit un dosar cu subiectul în cauză. Nu uşor. Doctorii elveţieni se închid în ei când îi pomeneşti numele. Am găsit un doctor american care lucrează la Zürich, un tip mai deschis. Subiectul comportă unele probleme. E cineva în acel land. E situat sus de tot. V-ar plăcea o relatare rapidă?

— Nu la telefon, spuse repede Tweed, conştient de faptul că convorbirea trecea prin centrala hotelului. Vin eu însumi acolo, curând. Continuă să investighezi discret. Nu te apropia de Ambasada britanică...

— Încă un lucru, adăugă Mason. Să nu vă imaginaţi că are vreo semnificaţie anume. Robert Newman, corespondentul străin, s-a înregistrat la hotel după mine. Era cu soţia. Nu ştiam că e căsătorit...

— Probabil că nu este. Cunoşti viaţa boemă pe care o duc aceşti corespondenţi străini... Tweed părea visător. Continuă să scormoneşti. Şi rămâi la Berna... Tweed lăsă jos receptorul şi privi la Monica, ocupată cu aranjarea unor dosare. Era Mason care suna de la Bellevue Palace. Are date despre profesorul Armand Grange de la Clinica Berna. Pe calculator e ceva? Asta în caz că afurisitul de obiect funcţionează...

— Funcţionează. Am verificat. Nimic. Am încercat în fişierul medical, dar nimic. Am încercat chiar şi la Bancheri. Zero. Omul e o umbră. Chiar mă întreb dacă există cu adevărat.

— Ei bine, cel puţin lucrul acesta m-a hotărât. Tweed îşi ştergea din nou lentilele cu batista de mătase. Monica îl privi. Întotdeauna punea degetele pe lentile. Plec la Berna, îi spuse Tweed. Problema e doar de timp. Rezervă-mi un bilet la Swissair direct pentru Zürich. In caz că pierd un zbor, rezervă-mi pentru următorul. Când o să plec, va fi urmarea unei hotărâri de moment.

— Ce mai aştepţi? întrebă Monica.

— Să survină ceva. O gafă de partea cealaltă. Nimeni nu e infailibil. Nici chiar o umbră...

13

Cafeneaua de la Bellevue Palace este un restaurant asemănător unei mari cutii de sticlă, cocoţate deasupra trotuarului, pe latura cu vedere spre biroul Hertz, unde se închiriau maşini. Newman îşi devoră friptura în sânge, iar Nancy, calcanul la grătar. Newman îşi sorbi cafeaua din două înghiţituri, se şterse la gură cu un şerveţel şi achită nota.

— Închiriezi maşina acum? întrebă Nancy. Eu o să dau o fugă în cameră, să-mi iau mănuşile. Ne întâlnim acolo?

— Aşa procedăm.

Newman aşteptă la ieşire până ce ea dispăru, apoi îşi îndreptă paşii spre una dintre cabinele telefonice din apropierea garderobei, unde clienţii îşi lăsau paltoanele. Îi luă un minut pentru a efectua convorbirea, apoi se grăbi către ieşire, făcu câţiva paşi pe trotuar şi intră în biroul Hertz. Trântind permisul şi paşaportul pe masă, îi spuse fetei ce dorea.

— E un Citroen. Automatic, îi spuse lui Nancy când aceasta intră. Amicul acesta ne va duce la maşină. E parcată la nivelul al treilea...

În mai puţin de cinci minute conducea maşina, urcând curbele strânse, spre nivelul străzii. Nancy îşi trase pe degete mânuşile de piele căptuşite, îşi legă centura şi se relaxă. Şofer experimentat, ea prefera totuşi să călătorească pe scaunul pasagerului.

Cerul era înnegurat deasupra oraşului când traversară unul dintre poduri şi, în scurtă vreme, ajunseră pe autostrada cu patru benzi care duce la Lucerna, via Thun. În patruzeci de minute ar fi trebuit să sosească la Clinica Berna.

Lee Foley plăti o sumă generoasă în franci elveţieni pentru a împrumuta maşina Porsche roşie de la omul său de legătură din Berna. Avea nevoie de o maşină rapidă, deşi, în mod normal, culoarea ei stridentă l-ar fi îngrijorat. Dar acesta era un caz de necesitate.

Conduse prin suburbiile Bernei sub limita de viteză, dar de îndată ce intră pe autostradă, înfipse piciorul în acceleraţie. Şoseaua era liniştită, cu trafic foarte redus în mijlocul după-amiezii. Ochii săi reci, albaştri, măturau autostrada de la un capăt la celălalt în timp ce creştea viteza.

"Fii atent pe autostradă, îl informase omul său de legătură când îi predase maşina pe care i-o adusese la Savoy. E locul preferat de poliţie pentru a monta radare..."

Foley plecase de la Savoy atât de obsedat de a ajunge la timp la destinaţia sa, încât, de această dată, neglijă să verifice dacă îl urmărea cineva. Aşa că îi scăpă complet silueta cu cască ce sări pe un scuter parcat mai departe, lângă trotuar. Scuterul încă îl însoţea,

ceva mai mic decât un punct în spatele lui, când zări Citroenul din faţă.

Îşi menţinu viteza, apropiindu-se de Citroen până ce avu o imagine a celor doi ocupanţi. Newman în spatele volanului, femeia aşezată lângă el. Foley scoase un oftat de uşurare şi reduse viteza, crescând distanţa dintre cele două vehicule. În spatele său, conducătorul scuterului, nereuşind să se ţină după ei, încetini, de asemenea.

Foley trecu pe sub un mare panou indicator, unul dintre numeroasele aflate la intervale regulate. Panoul purta inscripţia THUN-NORD.

În interiorul Citroenului căldura caloriferului alungase frigul pătrunzător, şi Nancy îşi scoase mănuşile. Mâna ei dreaptă se juca pe genunchi cu degetele unei mănuşi. Autostrada se prezenta în condiţii ideale, cu suprafaţa curăţată de zăpadă. Dar, după ce lăsară Berna în urmă şi trecură de intersecţia cu Belp, zăpada se întindea pe ambele laturi ale autostrăzii. Din loc în loc, câte un copac golaş îşi întindea ramurile noduroase către negura cenuşie de deasupra. Atmosfera era închisă, neprimitoare. Newman privi la mâna ei neastâmpărată.

— Nervoasă? Acum, că suntem aşa de aproape?

— Da, Bob, sunt... Mă tot gândesc la Jesse. Şi nu sunt deloc sigură că o să ne lase să pătrundem aşa, dând buzna, pur şi simplu...

— Când ajungem, lasă-mă pe mine să vorbesc. Tu eşti rudă apropiată. Eu sunt corespondent străin. O combinaţie fatală pentru o clinică ce vrea să-şi păstreze reputaţia. Nu e nici o reclamă ca publicitatea negativă...

— Ce ai de gând, Bob?

Ea păru îngrijorată.

— Am de gând să intru în clinica asta. Acum fumează-ţi una dintre ţigările tale speciale, încetează să te joci cu mănuşa aceea, poftim pachetul.

Trecură pe sub un semn adiţional care indica două destinaţii diferite. THUN–SUD, THUN–NORD. Newman semnaliză trailerului uriaş ce venea din spate şi coti pe varianta către THUN–NORD. Nancy aprinse o ţigară şi trase adânc în piept. Traversau autostrada de dedesubt şi, de la acest nivel, ea avu, spre sud, priveliştea munţilor aspri, cu creste ascuţite, abia estompaţi de valul de negură, încât, preţ de o clipă, nu fu sigură dacă nu cumva privea un miraj.

— Trebuie să fie destul de înalţi, observă ea.

— Se înalţă de la extremitatea oraşului Thun către sud şi est. Unul dintre ei este Stockhorn. Probabil, namila aceea care se înalţă deasupra celorlalte...

Urcau panta uşoară, dar, continuu ascendentă, a unui deal situat între câmpii. Din loc în loc se ivea câte o fermă izolată, oferind imaginea fugară a baloturilor uriaşe de fân, temeinic stivuite în interiorul hambarelor cu acoperişuri abrupte. Cerul ameninţător crea

o neliniştitoare senzaţie de singurătate. Departe, spre est, un castel măreţ, situat în vârful unui deal, avea foişoarele acoperite cu ceea ce păreau a fi pălării de vrăjitoare.

— Acela este faimosul castel Thun, remarcă Newman. Oraşul se află la poalele sale, ascuns vederii...

— Cunoşti drumul?

— Părăsim şoseaua aceasta undeva mai sus, dacă e să ne luăm după spusele recepţionerului aceluia amabil de la Bellevue. Fii drăguţă şi verifică harta pe care am pus-o în torpedo; el a însemnat traseul...

— E înfiorător acolo, sus, Bob...

— E doar o după-amiază neospitalieră.

Dar era ceva adevăr în spusele ei. Se aflau foarte aproape de marginea înzăpezită. Soarele din ajun înmuiase pătura de zăpadă de pe câmpiile situate spre sud. Dincolo de linia zăpezii, spre Thun, casele apăreau din loc în loc ca nişte puncte minuscule. Aproape de vârful crestei, o pădure deasă de brazi întunecaţi se înghesuia asemeni unei armate gata de marş. Ajunseră apoi la graniţa zăpezii, unde plugurile nu curăţaseră drumul. Newman reduse viteza, încetinind şi mai mult la vederea unui indicator purtând inscripţia *Klinik Bern.* Coti la dreapta, pe un drum îngust, redresă derapajul roţilor din spate şi conduse în continuare.

— Crezi că acesta e drumul?

— Îmi închipui că da...

O vilă impunătoare, cu două niveluri, cu veranda împrejmuind parterul, era cocoţată într-o poziţie izolată pe platoul golaş care se întindea cale de mai mulţi kilometri către est, până la grupul de case particulare. Teritoriul, care părea întins, era împrejmuit de un gard de sârmă ghimpată, iar în faţă Newman văzu ghereta portarului. La mică distanţă, în spatele conacului, se afla pădurea, un zid masiv de brazi înveşmântaţi în zăpadă. Opri în faţa clădirii de piatră, cu un singur nivel, dincolo de poarta dublă de sârmă ghimpată, care era închisă. Înainte de a putea coborî din maşină, câinii negri apărură, îndreptându-se în salturi către poartă.

— Dobermani, comentă Newman. Încântător...

O uşă din lemn masiv, care dădea din ghereta portarului direct în drum, se deschise. Un bărbat uscăţiv, puţin peste treizeci de ani, purtând blugi şi jachetă se îndreptă spre Citroen. Privi peste umăr şi rosti un ordin scurt în germană. Câinii se opriră din lătrat, făcură în silă cale întoarsă şi dispărură.

— Aceasta e o proprietate particulară, începu bărbatul cel zvelt, în germană.

— În locul în care mă aflu nu este, replică tăios Newman. Acesta este drum public. Pasagera mea este Nancy Kennedy. Se află aici pentru a-l vizita pe bunicul ei – Jesse Kennedy...

— Aveţi stabilită întâlnirea?

— A zburat din America cu scopul precis de a-şi vizita bunicul...

— Accesul nu este permis fără o programare...

— Dumneata eşti şeful pe-aici? Tonul lui Newman picura sar-

casm. Pari ca şi cum ai fi plătit să mă ajuţi. Pune mâna pe telefon şi adu-le la cunoştinţă celor de la clinică faptul că suntem aici. Şi spune-le că sunt ziarist – acesta ar constitui un subiect interesant, nu crezi? Nepoata vine într-un suflet tocmai din America şi îi este refuzată permisiunea de a-şi vedea bunicul bolnav. Ce administraţi voi aici, un lagăr de concentrare? Asta e impresia pe care mi-o lasă – poartă cu sârmă ghimpată şi dobermani...

— Dumneavoastră sunteţi?

— Robert Newman. Am cam îngheţat stând aici şi răcnind la dumneata. Ai două minute – apoi ne întoarcem la Berna şi îmi redactez articolul...

— Aşteptaţi!

— Doar două minute...

Newman mimă sugestiv privitul ceasului şi se întoarse la maşină. Bărbatul uscăţiv dispăru în interiorul clădirii în timp ce Newman se aşeză la volan şi îşi aprinse o ţigară. Nancy luă pachetul şi îşi aprinse şi ea una.

— Poate că ar fi fost mai bine să stabilim o programare, spuse ea.

— Acum, că am văzut cum stau lucrurile, cred că nu. Locul acesta are un iz ciudat. În timp ce îi vorbeam Slăbănogului, am văzut un alt bărbat iscodind prin portalul acela deschis, un bărbat într-o uni-formă foarte asemănătoare celei a armatei elveţiene...

— Bob, asta e nebunie curată! Probabil că te-ai înşelat...

— Îţi spun doar ce am văzut. Întreg locul asta afurisit este organizat ca o bază militară. Surpriză, surpriză – iată-l pe Slăbănog, arătând încă şi mai acru decât înainte...

— Puteţi merge la Clinică. Vă va aştepta cineva acolo...

Bărbatul uscăţiv vorbi tăios şi apoi se îndepărtă, înainte de a le da timp să replice. Newman presupuse că cineva din clădire apăsase un buton – porţile duble se deschiseră automat spre interior. Aducându-şi aminte de câini, el închise geamul înainte de a porni pe drumul lung şi sinuos ce ducea la clădirea din depărtare. Nici urmă de dobermani. Fuseseră închişi în ghereta de la poartă, până ce Citroenul trecu.

Conduse cu viteză redusă, cercetând atent peisajul hibernal, dându-şi seama că terenul era încă şi mai întins decât crezuse el prima dată. Gardul de sârmă din faţă traversa ţinutul alb, dispărând în josul unei pante a dealului. Pe măsură ce se apropia de Clinică, întregul loc părea pustiu. Acum putea vedea veranda acoperită cu sticlă şi cele şase trepte până la uşa de la intrare.

Parcă maşina cu faţa către ieşire, o încuie după ce coborî Nancy şi urcară amândoi treptele. Apucă clanţa, deschise uşa şi intrară în verandă. Se întindea în ambele direcţii, cu pardoseala de gresie imaculată şi, din loc în loc, câteva ghivece cu plante. Uşa interioară dădea într-un hol întins, pardosit tot cu gresie. Mirosul de antiseptice îl izbi pe Newman, care strâmbă din nas. Nancy îi observă reacţia şi îşi ţuguie buzele.

În capătul holului larg se afla o tejghea grea, din lemn lăcuit, iar

în spatele acesteia, pe un taburet înalt, cu spătar reglabil, şedea o femeie grasă, masivă, de vârstă mijlocie, cu părul negru strâns la spate în coadă şi ochi mici, scrutători. Ea lăsă jos creionul cu care scrisese pe un formular tipărit, îşi împleti degetele puhave şi îi privi.

— Ştiţi cine suntem, spuse Newman în germană, şi vreau să-l văd pe cel care conduce acest loc...

— Vă rog să completaţi formularele, replică ea în engleză pe un ton plat, împingând un formular peste tejghea.

— Poate după ce îl vom întâlni pe superiorul dumitale. Am venit ca să-l vedem pe Jesse Kennedy. Ştii asta deja de la lacheul de la poartă...

— Tare mă tem că acest lucru nu va fi posibil fără o programare... Bărbatul care apăruse după o uşă laterală vorbea liniştit, dar pe un ton ferm, într-o engleză excelentă. Ceva în tonul său îl făcu pe Newman să se întoarcă brusc pentru a-l examina. Dădea impresia de autoritate, totală încredere în sine – o maşinărie umană. Trebuie să ne gândim şi la pacient, continuă vocea. Trebuie, de asemenea, să vă spun că la această oră domnul Kennedy se află sub influenţa sedativelor.

Un bărbat cam de înălţimea sa, aprecie Newman. Mult mai masiv. Un bărbat la patruzeci de ani, cu părul castaniu închis, înspicat. Ochii săi, care îl ţintuiau pe Newman, exprimau tărie de caracter. Ochi care îşi cântăreau vizitatorul, evaluând un posibil oponent. Un om deosebit, cu un deplin autocontrol.

— Sunt doctorul Bruno Kobler, adăugă.

— Iar eu sunt *doctorul* Nancy Kennedy, interveni Nancy. Faptul că bunicul meu este sub influenţa sedativelor nu schimbă cu nimic lucrurile. Doresc să-l văd imediat.

— Fără supravegherea unui doctor, ar fi împotriva regulamentului...

— Dumneavoastră sunteţi doctor, interveni tăios Newman. Adineauri ne-aţi spus...

— Sunt administratorul şef. Nu am pregătire medicală.

— Vreţi să spuneţi, insistă Newman, că, în acest moment, nu aveţi nici un specialist disponibil prin preajmă? Aşa administraţi dumneavoastră această clinică?

— N-am spus asta. Era ceva tăios în vocea lui Kobler. V-am spus că nu este nimeni disponibil pentru a vă însoţi...

— Atunci ne vom duce direct la Ambasada americană, hotărî Newman. Doamna doctor Kennedy este cetăţean american. La fel şi Jesse Kennedy. Kobler, o să facem tărăboi mare...

— Nu trebuie să vă aprindeţi. Având în vedere faptul că însoţitoarea dumneavoastră este medic, cred că am putea face o excepţie. Am putea să-l chemăm pe doctorul Novak – el este medicul curant al lui Jesse Kennedy... Se întoarse către femeia din spatele tejghelei şi pocni din degete, ca şi cum ar fi chemat un ospătar. Vezi dacă poţi să dai de doctorul Novak, Astrid. Cere-i să vină aici imediat.

— Cum se simte bunicul meu? întrebă Nancy.

Kobler se întoarse spre ea, îşi depărtă mâinile şi îi acordă toată atenţia, privind-o drept în ochi. Atitudinea sa deveni conciliantă, dar, pentru cel puţin jumătate de minut, întârzie răspunsul. Ea avu senzaţia că o studia în profunzime. Râmase tăcută, simţind că el spera să o facă să spună mai multe.

— Mâ tem că nu vă pot răspunde la întrebare. Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu am pregătire medicală. Datoria mea este să administrez clinica Aş prefera să-l întrebaţi pe doctorul Novak. Cred că îl veţi găsi simpatic. Ştiţi, este compatriot de-al dumneavoastră.

— Doctorul Novak este american?

— Într-adevăr. Un bărbat foarte inteligent, motiv pentru care a cerut să vină aici. Clinica, după cum fără îndoială ştiţi, are o bună reputaţie în toată lumea...

— Aş prefera, de asemenea, să-l văd pe profesorul Armand Grange.

Kobler scutură din cap în semn de regret.

— Acest lucru, regret să o spun, nu va fi posibil. Se întâlneşte cu vizitatorii exclusiv în urma unor programări.

— În acest moment se află prin preajmă? întrebă Nancy.

— Efectiv, n-am idee...

Kobler privi peste umărul ei, atenţia fiindu-i atrasă de zgomotul uşii de la intrare ce se deschidea. Newman ieşise afară, pe verandă. Închise uşa şi o luă spre stânga, pe lângă fotoliile de răchită cu perne; probabil când vremea era bună, pacienţii şedeau acolo. Era linişte deplină, încălzirea centrală funcţiona, astfel încât coridorul închis avea atmosfera unei saune.

De-a lungul peretelui interior trecu pe lângă ferestrele aflate din loc în loc, toate cu geamuri opace, astfel că nu putu să vadă în interiorul camerelor de dincolo de ele. La capătul coridorului încercă uşa de pe peretele interior şi descoperi că era încuiată. Se opri şi se uită spre est. Într-o vale se afla un modern ansamblu de clădiri cu un singur nivel, cu ferestre înalte şi zvelte. Locul îi amintea un laborator chimic. Un coridor acoperit, fără ferestre, se întindea din direcţia clinicii către complex. Se întoarse în holul recepţiei în timp ce Nancy era prezentată de Kobler unui bărbat înalt, blond, abia trecut de treizeci de ani. Purta un halat alb, iar în mâna stângă îi atârna un stetoscop. Kobler se întoarse spre Newman.

— Dumnealui este doctorul Novak, domnule Newman. Sper că nu vă va deranja să staţi în sala de aşteptare cât timp doamna doctor Kennedy îşi vizitează...

— Bob vine cu mine, îl întrerupse brusc Nancy. Este logodnicul meu...

Novak se uită la Kobler, ca şi cum i-ar fi aşteptat reacţia. Kobler îşi înclină capul către Nancy şi zâmbi.

— Cine sunt eu pentru a comenta dorinţele unei femei frumoase? Desigur, domnul Newman vă poate însoţi.

— Waldo Novak, spuse americanul, întinzând mâna pentru a i-o strânge lui Newman. Am auzit o mulţime de lucruri despre dumnea-

voastră. Omul cu cazul Kruger. Aţi făcut o treabă bună în Germania...

— Doar un articol. În timp ce dădea mâna cu Novak, Newman se întoarse spre Kobler. De ce dobermani? întrebă direct. Plus oameni în uniformă, la poartă. Aici e ca la Dartmoor.

Capul lui Kobler, întors într-o parte, se răsuci spre Newman, iar zâmbetul îi rămase neschimbat. Lăsă din nou să treacă un timp, studiindu-l pe Newman, până ce răspunse. Ca şi Nancy, Newman nu spuse nimic, fixându-l la rândul lui pe Kobler.

— Vandali, replică detaşat Kobler. Chiar şi în Elveţia sunt tineri care au exces de energie şi prea puţin respect faţa de proprietatea privată. Una dintre îndatoririle mele este să mă asigur că pacienţii nu suferă nici o influenţă negativă din lumea exterioară. Acum vă rog să mă scuzaţi, vă voi lăsa în mâinile capabile ale doctorului Novak. Îl luă deoparte pe Novak şi îi vorbi scurt. Am explicat că pacientul se află sub influenţa sedativelor.

La revedere, domnule Newman. Sunt sigur că ne vom mai întâlni...

— Puteţi fi sigur de asta.

— Doamnă doctor Kennedy...

Kobler se înclină şi îi părăsi, dispărând în spatele uşii laterale pe care o folosise mai devreme. Newman auzi zgomotul unei încuietori automate. Novak scoase o cartelă şi o conduse pe Nancy către o uşă din capătul holului recepţiei. Introduse cartela într-o fantă, iar uşa culisă, deschizându-se. Newman aprecie că era din oţel gros de 2-3 cm. Uşa se închise în spatele lor, femeia cea grasă încheind grupul.

— Vorbiţi fluent germană, domnule Newman? întrebă Astrid cu o voce guturală, răguşită.

— Nu, minţi el. Când începe să se vorbească repede, pierd şirul...

Lăsă discuţia în acest punct, umărindu-i pe Nancy şi Novak pe coridorul pustiu, care era spaţios şi imaculat. Trecură pe lângă uşi închise, prevăzute cu hublouri. Şi aici geamul era opac, astfel că era imposibil să priveşti în interior. Observă că aproape de capătul coridorului suprafaţa netedă începea să coboare, dispărând apoi după un colţ. Acelaşi miros de dezinfectant, pe care el îl asocia cu spitalele şi care îi displăcea atât de mult, invada locul. Novak se opri în faţa unei uşi de pe un perete din dreapta, o altă uşă cu geamul mat. Scosese o altă cartelă din buzunarul hainei.

— Doamnă doctor Kennedy, spuse, sunteţi obişnuită, desigur, să vizitaţi pacienţi. Dar, din experienţa mea, e altceva când pacientul este o rudă. Nu va putea să vă vorbească...

— Înţeleg.

Novak introduse cartela într-un dispozitiv, aşteptă până ce uşa se deschise, culisând, şi le făcu semn să intre înăuntru. Newman o urmă pe Nancy care se opri brusc în timp ce Novak şi Astrid li se alăturară, iar uşa se închise. El o luă de braţ.

— Fii calmă, fetiţo.

— Nu-i vorba de asta, şopti ea. Este *treaz!*

Culcat într-un pat de o persoană, şedea cu capul spre perete un bărbat cu chipul scofâlcit, nas acvilin, frunte înaltă, încadrată de smocuri de păr alb, cu o gură fermă şi bărbie proeminentă. Tenul său era oacheş. Văzând-o pe Nancy intrând, ochii săi licăriră o fracţiune de secundă, apoi se închiseră din nou, aidoma obturatorului unui obiectiv. Newman se întrebă dacă Novak sau Astrid – mascaţi fiind de silueta sa – îi văzuseră ochii deschişi.

— Vedeţi, spuse încet Novak, are un somn liniştit. E un om foarte puternic, o constituţie robustă. Pentru vârsta sa – eram gata să adaug – dar e din categoria supravieţuitorilor...

— Prin urmare, credeţi că va supravieţui? întrebă Nancy pe un ton liniştit.

— E un om foarte bolnav, interveni brutal Astrid. Un om foarte, foarte bolnav.

Newman stătea în spatele celorlalţi, cu mâinile în buzunare, în timp ce privea. Avea impresia clară că Novak era bucuros să-i vadă pe cei doi vizitatori. Bucuros? Nu, *uşurat.* Şi nu pentru că sosise Nancy – o compatrioată de-a sa. Astrid stătea cu buzele strânse, uitându-se la ceas.

— Cinci minute. Vizita dumneavoastră. Nu mai mult...

Newman se întoarse spre ea şi ridică vocea.

— Doctore Novak, vreau ca această femeie să părăsească încăperea. Cine naiba e ea să dicteze durata şederii noastre? Dumneata eşti însărcinat cu cazul Kennedy – doctorul Kobler a spus asta în faţa mea. Fii bun şi afirmă-ţi autoritatea.

— Veţi vedea că vizita va dura cinci minute, nici o secundă în plus... Astrid turuia în germană ca o mitralieră. Voi raporta acest a-front profesorului Grange, în caz că nu procedaţi după cum spun...

— Spune-i s-o şteargă, se răsti Newman. Nu cumva eşti în subordinea maldărului ăstuia de carne? Novak! Eşti – sau nu eşti – medicul curant de aici?

Waldo Novak se înroşi. Îi vorbi repede, peste umăr, lui Astrid, de asemenea, în germană.

— Bănuiesc că ultimul lucru pe care ar dori să-l audă Grange ar fi că ai fost răspunzătoare de scenă. Dacă oamenii aceştia părăsesc în trombă Clinica, ai idee de potenţialele consecinţe? Newman e corespondent străin cu reputaţie internaţională, pentru numele lui Dumnezeu. Fii bună, te rog, şi lasă-ne singuri... Ea schiţă un protest mut în timp ce îşi scoase cartela şi o introduse în dispozitiv. Uşa culisă, des-chizându-se. Îşi muşcă buzele şi ţâşni pe coridor. Uşa care se închidea îi dezvălui chipul furios. Novak se uită la Newman şi Nancy, în semn de scuză. Orice instituţie are astfel de personaje. Servitorul credincios care este tolerat, pentru că face parte din echipă din vremuri preistorice.

— Ea însăşi are ceva dintr-un dinozaur, comentă Nancy.

Îşi deschisese poşeta şi folosea o batistă pentru a-şi şterge ochii. Newman observă că mâna noduroasă a lui Jesse se afla acum

scoasă de sub cearceaf. Când intraseră, fusese dedesubt. Ochii îi erau tot închişi. Nancy trase un scaun lângă pat, se aşeză şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Nu ştie că sunteţi aici, îi spuse Novak.

— Ce sedative folosiţi, doctore Novak? întrebă ea.

El ezită.

— Nu e normal să discutăm tratamentul..., începu el, apoi se opri din vorbă.

Newman observă că privise spre o oglindă în formă de hublou, încastrată în perete. Deasupra ei era un cuier. Desigur! Geamul de dea-supra uşii era din sticlă mată. Fiecare spital sau clinică are o anumită tehnică de a observa pacienţii grav bolnavi. Pariez că e goală camera de alături, îşi spuse. Şi pariez că bătrâna grăsană stă de cealaltă parte a falsei oglinzi. Asta era ceea ce îl îngrijora pe Novak. Îşi scoase scurta, se duse la oglindă şi îşi atârnă scurta deasupra ei.

— Doctore Novak...!

Tonul lui Nancy era ascuţit.

— Vorbeşte încet, Nancy, şopti Newman. Tot timpul...

Privi atent jur împrejur, căutând vreun microfon ascuns. Apoi luă un scaun şi îl puse lângă cel al lui Nancy, invitându-l pe Novak să se aşeze. Americanul se lasă în scaun şi privi la Nancy, care începu să vorbească din nou, de data aceasta foarte potolit.

— Sunt doctor. Sunt îndreptăţită să cunosc tratamentul...

— Amital de sodiu, spuse Novak prompt. E un om foarte viguros şi trebuie ţinut în pat.

Privi în sus, la Newman, care îşi odihnise mâna pe umărul său. Ochii lui Jesse licăriră, privindu-l ţintă pe Newman, şi îşi înclină cu un gest scurt capul. *Ia-l pe Novak de lângă mine şi Nancy.*

— Novak, spuse Newman, haide s-o lăsăm cu el. E bunicul ei. Vino cu mine la fereastră...

Aşteptă până ce Novak i se alătură. Fereastra, care, probabil, dădea în exterior, având în vedere lumina zilei care pătrundea, era de asemenea opacă. Lucru care era o altă ciudăţenie a Clinicii.

— Ce este? întrebă Novak, cu spatele la pat.

— Noi doi trebuie să ne întâlnim afară. Cât de repede. Locuieşti prin împrejurimi?

— Da. De ce?

— Aşa am presupus. Locul ăsta aduce a comunitate închisă, a comunitate izolată de lumea normală. Presupun că te lasă să ieşi, continuă el cu o urmă de sarcasm.

— În afara orelor de program fac ce doresc...

— Nu te indigna. Dar, până acum, nu ne-am simţit tocmai bine veniţi în locul ăsta. Repet. Insist sa te întâlnesc, aşa că propune un loc, undeva. Thun ar fi cel mai apropiat?

— Presupun că da. Novak părea nesigur. Nu văd de ce trebuie să vă întâlnesc undeva...

— Nu? Newman, observând ce se petrecea în spatele lui Novak, continuă să vorbească repede. Nu eşti obligat, sunt de acord. Dar aş

putea începe să scriu articole despre locul ăsta, menţionându-te drept informatorul meu...

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu...

— Nici un avocat iscusit n-ar lua-o drept bârfă. Sunt expert în a sugera şi ştiu până unde să merg. Fii sincer cu dumneata, Novak, arzi de nerăbdare să vorbeşti cuiva. Am simţit-o la câteva minute după ce te-am întâlnit...

— Hotelul Freienhof... Cuvintele se rostogoliră... În Thun, pe Freienhofgasse... are privelişte spre un braţ al râului ce curge dinspre lac... cel mai ieftin restaurant... ştii locul?

— Îl voi găsi. Mâine îţi convine?

— Poimâine. Joi. La şapte seara. La ora aceea va fi întuneric...

Cât timp Newman îi distrase atenţia lui Novak, Nancy vorbi cu bunicul ei, care se trezi brusc, cu ochii mânioşi şi atenţi. Ea se aplecă aproape de el, putându-şi astfel şopti, iar el vorbi fără a da impresia că ar fi sedat.

— Ce îţi fac aici, Jesse?

— Ceea ce le fac şi celorlalţi. N-am vrut niciodată să vin în locul ăsta. Ticălosul ăla de doctor, Chase, Tucson, mi-a dat nişte medicamente după ce am căzut de pe cal. Am fost expediat la bordul unui charter Lear şi adus aici...

— Ce vrei să spui cu "ceea ce le fac şi celorlalţi"?

— Pacienţilor. Trebuie să înceteze. Pun la cale un soi de experienţe. Eu stau cu urechile ciulite, iar ei vorbesc numai când cred că sunt drogat. Pacienţii nu supravieţuiesc experienţelor. Mulţi dintre ei sunt, oricum, pe ducă, dar asta nu e un motiv să-i ucizi...

— Eşti sigur, Jesse? Tu cum te simţi?

— Bine. Câtă vreme sunt înăuntru, aveţi o iscoadă aici. Nu vă faceţi griji în privinţa mea...

— Eu îmi fac, şopti ea.

— Nancy. Newman părăsise fereastra şi ocolea patul. Poate ar fi mai bine dacă ne-am întoarce în altă zi, în care bunicul tău nu este sub influenţa sedativelor...

Ea se uită în sus, la el, şi îl văzu oprindu-se brusc. Expresia ei era un amestec de patetism, nelinişte şi derută. Newman duse un deget la buze, pentru a le sugera tăcere atât lui Novak, cât şi lui Nancy. Jesse zăcea inert în pat, cu ochii închişi. Newman se aplecă la pământ, cu capul spre pat, şi ascultă. Nu, nu se înşelase. Surprinsese huruitul unei maşinării în funcţiune.

Lee Foley îl urmărise pe Newman la o distanţă rezonabilă până ce străbătu o serpentină pe o coastă înzăpezită, la timp pentru a-l vedea pe acesta virând pe un drum îngust ce ducea la Clinica Berna. Depăşi cu Porsche-ul său drumul lateral şi îşi continuă urcuşul pe colina ce ducea la pădurea de brazi.

Urcând mereu, privi în jos, spre clădirile Clinicii. Continuă să ur-

ce până ajunse la pădure, unde părăsi drumul, cu roţile derapând pe-riculos, îndreptându-se către o lizieră îngustă, creată între brazii semeţi şi întunecaţi. Ţinteşte întotdeauna obiectivul cel mai îndrăzneţ.

Întoarse maşina cu o sută optzeci de grade, pregătit pentru un demaraj rapid, şi opri motorul. Pe podeaua din dreptul locului liber din spatele său se afla un binoclu puternic, într-un toc de piele. Îl scoase din toc, ieşi din maşină şi se postă, mascat pe jumătate, după trunchiul drept al unui copac cu o înălţime ameţitoare.

Duse binoclul la ochi, reglă distanţa şi trecu în revistă peisajul îndepărtat de sub el. În jumătate de oră memoră întreaga dispunere a clinicii, tunelul ciudat, acoperit, care o lega de laboratorul complexului, precum şi laboratorul. Apoi, ignorând vântul aspru dinspre est, care îi biciuia chipul tăbăcit, rămase în aşteptare, luând o gură de whisky din bidonaşul de la şold.

Lee Foley nu era singurul privitor care manifesta interes faţă de Clinica Berna în acea după-amiază hibernală, din mijlocul lui februa-rie. Conducătorul scuterului, care, accelerând vehiculul la limită, nu-l pierduse pe Foley, luase o altă rută.

Scuterul urcă pe pantă până la punctul în care panoul indica va-rianta către Clinică. Aici vină spre dreapta, pe unde urcase mai devreme Newman. În loc să oprească la poartă, îşi continuă drumul, depăşind-o cu viteză maximă, atât de repede, încât câinii, lăsaţi din nou liberi, nu avură timp să ajungă la poartă.

Motociclistul se îndreptă spre Thun, apoi vină pe un drum lateral accidentat ce ducea la latura depărtată a platoului. Suprafaţa drumului era diabolică, dar motociclistul îşi continuă urcuşul, cu mare îndemânare, până la o movilă acoperită de zăpadă, în stânga drumului, ce ascundea vederii teritoriul Clinicii. Motociclistul opri, sprijini scuterul de o grămadă de buşteni şi îşi scoase casca cu ambele mâini.

Cascada de păr roşu-tiţian ce se revarsă pe umeri fu răvăşită de vânt, fluturându-i în spate. Fata deschise sacul de voiaj şi scoase un aparat de fotografiat cu teleobiectiv. Se căţără pe marginea movilei, pantalonii negri de piele mulându-i-se pe picioarele lungi şi agile. Când ajunse în vârf, privi în depărtare. Întregul ţinut, imens, cuprin-zând terenurile şi clădirile Clinicii Berna, se desfăşura dedesubt.

Ghemuindu-se, duse teleobiectivul la ochi, încadrând complexul laboratoarelor, tunelul de forma unui iglu ce îl lega de o latură a clădirii, precum şi clădirea principală. Începu să fotografieze cu dexteritate, rotind teleobiectivul, declanşând aproape neîntrerupt aparatul.

În rezerva lui Jesse, Newman, care avea un auz ascuţit, rămase încovoiat în timp ce căuta sursa huruitului continuu. Apoi văzu grătarul metalic al ventilatorului plasat în partea inferioară a

peretelui. Arăta aidoma grătarului unei instalaţii de aer condiţionat.

Îngenunche pe podea, lipindu-şi urechea de ventilator. Sunetul era mult mai puternic, un huruit cu declicuri ocazionale la intervale neregulate. Se ridică, ducându-şi din nou degetul la buze pentru a le sugera tăcere. Cu faţa la Nancy şi Novak, gesticulă în direcţia grătarului, schiţând, cu gura, cuvintele *aparat de înregistrare.*

Depărtându-se la câţiva metri de grătar, începu să vorbească, ridicând vocea. Atitudinea sa era agresivă, vizându-l pe Novak.

— Acum ascultă-mă, doctore Novak, ascultă-mă bine. Lăsăm întreaga răspundere în privinţa sănătăţii lui Jesse pe seama Clinicii Berna. Îţi este clar? Răspunde-mi!

— Dar asta a fost întotdeauna situaţia, replică acesta, intrând în jocul lui Newman. Nu se va schimba nimic ca urmare a vizitei dumneavoastră, şi puteţi să fiţi siguri că domnul Kennedy va continua să se bucure de toată îngrijirea şi atenţia cuvenită...

— Ar fi cel mai bine. Newman îl împunse pe Novak cu degetul în piept. Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar în câteva zile urmează să se ţină un mare congres medical internaţional, ce include şi o recepţie la Bellevue Palace. Dacă i se întâmplă ceva lui Jesse, voi face scandal la acea recepţie. Nu am fost întâmpinaţi chiar cu covorul roşu de când am sosit în locul ăsta...

— Vă asigur cu toată... Începu Novak.

— Ai face mai bine să vorbeşti cu Kobler şi Grange, să obţii şi asigurările lor. Am descâlcit cazul Kruger şi sunt omul care poate face mare tărăboi. Acum plecăm. Nancy...

— Ne vom întoarce, doctore Novak – şi încă foarte curând, spuse Nancy pe un ton hotărât în timp ce Novak scoase cartela.

Newman se afla aproape de uşă când aceasta se deschise, iar el se uită dincolo de ea. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb trecură prin dreptul deschizăturii, împingând un cărucior lung. Pe cărucior se afla ceva, ceva acoperit cu un cearceaf pe care se contura un relief – înspre capătul unde ar fi trebuit să se afle capul pacientului. Silueta era foarte mare şi de forma unei cutii. De sub cearceaf ieşi o mână – o mână mişcându-se spasmodic.

— Scuzaţi-mă...

Newman ţâşni prin faţa lui Nancy şi a lui Novak şi o luă la stânga, îndepărtându-se de ieşire. Omul din spatele căruciorului se uită peste umăr, iar căruciorul începu să se mişte mai repede pe roţile bine unse. Newman grăbi pasul. Trecând pe lângă uşa ce ducea în camera cu oglindă în perete, uşa se deschise şi din spate o auzi pe Astrid strigând. O ignoră şi grăbi pasul mai departe. Cei doi bărbaţi cu căruciorul aproape alergau, iar el ajunse în locul în care coridorul devenea o pantă lină. Căruciorul îşi mări viteza, iar Newman începu să alerge.

Ajungând la colţul în care coridorul îşi schimba direcţia, văzu, ridicându-se în faţă, o uşă de oţel. Căruciorul trecu pe sub ea, iar uşa începu să coboare. Ajunse chiar când panoul de oţel se închise cu un huruit hidraulic. Dincolo de ea, surprinsese imaginea fugară a rampei ce cobora lin în depărtare. În dreapta sa, montat în perete,

se afla un alt blestemat de dispozitiv, dintr-acelea acţionate de computer. Auzi un târşâit şi se întoarse pentru a da ochii cu Astrid.

— Nu aveţi ce căuta aici, domnule Newman. Va trebui să raportez acest act de violare a proprietăţii...

— Aşa să faci. Ce încercaţi să ascundeţi? Raportează şi observaţia asta...

Trecu pe lângă ea şi îşi îndreptă cu repeziciune paşii pe coridor, înspre locul în care stăteau Nancy şi Novak, aşteptându-l. Americanul părea îngrijorat şi făcu un pas înainte pentru a le şopti, înainte ca Astrid să-i ajungă.

— În locul dumneavoastră, aş părăsi imediat locul acesta...

— Va fi o plăcere...

— Întâi, ceru Astrid, trebuie să completaţi formularele de vizită. Acesta e regulamentul...

— Va fi o plăcere, repetă Newman.

În timp ce stăteau în capul scărilor, în afara verandei de sticlă, aerul îngheţat al nopţii ce se lăsa mătura platoul expus. Totuşi, era încă lumină când Newman îşi trase mănuşile, iar Nancy tremura lângă el. Novak nu ieşise să-i conducă, probabil pentru a evita orice impresie de intimitate.

— Ţi-e frig? întrebă Newman.

— Locul ăsta mă înfioară. Prima mea impresie, de îndată ce am văzut locul, a fost îndreptăţită. E ceva nefiresc în legătură cu Clinica, Bob...

— Vorbim în maşină despre asta. Cu puţin noroc am putea să fim înapoi, în Berna, chiar înainte să se înnopteze...

Străbătu încet drumul sinuos de întoarcere, privind din nou împrejur pentru a-şi întipări topografia. O lumină palidă licărea deasupra munţilor stâncoşi şi întunecaţi din extremitatea îndepărtată a oraşului Thun. Nancy se zgribuli în paltonul său şi dădu drumul instalaţiei de încălzire. Privi în stânga şi în dreapta, apoi în spate, prin oglinda retrovizoare.

— Nu pare să fie nimeni, niciodată, prin preajmă, şi totuşi am senzaţia stranie că nişte ochi nevăzuţi ne pândesc orice mişcare. Nu sunt obişnuită cu asta. Priveşte – la asta mă refer...

În timp ce se apropiau de clădirea portarului, nu apăru nici un semn de viaţă, dar porţile se deschiseră. Newman trecu printre ele, vira spre dreapta şi coborî drumeagul îngust către şoseaua pustie în locul în care era amplasat panoul indicând Clinica Berna. Nancy îl privi pe Newman din profil.

— Te-ai schimbat în ultima vreme, remarcă ea. Faţă de acum câteva ore în Geneva.

— Schimbat? În ce sens?

— Erai atât de fără griji, întotdeauna zâmbitor şi glumeţ. Pari îngrozitor de serios şi de hotărât. Şi de ce ai alergat după căruciorul acela când am ieşit din camera lui Jesse? Novak a crezut că îţi pierduseşi cumpătul.

— Ce crezi că era sub cearceaf?

— Vreun nefericit care tocmai îşi dăduse duhul...

— Cadavrele obişnuiesc să-şi balanseze mâinile? Orice ar fi fost sub acel cearşaf, chiar asta făcea.

— Of, Doamne! Trupul era complet acoperit de cearşaf...

— Aşa se procedează numai când pacientul este mort. Acela era destul de viu. Presupunerea mea este că, oricine ar fi fost întins sub acel cearşaf, ne-a auzit şi încerca să ne facă semn. Acum ştii de ce am alergat după ei. N-am reuşit, deoarece o uşă mi s-a închis în faţă – o uşă automată, fireşte. Locul acela blestemat este mai degrabă un computer gigantic decât o clinică.

— Vrei să spui că fugeau de tine? Am crezut că nu funcţionau frânele căruciorului şi că inerţia îl ducea în josul pantei. Încotro dădea coridorul?

— Bună întrebare. Mai departe, în josul colinei, se află un complex de clădiri noi. Cred că acolo duce un tunel acoperit. Coridorul pătrunde în tunel.

— Ce fel de complex?

— Acesta, dragă Nancy, e unul dintre lucrurile despre care am de gând să-l întreb pe prietenul nostru Novak, când îl voi întâlni joi seara, la Thun...

— A fost de acord să se întâlnească! E ciudat. Unde te vezi cu el? Pot şi eu să vin, nu-i aşa?

— Locul nu l-am stabilit. E ciudat că a fost de acord. Nu, tu nu poţi veni...

— Răutăciosule! De ce crezi că a fost de acord? întrebă ea în timp ce se apropiau de podul de peste autostradă şi de breteaua ce cobora spre autostradă.

— Am impresia că e teribil de înfricoşat de ceva. Mai cred că aştepta ocazia de a lua legătura cu cineva din afara locului aceluia claustrofobic, cineva în care să aibă încredere, căruia să i se destăinuie. Dar pe tine ce te deranjează în privinţa Clinicii Berna?

— N-ai observat lipsa a ceva din camera lui Jesse?

— Nu cred. Eram prea ocupat să vorbesc cu Novak, să acopăr faptul că tu vorbeai cu Jesse. Ce mi-a scăpat?

— Îţi spun mai târziu, zise ea, după ce vom ajunge la hotel. Crezi că Jesse este în siguranţă în locul acela?

— Pentru următoarele câteva zile, da. Nu ţi-ai dat seama de scopul tiradei mele cu privire la recepţia medicală de la Bellevue? În spatele acelui grătar se afla un aparat de înregistrare...

— E de-a dreptul înfiorător...

— Strategia mea, continuă el, a fost să-i înspăimânt, pentru a mă asigura că nu-i vor face nimic. Vor fi foarte grijulii cu Jesse până când se va termina acel congres medical. Până atunci am putea şti ce se petrece la Clinica Berna. Am câştigat timp...

Virară pe şoseaua de centură, iar acum goneau pe autostrada pustie înapoi, către Berna. Se apropiau de punctul în care o altă şosea de centură pătrundea în autostradă pe sub un pod; cerul era atât de înnegurat, încât Newman aprinse farurile. Văzu, în oglinda

retrovizoare, un Mercedes negru venind în viteză din spate. Acesta semnaliză şi trecu pe banda de viteză, înainte de a-i depăşi. Apoi pe autostradă se dezlănţui iadul.

În spatele lui Newman apăru, pe un scuter, o siluetă cu cască, claxonând imperios, în rafale continue. Mercedes-ul nu-l depăşise încă. Newman se încruntă, trecând cu privirea dintr-o parte în alta. În faţă, la ieşirea înspre şoseaua de centură, înainta încet un imens plug de zăpadă portocaliu, cu lama uriaşă ridicată până în punctul maxim. Claxonul scuterului îşi continuă rafala de sunete.

— Ce are omul ăla? întrebă Nancy.

Ea vorbea în vreme ce Newman semnaliză faptul că trece pe banda de viteză, în faţa Mercedes-ului lansat. Plugul de zăpadă ieşi de pe şoseaua laterală asemenea unui robot monstruos, avansând direct către banda întâi. Newman apăsă puternic pedala, virând la stânga. Mercedes-ul începu să claxoneze. El îl ignoră.

— Ţine-te bine! o avertiză pe Nancy.

— Dumnezeule! îngăimă ea.

Plugul de zăpadă aproape că se prăbuşea asupra lor. Lama masivă de oţel începu să coboare, asemenea unei ghilotine. Nancy o văzu coborând. Îngheţă de groază. Era pe cale să-i despice. Citroen-ul se deplasa acum cu o viteză nebună, aproape de limită. Lama fulgeră pe lângă geamul lui Nancy, lipsindu-i doar câţiva centimetri până să lovească maşina. Ea se făcu mică. Mercedes-ul frână brutal, pentru a evita coliziunea iminentă. Pe banda sa Newman acceleră. Scuterul depăşi Mercedes-ul care gonea încă pe banda întâi, strecurându-se pe lângă plugul de zăpadă, acum imobil.

La volanul Mercedes-ului său, Hugo Munz înjură murdar spre pasagerul său, Emil Graf. Reduse viteza, verificând în oglindă prezenţa vreunei maşini de patrulă a poliţiei. Autostrada era încă pustie.

— Ar fi trebuit să-l loveşti, spuse Graf.

— Eşti nebun! Puteam să ricoşez, să lovesc lama de oţel şi amândoi am fi sfârşit-o. Scuterul l-a avertizat...

— Deci, replică Graf cu vocea sa neutră, e mai bine organizat decât l-am crezut. Va trebui să încercăm altceva.

14

Blanche Signer aştepta aşezată la o masă din colţul barului Bellevue Palace, cât timp Newman se duse să aducă băuturile. Făcuse o vizită scurtă la garderobă ca să-şi pieptene parul roşu-tiţian, să-şi aranjeze cărarea pe mijloc şi să-şi pună la punct ţinuta, în vederea întâlnirii cu englezul, după periculoasa cursă efectuată cu scuterul pe autostradă.

În vârstă de treizeci de ani, fiica unui colonel al armatei elveţiene, ea coordona cel mai eficient serviciu de depistare a persoanelor dispărute din vestul Europei. Ea fusese femeia care îl

ajutase în secret pe Newman la depistarea lui Kruger, atunci când germanului i se pierduse urma. Era hotărâtă să-l smulgă pe Newman de lângă Nancy Kennedy.

— Un Scotch dublu, spuse Newman, punând paharul în faţa ei şi aşezându-se alături, pe banchetă. Nu era foarte mult loc, şi picioarele lor se atingeau. Ţi l-ai câştigat. Noroc! Ştii, Blanche, continuă el după ce îşi bău jumătate din pahar, ai riscat al dracului de mult acolo, pe autostradă. Mi-a fost îngrozitor de teamă pentru tine...

— Drăguţ din partea ta, Bob. E vreun risc să ne găsească Nancy aici?

— Face baie. Dacă intră, ai încercat să mă agăţi. Cred că avem o jumătate de oră la dispoziţie. Ce s-a întâmplat?

— Am aşteptat la Savoy, după cum am stabilit. Lee Foley te-a urmărit până la clinică, apoi a mers mai departe pe variantă şi a continuat să urce dealul. Bănuiesc că a făcut ceea ce am făcut şi eu – a verificat topografia locului. E ciudat. Am o mulţime de fotografii pentru tine... Îşi strânse poşeta. Filmul e aici, înăuntru. Îl pot developa şi mări noaptea asta. Cunosc pe cineva care va face asta pentru mine. Fac să-ţi parvină mâine, în vreun fel...

— Lăsă-le într-un plic sigilat adresat mie, la recepţie. Acum, ce s-a întâmplat, *de fapt?* Probabil că mi-ai salvat viaţa.

— N-a fost greu, Bob. Sincer. Am făcut fotografiile, m-am urcat pe scuter şi am pornit înapoi, către locul în care puteam să aştept să-l surprind pe Foley, dacă te-ar fi urmărit. Am văzut maşina aceea părăsind clinica şi am hotărât s-o urmăresc. Simplă presimţire. Şoferul, un tip nesuferit, ştia ce face. A condus spre locul în care un plug de zăpadă curăţa o arteră laterală. A coborât din maşină, a urcat în cabina şoferului şi i-a pulverizat ceva în faţă. Sunt sigură că era un fixativ. Omul şi-a repezit mâna la ochi, iar tipul l-a pocnit. Destul de puternic. Sărmanul cap a intrat în contact cu o bară de oţel – presupunerea mea e că i-a crăpat ţeasta. Apoi şoferul clinicii a îmbrăcat salopeta omului şi a condus maşinăria în jos, către capătul şoselei de centură, chiar înainte de locul în care pătrunde în autostradă.

— Aşteptându-mă, comentă Newman, a fost o presupunere corectă că, după ce voi părăsi Clinica, mă voi întoarce pe acelaşi drum pe care am venit dinspre Berna. Am făcut o gafă. Am crezut că cineva din Clinică e în pericol. În schimb, ei au hotărât să mă elimine pe mine mai întâi. Dar şi ei au greşit. Acum ştiu că e ceva în neregulă cu locul acela. Nu ştiu dacă ar mai trebui să mă ajuţi şi de data asta...

— Bob... Ea îi luă mâna şi i-o strânse cu afecţiune. Facem o echipă bună. Am făcut şi înainte. Aminteşte-ţi. Nu scapi de mine aşa uşor. Când vii să mă vizitezi în apartamentul meu? E doar la cinci minute de mers pe jos de aici, pe Munstergasse şi apoi pe Junkemgasse...

— Sunt cu Nancy...

— Oficial? insistă ea.

— Ei bine, nu, nu încă...

— Deci vii să mă vezi...

— Ăsta e şantaj sentimental...

— Şi voi continua aşa, îl asigură ea, cu vocea sa moale, ademenitoare.

El o studie până ce îşi termină băutura. Ochii ei albaştri îi întorceau, liniştiţi, privirea. Are trăsături frumoase, reflectă Newman. Plină de caracter – se putea observa acest lucru după bărbie şi pomeţii înalţi. Nu era nimic de obiectat în privinţa figurii ei, care dădea gata orice bărbat

— Ce să mai fac pentru tine în continuare? întrebă ea.

— Să te duci acasă. Să te odihneşti... Îi văzu expresia ochilor. La naiba, Blanche, în regulă. Totuşi, te duci acasă şi te odihneşti. Îmbracă haine mai călduroase şi continuă să-l supraveghezi pe Foley. Se întinse şi îi apucă antebraţul. Dar fii foarte atentă. Foley este periculos.

— Mă descurc cu el. Apropo, dacă a tras la Savoy, ia masa într-un local unguresc, aproape de Neuengasse. Strada e cu arcade, aşa că pot rămâne neobservată. E şi un loc perfect pentru a putea parca scuterul. Altceva?

Newman se minună de tonul firesc cu care vorbise. Blanche era întotdeauna foarte calmă. Ea îl privi pe deasupra buzei paharului, neputându-şi lua ochii de la el.

— Ar mai putea fi ceva, hotărî el. Ai întocmit catalogul acela al oamenilor cu ocupaţii neobişnuite. Verifică-l şi vezi dacă ai ceva despre un anume Manfred Seidler...

— Se face. Poate ar fi mai bine să plec înainte de a se întoarce pseudologodnica ta. Dacă găsesc ceva în legătură cu acest Seidler o să bat la maşină un raport şi o să-l adaug în plicul cu fotografii. O să-l intitulez MS. Dacă apare vreo urgenţă îţi telefonez în cameră, las telefonul să sune de trei ori, apoi întrerup. Mă suni când vei putea. OK, domnule Newman ?

— OK, domnişoară Signer...

Ea se aplecă în faţă, îl sărută apăsat pe gură, se ridică şi se îndepărtă, cu poşeta atârnată pe umăr. Barul de la Bellevue Palace era slab luminat, asemenea multor baruri americane. În timp ce ea traversa, dreaptă, încăperea, capetele bărbaţilor se întoarseră să o privească. Ea însă privea drept în faţă, aparent nefiind conştientă de impresia care o crea. La ieşire trecu pe lângă Nancy Kennedy care tocmai intra.

Newman mutase paharul cu urme de ruj al lui Blanche pe o masă alăturată, după plecarea ei. Se ridică să o întâmpine pe Nancy. Pe măsură ce se apropia, văzu pe chipul ei că o deranjase ceva.

— Bărbatul acela a sunat din nou, spuse ea, aşezându-se pe banchetă. Acelaşi de la care am primit telefon din Geneva. Seidler? Nu se numea aşa? I-am spus că te întorci seara târziu. Părea foarte agitat. Mi-a trântit telefonul când am vrut să aflu mesajul.

— Asta e strategia mea acum, Nancy. Agitaţie. Peste tot. Până vorbesc cu el, o să se urce pe pereţi, lucru care îl va face mai maleabil. La fel în privinţa Clinicii Berna. Agitaţie. Deşi acolo, spuse el trist, se pare că s-au răzbunat. Au încercat să ne ucidă, pe autostrada aceea...

— Să *ne?*

— Pe tine, ca şi pe mine, presupun. Atitudinea lui Newman era ameninţătoare. Ţi-o spun direct, ca să fii prudentă. Nu pleci din Thun fără mine. Să revenim; în maşină ai menţionat lipsa a ceva din camera lui Jesse. Ce era?

— Ai o memorie bună...

— E calitatea mea principală. Răspunde la afurisita de întrebare.

— Eşti indispus. Ceva care să indice scurgerea timpului. Nici un ceas pe noptieră de la capătul patului. Nici un ceas de mână. Jesse nu are nici o posibilitate să măsoare scurgerea timpului. E o tehnică de dezorientare. Ştiu asta de la cursurile mele de psihiatrie.

— Fata doreşte să epateze...

— Eşti ostil în privinţa a tot ce ţine de medicină, izbucni ea. Când ne aflam la Clinică, am văzut că strâmbai din nas la mirosul acela. Acolo trebuie să păstreze igiena. Pentru asta se foloseşte dezinfectant...

— Bine, spuse el iritat. Nu erau ceasuri. Am priceput. Sunt de acord că e ciudat.

— Iar Novak a spus adevărul când a zis că folosesc amital de sodiu pentru a-l seda pe Jesse. Băgă mâna în poşetă, scoase o capsulă albastră dintr-un buzunar cu fermoar şi i-o dădu. Nu poţi vedea înăuntru, dar conţine o doză de şaizeci de miligrăme, notată F23. Jesse mi-a strecurat-o cât vorbeai tu cu Novak. De aceea era Jesse încă treaz.

— Poate că sunt confuz, dar nu m-am concentrat asupra spuselor tale.

— Jesse a devenit expert în a ascunde o capsulă când i se dă s-o înghită. Simulează că o înghite, ascunzând-o în palmă.

— Cum scapă de ea?

— O aruncă în grătarul metalic, unde au ascuns casetofonul...

— Chestia e nostimă, comentă Newman. Şi inteligentă. Nu îţi sugerează un om bolnav care şi-a pierdut forţele. Am mai observat lipsa unui lucru. Nu era nici o menţiune că Jesse ar suferi de leucemie.

— În curând vei fi la fel de priceput ca şi mine, spuse ea mulţumită. Apoi se schimbă la faţă. Dar îi administrează intens sedative. Mi-a arătat antebraţul – e ciuruit de înţepături. Nemernicii îi pompează sedative cu o seringă hipodermică. Am avut chiar noroc că a fost ziua capsulelor. Nu poţi să afli ce se-ntâmplă, de fapt, când îl întâlneşti pe Novak joi seara, în Thun?

— Aşa intenţionez. Dacă apare. E foarte nesigur în privinţa situaţiei de acolo, să sperăm că n-o să observe Kobler şi compania. Cât sunt eu plecat la Thun, vreau să stai permanent în acest hotel.

Dacă primeşti mesaje că am avut un accident, ignoră-le. Orice te-ar determina să părăseşti Bellevue. Aşa să faci, da?

— Te-ai schimbat. Devii foarte autoritar...

— Nu te rog. Îţi spun. Tonul lui era rece. Nu mai pot să mă întreb tot timpul ce faci, să privesc în spate.

— Puteai să mi-o ceri mai frumos...

Ea se întrerupse la sosirea unui chelner la masa lor. Acesta îi înmână lui Newman o coală de hârtie împăturită. Înăuntru era un plic sigilat. Luând plicul, Newman privi la chelner.

— Cine ţi l-a dat?

— Un individ îmbrăcat destul de prost, domnule. V-a indicat şi a spus să fiu sigur că vi-l înmânez dumneavoastră personal. Nu l-am mai văzut până acum.

— Mulţumesc...

Newman rupse plicul şi scoase o a doua coală de hârtie, care nu purta nici un indiciu asupra provenienţei sale. Mesajul era concis.

Poţi să vii să mă vezi seara asta, la ora şapte. Situaţie de criză. Beck.

Newman îşi privi ceasul. Băgă coala împăturită înapoi, în plicul pe care îl strecură în portofel. Nancy se agită, neliniştită.

— Ce este?

— Lucrurile se încing. Trebuie să plec. Ne vedem când mă întorc. Dacă îţi este foame, mănâncă fără mine. Alege ce restaurant preferi.

— Asta e tot?

— Da. Asta e. Aminteşte-ţi: rămâi în hotel...

Berna era pustie în timp ce el mergea prin noapte. Cei care munceau plecaseră acasă, chefliii nu apăruseră încă pentru a-şi petrece o seară în oraş. Traversă pe la Casino şi intră pe sub arcadele din dreapta străzii Munster, un tunel de piatră cu drum pietruit, cu ferestrele magazinelor luminate şi ferecate.

Newman se întrebă de ce fusese atât de brutal cu Nancy. Un bărbat are obiceiul de a compara femeile. Să fi fost influenţată întreaga sa atitudine de faptul că avusese o conversaţie atât de amicală cu Blanche înainte de a sosi Nancy? Nu ajunse la nici o concluzie plăcută. Dar convocarea lui Beck îl hotărâse. Încă preocupat, auzii paşii din spate sincronizându-se cu ai săi. Traversă strada singuratică până la arcada de vizavi, fără a privi înapoi.

Da, se hotărâse. Înainte de a-l vizita pe Beck, avea de gând să treacă pe la Blanche, pentru a-i spune să stea la o parte de întreaga poveste. Cuvântul pe care îl folosise Beck era *criză.* Beck nu folosea cu uşurinţă astfel de cuvinte. Urma să o scoată pe Blanche din bătaia puştii.

Paşii potriviţi după ai săi, zgomotul făcut de cea de-a doua pereche de pantofi, îl urmaseră pe trotuar. Acum îl urmau pe sub aceeaşi arcadă. Nu privi înapoi. Era un truc vechi – să-ţi maschezi zgomotul propriilor paşi, sincronizându-te cu omul pe care îl

urmăreai.

Era aproape la jumătatea distanţei faţă de Munsterplatz, când trecu pe lângă o alee îngusta ce ducea într-o stradă alăturată. *Finstergasschen.* O alee fantomatică, având un singur felinar ce punea în evidenţă umbrele străduţei strâmte. Îşi continuă drumul spre Munster, cu mâna încleştată pentru a lovi puternic.

— Newman! Întoarce-te aici! Repede...!

O chemare şoptită, răguşită. Se răsuci pe călcâie. Două siluete se luptau la intrarea în Finstergasschen. Una înaltă, masivă, purtând şapcă. Cea de-a doua mult mai măruntă. Făcu cale întoarsă cu repeziciune în timp ce ei dispărură pe alee, îşi încetini mersul în apropierea intrării şi privi după colţ.

Lee Foley avea braţul în jurul gâtului bărbatului celui scund. Americanul era îmbrăcat cu un costum englezesc în carouri şi o şapcă, de asemenea, caroiată. Un baston de drumeţie, ţinut în mâna liberă, completa însemnele exterioare ale unui englez. Bărbatul scund, pe care îl ţinea într-o strânsoare de menghină era Julius Nagy.

— Derbedeul te-a urmărit prin tot oraşul, spuse Foley. Nu crezi că e timpul să aflăm al cui angajat este?

Înainte ca Newman să poată reacţiona, Foley îl înghesui pe Nagy în nişa formată de pragul unei uşi. Lipindu-l cu spatele de uşa de lemn masiv, ridică brusc bastonul, îl ţinu în poziţie orizontală, presând gâtlejul lui Nagy. Ochii micuţului ieşiră din orbite. Era îngrozit.

— Cine te plăteşte? şuieră Foley.

— Tripet... răsuflă Nagy ca urmare a slăbirii uşoare a presiunii bastonului.

— Cine? se răsti din nou Foley.

— Inspectorul şef Tripet. Siguranţa. Geneva...

— Ai spus-o prea uşor, mârâi Foley. Geneva? Se pare ca aici e Berna. Minţi. Mai ai doar o şansă. După ce te voi mai convinge puţin...

— Ai grijă, avertiză Newman. O să-i zdrobeşti mărul lui Adam.

— Chiar asta o să fac, dacă nu scot nimic de la el.

Nagy horcăi oribil. Îl lovi pe Foley cu pumnii micuţi încleştaţi. Ar fi putut la fel de bine să izbească un zid. Newman privi în josul aleii. Încă pustie. La lumina felinarului îl văzu pe Nagy devenind stacojiu. Foley mări apăsarea bastonului. Genunchii lui Nagy se loviră uşor de lemnul tocului uşii, nefăcând un zgomot mai puternic decât mersul unui şoarece. Lui Newman începu să i se facă greaţă. Foley slăbi apăsarea bastonului. Îşi apropie faţa rece la câţiva centimetri de chipul pământiu al lui Nagy, ochii săi albaştri îngheţaţi fixându-l nemilos pe omuleţ, fără vreo expresie anume. Aşteptă ca Nagy să inspire adânc aerul rece nocturn. Era singurul sunet în liniştea nopţii.

— Hai s-o luăm de la capăt, sugeră Foley. Încă o şansă – pur şi simplu, nu am timp pentru minciuni. Cine te-a angajat?

— Buzunarul paltonului... număr de telefon... număr de înmatriculare... Gara...

— Despre ce naiba vorbeşte nenorocitul ăsta? întrebă Foley cu

voce scăzută, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare.

— Stai! Aşteaptă! interveni Newman.

Băgă mâna în buzunarul paltonului ponosit al lui Nagy, scormonind. Simţi cu degetele o bucată de hârtie. O scoase grăbit, Foley nu era omul care să blufeze. Se retrase câţiva paşi şi examină hârtia la lumina felinarului.

— E un număr de telefon, îi spuse lui Foley. Şi ceva care seamănă cu numărul de înmatriculare al unei maşini. Este un număr de înmatriculare... Newman îl recunoscu. Cifrele îi erau întipărite în memorie. La fel şi literele. Lasă-l sa vorbească, îi spuse lui Foley. Slăbeşte strânsoarea. Ce a fost cu referirea aceea la gară?

— Patronul tău, îi spuse Foley lui Nagy. De data asta vrem adevărul, nu vreo tâmpenie despre poliţia din Geneva...

— Celălalt buzunar de la palton... Nagy privea la Newman. Înăuntru vei găsi un aparat. L-am fotografiat pe omul care se urca în Mercedes în faţa gării. A sosit cu expresul de treisprezece treizeci şi opt de la Geneva...

Cât timp Newman scotoci în interiorul celuilalt buzunar, Foley ţinu bastonul la doi centimetri de gâtlejul lui Nagy. Newman scoase mâna în care ţinea un aparat fotografic subţire, miniatural. Un Voigtlander. Fuseseră făcute trei fotografii. Se uită şi surprinse expresia lui Nagy, micuţul fixându-l pe deasupra bastonului.

— Am făcut doar două fotografii, bolborosi Nagy. Bărbatul care se urca în maşină – şi Mercedes-ul. Îşi întoarse privirea spre Foley. Cred că omul ăsta e şeful, cel care m-a angajat – cineva foarte important. Maşina avea şofer.

— Te superi dacă iau filmul? întrebă Newman. Plătesc pentru el...

— Hristoase! izbucni Foley. Ia filmul. De ce să-i plăteşti zdrenţei ăsteia?

Newman desfăcu aparatul după ce rulă filmul. Îl extrase şi îl lăsă să cadă în buzunarul pardesiului, închise aparatul, scoase o bancnotă din portofel şi băgă la loc aparatul, împreună cu bancnota în buzunarul lui Nagy.

— O să-l developez şi o să fac fotografiile, îi spuse lui Foley. Acum lasă-l pe prietenul nostru să plece...

— Să-i rup o mână, doar ca să-l învăţ să nu mai urmărească oameni...

— Nu! Tonul lui Newman era aspru, iar el făcu un pas către american. Pe mine mă urmărea, aşa că eu hotărăsc. Am spus să-l laşi să plece...

Cu o strâmbătură de dezgust, americanul îl eliberă pe Nagy care îşi pipăi gâtul rănit, înghiţi şi apoi îşi îndreptă cravata boţită. Părea că nu voia să plece şi continuă să se uite la Newman, ca şi cum încerca să-i transmită un mesaj. Foley îl îmbrânci, iar el plecă agale pe alee, privind încă o dată înapoi, la Newman.

— Noi doi trebuie să vorbim, spuse Foley. Era o declaraţie oficială. Vreau să ştiu ce este pe filmul acela – şi pe bucata aceea de hârtie...

— Nu acum. Întârzii la o întâlnire. Îţi mulţumesc că mi-ai localizat umbra, dar ai fost cam dur. Uneori obţii mai mult prin convingere...

— Îl conving cu ţeava puştii, Newman. Te sun la Bellevue. După aceea ne întâlnim. În douăzeci şi patru de ore. Îmi eşti dator.

— De acord...

Newman se depărtă cu repeziciune pe Munstergasse şi îşi continuă drumul pe Junkerngasse, de asemenea acoperită de arcade, dar lipsită de magazine. Traversă strada pietruită, care acum se continua în susul dealului, şi privi înapoi. Nici urmă de Foley, dar asta nu îl surprinse. Americanul era prea viclean pentru a-l urma. Ajunse la uşa încuiată şi apăsă de trei ori pe butonul interfonului montat recent, având câte un nume în dreptul fiecărui buton. Îl apăsă pe cel din dreptul inscripţiei *B. Signer.*

Blanche îi urmase sfatul sau – femeie fiind – sperase, aşteptase ca el să apară. Vocea ei liniştită ajunse cu claritate la el prin intermediul difuzorului, după ce el se anunţă.

— Mă gândeam că eşti tu, Bob. Împinge uşa când bâzâie emiţătorul...

Dincolo de uşa de lemn masiv, care se închise automat în spatele său, datorită balamalelor puternice, o lumină scăzută îi indică drumul spre un şir de trepte vechi din piatră, tocite pe mijloc. Pe palierul primului etaj observă o altă inovaţie la uşa apartamentului ei. Un vizor. Uşa se deschise în interior, iar Blanche apăru în prag, purtând doar un halat de baie.

Ştiu că nu avea nimic pe dedesubt, după cum stătea din profil, iar halatul cu cordonul lejer în jurul taliei se dădu la o parte, dezvăluind piciorul zvelt, gol până la gleznă. Ea închise uşa, fixă zăvorul şi blocă uşa cu un lanţ gros.

— Blanche, am un alt film de developat. Îi dădu filmul. Numai trei poziţii – cea de-a treia mă intrigă. Cel care mi l-a dat a spus că sunt numai două...

— Pentru că era şi altcineva de faţă? Mâine ai pozele şi negativele, datorită mie. Nu, nu sta acolo. Intră aici...

Aici reprezenta un dormitor cochet mobilat, cu un singur pat mare. El se opri şi se răsuci să o privească. Ea închisese uşa şi stătea cu faţa la el, pieptănându-şi agale cascada de păr roşu-tiţian, cu figura inexpresivă.

— Nu, Blanche, spuse el. Am venit să-ţi spun să laşi baltă povestea cu Clinica Berna. Continuă să apară prea multe personaje dure. S-ar putea să ţi se întâmple ceva – nu vreau să risc asta...

— Mă jigneşti dacă nu vrei...

Îl împinse brusc; un brânci puternic. Muchia patului acţionă aidoma unei ghilotine asupra picioarelor lui, iar el se prăbuşi pe cuvertura albă. Ea îşi smulse cordonul din jurul mijlocului, lăsă să-i cadă halatul şi presupunerea lui în privinţa lipsei veşmintelor se adeveri. Înainte de a putea schiţa vreo mişcare, ea se afla deasupra lui.

— Sunt logodit, protestă Newman în timp ce ea se întinse.
— Sigur că eşti – angajat în luptă... (engaged...)
Ea chicoti în timp ce mâinile-i îndemânatice scotoceau, desfăcându-i nasturii pardesiului, ai sacoului de dedesubt, desfăcându-i cravata şi nasturii cămăşii. Nu simţise niciodată mâinile unei femei lucrând cu atâta îndemânare şi agilitate. Oftă. Când e inevitabil... relaxează-te... bucură-te...

Julius Nagy era livid de furie şi ură. Îşi târî picioarele înapoi, pe Finstergasschen, care era pustie. Ei nu se aşteaptă niciodată să te întorci pe acelaşi drum. Aceasta era a doua oară când fusese subiectul unei maltratări violente. Întâi, experienţa jignitoare cu acel huligan din toaleta expresului de Zürich. Acum, în capătul acelei străduţe, se petrecuse din nou acelaşi lucru.
Afrontul la demnitatea sa îl durea pe Nagy chiar mai mult decât rana de la gât. Numai englezul, Newman, îl tratase ca pe o fiinţă umană. Ei bine, urma să se răzbune. Ieşi pe la capătul aleii şi privi precaut în ambele direcţii, în lungul străzii Munster. Nu se vedea nimic. Ridicându-şi gulerul paltonului ponosit, pentru a se apăra de gerul aspru, o luă la stânga, spre Munster.
— Dacă scoţi un sunet, îţi zdrobesc coloana... Ameninţarea violentă, rostită în germană, fu însoţită de împunsătura, la fel de violentă, a ceva dur în spatele său. Ţeava unei arme. Nagy îngheţă, cuprins de groază, rămânând nemişcat. Continuă să mergi, ordonă vocea. Nu privi împrejur. Ar fi ultima ta greşeală. Traversează strada. Direcţia Munsterplatz...
În continuare, nu era nimeni prin preajmă. Era încă intervalul dintre plecarea acasă a celor ce lucrau şi apariţia chefliilor. Nagy traversă strada, cu ţeava armei lipită de spate, şi merse pe sub o altă arcadă, rugându-se să apară pe stradă vreo maşină a poliţiei.
— Acum ocoleşte piaţa Munster – pe trotuar...
Omul înarmat ştia ce făcea, îşi dădu seama Nagy cu groază crescândă. Urmând această cale, rămâneau în umbra întunecată. Pe latura îndepărtată a pieţei se profila silueta uriaşă a faţadei frontale a catedralei Munster. Turnul măreţ era înconjurat de schele asemănătoare lojilor dintr-un teatru. Deasupra lor, noduroasă şi ascuţită, turla uriaşă străpungea văzduhul.
Nagy începu să bănuiască destinaţia lor finală: Platforma. Grădina uriaşă de formă pătrată, alăturată catedralei Munster, oferind privelişte asupra râului Aar. Fu împins şi îmbrâncit prin cadrul porţii şi condus prin piaţă, către zidul din capăt. Copacii golaşi din grădină apăreau ca vagi contururi scheletice, iar singurul sunet era scrâşnetul celor două perechi de ghete pe pietriş. Nagy, cu transpiraţia şiroindu-i pe chip, în ciuda frigului, încerca să privească în faţă, pentru a prevedea următoarea mişcare. Nu mai putea judeca.
— Doresc informaţii, hârâi vocea. Aici putem vorbi netulburaţi...
Deci asta era. Vântul tăios sufla peste înălţimea expusă a

Platformei, biciuindu-i faţa. Nimeni nu venea aici într-o astfel de noapte. Atacatorul său plănuise bine. Şi era a treia oară! Îl cuprinse o umbră de furie, înăbuşită apoi, din nou, de teamă. Picioarele i se făcuseră de plumb. Apoi ajunseră la zidul de lângă colţul cel mai îndepărtat de liftul care cobora în Badgasse. Nagy fu lipit de perete.

— Acum îţi voi spune ceea ce vrem să ştim. Apoi tu îmi vei răspunde la întrebările pe care ţi le pun...

Nagy se uită dincolo de zidul înalt până la talie, privi la luminile caselor sclipind în noaptea îngheţată pe Bantiger, dealul ce se înalţă dinspre malul îndepărtat al râului Aar. Arma fusese depărtată de spatele său. Deodată, Nagy simţi strânsoarea a două mâini aidoma cătuşelor de oţel în jurul gleznelor. Fu complet ridicat şi aruncat dincolo de parapet. Urlă. Mâinile i se bălăbăniră în gol. Pământul, la cincizeci de metri dedesubt, se grăbi să-l întâmpine. Urletul se transformă în geamăt. Apoi conteni. Se auzi o bufnitură îndepărtată. Paşii îşi reluară drumul pe pietriş.

15

Newman străbătu un drum ocolitor spre Taubenhalde (Dealul Porumbelului), care găzduieşte sediul Poliţiei Federale din Berna.

Devenise extrem de suspicios în privinţa umbrelor – şi nu numai a celor care învăluiau arcadele. Auzise zgomotul paşilor lui Nagy, dar îi scăpase pasul felin al lui Lee Foley. Aşa încât, când străbătu Munstergasse, întorcându-se de la apartamentul lui Blanche, trecu pe lângă Cazino şi traversă spre Kochergasse, grăbind pasul.

Trecu de intrarea în Bellevue Palace, se opri să îşi aprindă o ţigară cât privi înapoi, verificând trotuarul îndepărtat, şi dispăru în josul aleii ce ducea la *Terasa* din faţa Parlamentului. La acea oră drumul era pustiu. Dincolo de potecă relieful cobora în pantă lină spre Aar. Văzu în faţă funicularul – Marzilibahn-ul – care coboară panta până aproape de nivelul râului. Cabina roşie tocmai ajunsese în vârf. O rupse la fugă.

Îşi cumpără, cu şaizeci de centime, un bilet de la însoţitorul care aştepta în clădirea minusculă din capătul funicularului. Cabina, foarte nouă şi ca o jucărie, era goală, iar uşa se închise imediat ce el păşi înăuntru. Îşi începu coborârea abruptă pe o pereche de şine.

Newman se aşeză în faţă, înconjurat de geamuri, cu mâna pe o bară. În întuneric, luminile de peste râu erau intense ca strălucirea diamantelor. Coborârea continuă, iar Newman se simţi expus în interiorul cabinei luminate. Îşi dădu seama că mâinile sale strângeau ferm balustrada.

Staţia de jos îi veni în întâmpinare. Cabina încetini, pătrunse în interior şi se opri. În clipa în care se deschise uşa, ieşi afară şi părăsi staţia terminus. Vântul care sufla puternic peste râu îl izbi în faţă. Îşi continuă drumul, ridicându-şi gulerul pardesiului. Părea să nu fie nimeni prin preajmă.

Trecu pe lângă una dintre originalele cabine din lemn, conservate ca vestigii, şi se sui pe o movilă scundă. Taubenhalde era încă la o oarecare distanţă când pătrunse într-o clădire modernă şi îi prezentă paşaportul recepţionerului.

— Am o întâlnire cu Arthur Beck, spuse el. La ora şapte...

Aşezat în spatele biroului, recepţionerul examină paşaportul, privind la Newman şi apoi la fotografie. Deschise un dosar şi scoase o fotografie lucioasă pe care Newman o recunoscu ca fiind a sa, făcută cu un an înainte, în timpul cazului Kruger. Erau prudenţi în acel loc.

— Cunoaşteţi drumul spre Taubenhalde, domnule Newman? întrebă recepţionerul, restituindu-i paşaportul. E un pic complicat...

— Îl cunosc. Am mai fost aici înainte...

Din această clădire un lung coridor subteran duce la Dealul Porumbelului. Newman îl străbătu în timp ce recepţionerul ridică telefonul şi vorbi grăbit. La capătul pasajului o scară rulantă, lungă de 80 de metri, urca până la holul principal din Taubenhalde. În timp ce scara îl urca, Newman rămase aproape nemişcat, gândindu-se la ceea ce avea să-i spună lui Beck.

Străbătuse un drum lung şi întortocheat pentru a ajunge în holul de la intrare, procedând astfel pentru a evita să fie recunoscut de vreun observator al celor ce ajungeau în clădire pe intrarea principală. În momentul în care intră în clădire, Newman simţi că ceva nu era în regulă. Arthur Beck îl aştepta la tejgheaua recepţiei, unde, în mod normal, toţi vizitatorii completau un formular detaliat.

— Mă ocup eu de formalităţi, îi spuse scurt Beck recepţionerului şi băgă în buzunar câteva formulare. Se duse la lift fără ca măcar să-l salute pe Newman. În lift, poliţistul apăsă pe butonul celui de-al zecelea etaj şi rămase tăcut cât timp liftul urcă. Când ajunseră la zece, uşa liftului rămase închisă până ce Beck introduse şi răsuci o cheie într-un dispozitiv. Securitatea acestui loc, observă Newman, era formidabilă.

În timp ce descuie uşa biroului său, Beck nu spuse, de asemenea, nimic, dându-se doar la o parte, pentru a-i permite lui Newman să intre. Era demoralizant – în special necompletarea formularelor de jos. Beck explică motivul în timp ce îşi ocoli masa de lucru, se aşeză şi îi indică lui Newman scaunul opus.

— Oficial, s-ar putea ca tu să nu fi fost niciodată aici. Vedem noi...

Beck era rotofei, cea mai frapantă particularitate a sa constituind-o ochii vioi, cenuşii, de sub sprâncenele groase. Comportamentul său era, de obicei, reţinut, cercetător. Îşi mişca membrele cu agilitate, iar tenul său era îmbujorat. Era unul dintre cei mai inteligenţi poliţişti din vestul Europei.

Îmbrăcat cu costum bleumarin, cămaşă cu dunguliţe albastre şi cravată albastră, ce avea brodată o emblemă reprezentând un pescăruş, răsucea un creion, privindu-l pe Newman. Nici un cuvânt de bun venit, nimic care să indice faptul că erau prieteni vechi. Brusc, lăsă să-i cadă creionul. Vocea era aspră.

— Poţi să-mi spui unde erai în seara asta, între şase şi un sfert şi şapte?

— De ce? întrebă Newman.

— Te întreb: ai un alibi pentru aceste patruzeci şi cinci de minute?

— *Alibi?* Tonul lui Newman exprimă uimire şi iritare. Despre ce naiba vorbeşti?

— Nu ai răspuns la întrebare.

— Are asta de-a face cu criza pe care ai pomenit-o în bilet, de mai târât până aici? Newman îşi dădu seama de greşeală. Nu poate să aibă – am primit biletul acela mai devreme...

— E de datoria mea să te mai întreb o dată, oficial. Gândeşte-te înainte să răspunzi...

Newman gândea. Nu putea sub nici o formă să-i spună lui Beck unde fusese. Ar fi însemnat să o implice pe Blanche. Nu voia să facă asta. Nu datorită posibilei publicităţi. Nu din cauza lui Nancy. Din cauza lui Blanche. Fu surprins de forţa propriei decizii.

— Nu sunt pregătit să răspund la întrebare până nu ştiu exact despre ce e vorba.

— Foarte bine. Beck se ridică ţeapăn. O să-ţi arăt despre ce e vorba. Cred că ar fi mai bine să porţi altă îmbrăcăminte, pentru a evita şansa de a fi recunoscut... Newman, grijuliu, nu spuse nimic în timp ce Beck deschise un dulap, scoase la iveală un pardesiu albastru şi i-l înmână. Îmbracă-te cu ăsta. Lasă-ţi cojocul aici. După aceea ne vom întoarce.

— După ce? întrebă Newman. Pardesiul ăsta e destul de larg. Eşti mai gras decât mine...

— Merge. Arăţi bine. Acum încearcă pălăria asta...

Beck îmbrăcă un impermeabil bej, luat din dulap, în timp ce Newman îşi puse pălăria. Şeful poliţiei trânti uşa dulapului, ridică telefonul şi vorbi grăbit:

— Asigură-te că maşina e pregătită. Coborâm acum...

— Pălăria e prea mare, comentă Newman. Ai capul mai mare decât al meu...

— Arăţi bine. Pune-ţi ochelarii ăştia fumurii. Te rog să nu obiectezi. E foarte important să nu fii recunoscut, şi, slavă Domnului, va fi destulă lume prin preajmă...

— Pe unde prin preajmă? înainte de a mă mişca din biroul asta, vreau să ştiu unde mă duci.

— Nu-i departe de aici, Bob. E la fel de neplăcut şi de incomod pentru mine, ca şi pentru tine. S-a întâmplat foarte recent. Îţi cer să nu spui nimic, să nu vorbeşti nimănui – cu excepţia mea. Dacă nu procedezi după cum te-am rugat, s-ar putea – foarte probabil – să regreţi...

— *Rugat* – aşa sună mai bine. Încearcă să întinzi coarda cu mine şi nu vom mai colabora niciodată, în nici o privinţă. Sper că ştii asta, Beck...

— Ştiu. Timpul e preţios. Maşina aşteaptă. Avem de străbătut o distanţă foarte scurtă. Nu e nici la cinci minute de mers de la

Bellevue Palace. S-a petrecut ceva groaznic...

Aşezaţi pe bancheta din spate a unei maşini fără însemnele poliţiei, nici Newman, nici Beck nu scoaseră un cuvânt pe durata scurtei călătorii. Newman privi pe geam şi observă că mergeau pe strada Aar spre Nydeggbrucke. În întuneric, luminile ce traversau râul se reflectau în apă.

Un tramvai traversa podul Kirchenfeld mult deasupra lor, chiar înainte ca ei să treacă pe sub el. La acea oră traficul era foarte redus. Apoi văzu în faţă un şir de maşini de poliţie parcate, cu reflectoarele albastre sclipind pe capote. Maşina încetini la o barieră montată la intrarea pe Badgasse, strada care trece imediat sub Platforma Munster.

Beck deschise geamul la apropierea unui poliţist în uniformă şi îşi arătă legitimaţia, fără a scoate un cuvânt. Bariera fu ridicată, şi ei înaintară pe o stradă îngustă până în vechea Badgasse. Aici se desfăşura o activitate frenetică.

Mai multe maşini de poliţie, mai multe lumini albastre sclipind. Blitzurile luminau strada cu străfulgerări scurte. Lui Newman îi aminteau de luminile stroboscopice dintr-o discotecă. Merseră cu viteză redusă până la un loc din capătul îndepărtat al peretelui Platformei, în dreapta lor, cu faţa la bătrânele case de pe partea stângă. Un paravan înalt de pânză fusese înălţat în jurul a ceva Maşina se opri. Beck apucă mânerul uşii.

— E destul de urât, îl avertiză.

Newman părăsi căldura maşinii, înfruntând gerul aspru al nopţii. Se simţi uşor ridicol în pardesiul albastru al lui Beck şi cu pălăria nepotrivită. Din fericire, ochelarii pe care îi purta erau foarte puţin fu-murii. Poliţiştii mişunau peste tot. Un bărbat în haine civile, cu faţă aspră, îşi croi drum până la Beck.

— El este inspectorul şef Pauli, de la Omucideri, Poliţia Cantonală, remarcă Beck, fără a-l prezenta pe Newman. Pauli, eşti bun să repeţi mesajul pe care l-ai primit prin telefon?

— Interlocutorul a fost anonim, raportă Pauli cu voce clară. A spus că vom găsi un cadavru în Badgasse. A mai spus că un anume Robert Newman fusese văzut certându-se cu decedatul mai devreme, seara aceasta, în Munstergasse...

— Pauli este de la Hauptwache – sediul poliţiei din Waisenhausplatz, comentă Beck. A venit imediat şi a descoperit asta...

După paravanul de pânză era parcat, în unghi drept faţă de baza zidului, un microbuz Ford, cu spatele la zid, pregătit de plecare. În lumina unui reflector montat pe capota unei maşini de poliţie, grămada hidoasă formată de resturile lui Julius Nagy era împrăştiată pe toată suprafaţa capotei, capul răsucit într-un unghi imposibil, cu un ochi aidoma ochiului unui peşte mort, privind la Newman.

Newman recunoscu cadavrul mutilat ca fiind al lui Nagy după pălăria tiroleză îndesată pieziş în craniul zdrobit, o pălărie cu o pană de un roşu sângeriu. Dar nu era chiar culoarea sângelui – culoarea

reală, mult mai întunecată şi coagulată, mânjea parbrizul Ford-ului cu dâre şerpuite.

Un bărbat în civil, ducând o geantă neagră, coborî o scară ce fusese sprijinită de cealaltă parte a maşinii. Scoţându-şi perechea de mănuşi de cauciuc, dădu negativ din cap, uitându-se la Beck.

— Doctorul Moser, spuse scurt Beck. Legistul Poliţiei Cantonale.

— Aş spune că fiecare osişor e sfărâmat, comentă Moser. Îţi pot spune mai multe mai târziu. Sau o iei din loc?

— O s-o iau din loc, îl informă Beck.

— În cazul ăsta, va fi o plăcută noapte de muncă pentru doctoriţa Kleist – mai bine ea decât eu. Voi trimite raportul meu scris...

— Vreo sugestie, vreo presupunere plauzibilă, cu privire la cum s-a întâmplat? se interesă Beck.

— Nu fac niciodată presupuneri. Moser privi în sus, la zidul ce se înălţa deasupra lor. E sigur că de la înălţimea aceea a lovit maşina ca o ghiulea. Evident că a fost fie crimă, fie sinucidere sau accident. Moser se opri. Sunt şi căi mai plăcute să-ţi închei socotelile. Am reuşit să recuperez plicul acesta, pe care l-a avut în buzunarul paltonului. Îi dădu lui Beck un plic mototolit şi îl privi pe Newman. Eu o să plec ca să încep lucrul la raport. Încă o dată până noaptea târziu – soţia mea a început deja să se întrebe de ce ajung acasă atât de târziu...

Beck scoase o punguţă de celofan şi, ţinând plicul de un colţ, îl strecură în pungă.

— Probabil că e inutil prin prisma amprentelor, dar poate constitui un indiciu. Ce idee încolţeşte acum în mintea ta fertilă, Newman?

Englezul privea în noapte, la locul în care se înălţa peretele masiv. Din loc în loc se conturau contraforturi uriaşe. Era impresionant – fie numai şi priveliştea prăpastiei înfiorătoare. Îl privi pe Beck, în vreme ce stăteau amândoi alături de forma patetica şi înspăimântător de contorsionată a ceea ce fusese cândva un om viu. În acel moment Moser se întoarse scurt.

— O sugestie, Beck. Eu aş acoperi capota Ford-ului cu o folie impermeabilă şi l-aş tracta, cu grijă, la morgă. Kleist va descoperi că are de răzuit unele urme de pe maşină. E, practic, lipit pe capotă. Distracţie plăcută...

— Cred, spuse Newman după ce Moser plecase, că ar fi o idee bună să urcăm pe platformă cu liftul din colţ. Dacă îmi aduc bine aminte funcţionează până la opt şi jumătate seara.

— Ai o remarcabilă memorie a detaliilor legate de Platformă.

— Tu hotărăşti...

— Îi spun şoferului să ocolească şi să ne aştepte la ieşire...

— Nu. Aproape de capătul străzii Munster...

— Dacă spui tu...

Ieşiră din îngrăditura de pânză, pătrunzând în mijlocul activităţii febrile de pe Badgasse. Poliţiştii în uniformă, cu jachete din piele şi automatele de calibrul 7,65 vârâte în tocurile de pe şoldul drept, se

plimbau de colo-colo, aparent fără vreun scop, după cum putea vedea Newman. Beck îi vorbi concis şoferului şi îl urmă pe Newman care mergea cu paşi mari spre colţul îndepărtat al zidului.

Liftul vechi constă dintr-o colivie mică ce urcă vertical până în vârful Platformei, în interiorul unei incinte metalice deschise. Când sosi Beck, Newman cumpărase două bilete a câte 60 de rappeni de la bătrânelul care supraveghea liftul. Rămaseră tăcuţi cât timp liftul îşi efectuă ascensiunea lentă.

Pe un scaun era aşezată o bucată de ziar cu resturile unui sandviş, iar interiorul liftului mirosea a salam. Bătrânelul se mutase de la intrare la ieşirea din capătul opus al cuştii. Beck îl privi pe Newman care se uita pe fereastra ce avea privelişte asupra Aarului, apoi îşi întoarse privirea spre fereastra din faţa sa, prin care vedea panta terasată cu grădini micuţe, şirul neîntrerupt al zidurilor caselor de pe Munstergasse până în Junkerngasse. Blanche în apartamentul ei, într-una dintre acele case, telefonând poate omului care urma să deve-lopeze şi să facă fotografiile. Trebuia să lase la o parte, cu orice preţ, numele ei, departe de această oroare.

Uşa liftului fu deschisă de supraveghetor după ce ajunseră la mica staţie de la colţul Platformei. Newman nu făcu nici un gest de a ieşi. Vorbi degajat:

— Nu ai mulţi pasageri la ora asta din noapte. Poţi să-ţi aminteşti de cineva care a folosit liftul pe la şase şi jumătate după-amiază? Poate şase patruzeci şi cinci?

— Pentru şaizeci de rappeni vreţi să vă răspund şi la întrebări prosteşti?

Beck nu spuse nimic. Îşi scoase legitimaţia şi i-o arătă, cu o faţă inexpresivă.

— Îmi pare rău... Supraveghetorul păru încurcat. N-am ştiut. Povestea aceea îngrozitoare cu omul care a căzut...

— Despre asta vorbesc, spuse Newman îngăduitor. Ne gândim că, poate, avusese un prieten – sau prieteni – care ar putea să-l identifice. Cineva care să fi fost într-atât de zguduit, încât să coboare cu liftul dumitale, după tragedie. Gândeşte-te, nu te grăbi...

— Era un bărbat masiv. Supraveghetorul se strâmbă datorită efortului de concentrare. Nu l-am observat foarte atent. Avea un baston...

— Cum era îmbrăcat? interveni Beck.

— Mîncam de seară. Nu pot să-mi amintesc. Liftul ăsta e folosit de o mulţime de oameni...

— Nu seara, la ora asta, sublinie Newman cu blândeţe. Îmi imaginez că poţi să-ţi aminteşti ora...

— Aş zice că era şapte. Nu mai devreme. Liftul se afla jos – el l-a chemat – şi am auzit bătăile unui ceas...

Beck paşi afară din colivie, iar Newman îl urmă. La distanţă, aproape de capătul zidului de protecţie din piatră, înalt până la brâu, poliţişti în uniformă cercetau, cu lanternele, solul. Un sector era delimitat cu ajutorul unor corzi din frânghie. Locul de unde se prăbuşise Nagy, presupuse Newman.

— Nimic, domnule – cel puţin, până acum, îi raportă unul dintre poliţişti lui Beck, care ridică din umeri.

— Caută indiciile unei lupte, remarcă Beck. Dumnezeule, te spulberă vântul aici, sus. Şi n-a fost un accident, continuă el. Nu e gheaţă pe care să fi putut aluneca...

Newman puse ambele mâini pe marginea zidului, aproape de zona delimitată cu frânghie şi privi peste zid. Ameţeală. Zidul măreţ se prăbuşea în abis. Studie zona, privind în ambele direcţii ale zidului. Mâinile îi erau îngheţate.

— Interesant, comentă.

— Ce e? întrebă scurt Beck.

— Priveşte. Este singurul loc unde nu există contraforturi care să-i împiedice căderea. Ar fi putut să se rănească grav, dar poate că ar fi supravieţuit, chiar. A căzut exact în singurul loc în care era sigur că va muri...

Privi în jurul platformei grandioase, care era împărţită în patru parcele cu gazon. Copacii golaşi, perfect aliniaţi, se înălţau în noaptea acum luminată de lună. În spatele lor, uriaşa turlă ameninţătoare a catedralei Munster străpungea înălţimile. Newman îşi băgă mâinile în buzunare şi se îndreptă spre ieşirea care ştia că duce în Munsterplatz. Beck îl urmă, fără să comenteze.

După ce ieşi pe poartă, Newman se opri o clipă, privind de jur împrejur piaţa şi în partea cealaltă a străzii Munster. Arcada de la capătul îndepărtat era un tunel pustiu de lumini şi umbre. Traversă în diagonală scuarul şi arcada. Îşi continuă drumul până ajunse în Finstergasschen, aleea îngustă ce duce spre Marktgasse, una dintre străzile principale ale Bernei. Îşi privi ceasul. Cinci minute. Atât timp îi luase să străbată distanţa dintre locul în care murise Nagy până la Finstergasschen.

Maşina de poliţie pe care o trimisese Beck înainte era parcată la bordură. Newman se urcă în spate, fără nici un cuvânt, iar Beck se a-şeză lângă el, dându-i şoferului instrucţiuni scurte.

— Nu în faţa intrării principale. Mergem la biroul meu pe drumul ocolitor.

— De ce? întrebă Newman după ce poliţistul ridicase geamul care îi despărţea de şofer.

— Pentru că intrarea principală s-ar putea foarte bine să fie supravegheată. Te-am zorit la plecare, dar nu vreau să te vadă careva întorcându-te, chiar în ţoalele astea...

Ţoale. Newman zâmbi în barbă. Pe durata misiunii sale în Londra, Beck învăţase o seamă de cuvinte argotice englezeşti. Lăsă iniţiativa discuţiei pe seama lui Beck, care continuă imediat:

— Îl cunoşti pe ratatul acela jalnic?

— Julius Nagy, replică prompt Newman. Pălăria tiroleză. O purta când m-a urmărit prin Geneva...

Fu nevoit să accepte măcar atât. Nu avea nici o îndoială cu privire la faptul că Beck luase legătura cu inspectorul şef Tripet de la siguranţa din Geneva. Beck îşi întoarse faţa spre englez.

— Cum l-ai identificat în Geneva?

— Ultima oară când am fost aici, m-am folosit de el. Merita o moarte mai plăcută decât aceea. S-a născut într-o familie săracă, n-a avut destulă minte să ajungă departe, dar era perseverent şi îşi câştiga existenţa furnizând informaţii celor ca mine. Avea legături în lumea interlopă.

— Vrei să spui că aici, la Berna?

— Da. De aceea am fost surprins că îşi mutase sfera operaţiunilor în Geneva..

— Din cauza mea, replică Beck. L-am izgonit din cantonul Berna ca pe un pericol public, un nedorit. Şi mie mi-a părut rău pentru el. Ceea ce aş vrea să aflu este de ce a riscat întorcându-se...

Newman refuză din nou să fie atras în conversaţie. Se apropiau de clădirea din apropierea capătului şoselei Marzili, când Beck făcu remarca, încă uitându-se la Newman.

— Sunt, probabil, unul dintre cei câţiva oameni din Elveţia care ştiu că ceea ce tocmai ai văzut este cea de-a doua crimă din ultimele două săptămâni...

— Cine altcineva mai ştie?

— Ucigaşii...

În momentul în care pătrunseră în biroul lui Beck atmosfera de ostilitate, ce persistase în aer în timpul vizitei anterioare a lui Newman, se schimbă. O femeie măruntă, uscăţivă, a cărei vârstă Newman o aprecie la cincizeci şi cinci de ani, o fată bătrână – având în vedere lipsa inelelor – îi urmă înăuntru cu o tavă. Un filtru de cafea, două ceşti de Meissen pe farfurioare, două pahare şi o sticlă de Rémy Martin.

— E Gisela, asistenta mea, o prezentă Beck. Este, de asemenea, cea mai apropiată colaboratoare. În lipsa mea îi poţi transmite orice mesaj, fiind sigur că va ajunge numai la urechile mele.

— Ne porţi bine de grijă, spuse Newman în germană şi îi strânse mâna de îndată ce ea aşezase tava pe birou.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Newman. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt în biroul meu, îi spuse ea lui Beck.

— Munceşte tot timpul, comentă Beck în timp ce turna cafeaua. Fără zahăr, dacă-mi aduc bine aminte. E o noapte nenorocită – din mai multe motive. Deci, să ne dregem cu puţin coniac. Îţi urez bun venit în Berna şi beau în sănătatea ta, prietene. Trebuie să-mi scuzi primirea de mai devreme.

— Care era în legătură cu ce?

— Afurisitul ăla de telefon anonim primit de Pauli, pomenind că ai fost văzut prin preajmă. Cineva nu te vrea în libertate. Avem instrucţiunile noastre – şi scopul meu era să alertez poliţia cantonală. Acum îi pot spune lui Pauli că te-am interogat şi sunt pe deplin mulţumit că n-ai avut nimic de-a face cu moartea lui Nagy, deplânsă mai devreme. Întocmeşte dosarul, mi-l trimite şi îl pun deoparte pentru totdeauna.

Îşi împinse scaunul pivotant pe rotile în jurul mesei de lucru, ca

să stea lângă Newman. Băură cafea şi îşi sorbiră coniacurile în tăcere, până când Beck începu să vorbească, într-un torent de cuvinte.

— Bob, în ultimele douăzeci şi patru de ore au avut loc nu mai puţin de cinci incidente, toate din categoria celor care mă îngrijorează foarte mult. Nu se conturează în ceva unitar, dar sunt convins că toate au legătură. Întâi, este furat un mortier de la baza militară din Lerchenfeld, lângă Thun-Sud. Al doilea mortier furat într-o lună...

— Au luat şi muniţie, bombe?

— Nu, ceea ce face totul şi mai ciudat. Doar armele. Cel de-al doilea incident priveşte, de asemenea, furtul unei arme. Ştii că toţi elveţienii trebuie să presteze serviciul militar până la patruzeci şi cinci de ani şi că fiecare bărbat păstrează acasă o armă militară şi douăzeci şi patru de încărcătoare cu muniţie. O casă a fost prădată în timp ce proprietarul se afla la serviciu, iar soţia sa era plecată la cumpărături. A dispărut o armă împreună cu cele douăzeci şi patru de încărcătoare. Luneta, de asemenea. Era trăgător de elită...

— În ce zonă? Sau pot să ghicesc?

— Thun-Sud. Târziu, în după-amiaza aceasta, s-a petrecut pe autostradă cel de-al treilea incident. Şoferul unui plug de zăpadă a fost atacat cu brutalitate, iar utilajul său a fost găsit mai târziu, pe autostradă. Vrei să ghiceşti zona?

— Undeva în apropiere de Thun?

— Exact. Întotdeauna Thun! Despre cel de-al patrulea incident ştii. Uciderea lui Julius Nagy...

— Şi numărul cinci?

— Lee Foley, aparent fost angajat al C.I.A., a dispărut astăzi din hotelul în care îi dădusem de urmă. Savoy, în Neuengasse. Bob, americanul acesta e unul dintre cei mai periculoşi oameni din emisfera vestică. Am telefonat unui prieten din Washington – l-am trezit, dar şi el a făcut acelaşi lucru cu mine. Am vrut să ştiu dacă Foley a părăsit cu adevărat C.I.A. şi el mi-a confirmat. Încă nu sunt pe deplin convins. Dacă treaba e destul de importantă, Foley poate să se strecoare, acoperit, direct în miezul lucrurilor. E membru – partener asociat – în Agenţia Internaţională Continentală de Detectivi din New York, aşa mi s-a spus...

— De dragul discuţiei, sugeră Newman, să presupunem pentru o clipă că este adevărat. Prin urmare?

— Asta nu mă linişteşte. Foley e un ucigaş abil şi bine antrenat. Ceea ce dă naştere la două întrebări. Cine are banii necesari pentru a plăti un astfel de om?

— Americanii...

— Sau elveţienii, spuse Beck liniştit.

— Ce încerci să sugerezi?

Beck se uită la Newman, dar nu spuse nimic. Scoase din buzunarul hainei o pipă scurtă cu coada subţire şi căuşul mare. Newman recunoscu pipa şi îl urmări pe şeful poliţiei cum scoate tutun dintr-un pachet cu eticheta *Amphora.* Începu să îndese tutunul

în căuş.

— Credincios aceleiaşi bătrâne pipe, remarcă Newman.

— Eşti un bun observator, prietene. E marca Cogolet, o firmă de lângă St. Tropez. Şi tutunul e acelaşi – Amphora *roşu.* Cea de-a doua întrebare pe care o provoacă prezenţa lui Foley este *Cine este ţinta?* Găseşte-l pe cel care l-a tocmit şi asta poate să-ţi indice pe cine a venit să ucidă...

— Eşti convins că de aceea se află aici?

— E ocupaţia lui, observă Beck. Tu de ce ai venit la Berna?

Atât de caracteristic pentru Beck... Să arunce întrebarea încuietoare exact când te aştepţi mai puţin. Pipa îi era aprinsă, iar el pufăia din ea, privindu-l pe Newman, cu o expresie ciudată. Englezul, care îl cunoştea bine pe Beck, îşi dădu seama că elveţianul se afla într-o dispoziţie pe care nu o văzuse niciodată înainte. O stare de teribilă nehotărâre.

— Sunt aici cu logodnica mea, Nancy Kennedy, care a dorit să-şi viziteze bunicul. Newman se opri, fixându-l pe Beck, aflat în spatele norului de fum albăstrui. Se află în Clinica Berna.

— A, Clinica Berna! Beck se ridică din scaun. Ochii săi prinseră viaţă, iar Newman simţi uşurarea elveţianului. Acum totul începe să se închege. Tu eşti aliatul pe care îl căutam...

Beck turnase mai multă cafea şi umpluse din nou paharele de coniac. Dispărură toate urmele de nehotărâre: era bătrânul, energicul, hotărâtul Beck, pe care Newman şi-l amintea de la ultima sa vizită în Berna.

— Am observat ceva ciudat când eram la Clinică, după-amiaza asta, spuse Newman. Locul este cumva păzit de trupe elveţiene?

Atmosfera se schimbase din nou în biroul golaş, cu pereţii verzui, luminat de dungile lămpii cu neon din tavan. Beck îşi privi coniacul, clătinând încetişor lichidul. Sorbi, fără a se uita la oaspetele său.

— De ce spui asta? întrebă într-un sfârşit.

— Pentru că am văzut în clădirea portarului un bărbat purtând uniforma soldaţilor elveţieni.

— Ar fi fost mai bine să adresezi întrebarea asta Serviciului Secret al Armatei. Ştii unde să te duci...

Beck se retrăsese din nou în cochilia sa. Newman fu conştient de sentimentul neliniştii crescânde. Ce Dumnezeu era în neregulă cu Beck? Lăsă să-i răzbată iritarea.

— Dacă vrei să colaborez – ai menţionat cuvântul "aliat" – trebuie să ştiu în ce mă bag. Şi cât de multă libertate de acţiune ţi-a acordat Şeful Poliţiei Federale? Refuză să răspunzi la întrebarea asta şi las baltă toată povestea asta afurisită.

— Puteri depline, replică prompt Beck. Cuprinse într-un ordin semnat, în sertarul acela încuiat.

— Prin urmare, ce te îngrijorează?

— Clubul Gold...

Newman îşi bău încet restul de coniac, pentru a-şi ascunde şocul provocat de Beck. Aşeză încet paharul gol înapoi, pe masa de lucru şi îşi şterse buzele cu o batistă.

— Ai auzit de Clubul Gold? Multă lume nu a auzit... comentă Beck.

— Un grup de bancheri conduşi de Zürcher Kredit Bank. Reşedinţa e la Zürich. Singurul alt grup capabil să-i înfrunte este cel al bancherilor din Berna. Unde se intersectează Clubul Gold cu Clinica Berna?

— Un director din conducerea Zürcher Kredit Bank este profesorul Armand Grange, care, după cum, fără îndoială, ştii, controlează Clinica Berna. Mai are şi o uzină chimică pe malul lacului Zürich, lângă Horgen. Sunt presat foarte puternic să las baltă investigaţiile unui caz cu numele de cod *Terminal...*

— Care constă în?

— N-am idee, recunoscu Beck. Dar sunt zvonuri – zvonuri neplăcute – care au ajuns chiar la urechile unor ambasade străine. Că tot veni vorba, un compatriot de-al tău, care locuieşte, de asemenea, la Bellevue Palace, face investigaţii despre profesorul Grange. O pasiune periculoasă, mai cu seamă că zvonurile preocupărilor sale au început deja să circule. Elveţia e o ţară mică...

— Compatriotul meu – are nume?

— Un oarecare domn Mason. A venit cu avionul de la Zürich. De acolo şi-a pornit investigaţia, şi de acolo au parvenit zvonurile despre activitatea sa. Acum, după cum ţi-am spus, e aici, la Berna.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

— Ai auzit vreodată de un tip numit Manfred Seidler?

— Nu, n-am auzit, minţi Newman. Ce are de-a face cu povestea asta?

Pipa lui Beck bolborosea. Era genul de fumător căruia i se îneca pipa. Se agită neliniştit în scaun, ca şi cum îşi făcea curaj să ia o decizie importantă.

— Tot ce e legat de discuţia noastră este confidenţial, strict secret. Acum ajungem la originea întregii crize. Mi s-a cerut de către Serviciul de Contrainformaţii să organizez o razie pentru Manfred Seidler. Ei *spun* că a furat ceva vital de la uzina chimică din Horgen. De îndată ce îl găsesc, trebuie să-l predau Serviciului Secret al Armatei. Imediat! Fără interogatoriu.

— Şi de ce nu-ţi place?

— Nu *am* de gând să renunţ aşa uşor. O să-l interoghez pe Seidler până voi afla ce se întâmplă. Între cele două blocuri de putere există o divergenţă în privinţa politicii militare. Un grup, Clubul Gold, crede că ar trebui să adoptăm măsuri mai dure de protecţie a ţării împotriva ameninţării din est. Sugerează chiar că ar trebui să organizăm trupe de gherilă – acele echipe special antrenate pentru sabotaje ar trebui amplasate *în afara* graniţelor noastre. Mai precis, în Bavaria. Asta e o răsturnare completă a politicii noastre de neutralitate.

— Beck, nu înţeleg. De ce s-ar implica un grup de bancheri în

strategia militară?

— Pentru că, prietene, o seamă dintre acei directori de bănci sunt, de asemenea, ofiţeri ai Armatei Elveţiene. Nu sunt activi. Căpitani, colonei. O imensă influenţă politică în armată, unde disputele politice sunt în toi. Clubul Gold, care pledează pentru cruzime extremă, începe să se impună. Toate acestea mă îngrozesc. Iar aceştia sunt oamenii care încearcă să-mi oprească ancheta asupra Clinicii Berna...

— Ai spus că uciderea lui Nagy a fost cea de-a doua crimă. Care a fost prima?

Beck ocoli masa de lucru, descuie un sertar şi scoase un dosar pe care i-l înmână lui Newman. Dosarul fusese însemnat pe copertă *Strict secret.* Newman îl deschise şi citi titlul din susul primei pagini bătute la maşină. *Cazul Hannah Stuart, cetăţeană americană, Klinik Bern.*

— Cine e Hannah Stuart?

— A fost o pacientă americană a Clinicii Berna. A murit la sfârşitul lunii trecute – după cum vei vedea notat în dosar. Am un martor, un muncitor de la fermă care se întorcea târziu acasă pe bicicletă, în apropierea teritoriului Clinicii. El mărturiseşte că a văzut o femeie alergând către gardul ce înconjoară proprietatea, o femeie ţipând, o femeie urmărită de câini...

— Au, într-adevăr, dobermani care dau târcoale pe acolo...

— Ştiu. Asta se întâmpla în noaptea în care a murit Hannah Stuart...

— I-ai confruntat pe cei de la Clinică cu martorul tău?

— Ar fi inutil – şi mi-aş dezvălui intenţiile. Martorul are antecedente de instabilitate psihică. Beck se aplecă şi vorbi vehement. Dar este complet refăcut. L-am interogat personal şi sunt convins că spune adevărul. A avut discernământul să se ducă la sediul poliţiei din Berna cu povestea sa. Pauli mi-a telefonat, iar eu am preluat cazul. Femeia aceea a fost omorâtă cumva.

— Aici scrie că a murit în urma unui atac de inimă. Certificatul de deces e semnat de doctorul Waldo Novak...

— Care e, de asemenea, american. O coincidenţă curioasă...

— Ce-ai zice să obţii un ordin de autopsie? sugeră Newman.

— Cadavrul a fost incinerat. De aici încep cu adevărat necazurile. A fost aici să se plângă un oficial al Ambasadei americane. Aparent, Hannah Stuart era foarte înstărită – era din Philadelphia. Moştenitorii ei – un fiu şi soţia sa – erau furioşi. În testamentul ei original clauza de moştenire era legată de înhumarea ei în Philadelphia...

— Atunci, cum naiba a putut Clinica să procedeze la incinerare?

— Doctorul Bruno Kobler, administratorul şef, a scos la iveală un document semnat de Hannah Stuart în care se preciza dorinţa ei de a fi incinerată. La sfârşitul dosarului vei găsi o fotocopie. Grafologii au verificat semnătura şi spun că e autentică.

— Ceea ce te-a blocat. Curat, foarte curat...

Se întrerupse când cineva ciocăni la uşă. Beck strigă să intre şi

în cameră intră un bărbat mărunt, îmbrăcat civil, cu privire mioapă şi ochelari cu lentile subţiri. Ducea o punguţă de celofan.

— Am obţinut ceva amprente, îl informă bărbatul pe Beck. Toate ale aceleiaşi persoane. Probabil ale decedatului – dar vom şti cu siguranţă numai când legistul va fi terminat cu cadavrul.

— Mulţumesc, Erich... Beck aşteptă până ce bărbatul plecă, înmânându-i apoi obiectul lui Newman. Înăuntru e plicul încă sigilat pe care l-a găsit Moser în buzunarul paltonului lui Nagy.

Newman scoase plicul ieftin, mototolit, şi văzu că avea scrise câteva cuvinte. *Domnului Robert Newman, Bellevue Palace.* Îl deschise, iar în interior găsi un petic de hârtie, smuls dintr-un carneţel, şi o cheie. Cu acelaşi scris pe jumătate lizibil, ca şi inscripţia de pe plic, erau înscrise cuvintele *Domnului Newman – Gară.* Reintroduse conţinutul în plic şi îl strecură în buzunar.

— Îţi era adresat, spuse Beck, aşa că am dat ordine precise ca nu cumva să fie deschis. Nu-l pot vedea şi eu?

— Nu. Nu, până ce nu-mi spui ce vrei de la mine – şi poate că nici atunci.

— Am nevoie de cineva în care să am încredere deplină, care să aibă acces în Clinica Berna. Nu am nici un motiv să mă duc personal acolo şi nu vreau să-mi bag nasul. N-am nici cea mai vagă dovadă, nici chiar în cazul lui Hannah Stuart. Doar cele mai serioase bănuieli. Trebuie să ştiu cu exactitate ce se petrece în locul ăla...

— Aş fi crezut că trebuia să investighezi uzina chimică din Horgen. Mai ales ca urmare a poveştii acesteia cu depistarea lui Seidler...

— Hannah Stuart a murit la Thun, replică sumbru Beck. Acum, plicul...

— Lucrez pe cont propriu sau deloc. Deocamdată păstrez plicul...

— Trebuie să te avertizez că te-ai pus în calea unor oameni cu puteri nelimitate. Şi încă ceva. Am aflat că oamenii Clubului Gold au alocat, în secret, imensa sumă de două sute de milioane de franci elveţieni pentru *Terminal.* Ridică mâna. Nu mă întreba cum am descoperit asta, dar americanii nu sunt singurii care se pricep la ceea ce numesc ei contabilitate creatoare.

— Cine controlează banii ăştia? întrebă Newman.

— Profesorul Armand Grange. Până la ultimul bănuţ...

— Iar Grange este, de asemenea, ofiţer al Armatei Elveţiene – un alt ofiţer dintre aceia de care ai menţionat?

— A fost cândva. Acum nu mai este. Trebuie să ai mare grijă, Bob. Ştiu că eşti un lup singuratic, dar, de astă dată, s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Există cineva îndeajuns de puternic – *o persoană* – care ar putea să-l înfrunte pe Grange şi pe amicii lui bancheri?

— Singurul om despre care ştiu este doctorul Max Nagel, bancherul din Basel. Este membru şi în conducerea Băncii Internaţionale de Deconturi, deci are legături în toată lumea. Nagel este un adversar al Clubului Gold...

— Îl cauţi cu adevărat pe acest Manfred Seidler?

— Încerc să-l găsesc înainte de a pune mâna pe el cei de la contraspionaj. Au fost puse în stare de alertă forţele întregii Poliţii Cantonale. Cred că omul ăsta este în mare pericol...

— Din partea contraspionajului? Tonul lui Newman era neîncrezător. Chiar crezi asta?

— N-am spus-o răspicat...

— Iar englezul ăsta, Mason, care face investigaţii asupra lui Grange. De unde a apărut?

— Sincer să fiu n-am nici o idee pentru cine lucrează. Nu sunt încă sigur *cine* lucrează pentru *cine.* Dar cred că Mason e, de asemenea, expus. Aminteşte-ţi, am pierdut urma lui Lee Foley, iar el este un ucigaş. Păşeşti pe un teren minat, să nu uiţi niciodată...

Era nouă seara când Newman ajunse în sectorul casetelor pentru bagaje din gară. De la Taubenhalde străbătu oraşul tăcut, ocolind prin reţeaua de arcade până când fu sigur că nu-l urmarea nimeni. După cum presupusese, cheia din plicul lui Nagy se potrivi cu încuietoarea corespunzătoare numărului gravat pe cheie.

Descuie cutia, aplecându-se ca să vadă ce se afla înăuntru. Un alt plic. Adresat din nou lui însuşi la Bellevue Palace, mâzgălit cu scrisul care îi devenise familiar. Strecură plicul în buzunar şi se duse la bufetul cu autoservire al gării. Era flămând şi însetat.

În localul încăpător alese o masă într-un colţ şi se aşeză cu spatele la perete. Devorând două cornuri şi sorbind cafea, urmări cu privirea pasagerii care veneau pe intrarea principală. Nimeni nu-l băgă în seamă. Scoase plicul şi îl deschise.

Domnule Newman, nu ştiu dacă o s-o mai duc multă vreme. Primele două fotografii le-am făcut în faţa gării. Inspectorul şef Tripet (Geneva) mi-a spus să vă urmăresc. Asta s-a întâmplat când am venit cu trenul din Zürich. Am fost maltratat în toaleta trenului. Bătăuşul mi-a dat bani şi mi-a spus să vă urmăresc. Numărul de telefon de pe bucăţica de hârtie pe care mi-aţi luat-o pe alee este numărul la care trebuia să sun ca să le spun ce faceţi. Numărul de înmatriculare era al unui Mercedes ce aştepta în faţa gării. Bărbatul care a urcat în maşină cred că este şeful bătăuşului. Asta referitor la primele două fotografii. Cea de-a treia fotografie este a aceluiaşi bărbat care intră în Mercedes. L-am văzut şi aici, la Berna, chiar înainte să se întunece. Nu-l ştiu pe omul cu care vorbeşte. L-am văzut întâmplător pe primul, lângă Bellevue Palace. De aceea am făcut fotografia. Sunt oameni foarte duri, domnule Newman.

Avu o senzaţie neplăcută. Avu imaginea fugară a lui Julius Nagy, ţintuit de uşa de lemn de către bastonul lui Foley. Reacţia fu rapid înlocuită de umbra unei furii reci. Se chinui să-şi imagineze succesiunea evenimentelor petrecute după plecarea lui Nagy pe Finstergasschen.

Micuţul trebuie să fi luat un tramvai – poate chiar să se fi aruncat într-un taxi – până la gară. E foarte posibil să fi mâzgălit mesajul – Newman avusese dificultăţi în a descifra unele cuvinte – chiar în acest bufet Probabil, se dusese grăbit la casetele cu cifru, strecurase plicul înăuntru, pusese cheia în cel de-al doilea plic, împreună cu scurta notiţă, de asemenea mâzgălită în gară – sau pe unde apucase – şi o îndesase în buzunarul paltonului. Întrebarea era, de ce se grăbise apoi Nagy să se întoarcă pe Munstergasse?

Newman calculă că micuţul ar fi putut duce la capăt aceste trei acţiuni până la 6.30 p.m. dacă s-ar fi zorit. În timp ce se întorcea pe Munstergasse, cineva îl aşteptase. Cine locuia în acea zonă? Singura persoană la care se gândi fu Blanche Signer, ceea ce îi reaminti că ar merita osteneala să o sune.

Se afla într-o cabină telefonică din gară când îi trecu prin minte că ar trebui mai întâi să o sune pe Nancy. Formă numărul de la Bellevue Palace cu o anume lehamite. Trebui să aştepte mai multe minute până ce o găsiră. Nu fu o conversaţie plăcută.

— A fost al dracului de bine că nu te-am aşteptat la cină, îl luă ea în primire. Unde eşti, pentru numele lui Dumnezeu?

— Într-o cabină telefonică...

— Presupun că te aştepţi să cred asta...

— Nancy... Tonul lui se schimbă... Am venit la Berna ca să te ajut să descoperi ce se-ntâmplă cu Jesse. Toată seara am petrecut-o în vederea acestui scop. Nu m-am distrat nemaipomenit.

— În cazul acesta suntem doi. Am aşteptat atât de mult cina, încât când am hotărât, într-un sfârşit, că ar fi mai bine să mănânc ceva, am fost departe de a o savura. Pot să sper să te văd cândva, în seara asta? Sau investigaţiile te vor ţine ocupat până dimineaţă?

— Ne vedem când mă întorc...

Puse telefonul în furcă şi formă numărul lui Blanche. Ea răspunse aproape instantaneu. Când îi auzi vocea, păru entuziasmată.

— Bob, sunt atât de bucuroasă că ai telefonat... Am fotografiile acelea pentru tine. Prietenul meu a stat până târziu, pentru a developa filmul şi a face pozele. Având în vedere lumina scăzută, au ieşit foarte bine. Toate trei. Vii încoace?

— Voi fi acolo în zece minute...

La a doua sa vizită în apartamentul ei din Junkemgasse ea îl conduse direct în camera de zi, un loc micuţ, mobilat confortabil, luminat doar de lămpi de birou. Pe o măsuţă joasă de lângă o canapea mare, erau aşezate, pe rondele, două pahare.

Blanche era îmbrăcată cu o fustă plisată şi un pulover negru, de caşmir, care îi accentua chipul, fără a-i conferi un aspect de femeie uşoară. Avea şi glugă, lucru care ştia că lui îi place. Coama lungă de păr roşcat strălucea în penumbră.

— S-ar putea să fi dat de urma lui Manfred Seidler, anunţă ea, dar despre asta mai târziu. Ai mâncat? Aduc din frigider nişte Montrachet...

— Nu mănânc, mulţumesc. Nu stau mult...

Ea dispăru în bucătărie. Newman se deplasă, ca să privească fotografia, înrămată în argint, a unui ofiţer în uniforma Armatei Elveţiene, cu chip sobru. Privea atent când ea se întoarse şi umplu paharele dintr-o sticlă desfăcută.

— Tatăl tău vitreg?

— Da. Nu l-am prea văzut des. Pur şi simplu, nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. Noroc!

Se aşeză pe sofa lângă el, aşezându-şi picioarele lungi, cu ciorapi fini, de nailon negru, unul peste celălalt. Ţinea sub braţ un plic de carton pe care îl înghesui între ea şi pernă. Newman reflectă la faptul că era doar pentru a doua oară pe parcursul acelei zile cumplite când se simţea relaxat. Prima data se aflaseră într-o altă camera a aceluiaşi apartament.

— S-ar putea ca Manfred Seidler să se afle în Berna, spuse ea, aşezând paharul pe măsuţă. Am stat la telefon aproape tot timpul de când ai plecat – cu excepţia alergăturii pentru obţinerea fotografiilor. Aproape mă dădusem bătută când am telefonat unei prietene din Basel, care lucrează în domeniul bancar. În aceeaşi bancă mai lucrează şi o fată numită Erika Stahel. Erika a lăsat să-i scape unele păreri de rău cum că abia îşi întâlneşte prietenul, Manfred, doar când acesta se află în oraş, ceea ce nu se întâmplă foarte des. Acest Manfred e în continuă mişcare...

— Manfred e un nume cât se poate de comun...

— E un pic mai în vârstă decât Erika. Recent i-a adus un cadou de la Viena. O bufniţă din cristal şi argint. Aşa a aflat prietena mea de călătorie. I-a arătat bufniţa prietenei ei, aşa era de bucuroasă. Erika are un serviciu foarte bun, remarcă Blanche.

— Ce înseamnă un serviciu bun?

— Asistenta personală a doctorului Max Nagel, preşedintele băncii.

Newman avu dificultăţi în a-şi menţine paharul nemişcat. Dădu iute pe gât un alt pahar. Blanche îl privea. Îşi strânse picioarele sub ea, asemenea unei pisici mulţumite. Întinzându-se după plic, spuse din nou:

— Probabil e un alt Manfred. Dar, aparent, Erika e foarte grijulie să nu-i pomenească cel de-al doilea nume. Atenţie, aceasta ar putea însemna, pur şi simplu, că el e căsătorit. Acesta ar putea fi motivul pentru care această Erika este atât de misterioasă cu privire la identitatea şi la ocupaţia lui. Am numărul Erikăi Stahel, dacă-l vrei.

— Cum l-ai obţinut?

— I-am cerut prietenei mele să se uite în agendă, fireşte în timp ce vorbeam. E pe bucăţica asta de hârtie, împreună cu adresa ei. Are un apartament lângă piaţa Munster. Vrei să vezi fotografiile?

— Blanche, ai lucrat perfect. Îţi sunt foarte îndatorat. Dumnezeule, dar te mişti...

— Trebuie s-o faci, dacă vrei să coordonezi un serviciu de depistare. Oamenilor le plac rezultatele rapide. Te recomandă altor clienţi, ceea ce constituie calea de a pune pe picioare orice afacere.

Pozele...

Newman privi cea dintâi fotografie lucioasă. Spatele Mercedes-ului, numărul de înmatriculare perfect vizibil. Numărul maşinii care, pe autostradă, aproape că îi băgase sub lama plugului de zăpadă. Bietul Nagy, poate că – din mormânt – le-o plătise deja ucigaşilor săi. Privind cea de a doua fotografie, îşi menţinu faţa inexpresivă. Bruno Kobler. Nici o îndoială în această privinţă.

— Pozele sunt nepreţuite, îi spuse.

— La datorie – totdeauna cu zâmbetul pe buze, spuse ea, maliţioasă. Cea de-a treia e bună la ceva?

Newman se simţi ca şi cum ar fi fost lovit brusc în plexul solar. Se holbă la ultima fotografie, simţind o senzaţie ciudată în stomac. Recunoscu clădirea din fundal. Bruno Kobler se dovedise din nou foarte fotogenic. Ceea ce îl făcu pe Newman să se cutremure şi îl năuci, determinându-l să înceapă să privească lucrurile dintr-o nouă perspectivă, neliniştitor de brutală, era bărbatul cu care vorbea. Bărbatul era Arthur Beck.

16

Când Newman intră în barul de la Bellevue Palace, întorcându-se de la Blanche, se întâlni – mai bine spus se ciocni – cu "Tommy" Mason. Era exact ora zece seara. Mason se întorcea de la bar, ţinând în mână un pahar mare de whisky, pe care îl vărsă pe haina lui Newman. Newman făcu o grimasă şi ridică din umeri.

— Îmi pare nespus de rău, credeţi-mă. Chelner, un şervet umed. Repede!

— N-aş căpăta insomnie din cauza asta...

— Drăguţă neglijenţă din partea mea. Uite ce, măcar să-ţi cumpăr un whisky. Un Scotch dublu sau orice altceva...

— Dumneata ai spus-o...

Newman îşi luă paharul şi se duse la aceeaşi masă de pe colţ, un-de stătuse de vorbă cu Blanche. Localul era aglomerat. Se aşeză cu spatele la perete, ridică paharul şi bău, în timp ce tovarăşul său îşi croi drum spre banchetă.

— Căpitan Tommy Mason, se recomandă el. Tommy este, pur şi simplu, poreclă. Mi-au lipit-o când eram în armată, iar afurisita a rămas agăţată...

— Bob Newman. Fără poreclă...

— Nu cumva acel Robert Newman? Cazul Kruger şi toate celelalte... Ştiam că te cunosc de undeva. Sunt specialist în marketing. Aproape că mi-am terminat misiunea. Mason zâmbi. Serios, nu dau în brânci cu munca. Îmi place aici. Minunat hotel. Newman încuviinţă din cap, studiindu-l pe Mason. Un tip cazon. Puţin peste treizeci de ani. Mustaţă spilcuită. Ţinută zveltă, scrobită. Ochi ageri, nepotriviţi cu aerul său de om care a răzbătut până la gradul de căpitan, plafonându-se apoi. Mason îşi continuă pălăvrăgeala: Toţi

vorbesc despre un nenorocit care a plonjat de pe scuarul acela de la Castel – nu, de la Catedrală – mai devreme, în seara asta. Bănuiesc că a sfârşit-o făcut piftie pe capota unei maşini...

— Cine spune că a plonjat?

Mason îşi coborî vocea.

— Vrei să spui că bătrânul a văzut – a căzut sau a fost îmbrâncit?

— Ceva în genul ăsta...

— Ehe, atunci se schimbă foaia... Eu însumi mă preumblam prin scuarul ăla mai devreme, seara asta. M-am uitat peste zid şi aproape că mi-a venit rău. E ca o nenorocită de prăpastie. La fel şi în Berna, toate locurile alea...

— Berna devine la fel de periculoasă ca şi Beirutul, remarcă Newman şi îşi bău restul de whisky. Mulţam. E mai bun dacă-l dai peste cap...

— Ai spus că Berna devine periculoasă? Trebuie să-ţi supraveghezi spatele şi tot restul? Să nu mergi noaptea pe străduţe întunecoase. Peste tot e plin de străduţe întunecoase.

— Ceva în genul ăsta. O călătorie de studiu, ai spus? insistă Newman.

— Da. În domeniul medical. Standardele şi practicile clinicilor particulare. Cele elveţiene sunt scumpe. Dar şi siguranţa e formidabilă. Eşti aici într-o documentare?

— Vacanţă. Cred că e mai bine să plec. Logodnica mea s-o fi urcat pe pereţi. Am lipsit toată seara...

— Drăguţ din partea dumitale să-mi ţii tovărăşie la un pahar – mai cu seamă după primul pe care ţi l-am oferit. Dar nu vreau să te mai reţin. Poate ne vedem la micul dejun. Evită străduţele întunecoase...

Mason rămase liniştit, urmărindu-l cu privirea pe englez, care îşi croia drum printre mesele înghesuite, până la dispariţia acestuia din bar. Apoi se ridică şi plecă degajat, trecând cu privirea pe deasupra celorlalţi clienţi.

— Cine e oare străinul pe care îl văd? întrebă Nancy când Newman intră în dormitor.

Ridică mâna ca pentru a-şi proteja ochii. Gestul îl irită profund pe Newman. Îşi scoase sacoul şi îl aruncă pe pat, împreună cu pardesiul împăturit, pe care îl cărase sub braţ.

— Ar trebui să încui dormitorul, îi spuse.

— După ce se hotărăşte cu greu să se întoarcă acasă, mai e şi critic...

— Uite ce este, Nancy, ăsta e un hotel aglomerat. Dacă aş vrea să ajung la tine, n-aş folosi intrarea principală – m-ar putea vedea portarul. Aş intra prin cafenea şi aş urca pe scările acelea de la trotuar. Apoi liftul m-ar aştepta. Pur şi simplu, mă gândesc la siguranţa ta...

— Ai avut o seară plăcută? Sacoul tău trăsneşte a alcool. Şi-a

vărsat oare băutura în toiul extazului?

— L-a vărsat pe mine un bărbat din bar. Ca să-şi exprime părerea de rău mi-a cumpărat o băutură. Deci, înainte de a comenta pe tema asta, şi răsuflarea îmi miroase a băutură. Am avut o seară nenorocită...

— Sărăcuţul de tine, spuse ea cu sarcasm, a fost foarte rău?

— Un om care mă urmărea mai devreme, un om pe care în trecut l-am folosit pentru acelaşi scop, un omuleţ simpatic, şi-a găsit sfârşitul împrăştiat ca o ciulama pe capota unei maşini. A căzut peste zid, la Munster. A fost, probabil, împins. Acea cădere vertiginoasă s-a produs de la peste cincizeci de metri...

— Doamne, abia am terminat o cină copioasă. Ai un talent de a spune lucrurile...

— O cină copioasă. Norocoasa de tine! Eu am mâncat două cornuri...

— Serviciul la cameră...!

Rostiseră amândoi în acelaşi timp. Newman nu se putu abţine să nu-şi amintească felul în care îl întrebase Blanche dacă mâncase. Îşi dezlegă cravata şi îşi descheie nasturele de la guler, nefăcând nici o încercare de a telefona după dejun. Nu-i stătea gândul la asta. Ea nu îl zori.

— Cine a fost omorât în seara asta? întrebă ea.

— Micuţul pe care ai spus că l-ai văzut trecând prin faţa ferestrelor Pavilionului, în Geneva, când luam micul dejun...

— Da, îmi amintesc. Ea îşi pierdea interesul. L-ai numit scursoare. Unul din mulţimea rataţilor...

— Am spus-o cu compătimire. Ştii, ar trebui să provii din New York. Acolo oamenii se împart în învingători şi perdanţi. Era un refugiat care a părăsit Ungaria în cincizeci şi şase. Îşi ducea existenţa cum putea. Merita un epitaf mai bun.

— Am avut un companion la cină, îi spuse ea, schimbând subiectul. Un alt englez. Comportament distins. Cred că era în armată. Ne-am înţeles foarte bine...

— Vreun bătrân colonel scorţos, la optzeci de ani? întrebă el cu o indiferenţă calculată.

— Nu! Arată foarte bine. Aproape treizeci de ani. Foarte îngrijit, cu mustaţă. Vorbea de parcă avea prune-n gură. L-am găsit foarte amuzant. La ce oră ne întâlnim joi cu doctorul Novak?

— Nu *ne întâlnim.* Merg singur. Nu va fi la fel de deschis în prezenţa ta, iar Thun devine un loc periculos de vizitat. Sau ai uitat ce era gata să ni se întâmple pe autostradă?

— Nu, n-am uitat! izbucni ea. Motiv pentru care ai fi putut să faci un efort să te întorci mai devreme, să iei cina cu mine. Am avut nevoie de companie... Ei bine, sfârşi ea furioasă, am obţinut-o...

Telefonul începu să ţârâie. Newman se uită la Nancy care ridică din umeri. Deodată, el îşi dădu seama că purta o rochie pe care nu o văzuse înainte. Altă bilă neagră, presupuse el. Fără comentarii. Telefonul continuă să sune insistent. Ridică receptorul.

— Doreşte să vă vorbească un domn Seidler, îl informă

operatoarea.

— Newman, trebuie să ne întâlnim mâine seară. Îţi voi telefona pentru mai multe detalii mâine, spre sfârşitul după-amiezii...

Dur. Ameninţător. Era o urmă de disperare în tonul lui Seidler? Newman sprijini telefonul pe umăr în timp ce îşi aprinse o ţigară.

— Newman? Mai eşti acolo?

— Da, sunt încă aici, răspunse liniştit Newman. Mâine este exclus...

— Atunci nu ne mai întâlnim deloc. Mă auzi? Alţii ar plăti o avere pentru informaţiile pe care le am...

— Atunci vinde-le celorlalţi...

— Newman, *mor* oameni. Ţi-am mai spus asta. Nici măcar nu-ţi pasă?

— Acum, ascultă-mă tu pe mine, Seidler. Te pot întâlni, probabil, în trei zile de azi înainte. E cea mai bună oferta pe care ţi-o pot face. Şi trebuie să ştiu dinainte...

— Ai maşină?

— Aş putea să fac rost de una. Nu dezvălui niciodată nici cea mai neînsemnată informaţie cuiva complet necunoscut. Şi dacă nu treci la obiect, îţi închid telefonul...

— Să nu faci asta. Te rog! Pentru numele lui Dumnezeu! Newman, te sun din nou mâine la ora cinci. Nu, nu mâine. La ora cinci, în ziua în care ne întâlnim. Trebuie să ai maşină. Şi, crede-mă, e prea periculos să-ţi dau detalii despre întâlnire la un telefon ce trece prin centrală. Periculos atât pentru tine, cât şi pentru mine...

— La ora cinci în ziua în care ne întâlnim. Noapte bună...

Newman puse telefonul în furcă înainte ca interlocutorul său să mai apuce să scoată vreo vorbă. Aprinse o ţigară şi se aşeză pe marginea patului, zâmbindu-i lui Nancy care îl privea ţintă.

— Ai fost destul de dur cu el, spuse ea.

— Într-o situaţie fără ieşire, ca asta, unul trebuie să se impună, să-l domine pe celălalt. Când ne vom întâlni cu adevărat, voi scoate mai multe de la el, dacă se va afla la capătul puterilor. Cred că acum e aproape de punctul ăsta. Din anumite motive, eu sunt ultima sa speranţă. Şi aşa vreau să rămânâ.

— Poimâine te întâlneşti cu doctorul Novak la Thun?

— Da. Mizez foarte mult pe întâlnirea asta. Presupun că, în cazul lui Novak, avem de-a face cu o situaţie similară cu a lui Seidler. A-mândoi cu nervii la pământ, înspăimântaţi de moarte de ceva. Mă întreb dacă nu cumva e vorba de acelaşi lucru...

— Bob, e ceva ce nu ţi-am spus. Dar, întâi, trebuie să mănânci. O omletă? E foarte comestibilă. După aceea, fructe?

El încuviinţă din cap şi rămase fumând cât timp ea ceru serviciul la cameră. Atmosfera dintre ei se schimbase, fusese depăşit un impas. Avuseseră nevoie de pauza oferită de acel telefon, pentru a-şi calma iritarea reciprocă. Seidler le făcuse un serviciu. El aşteptă răbdător până ce ea dădu comanda, cerând de asemenea o sticlă de vin sec şi multă cafea. Apoi se aşeză pe pat, alături de el.

— Ce facem acum, Bob? Eu, personal, nu ştiu.

Era o observaţie remarcabilă din partea lui Nancy. Păru încurcată, ca şi cum totul s-ar fi petrecut prea repede, iar ea nu putea să facă faţă situaţiei. El o puse pe seama originii ei americane. Lucrurile stăteau altfel în Europa, totul era infinit mai complex.

— Întâi de toate, după cum am spus, mă văd cu Novak. Aflu ce se petrece, de fapt, în Clinica Berna. De aceea ne aflăm aici. Va trebui să găsesc o modalitate să-l ţin sub presiune, să-l fac să clacheze. Ăsta e numărul unu. Apoi, în ziua următoare, ne întâlnim cu Seidler şi aflăm ce ştie. Am senzaţia ca toate încep să se lege. Cu rapiditate. Ce era, ce ai omis să-mi spui?

— Când vorbeam cu Jesse la Clinică, în timp ce tu îi distrăgeai atenţia lui Novak, mi-a spus că ei efectuează un soi de experimente...

— *Experimente?* Eşti sigură că a folosit cuvântul ăsta?

— Absolut sigură. N-a intrat în amănunte. Cred că era îngrijorat că Novak ne-ar auzi vorbind... Se auzi o ciocănitură în uşa de la intrare. Cred că e mâncarea ta. Mănâncă, bea şi apoi în pat..

O jumătate de oră mai târziu se dezbrăcară, stinseră lumina, iar Newman ştiu, după respiraţia uşoară a lui Nancy, că adormise repede. Epuizată de evenimentele zilei. El stătu treaz mult timp, încercând să găsească o logică în ceea ce aflase.

Ciudata treabă cu incidentele care se succedaseră cu repeziciune şi pe care Beck nu le putea înţelege. Furtul unui mortier de la Armată. Furtul unei arme împreună cu cele douăzeci şi patru de încărcătoare. Incidentul cu plugul de zăpadă, pe care el avea suficiente motive să-l înţeleagă, se gândi Newman îngrozit.

Apoi uciderea – fusese o crimă, era convins – a lui Julius Nagy. Dispariţia lui Lee Foley. Iar Blanche îi spusese că Foley se aflase în vecinătatea Clinicii Berna în timpul vizitei sale cu Nancy. În concluzie, totul – cu excepţia uciderii lui Nagy – se petrecuse în districtul Thun.

Problema cu Clubul Gold, care părea să-l deranjeze atât de mult pe Beck. Şi referirea făcută de Seidler în timpul convorbirii din Geneva, cu privire la un transport dinspre frontiera estică. Un transport cu ce? Peste care frontieră? Newman îşi dădu seama că numai dacă ar pune cap la cap aceşti factori disparaţi în cronologia indicată, s-ar închega o concluzie.

Adormi chinuit de un gând. Fotografia prezentându-l pe Bruno Kobler, administratorul Clinicii Berna – din nou Thun – conversând în faţa clădirii de pe Taubenhalde. Cu Arthur Beck.

17

Miercuri, 15 februarie. Lee Foley stătea în cinematograf de o oră, când îşi privi ceasul. Petrecuse cea mai mare parte a zilei în diferite cinematografe – în Berna sunt mai mult de o jumătate de duzină. Fusese o activitate mai odihnitoare, comparativ cu expediţia de

cercetare a configuraţiei terenului din jurul Clinicii Berna, din ziua precedentă.

Mai folosise această tehnică înainte, când lucra sub acoperire, atunci când o operaţiune ajungea la stadiul unei pauze de reîncărcare a bateriilor. După ce părăsise hotelul Savoy, îşi parcase Porsche-ul în locuri diferite. Îşi cumpără mâncarea pe care o putea consuma în timpul şederii în cinema. Reuşi chiar să şi doarmă în cinematograf. Ieşi în lumea exterioară târziu, după lăsarea întunericului.

Părăsind cinematograful, alese un traseu ocolitor spre locul unde era parcată maşina. Satisfăcut de faptul că nu-l urmărea nimeni, se duse direct la Porsche. Se apropie de maşină precaut, pentru a fi sigur că nu-l supraveghea nimeni. Străbătu arcada pustie, apoi se răsuci pe călcâie, cu cheia de contact în mână. În mai puţin de treizeci de secunde se afla la volan, pornise motorul şi demara.

Tommy Mason îşi terminase de scris raportul pentru Tweed, incluzând detalii despre scurtele sale călătorii cu trenul la Zürich. Era înţepenit datorită şederii îndelungate în dormitorul său, într-o singură poziţie, şi voia să reflecteze. Mason cugeta mai bine în timp ce se mişca, dorind, de asemenea, să-şi alunge înţepeneala din membre înainte de a se culca.

Ieşi din Bellevue Palace pe uşa principală. La acea oră din noapte holul uriaş şi sala de recepţii, din spate – zona care, în câteva zile, urma să fie folosită pentru recepţia Congresului Medical – erau pustii. Recepţionerul de noapte privi din spatele pupitrului său, înclină din cap în direcţia lui Mason şi se întoarse la verificarea programării convorbirilor telefonice matinale.

Mason, protejat împotriva gerului aspru al nopţii de fularul său călduros din lână englezească şi de o pălărie cu boruri mari, îşi îndreptă paşii în direcţia râului. Adoptă acelaşi traseu ca şi în noaptea precedentă. Îi trecu prin minte faptul că încălca o regulă elementară. Niciodată să nu te supui rutinei. Schimbă-ţi zilnic obiceiurile. Încă şi mai grav, noaptea trecută părăsise Bellevue în jurul aceleiaşi ore. Ajunsese atât de absorbit de raportul său, încât nu îşi dăduse seama ce făcea.

Totuşi, era doar cea de-a doua noapte. La dracu, trebuia să facă puţină mişcare, altfel n-ar adormi. Mintea îi lucra. Mason presupunea că era aproape de avansare. Acest lucru îi era indicat de faptul că Tweed îl scosese din Viena, plasându-l temporar în Berna.

O rafală de vânt îl surprinse când ajunse pe Aarstrasse. O evită, luând-o spre Dalmazibrucke, un pod mult mai scund decât Kirchenfeldbrucke – pe care l-ar putea, în cele din urmă, folosi ca să treacă râul, să ajungă la Bellevue.

Absorbit de gândurile sale – raportul pentru Tweed, avansarea iminentă – Mason continua să privească în jurul său, în căutarea vreunui semn de viaţă. Pustiu. Nici un alt trecător. În stânga, în

întunericul cu care ochii săi se obişnuiseră acum, se înălţa maiestuos bătrânul podiş pe care este construită Berna. Îşi continuă drumul.

Ajunse la podul Dalmazi şi, în continuare, întregul oraş părea să se fi dus la culcare. Elveţienii îşi începeau ziua devreme, aşa încât rareori rămâneau treji până noaptea târziu. Sub el, curentul învolburat şi întunecat al apei se îndrepta către strâmtoarea curioasă, de forma unui canal de la poalele Munster-ului. În acest punct Aar-ul se varsă într-o serie de stăvilare, de un nivel mai scăzut, înainte de a-şi continua ocolişul în jurul capitalei medievale. Auzi maşina deplasându-se cu încetineală în spatele său. Apoi motorul se opri. Se întoarse.

În acelaşi timp, şoferul aprinse faza mare a farurilor. Mason fu orbit pe moment. Afurisită nerozie. Farurile se stinseră, iar maşina rămase nemişcată. O pereche de îndrăgostiţi, gândi Mason, indiferenţi la gerul nopţii, în cuibuşorul lor călduţ. Şoferul intenţionase, probabil, să le stingă şi acţionase greşit comutatorul, preocupat de perspectivele amăgitoare.

Se afla la mijlocul podului când îşi reluă plimbarea. Bastonul îngreunat cu plumb – arma cea mai inofensivă – îl lovi în ceafă cu o forţă distrugătoare. Era aproape prăbuşit pe caldarâm, când braţe puternice îl apucară, îl ridicară şi, cu o ultimă mişcare, îl împinseră peste balustrada podului.

Lipsit de cunoştinţă, Mason izbi apa îngheţată, cu un zgomot înăbuşit. Mai târziu, după mai puţin de jumătate de minut, se auzi motorul unei maşini la intrarea pe pod, apoi maşina demară. În acea jumătate de minut, corpul lui Mason fusese dus până aproape de Kirchenfeldbrucke. La trecerea pe sub arcul ce susţinea podul, corpul fu deodată măturat în dreapta, datorită curgerii accelerate a râului Aar.

Prins în vârtejul înspumat, craniul lui Mason lovi brutal stăvilarul. Periodic, râul proiecta corpul în stăvilar, cu forţa unui baros. Pălăria cu boruri late îşi urmase propriul drum, plutind la suprafaţă, până când fu suptă la rândul ei într-o parte, spre un stăvilar mai îndepărtat Trecu cu greutate prin el, îngreunată fiind acum de apă. Dispăru vederii undeva, înainte de următoarea curbă a Aar-ului. Bernard "Tommy" Mason nu avea să-şi vadă niciodată avansarea dorită.

Gisela, asistenta lui Arthur Beck, îl privi din spatele mesei de lucru pe şeful ei care intră în încăpere, îşi scoase pardesiul şi îl agăţă pe cuier. El se aşeză în spatele propriei mese de lucru, descuie un sertar şi scoase dosarul lui Julius Nagy.

— E foarte târziu, bombăni Gisela. Am crezut că aţi plecat acasă. Unde aţi fost?

— Am străbătut arcadele, încercând să găsesc vreo logică în seria asta, aparent disparată, de întâmplări. Un mortier furat, o armă furată împreună cu muniţia de rigoare, dispariţia lui Lee Foley.

Bănuiesc că încă nu sunt veşti despre el?

— Nimic. Doriţi nişte cafea?

— Mi-ar plăcea. Şi apoi, că tot ai adus vorba de plecare acasă, îţi iei frumos tălpăşiţa şi te duci în apartamentul dumitale. După cum ai spus, e foarte târziu...

După ce ea părăsi încăperea, Beck împinse dosarul la o parte. Rămase privind în gol, începând să bată darabana pe birou, cu degetele mâinii drepte.

La volanul Porsche-ului, Lee Foley avea grijă să se menţină în limitele vitezei legale în timp ce conducea pe Şoseaua N6, chiar dacă autostrada de la Berna la Thun era pustie. Renunţase să se travestească în englez, purtând acum blugi şi scurtă. Avea o şapcă marinărească de genul celor preferate de germani, bine trasă peste coama de păr alb.

Urma să petreacă noaptea într-o micuţă pensiune – *gasthoff* – în afara oraşului Thun. Până dimineaţă, când formularele de înregistrare de la recepţie ajungeau la poliţie – sau poate chiar după douăzeci şi patru de ore, dacă s-ar înregistra mai târziu – el plănuise să fie departe de Thun.

Dimineaţă, când se va scula, va folosi o cabină de telefon public, pentru a efectua convorbirea la ora stabilită. Aceasta putea fi cea dintâi zi hotărâtoare, Foley era convins. Şi, în foarte scurt timp, urma să iasă la iveală, din nou, în câmp deschis. Foley era foarte priceput în a coordona lucrurile: stabilise contactele corecte.

Continuă să conducă, cu profilul parcă dăltuit în stâncă. Luată în ansamblu, fusese o zi ciudată. O alungă din minte. Ceea ce conta era întotdeauna ziua de mâine – următoarea mişcare.

În Basel era binişor trecut de miezul nopţii, iar Seidler măsura sufrageria încolo şi încoace. Pe sofa, Erika Stahel îşi înăbuşi un căscat. Făcu încă o încercare.

— Manfred, hai să ne culcăm. Am muncit toată ziua...

— Nemernicul asta de Newman! izbucni Seidler. Se joacă cu mine de-a şoarecele cu pisica. Nimeni nu mi-a făcut aşa ceva. Dacă ar şti ce am în valiza aia, m-ar fi întâlnit de prima dată de când l-am sunat în Geneva...

— Valiza aceea *încuiată.* De ce nu mă laşi să văd ce ai înăuntru?

— E o mostră, un exemplar...

— O mostră de ce?

— Ceva îngrozitor. E mai bine să nu ştii. Şi, pe deasupra, este cheia operaţiunii *Terminal.* Valorează o avere, spuse cu emfază, şi voi sfârşi prin a i-o vinde pe nimica toată, dacă nu cumva voi fi mort până atunci. Pe nimic, repetă el, doar pentru a-mi asigura protecţia lui...

— Am depus o avere pentru tine în banca aceea, îi reaminti ea. Cu siguranţă că nu ai nevoie de mai mult. Şi când spui despre acel

lu-cru că este îngrozitor, mă înspăimânţi. În ce te-ai băgat?

— Curând se va termina. Newman a spus că se va întâlni cu mine. Locul de întâlnire va trebui să fie unul îndepărtat. Cred că şi ştiu unde...

Erika îşi dădu seama că el putea s-o ţină aşa ore întregi. Era nervos, încordat, poate chiar gata să clacheze. Se ridică, intră în bucătărie şi se întoarse cu un pahar cu apă şi o sticluţă cu tablete.

— În seara asta iei un somnifer. Ai nevoie de el ca să fii proaspăt la întâlnire, cu mintea limpede. Acum trecem în pat. *Ca să dormim...*

Zece minute mai târziu, Seidler era întins lângă ea, cufundat într-un somn adânc. De data aceasta Erika era cea care privea fix în tavan, unde lumina reclamei de neon de pe clădirea de vizavi strălucea intermitent, în ciuda draperiilor trase. *Îngrozitor.* Dumnezeule, oare ce conţinea valiza?

Aceeaşi atmosferă de nelinişte, iritabilitate care cuprinsese oraşul Basel era, de asemenea, prezentă în Berna. Gisela o constatase şi la şeful ei, Arthur Beck, iar pentru Newman şi Nancy ziua fusese o grea încercare. Se simţiseră moleşiţi, orice lucru cât de mic cerea un asemenea efort, încât trebuia să aibă grijă să nu se enerveze reciproc. Înainte de a merge la culcare, Newman ieşi singur pentru o lungă plimbare.

La întoarcere, bătu la uşa dormitorului şi o auzi pe Nancy cum o descuie. Era în halat de baie. Al doilea lucru pe care-l remarcă în timp ce-şi arunca haina pe pat fu o tavă pe care se găseau un ibric cu cafea proaspătă, două ceşti şi o cupă cu frişcă.

— Am făcut o baie, spuse Nancy, aprinzându-şi o ţigară. Ţi-a făcut bine plimbarea? Ai lipsit o veşnicie...

— Nu cine ştie ce. Ţi-a priit baia?

— Nu cine ştie ce. Ca să fac baie singură a trebuit să depun un efort considerabil. Ca vâslitul prin miere. Ce se întâmplă cu noi?

— Două lucruri. Portarul a lămurit unul din ele – bate vântul *föhn.* Eşti obosit, ajungi la limita puterilor. Da, ştiu, nu crezi că are vreun sens, dar îi duce pe oameni aproape de nebunie. Rata sinuciderilor creşte...

— Încântător. Care este cealaltă cauză?

— Presupun că întreaga afacere legată de Clinica Berna se apropie de punctul culminant. Asta este ce ne afectează pe noi...

Maşina de poliţie fără însemne, cu doi poliţişti federali în haine civile, se deplasa încet pe Aarstrasse, spre măreţul pod Kirchenfeld. Râul se afla pe partea stângă a drumului. La volan era Leupin, iar partenerul său, Marbot, şedea alături. Ei erau cei doi agenţi pe care Beck îi trimisese la începutul săptămânii să-l urmărească pe Lee Foley la gară. Marbot fu cel care văzu stăvilarul.

La miezul nopţii era un frig îngrozitor. Deoarece aveau

caloriferul maşinii la maximum, parbrizul era aburit. Leupin puse în funcţiune ştergătoarele, iar Marbot întredeschidea din timp în timp geamul portierei, pentru a-i asigura vizibilitatea.

— Încetineşte, Jean, spuse brusc Marbot. Este ceva ciudat lângă stăvilar...

— Nu văd nimic, replică Leupin, oprind maşina.

— Dă-mi ochelarii pentru noapte, puţin...

Tremurând, frecându-şi mâinile în aerul rece care năvălea în maşină prin fereastra deschisă, Leupin aşteptă răbdător. Marbot lăsă jos binoclul şi se întoarse spre tovarăşul său.

— Cred că ar trebui să mergem mai în faţă – de unde putem coborî pe aleea spre stăvilar...

În timp ce maşina traversa râul Aar, corpul zdrobit şi umflat de apă a lui Mason continua să se izbească de stăvilar, o epavă umană cu capul tăiat în multe locuri.

18

Joi, 16 februarie. Sediul Serviciului Secret al Armatei din Berna e situat în clădirea masivă, pătrată, de lângă Bellevue Palace, cum ieşi din hotel, pe partea stângă. Aceasta este Bundeshaus Ost.

Newman străbătu holul mare de primire, din spatele uşilor de sticlă, se duse la recepţioner şi îşi depuse paşaportul pe birou. Atitudinea sa era reţinută, încrezătoare când vorbi sigur pe el, în timp ce îi era examinat paşaportul.

— Vă rog să-l informaţi pe căpitanul Lachenal că am sosit. Mă cunoaşte. Şi am foarte puţin timp la dispoziţie...

— Sunteţi aşteptat, domnule Newman. Însoţitorul vă va conduce la biroul căpitanului Lachenal...

Newman nu îşi arătă uimirea. Îl urmă pe însoţitor, urcând o impozantă scară de marmură, până la biroul lui Lachenal, în capătul clădirii, la etajul al doilea, ferestrele dând spre Aar şi Bantiger care se înălţa dincolo, pe malul îndepărtat al râului.

— Bun venit din nou la Berna, Bob. Soseşti într-un moment special – ceea ce, fără îndoială, constituie motivul prezenţei tale aici...

Lachenal, treizeci şi cinci de ani, înalt, având chipul prelung, părul negru, des, pieptănat peste cap, scoţând în evidenţă o frunte impunătoare, ocoli masa de lucru pentru a-şi strânge mâinile. Elveţianul era un intelectual şi, cu nasul său lung, atitudinea sa autoritară, statura impresionantă şi comportamentul distant, îi aminti lui Newman de generalul de Gaulle. Era unul dintre cei mai mari specialişti cu privire la Armata Roşie.

— M-ai aşteptat, remarcă Newman. De ce, René?

— Bob cel dintotdeauna – mereu direct la obiect. Ia loc şi îţi voi fi de folos cât de repede îmi stă în putinţă. În privinţa aşteptării, noi am ştiut că sosiseşi în Berna şi că locuieşti la Bellevue Palace. Ce ar putea fi mai firesc decât să aştept o vizită din partea ta? E

satisfăcător răspunsul?

— Nu. Am venit aici cu logodnica mea, al cărei bunic este pacient al Clinicii Berna. De ce ar presupune asta o vizită la voi?

— A, da! Clinica Berna...

Aşezat pe un scaun în faţa elveţianului, Newman îşi studie prietenul. Îmbrăcat în civil, purta un elegant costum bleumarin, cu dunguliţe fine, o cămaşă cu dunguliţe albastre şi o cravată albastră uni. Newman îşi mută privirea la uniforma atârnată pe un perete. Vestonul avea trei barete galbene pe epoleţii de pe umăr, barete ce se regăseau şi pe chipiul cu cozoroc, indicând gradul de căpitan al lui Lachenal.

Dar ceea ce-i atrase atenţia lui Newman fură pantalonii. Pe fiecare muchie se afla o vipuşcă lată, neagră. Lachenal era mai mult decât căpitan – acum era ofiţer de stat major. Elveţianul îi urmări privirea.

— Da, o mică promovare de când ne-am întâlnit ultima dată...

— Şi cui dai raportul?

— Din nou întrebare directă! Şefului U.N.A. care, după cum ştii, este şeful sub-departamentului de informaţii, şi unui anume general cu două stele. Am intrare liberă la el oricând...

— Deci lucrezi la un proiect special?

— Doar n-o să te aştepţi să-ţi dezvălui informaţii care nu sunt numai confidenţiale, ci şi strict secrete, replică Lachenal sec.

— De ce am sosit într-un moment special?

— O, asta e simplu... Lachenal îşi întinse mâinile lungi, cu degete subţiri. Au loc anumite manevre militare.

— Manevre militare au loc întotdeauna, pară Newman. Şi de ce ai arborat un aer vesel când am pomenit Clinica Berna? Fiindcă a tot venit vorba, locul acela e supravegheat de trupe elveţiene?

Lachenal scutură din cap, mai mult întristat decât furios.

— Doar ştii că nu pot nici să confirm, nici să dezmint care instituţii din ţara asta se află sub protecţie militară. Bob, ce întrebare e asta?

— E o întrebare al dracului de nimerită, continuă agresiv Newman. De fapt, am observat un bărbat care purta uniforma armatei elveţiene *în interiorul* acelui loc...

Îl privi pe Lachenal în ochii negri, calmi, în căutarea vreunui semn de nelinişte. Putea la fel de bine să se aştepte ca însuşi de Gaulle să-şi dezvăluie adevăratele sentimente. Se produse doar o măruntă reacţie necaracteristică. Lachenal luă o ţigară dintr-un pachet de pe birou şi o aprinse, apoi reveni la comportamentul obişnuit.

— Scuze. Îi oferi pachetul şi aprinse ţigara lui Newman. Pot să-ţi vorbesc câteva minute în legătură cu ceva? începu el, stând ţeapăn pe scaun. După cum ştii, ne pregătim pentru un conflict militar. Toţi bărbaţii apţi îndeplinesc anual serviciul militar, în perioade stabilite, până la vârsta de patruzeci şi cinci de ani. Când războiul va fi să înceapă, dinspre est, vom fi pregătiţi să ne apărăm singuri. Ceea ce ne îngrijorează este utilizarea masivă a elicopterelor de către

inamic. Totuşi, această problemă poate fi rezolvată curând. Chiar acum testăm anumite rachete în zona trecătorii Bernina, deoarece acolo este foarte frig şi zăpadă din belşug. Război la temperaturi scăzute, Bob...

Newman era dezorientat. La început crezuse că Lachenal devia, cu îndemânare, discuţia de la subiectul constituit de Clinica Berna. Acum îşi dădu seama că ofiţerul de stat major îi spunea ceva complet diferit, ceva la care voia să ajungă prin manevre subtile.

— Cunosc, într-adevăr, atitudinea generală a elveţienilor, remarcă Newman. Mi-aş dori din tot sufletul ca Ministerul Apărării de la noi să trimită aici o echipă, pentru a putea studia tehnicile voastre şi a le folosi în Marea Britanic.

— Te rog! Lachenal ridică o mână fină. Lasă-mă să continui, ca să-ţi formezi o imagine completă. Apoi pui întrebări. Pufăi din ţigară şi continuă: Ceea ce sunt gata să-ţi spun este strict confidenţial, în nici un caz nu trebuie să fie colportat. Ştii, avem două doctrine militare în competiţie – dacă vrei, două şcoli filosofice. Una este, deocamdată, împărtăşită de armata regulată elveţiană. Ei sunt de părere că ar trebui să continuăm să adoptam strategia aşa-zis ortodoxă. Dar există şi o a doua şcoală, alcătuită mai cu seamă din ofiţeri care petrec cea mai mare parte a anului lucrând în meseriile lor civile. Ca şi cei din armata regulată, ei sunt adepţii teoriei apărării *tous azimuts...*

Discutau în franceză. Lachenal stăpânea foarte bine engleza, dar, când era absorbit de ceea ce spunea, prefera să-şi folosească propria limbă. Lui Newman îi era familiară expresia *tous azimuts.* Aceasta desemna apărarea globală, efortul de a opri inamicul la orice frontieră a Elveţiei.

Lachenal se opri ca să-şi stingă ţigara şi aprinse încă una. Newman avu impresia că pauza fusese intenţionată, de fapt, pentru a sublinia expresia abia folosită, ca şi cum asta era, într-un anume fel, cheia conversaţiei.

— Dar, continuă Lachenal, spre deosebire de armata regulată, această fracţiune – care este foarte influentă – adoptă un punct de vedere mai dur. La urma urmei, suntem o naţiune mică, dar suntem hotărâţi să facem tot ce ne stă în puteri pentru a ne proteja cele câteva milioane care alcătuiesc populaţia noastră. Şcoala civilă ia metoda *tous azimuts* foarte în serios. De aceea ţi-am spus că ai sosit într-un moment foarte special.

— Ofiţerii în rezervă... lansă Newman întrebarea... sunt strict controlaţi de bancheri?

Lachenal îngheţă. Aparent, expresia nu i se schimbă – era o lipsă totală de expresie. Se lăsă pe spate în fotoliu, vorbind cu ţigara în colţul gurii.

— Ce te face să spui asta?

— Am sursele mele. În interiorul şi *în afara* Elveţiei.

Newman sublinie cuvântul, pentru a-l deruta pe Lachenal. Putea fi important să-l protejeze pe Arthur Beck. În Elveţia se petrecea ceva foarte ciudat.

— Nu-mi pot da seama de ce ai spus asta, comentă Lachenal, în cele din urma.

— E evident, ripostă rapid Newman. Te-ai referit la gruparea civilă ca fiind foarte influentă – sunt cuvintele tale. Influenţa sugerează putere, puterea sugerează bani, banii sugerează bancheri.

— Teoriile sunt abstracte, abstracţiunile te duc pe un drum greşit, spuse Lachenal cu asprime.

Newman se ridică să plece şi îşi îmbrăcă pardesiul. Alese intenţionat momentul. Lachenal era un bărbat curajos, foarte capabil, dar şi sensibil. Înainte vorbise aproape grosolan, şi Newman ştiu că urma să regrete. Lachenal îşi urmă vizitatorul când acesta puse mâna pe clanţa.

— Trebuie să-ţi dai seama, Bob, că nici unul dintre noi nu crede cu adevărat că te afli aici în vacanţă. Probabil că lucrezi la un subiect...

— Mă aflu aici cu logodnica mea pentru motivul precizat deja, spuse Newman cu răceală. Ţine-te pe urma mea, dacă doreşti...

— În loc de ăsta, haide să cinăm, într-o seară, împreună. Sunt cu adevărat bucuros să te văd din nou. Dar trebuie să fii de acord că motivul prezenţei tale ar constitui o excelentă acoperire pentru un reportaj...

Newman se opri în mijlocul gestului de a apăsa pe clanţă, uitându-se în spate, la Lachenal. Elveţianul era unul dintre cei mai ageri, mai intuitivi oameni pe care îi cunoştea. Apucă mâna pe care i-o întinse Lachenal şi o strânse.

— Îţi accept cu plăcere invitaţia. René, ai grijă de tine...

Tous azimuts. Aceasta fusese expresia cheie, era încredinţat Newman, coborând treptele de marmură şi părăsind Bundeshaus Ost. Lachenal era realmente extrem de îngrijorat în privinţa a ceva. Newman avea o bănuială foarte serioasă că, dacă ar şti la ce se referea acea îngrijorare, poate ar descâlci întreaga poveste.

Nancy îi ieşi, alergând, în întâmpinare, când el trecu prin uşile turnante de la Bellevue Palace. Stătuse într-un loc de unde putea supraveghea intrarea. Îmbrăţişându-l cu o mână, îl conduse repede la o masă izolată din colţ.

— Acum avem armata elveţiană pe urme, îi spuse el. Nu-mi place cum decurg lucrurile...

— Trebuie să-ţi spun ceva, dar tu despre ce vorbeşti? Cu cine te-ai întâlnit?

— Cu un ofiţer superior al Armatei Elveţiene, un vechi prieten. Am băut o cafea în restaurantul de peste drum. Să nu mă întrebi care e numele lui. Cred că m-a avertizat în privinţa Clinicii Berna...

— Un vechi prieten, ai spus. Dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să ştie că unica metodă de a te îndemna să continui este să te înspăimânte...

— Aşa mi s-a părut şi mie. Curios, nu-i aşa? Acum văd că arzi de nerăbdare să-mi spui nişte noutăţi...

— A telefonat un bărbat numit Beck. A spus să te duci imediat

să te întâlneşti cu el. A zis că este foarte urgent.

19

— Newman, îl cunoşti pe omul ăsta?

Beck era ostil din nou. Comportamentul său era rigid. Vocea îi era plată, searbădă. Tonul, oficial. În morgă erau trei persoane. Încăperea era rece. Podeaua şi pereţii erau pardosiţi cu marmură. Locul avea toate înzestrările şi domnea atmosfera aseptică a unei băi publice, o baie publică imaculată.

Cea de-a treia persoană era doctoriţa Anna Kleist, medicul legist al Poliţiei Federale. O femeie care se apropia de patruzeci de ani, înaltă, cu păr negru, purtând halat alb, care îl privea pe Newman cu interes şi simpatie, prin lentilele întunecate ale ochelarilor. El simţise că ea îl plăcuse din clipa în care fuseseră prezentaţi unul celuilalt.

Newman privi în jos, la trupul întins în sertarul mare, din fier, pe care doctoriţa Kleist îl trăsese pentru această examinare. Cearşaful ce acoperea cadavrul fusese dat la o parte, pentru a descoperi capul şi umerii. Capul era lovit îngozitor, dar încă recognoscibil – în special datorită mustăţii pleoştite. Newman se simţi deodată extrem de furios. Se întoarse spre Beck.

— Sunt prima persoană căreia i-ai cerut să-l identifice?

— Da...

— Uite ce e, Beck, ar fi mai bine să ştii că m-am săturat. De ce m-ai ales pe mine? Este a doua oară când mă duci să văd rămăşiţele unui cadavru...

— Răspunde doar la întrebare. Îl cunoşti pe acest bărbat?

— Mi-a spus că îl cheamă Tommy Mason. Că se ocupa de un studiu de marketing. Domeniul medical. Ceva în legătură cu clinicile – clinicile elveţiene...

— Deci îl cunoşti pe acest om? Îl foloseai ca om de legătură?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Beck, termină! Am fost adus aici, fără a avea cea mai mică idee în privinţa a ceea ce mă aştepta. Ţi-am răspuns la întrebare. Dacă vrei să mă întrebi şi altceva, ne întoarcem direct la Taubenhalde...

— Cum doreşti...

Beck se întoarse, pentru a părăsi încăperea, dar Newman zăbovi. Doctoriţa Kleist împinsese, grijulie, sertarul la loc. De mâner era ataşată, cu o sfoară subţire, o etichetă cu un număr. Tommy Mason nu mai era o fiinţă, era doar un număr.

— Doamnă doctor Kleist, întrebă Newman pe un ton firesc, aveţi vreo idee despre cum a murit – sau este prea devreme?

— A fost descoperit plutind...

— Anna! interveni brutal Beck. Fără informaţii...

— De ce nu, Arthur? Ea îşi dădu jos ochelarii, şi Newman văzu o umbră de amuzament în ochii ei mari de un albastru deschis.

Domnul Newman v-a răspuns la întrebare. Şi, amintiţi-vă, aici eu sunt şeful. Intenţionez să-i răspund domnului Newman...

— Eşti a naibii de independentă, mârâi Beck.

— De aceea m-aţi şi numit pe acest post. Ea îşi îndreptă atenţia către Newman. Cadavrul a fost găsit în râu. Rănile sunt datorate parţial faptului că a fost prins într-unul din stăvilarele de sub Munster, cu câtva timp înainte de a fi găsit.

— Vă mulţumesc, doamnă doctor Kleist.

Părăsind încăperea, Newman spera ca ea să se mărite şi să părăsească acest loc, înainte ca sentimentele ei să moară, ca şi corpul pe care li-l arătase.

Nu-i spuse nimic lui Beck în timpul drumului de întoarcere la Taubenhalde. În clădire, aceeaşi rutină. Urcarea la cel de-al zecelea etaj. Beck scoţând cheia care debloca liftul. Ieşind din lift, Newman făcu un gest către ceasul de pontaj de pe perete.

— Încă eşti pontat dimineaţa şi seara? Adjunctul şefului poliţiei?

— De fiecare dată. Acesta e regulamentul. Nu fac excepţie...

Beck era încă scorţos şi rigid, dar o dată intraţi în birou, îi ceru Giselei să facă o cafea, rugând-o ca, după aceea, să-i lase singuri. Newman, preocupat încă de întrevederea cu Lachenal, făcu un efort considerabil ca să o uite. Odată apărute aceste noi evenimente, avea nevoie de toată puterea sa de concentrare.

Beck, cu mâinile încleştate la spate, privi pe fereastră până când Gisela le aduse cafeaua pe o tavă şi părăsi biroul.

— Îmi pare rău, Bob, spuse el, ocolind masa de lucru cu un aer obosit şi lăsându-se în scaun înainte de a se ocupa de cafea. Ştii, acesta este cel de-al doilea cadavru de care ai fost, în mod direct, legat. Întâi, Julius Nagy...

— Ai spus că a fost un telefon anonim primit de Pauli...

— De data aceasta, a fost un telefon anonim primit de Gisela. Un bărbat. Cineva care vorbea stricat germana, sau aşa pretindea. Noaptea trecută ai fost văzut cu Bernard Mason sau, cel puţin, aşa a pretins cel care a telefonat...

— *Bernard?*

— Da. Am observat că, la morgă, l-ai numit Tommy. Când l-am pescuit din râu am descoperit că avea la el paşaportul într-un plic de celofan care l-a protejat întrucâtva de apă. Este – a fost – Bernard Mason. Cum ai ajuns să-l cunoşti, Bob?

— În bar la Bellevue Palace. M-am dus să beau ceva şi el s-a răsucit cu paharul în mână, vărsându-l pe mine. Conţinutul paharului mi s-a scurs pe sacou, iar el a insistat să-mi cumpere un pahar, în compensaţie. Am discutat vreo cinci minute. Aşa l-am cunoscut. Şi aşa am căpătat informaţiile pe care ţi le-am spus la morgă. De la el le am. O cunoştinţă întâmplătoare...

— Mă îndoiesc...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ar fi putut să-şi verse intenţionat băutura pe tine – să determine această cunoaştere întâmplătoare? Întâmplările mă îngrijorează întotdeauna.

— Cum să fi provocat el asta? întrebă Newman. A fost decizia mea de moment să trec să-mi iau ceva de băut. Alte întrebări?

— Bob, îmi fac doar meseria. Şi mă aşteaptă un tir de artilerie din partea Ambasadei britanice. Un tip numit Wiley. E cetăţean britanic şi, aparent, un influent om de afaceri. Mai întâi, acest Wiley vrea să ştie cu exactitate cum a murit...

— Şi cum a murit?

— Cred că a fost o crimă. Am sunat la Ambasadă să văd dacă deţin vreo informaţie despre el. Wiley pune o mulţime de întrebări şi le formulează cerând să se facă minimum de publicitate. Deci continuu să mă întreb cine a fost Mason. Şi, îţi place sau nu, avem doi oameni morţi în împrejurări ciudate, amândoi la mai puţin de un kilometru de Bellevue Palace, amândoi având legături – oarecum fragile – cu tine...

Newman îşi goli ceaşca cu cafea şi se ridică. Beck îl privi cum îşi îmbracă pardesiul şi îşi încheie nasturii. Elveţianul se ridică, la rândul lui.

— Nu m-ai întrebat de ce cred că Mason a fost omorât.

— Asta e problema ta...

— E al doilea. Julius Nagy a sfârşit-o la baza peretelui Platformei, care se află în faţa stăvilarului unde a fost găsit plutind Mason. Mason avea treizeci şi trei de ani – am văzut asta din paşaport. A sfârşit-o în râu. Crezi că s-a aruncat în Aar? Două accidente foarte simple. Noaptea trecută ai ieşit din Bellevue Palace?

— Da, nu pot să neg. Am ieşit să mă plimb pe sub arcade. Nu am avut somn. Şi nu m-a văzut nimeni. Acum pot să plec?

— Ce e, Gisela?, îşi întrebă Beck asistenta, care deschisese uşa comună celor două încăperi, a lui şi a ei, unde ea lucra cea mai mare parte a zilei.

— El este la telefon. Vreţi să vorbiţi de aici?

Newman aşteptă cât timp Beck dispăru în camera alăturată. *El* trebuie să fie şeful poliţiei, îşi imagină. Gisela întrebă dacă mai vrea cafea, dar o refuză şi o întrebă ceva, cu voce scăzută.

— Domnul Beck îmi spune că dumneata ai primit telefonul acela misterios, prin care se afirma că îl cunoşteam pe Mason – omul pe care l-au scos din nu. Bănuiesc că interlocutorul vorbea germana stricat?

— Da, abia ajunsesem, M-am grăbit la telefon, aşteptându-mă să se întrerupă până ajung la el. Vocea se auzea înfundat, ca atunci când se vorbeşte cu batista la gură. A trebuit să-i cer să repete, apoi a închis. Tocmai mi-am dat seama de ceva – cred că am distins o urmă de accent american.

— Ar trebui să-i spun şefului dumitale asta, sugeră Newman. Beck sosise în clădire când a sunat telefonul?

— Nu. Dumnealui a ajuns după o jumătate de oră...

— Mulţumesc. Nu uita amănuntul despre accentul american. Eu plec – spune-i lui Beck că n-am putut să mai aştept Sunt grăbit...

Lee Foley fredona melodia lui Glenn Miller *In the Mood* în timp ce conducea Porsche-ul pe autostrada ce ducea la Berna. Petrecuse noaptea într-un *gasthof*, luase micul dejun la Thun, efectuase convorbirea stabilită cu Berna, iar acum acţiona pe faţă.

În ciuda răbdării sale aproape nelimitate, găsi foarte stimulator faptul că sosise vremea să acţioneze. Dispunea de cea mai mare parte a datelor necesare, de echipament, credea că ştia, începând din acel moment, cum vor decurge lucrurile. Sosise timpul să agite lucrurile, să provoace un mic scandal. Îşi înfipse piciorul în acceleraţie şi dădu frâu liber maşinii Porsche.

— Cine era la telefon? întrebă Newman, când intră în dormitor. Ai lăsat iar uşa descuiată...

— Greşeală. Nancy puse receptorul la loc. Se îndreptă spre el cu o expresie neliniştită. Lasă uşa, am fost teribil de îngrijorată. Ce voia poliţia?

— Toarnă nişte cafea. Ia loc. Şi *ascultă!*

— Ceva nu e în regulă, spuse ea, dându-i ceaşca şi aşezându-se picior peste picior.

— Totul e în neregulă, îi spuse el. Sub nici o formă nu iei maşina să vizitezi de una singură Clinica Berna...

— Procedez cum cred de cuviinţă. Şi vreau să-l văd astăzi pe Jes-se. Diseară tu ai întâlnire cu Novak, în Thun. Nu vei vrea să faci două drumuri...

— Nancy, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă! A fost comisă o altă crimă. Cel puţin, asta e versiunea poliţiei. De data asta, un oarecare englez, care locuia în acest hotel. I-au cules cadavrul din râu, la miezul nopţii. Un bărbat numit Mason. E ceva ciudat în legătură cu el – prea face caz Ambasada britanică.

— E înspăimântător. Dar asta e treaba poliţiei...

— Nancy! Nu mai putem avea încredere în poliţia elveţiană. Am mai vizitat şi un vechi prieten care lucrează în Serviciul Secret al Armatei Elveţiene, contraspionajul, şi am ajuns la aceeaşi concluzie. Nu mai putem avea încredere nici în Serviciul Secret al Armatei. Încearcă şi unii, şi alţii să mă manipuleze. Sunt aproape sigur că mă folosesc drept momeală, şi asta e foarte periculos. Şi pentru tine, în egală măsură.

— Momeală? Ea îşi arcui sprânceana îngrijită. Nancy avea un chip cu adevărat frumos, gândi Newman. Avu o imagine vie a chipului lui Tommy Mason, la morgă. Nu înţeleg, spuse Nancy.

— Atunci voi încerca să-ţi explic, aşa poate vei înţelege, o dată pentru totdeauna, să mă asculţi. Şi, fără comentarii, să faci după cum îţi spun...

— Dă-mi un motiv satisfăcător.

Îl provocă, ridicându-se şi îndepărtându-se, ca să privească pe fereastră. Era o altă zi întunecată. O masă noroasă, ca o mare cenuşie, se coborâse asupra oraşului Berna. O ceaţă albicioasă era

mânată de vânt peste râu, îndreptându-se spre Bantiger, la capătul oraşului.

— E un soi de conspiraţie, începu Newman. E foarte vastă. Deocamdată, am detalii disparate, dar cred că afectează întreaga Elveţie – ceea ce voi aţi numi în America complexul militaro-industrial. Poliţia – cea federală – s-ar putea să fie amestecată. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Sunt sigură că urmează să-mi spui tu...

— Sunt al dracului de sigur că o s-o fac. Nu mi-ai înţeles referirea la momeală. Se întâmplă să fiu un binecunoscut corespondent străin. Nu pot convinge pe nimeni că nu sunt aici pe urma vreunui subiect gras. Afacerea Kruger i-a determinat să gândească astfel. Aşa că, dacă facem o singură mişcare greşită, un pas care să-i deranjeze, atât Serviciul de Contrainformaţii, cât şi dispozitivul poliţiei vor fi călare pe noi. Până aici ai înţeles?

— Cred că da. Începe să se facă frumos afară...

— La dracu cu vremea! Par să se lupte pentru supremaţie două puternice grupări rivale. O grupare se pare că încearcă să mă folosească împotriva celeilalte – prin publicarea întregii conspiraţii într-un articol bombă, *Der Spiegel*. Gruparea care lucrează acoperit este foarte puternică, cred că dispune de milioane de franci elveţieni. Banii înseamnă putere, puterea de a se infiltra în structurile de securitate ale statului...

Newman se opri în mijlocul frazei. Când ea se întoarse, el explora fundul ceştii. Se apropie de el şi îi înlănţui gâtul.

— Bob, ce este?

— S-ar putea să-mi fi scăpat ceva. Dacă avem de-a face cu patrioţi? Nu ticăloşi în accepţiunea curentă a cuvântului, ci oameni care, crezând cu sinceritate că îşi apără ţara, merg până în pânzele albe pentru a-şi atinge ţelul?

— Şi dacă e aşa?

— Asta face ca lucrurile să decurgă mai rău, mai periculos. Newman aşeză ceaşca pe tavă şi începu să măsoare încăperea, cu mâinile strânse la spate. Am dreptate Nancy. Nu putem avea încredere în nimeni. Suntem singuri. Există doar doi oameni care ar putea descâlci toată treaba asta...

— Waldo Novak?

— Da. Şi Manfred Seidler. Poliţia face razii, în căutarea lui Seidler. Trebuie să ajung primul la el. Tu nu te duci singură la Clinica Berna. Un anume ofiţer al Armatei a devenit foarte rece cu mine când am menţionat locul. Deci, vizităm clinica numai împreună. Şi când ies singur, aşa cum voi face în seara asta, când o să mă întâlnesc cu No-vak, rămâi la hotel. De preferinţă, într-una dintre încăperile publice...

— Mă faci să mă simt ca o prizonieră, obiectă ea.

O apucă de ambele mâini şi o trase lângă el. Ea rămase nemişcată când îi văzu expresia.

— Încă un lucru pentru care ar trebui să te pregăteşti. S-ar putea să fim nevoiţi să trecem graniţa ilegal. Cunosc locuri pe unde

e posibil să te strecori liniştit...

— Nu voi merge fără Jesse...

— Atunci va trebui să-l luăm cu noi. Nu-mi place remarca pe care a făcut-o despre nişte "experimente". Dumnezeu ştie ce se petrece acolo. Paznici ai Armatei Elveţiene. Dobermani. E anormal.

— Ascultă-mă, Bob. În două zile, aici va avea loc o recepţie a acelui congres medical. M-am interesat, singură, la portar. Are o listă cu invitaţi. Unul dintre ei este profesorul Armand Grange. De ce nu aşteptăm să vină ei la noi?

El slăbi strânsoarea, şi ea îşi frecă braţul. O strânsese atât de tare, încât îi provocase vânătăi. Nu îl văzuse niciodată aşa de alarmat, şi totuşi, în acelaşi timp, atât de hotărât. El se duse la fereastră. Nancy avusese dreptate în privinţa priveliştii. Era minunată. Vălul de ceaţă alburie acoperise colinele joase dinspre Bantiger, astfel încât creasta netedă părea o insulă plutind pe o mare alburie.

— Asta s-ar putea să fie o idee bună, spuse el încet. Deci, diseară, Novak. Seidler, de îndată ce putem aranja o întâlnire. Apoi cred că vom şti...

La ora prânzului, o masă noroasă de un cenuşiu închis învăluise şi Londra, dar aici nu era ceaţă. În biroul din Park Crescent, Monica introduse documentele într-un dosar şi i le înmână lui Tweed, care verifica valijoara mereu pregătită pentru o plecare rapidă.

— Aici sunt biletele de avion pentru Geneva, spuse ea. Un bilet de întoarcere este rezervat pentru mâine. Dacă verifică cineva la Cointrin, vor presupune că este o vizită de o zi. Ai notiţa aceea cu orarul trenurilor din Berna?

— În portofel...

Tweed ridică privirea când Howard dădu buzna în birou, din nou fără să bată la uşă. Închise încuietorile valizei şi o aşeză pe duşumea. Howard se holbă la el, în timp ce Tweed, ignorându-l, puse un dosar în sertar şi încuie.

— Adineauri am auzit groaznica veste, spuse Howard cu gravitate. Pleci undeva?

— La Berna, bineînţeles.

— Din cauza lui Mason? Telexul decodat de la Ambasadă pomenea de un accident...

— Accident pe dracu! Tweed dădu frâu liber nemulţumirii. Am vorbit la telefon cu Wiley. Mason se duce să se plimbe noaptea târziu, apoi cade în râu. Sună asta convingător? Gândeşte-te la vârsta lui, la experienţa lui. Mason a fost ucis, iar eu voi descoperi cine a făcut-o.

— Asta nu e sarcina poliţiei elveţiene? Howard îşi scutură un fir de praf imaginar de pe mânecă, îşi netezi manşetele şi dădu ocol mesei de lucru, privind la hârtiile lui Tweed. Tweed se aşeză în fotoliu şi îşi şterse ochelarii. Nu spuse nimic, aşteptând ca Howard să plece. Po-liţia elveţiană, repetă Howard, întrucâtva iritat.

— Ai uitat ce a adus Mason de la Viena? Bănuiesc că ai citit raportul ministrului Apărării despre acel obiect. Consider că implicaţiile sunt de-a dreptul îngrozitoare. Cred că de aceea l-au omorât ei pe Ma-son.

— Şi cine ar putea fi "ei"? întrebă Howard cu pedanterie tipică.

— N-am idee, mărturisi Tweed.

— Te duci singur? Fără acoperire?

— Ţi-am spus mai devreme că s-ar putea să solicit ajutor din afară – că, datorita plecării lui Martel, suntem descoperiţi. Am pe cineva acolo de câtva timp.

— Pe cine? se repezi Howard.

— Siguranţa ajutorului – supravieţuirea – poate atârna de secretul identităţii, secretul total. Persoana în cauză cunoaşte bine Elveţia.

— Eşti foarte discret în privinţa sexului persoanei, observă Howard.

Discret. Tweed tresări imperceptibil la rostirea cuvântului. Îşi scoase ochelarii, lustruindu-i cu batista, până când Monica îi dădu un şerveţel de hârtie moale. Howard se holbă la Monica.

— Ea ştie? se răsti el.

— Nu ştie. Poţi să laşi totul în seama mea.

— Se pare că nu prea am de ales. Când pleci?

— În seara asta... Tweed hotărî că se purtase foarte cavalereşte cu Howard. Iau zborul de ora nouăsprezece, pentru Geneva. Ajunge la douăzeci şi unu, ora locală. Apoi, expresul spre Berna. Oricine supraveghează aeroportul la acea oră este probabil să nu mai fie atât de atent.

— Presupun că vei lua legătura cu Beck?

— N-am nici o idee despre ce voi face, sincer.

Howard o lăsă baltă, ca pe o problemă neplăcută. Se duse băţos până la uşă, apoi se opri. Îi trecu prin minte că, dacă Mason fusese ucis, misiunea putea fi periculoasă. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Tweed, ar regreta despărţirea tăioasă.

— Presupun că ar fi mai bine să-ţi doresc noroc.

— Mulţumesc, replică politicos Tweed. Cred că urmează să am nevoie de o mare cantitate din acest articol...

La primul etaj al Clinicii Berna, doctorul Bruno Kobler terminase verificarea fişelor medicale, când uşa biroului său se deschise. O umbră mare intră în camera luminată doar de veioza de birou, în ciuda după-amiezii întunecate. Kobler se ridică imediat în picioare.

— Totul e pregătit pentru la noapte, îşi informă vizitatorul.

— Suntem aproape gata, comentă cu voce caldă, liniştită, bărbatul impunător, cu ochelari fumurii. Încă un experiment, la noapte, apoi vom fi siguri. Alte probleme?

— S-ar putea să fie o mulţime. Newman e una dintre ele...

— De probleme neesenţiale ne putem ocupa după congresul medical şi recepţia de la Bellevue Palace, remarcă bărbatul masiv,

ca şi cum s-ar fi referit la detalii administrative minore.

Statura sa părea să umple încăperea. Capul îi era masiv. Avea faţă rotundă şi bărbie puternică. Chipul îi era palid, lipsit de sânge. Stătea cu braţele pe lângă corp. Dădea senzaţia unui Buda uman. Era înzestrat cu capacitatea unei totale imobilităţi.

Purta un costum închis la culoare, care se asorta cu umbrele. Ferestrele uriaşe erau din sticlă fumurie, ceea ce accentua atmosfera întunecată. Purta ochelari de soare, pentru că lumina puternică îl deranja. Era un om care ar fi dominat orice încăpere în care ar fi intrat, fără a rosti vreun cuvânt. Capacitatea sa de concentrare era şi ea extraordinară.

— O dată ce se va fi terminat recepţia de la Bellevue, toţi se vor duce acasă, remarcă el. Atunci va fi momentul să clarificăm lucrurile. Atunci vom prezenta *Terminal*-ul ca pe un fapt împlinit. *Tous azimuts*, concluzionă el. Visul unei generaţii a Statului Major se va împlini.

Se uită pe fereastră la munţii din zare. Masivul lanţ, neregulat şi brutal, se înălţa deasupra platformei joase de nori. Stockhorn-ul. Exista o similitudine între stânca ce dominase oraşul Thun de secole şi bărbatul care stătea, aproape imobil, privind la ea.

— Acesta este subiectul pe care l-am ales pentru experienţa de diseară, spuse Kobler, ocolindu-şi masa de lucru, ca să arate dosarul deschis, cu fotografia unui pacient ataşată primei pagini. Aprobaţi, domnule profesor?

20

Pentru restul zilei, Newman o îndemnase pe Nancy să viziteze Berna împreună cu el. Făcuse orice ca să o scoată din hotel. Nu uitase remarca făcută de ea: *mă faci să mă simt ca o prizonieră.* Se aştepta să fie plecat o bună bucată de vreme în cursul serii, pentru întrevederea cu Novak, în Thun. Dorea să se asigure că ea chiar va rămâne în Bellevue Palace.

Plimbarea constituia, de asemenea, un tratament şi pentru el. Avea nevoie să-şi limpezească mintea după cele două întrevederi tensionate care deja avuseseră loc. Călătoria la morgă împreună cu Arthur Beck, urmată de întâlnirea neprevăzută – aşa păruse să fie – cu René Lachenal, continuau să-l preocupe. De ce era oare îngrijorat Lachenal, cel atât de calm de obicei? În mintea omului contraspionajului se cocea ceva, fu convins Newman.

Era un ger aspru în timp ce ei colindau pe sub arcade, oprindu-se cât timp Nancy se uita în vitrinele magazinelor. O purtă pe toată lungimea străzii principale – Marktgasse, strada pietruită, cu câte un turn străvechi la fiecare capăt, ce se continua cu Kramgasse şi Gerechtigkeistgasse.

Se plimbau în centrul peninsulei, spre capătul de la podul Nydegg, unde Aar-ul se răsuceşte într-un cot uriaş, continuându-şi

curgerea paralel cu cursul anterior, către cealaltă latură a oraşului. Străzile începură să coboare treptat până la locul în care arcadele se înălţau deasupra străzii de dedesubt.

Ajunseră în apropierea podului Nydegg, iar Newman privi, peste zid, la îngrămădirea ciudatelor case bătrâne, care străjuiau, la un nivel scăzut, strada. Nancy se uită o dată cu el.

— Trebuie să fie aici de secole...

— E cartierul Matte. N-au fost războaie, ştii... prin urmare, trecutul s-a conservat. Să sperăm că aşa va continua, ar fi o crimă pentru acest vechi oraş simpatic să fie atins...

El se opusese sugestiei ei de a-l vizita pe Jesse. Când îi explicase, ea nu obiectase.

— S-ar putea să-l alarmăm pe Novak, determinându-l să nu mai vină să mă întâlnească în seara asta. Am simţit că era, chiar aşa, destul de nervos în privinţa ideii...

— Mă întreb de ce?

— Cred că este un om înfricoşat. Înfricoşat, dar, în acelaşi timp, doreşte cu disperare să vorbească cuiva în care să aibă încredere.

— Par să fie o mulţime de oameni înfricoşaţi. Manfred Seidler e un altul. Cum procedez în cazul în care sună cât timp eşti plecat?

— Spune-i că-mi menţin hotărârea luată. Dacă mă sună mâine, îl voi întâlni mâine...

Dejunară la restaurantul Zum Ausseren Stand, situat în pasajul încălzit Zeughaus, dincolo de Marktgasse. Întâi trecură prin snack-barul plin de oameni care mâncau şi priveau, la un televizor color, Jocurile Olimpice de iarnă de la Sarajevo.

Restaurantul era mobilat confortabil cu fotolii verzi tapiţate, iar pereţii erau acoperiţi cu postere din Iugoslavia. Din nou, Sarajevo. Mâncară o supă excelentă, câte o porţie de pui foarte bine preparat şi încheiară masa cu îngheţată, pe care Nancy o aprecie ca fiind "grozavă", ca, de altfel, şi cafeaua "clasa întâi".

— Dacă un cetăţean american o apreciază, trebuie să fie bună...

El îi privi ochii strălucitori şi nu dori să se însereze. Era aproape pentru prima dată de când aterizaseră la Geneva, când exista o atmosferă lipsită de griji. Cu cinism, el spera că nu era preludiul a ceva total diferit.

Newman calculă timpul în aşa fel încât ajunseră la Bellevue Palace la 6:15 p.m. Amurgul se lăsase pe nesimţite asupra oraşului. Luminile se aprinseseră pe străzi şi pe poduri. Voia ca ea să rămână singură cât mai scurt timp posibil. Urmând-o în holul de la intrare unde oamenii circulau încolo şi încoace, se opri.

— Plec la Thun, îi spuse. Îţi sugerez o cină liniştită, cu o sticlă de vin bun. Ne vedem când mă întorc – n-am idee cât timp o să-mi ia. Cu cât stau mai mult, cu atât voi obţine mai multe informaţii...

Se opri din vorbă, privind peste umăr. Lee Foley tocmai ieşise din lift. Americanul păru să nu-l fi văzut, luând-o spre dreapta şi

dispă-rând în josul scării, în direcţia barului. Nancy se întorsese, de asemenea, ca să vadă la ce se uită.

— E ceva în neregulă, Bob?

— Nu, tocmai luam o hotărâre cu privire la ceva. Ar fi mai bine să ştii că mă întâlnesc cu Novak în Thun, într-un hotel numit Freienhof... Îi silabisi numele. Numărul îl găseşti în cartea de telefon. Doar dacă trebuie să dai de mine urgent. Acum mă duc...

— Ai grijă...

Bărbatul zvelt şi înalt traversă grăbit Kochergasse spre una din cabinele telefonice de lângă biroul Hertz de închiriat maşini. Aşteptase o veşnicie în cafeneaua de vizavi de Bellevue, prefăcându-se că citeşte *Berner Zeitung*, comandând trei ceşti de cafea şi dându-le gata pe fiecare în parte în timp ce supraveghea atât intrarea principală, cât şi intrarea în cafenea. Formă un număr şi vorbi precipitat când auzi vocea de la celălalt capăt.

— Newman tocmai s-a întors. A intrat în hotel cu o femeie. Acum vreo două minute. Stai. Cred că iese din nou. Singur? Da. Vine spre mine. Acum a traversat strada. Se îndreaptă către un Citroen argintiu, parcat lângă un aparat de taxare. Deschide portiera. Nu pot să fac nimic. Demarează din moment în moment...

— Eu pot, replică vocea. Avem maşini care aşteaptă astfel de situaţii. Mulţumesc...

Străbătând Autostrada N6, spre Thun, Newman se simţi obosit. Fusese o zi încărcată şi era abia începutul. O lungă plimbare plăcută prin Berna, dar totuşi obositoare.

Porni instalaţia de încălzire şi coborî geamul. Aerul îngheţat năvăli în interior. Îl socoti bine venit. Trebuia să fie în formă când îl va întâlni pe Novak. Autostrada cu patru benzi – două pe fiecare sens, separate pe mijloc de o insulă – se întindea în faţa sa, în conul de lumină al farurilor. Imediat începu să se simtă mai bine, mai lucid.

Porsche-ul roşu apăru pe un drum lateral, cu farurile pe faza mică, în timp ce îl urmărea la o distanţă potrivită. El îl observă, întâmplător, în oglinda laterală. Nici o încercare de depăşire. Newman conducea aproape la limita de viteză. Porsche-ul, aşişderea.

Arcele podului îi fulgerară pe deasupra capului. Din când în când, ochii gemeni ai altor perechi de faruri veneau în direcţia sa, de pe benzile ce duceau înapoi, spre Berna. Îşi privi ceasul. După cum planificase, trebuia să ajungă la Freienhof înainte de 7:00 p.m. Înaintea lui Waldo Novak. Îşi continuă drumul. Se va interesa de Porsche când va ajunge la Thun. Dacă va mai fi după el...

La volanul Porsche-ului său, Lee Foley avea două probleme asupra cărora să se concentreze. Citroen-ul din faţă, Audi-ul negru din

spatele său. Observă prima dată Audi-ul ca două pete de lumină la mare distanţă, în urmă. Îi atrase atenţia, deoarece cele două pete se transformară treptat în faruri puternice. Se apropia ca un liliac uriaş.

Apoi încetini brusc, păstrând o viteză de croazieră şi o distanţă de aproximativ o sută de metri între maşina sa şi luminile de poziţie. Foley îşi plimbă ochii alternativ între Citroen şi Audi-ul, din oglinda retrovizoare.

De ce să doboare recordurile – şi limita de viteză – ca apoi să încetinească? Ajunse într-un punct în care nivelul obişnuit al autostrăzii continua într-o ascensiune uşoară chiar în locul în care drumul făcea o curbă. O maşină ce se îndrepta spre Berna, dincolo de insula centrală, veni chiar pe marginea înălţată. Cu farurile pe faza mare.

Foley clipi, privi din nou, scurt, în oglinda retrovizoare, în timp ce farurile nemicşorate ale celuilalt vehicul prinseră Audi-ul într-un fascicul de lumină asemănător unui reflector. În faţă, doi bărbaţi. Aprecie că mai erau alţi doi în spate. Înghesuială mare.

Abătându-se de pe autostradă, Foley intră în Thun pe Bernstrasse, în spatele Citroen-ului, apoi viră la dreapta, pe Grabenstrasse, în timp ce Newman îşi continuă drumul pe Hauptgasse. Opri aproape imediat într-un loc de parcare, stinse motorul şi privi în oglinda retrovizoare.

Maşina Audi se opri la un colţ, ca şi cum şoferul nu era sigur în privinţa locului unde se afla. Doi bărbaţi coborâră din partea din spate a maşinii, care, apoi, pomi în viteză pe Hauptgasse, pe traseul pe care îl urmase Citroen-ul. Foley aşteptă în continuare, cu mâinile pe volan.

Unul din bărbaţi, cel cu mustaţă, peste patruzeci de ani – ceva din atitudinea sa sugerând că era şeful – scăpă din mâna dreaptă un obiect. Avea reflexe foarte bune. Prinse obiectul la jumătatea drumului, înainte de a lovi pavajul. Un obiect care semăna leit cu un radio-telefon.

Foley zâmbi în barbă, coborând din maşină şi încuind-o. Crezu că le ştie meseria.

Spre deosebire de Berna, oraşul Thun este atât de germanic, cât o spune numele. Râul Aar, izvorând din Thunersee – lacul Thun, prea departe de oraş ca să fie văzut – îl împarte în două. Râul izolează, de asemenea, zona centrală insulară, legată de cele două maluri printr-o serie de poduri.

Sosirea în Thun, ca, de altfel, şi la Berna, constituie o călătorie înapoi, în Evul Mediu. Clădiri străvechi se înşiră pe malul apei. Bătrâne poduri, cu acoperişul din lemn, leagă malurile râului Aar care, lăsând oraşul în urmă, curge către îndepărtata Berna.

Străbătând Hauptgasse, Newman văzu Porsche-ul roşu cotind pe Grabenstrasse şi hotărî că bănuielile sale erau neîntemeiate. Îşi continuă drumul, virând în stânga, pe Sinnebrucke, către insulă, şi parcă Citroen-ul în locul numit Balliz. Apoi străbătu înapoi drumul pe jos, în liniştea străzilor întunecate, în direcţia hotelului Freienhof,

care domină o porţiune a râului Aar. Prima surpriză fuse că Waldo Novak ajunsese acolo înaintea sa.

Scoţându-şi pardesiul şi agăţându-l pe un cuier din hol, îl studie pe american care şedea la o masă din colţ, în restaurant. Două pahare goale de pe masă îi indicară lui Newman că Novak ajunsese mai devreme, pentru a-şi face plinul, pentru a-şi face curaj în vederea confruntării cu englezul – lucru care îi conveni de minune lui Newman.

— Încă un Canadian Club, comandă Novak ospătarului şi apoi îl văzu pe Newman.

— Şi mie la fel...

— Duble, nu uita, strigă Novak în spatele ospătarului. OK, Newman, deci ai venit. Unde mergem de aici?

— De ce ai acceptat slujba asta la Clinica Berna? întrebă Newman într-o doară.

Se aşeză, aşteptând răspunsul, în timp ce Novak dădu pe gât jumătate din noul pahar, el sorbind din al său. Americanul purta o scurtă sport cu carouri mari şi pantaloni gri de flanel. Faţa îi era congestionată, iar el se juca cu paharul pe care îl trântise pe masă.

— Pentru bani. De ce acceptă oricine o slujbă? întrebă el.

— Uneori, pentru că este... devotat, cred că acesta e cuvântul pe care îl căutam.

— Ei bine, l-ai găsit – cuvântul! Ai mai descoperit, în ultima vreme, ceva despre care s-ar cuveni să ştiu?

— Două cadavre.

Novak îngheţă. Culoarea intensă îi părăsi chipul tineresc. Strânse paharul atât de puternic, albindu-i-se încheieturile, încât Newman crezu că e gata să-l zdrobească. Deşi mesele din vecinătatea lor erau libere, el privi de jur-împrejur, ca un om hăituit.

— Ce cadavre? îngăimă el.

— Mai întâi, un omuleţ numit Julius Nagy. Există o legătură de netăgăduit între el şi doctorul Kobler. Cineva l-a îmbrâncit, noaptea trecută, pe Julius Nagy de pe Platforma din Berna. E o cădere de cel puţin treizeci de metri, probabil mai mult. A sfârşit-o pe capota unei maşini. Făcut terci.

— Încerci să mă înspăimânţi?

— Doar încerc să te ţin la curent cu desfăşurarea evenimentelor. Nu vrei să afli despre cel de-al doilea cadavru?

— Dă-i înainte, Newman. Nu mă înfricoşezi...

— Un englez numit Bernard Mason. Investiga clinici elveţiene – ceea ce, cu siguranţă, vom descoperi că era un paravan pentru verificarea Clinicii Berna. A sfârşit-o în râu – cu trupul strivit de un stăvilar. A te interesa de Clinica Berna nu pare să fie o preocupare prea sănătoasă. Chelner, încă două duble. Ne plac rezervaţiile...

— Nu cred că vreau să stau cu tine de vorbă, Newman.

— Ai pe altcineva în care să te încrezi? Ce e acel lucru pentru care merită să fii în slujba profesorului Armand Grange?

— Două sute de mii de dolari pe an...

Rostise cu bravada unui beţiv, pentru a-i arăta lui Newman că

se baza pe ceva şi că, mai tânăr fiind, era un câştigător. Newman trată cu neîncredere afirmaţia referitoare la enormul salariu – Novak exagera. Era o extravaganţă. Plăti chelnerului pentru noul rând de băuturi, iar Novak îşi înşfăcă paharul, aproape vărsându-l în decursul mişcării.

— Cum este să lucrezi cu un şef ca Grange? se interesă Newman.

— M-am hotărât, Newman. Decizia sună asemenea celei a lui Napoleon pe punctul de a da ordine în bătălia de la Austerlitz. Nu mai vorbesc cu tine nici un cuvânt. Aşa că ce-ar fi s-o laşi baltă?

Acesta fu momentul în care Newman simţi că îl scăpase din mână. Fu, de asemenea, momentul pe care îl alesese Lee Foley ca să intre şi să se aşeze pe scaunul din faţa lui Novak.

— Sunt Lee Foley. Tu eşti doctorul Waldo Novak din New York. Eşti în prezent repartizat la Clinica Berna. Corect?

Având capul descoperit, Foley era îmbrăcat cu pantaloni şi canadiană. Ochii săi albaştri îi ţintuiau pe cei ai doctorului. Nici măcar nu privise în direcţia lui Newman. Era ceva în atitudinea lui Foley care îl determină pe Novak să facă un efort teribil de a se trezi.

— Şi ce dacă sunt? întrebă, el, într-o tentativă de agresivitate.

— Suntem îngrijoraţi în privinţa ta, Novak. Foley vorbi calm, pe un ton plat, dar vocea sa avea încă un timbru grav. Problema este că suntem tot mai îngrijoraţi pe zi ce trece, adăugă el.

— Cine naiba sunt "noi"? Cine naiba eşti dumneata?

— C.I.A.... Brusc, Foley deschise o legitimaţie şi o împinse pe masă. Novak lăsă jos paharul, fără să bea. Luă legitimaţia şi se holbă la ea, la Foley şi, din nou, la legitimaţie. Foley se întinse peste masă şi i-o smulse din mâini, strecurând-o la loc în buzunarul de la piept, cu ochii săi albaştri aţintiţi într-ai lui Novak în timp ce continuă să vorbească liniştit. Îţi spun eu ce urmează să faci. Urmează să-i răspunzi lui Newman la absolut orice întrebare ţi-ar putea pune. Am fost clar?

— Şi dacă n-o fac?

— Nu beau nimic, mulţumesc, spuse Foley, refuzând trataţia lui Newman, cu ochii încă fixaţi în ai lui Novak. Dacă nu, trebuie să ştii că deja am luat în calcul retragerea paşaportului dumitale. Şi înţeleg că Departamentul de Justiţie a mers şi mai departe. Au început demersurile pentru revocarea cetăţeniei dumitale americane... Foley îşi păstra încă atitudinea calmă, nepăsătoare. Îl privi pe Newman, acceptând să-i ia ceva de băut, doar nişte apă Perrier. Avea gîtlejul destul de uscat. Probabil, datorită temperaturii scăzute. Îşi privi ceasul. Sunt grăbit, Novak. Şi să nu te apropii de Ambasada americană din Berna. Asta ar putea doar să-ţi înrăutăţească situaţia. Ce ţi-am spus vine direct de la Washington. Hotărăşte-te. Ai sau n-ai de gând să colaborezi cu Newman?

— Am nevoie de puţin timp de gândire...

— Fără timp de gândire. Acum! Da. Sau nu.

Foley îşi bău apa Perrier şi privi pe fereastră, departe de Novak. Dincolo de o stradă îngustă se afla un braţ al râului. Dincolo de acea clădire veche, ale cărei lumini se reflectau în apa întunecată. Îşi termină de băut apa, îşi privi din nou ceasul şi se uită ţintă la Novak.

— Şi nu m-ai văzut. Nu exist. Asta e, dacă ţii la sănătatea ta. Deci, cum rămâne?

— Voi colabora. Sper că va rămâne confidenţial?

Foley se ridică, fără a răspunde – un bărbat impunător – înclină capul către Newman şi dispăru în noapte. Novak făcu un gest spre chelner, care aduse încă două pahare. Newman îl aşteptă până ce dădu pe gât încă un Canadian Club şi îşi puse pe masă propriul pahar.

— Ce vrei să ştii? întrebă Novak pe un ton resemnat.

— Care este naţionalitatea pacienţilor din Clinica Berna? Amestecată?

— E ciudat. Nu sunt elveţieni. Toţi sunt americani, câţiva din America de sud – care îşi pot permite. Grange pretinde taxe enorme. Majoritatea au venit la el ca urmare a turneului de conferinţe din State. E total implicat în problema regenerării celulare. Deci, e o sabie cu două tăişuri.

— Asta ce înseamnă?

— Uite ce e, Newman... Novak, cenuşiu la faţă, în urma întâlnirii cu Foley, se întoarse, pentru a-l privi pe englez,... nu trăim într-o lume perfectă. Sunt o mulţime de familii americane putred de bogate, deseori recent îmbogăţite. Magnaţi ai petrolului din Texas, oameni care au făcut milioane în Silicon Valley, ca urmare a boom-ului electronicii. Şi alţii asemenea lor. Grange are un acut simţ al detectării locurilor în care banii sunt controlaţi de vârstnici – bărbaţi şi femei – ale căror dragi rude apropiate tânjesc să preia acest control. Trimit capul familiei la Clinica Berna, pentru aşa-zisa regenerare celulară. Asta îi scoate din cursă. Solicită o dispoziţie judecătorească de administrare a proprietăţii. Pricepi?

— Continuă...

Vocea lui Novak se schimbă, iar el mimă o pledoarie.

— Onorată instanţă, afacerea este în pericol să se ducă de râpă, dacă nu cumva ne împuterniciţi pe noi să o menţinem în competiţie. Proprietarul este într-o clinică elveţiană. Nu-mi place să folosesc cuvântul "senil", dar... Mai luă o înghiţitură. Acum îţi dai seama cum stau lucrurile cu adevărat? Grange oferă pacientului – care *este* grav bolnav – speranţa unei vieţi noi. Oferă moştenitorilor şansa de a pune mâna pe o avere. Plătind un preţ. E o formulă strălucită, bazată pe o necesitate. Profesorul Grange e un om strălucit. Are un efect hipnotic asupra oamenilor, în special asupra femeilor.

— În ce sens hipnotic?

— Le face pe rude să simtă ceea ce vor ele să simtă – că procedează corect exilând în Elveţia pe bărbatul sau femeia care le stă în cale. Îngrijire drăgăstoasă şi atenţie sporită. Tonul lui Novak se

schimbă. Ceea ce vor toţi aceşti ticăloşi este să pună mâna pe bani. Grange a elaborat o formulă perfectă, bazată pe natura umană.

— Până aici nu e nimic criminal în mod special, comentă Newman.

— *Criminal?*

Novak vărsă pe masă un pic din băutura sa. Ospătarul grijuliu, pregătit pentru o nouă comandă, apăru cu un şervet şi şterse masa. Novak, şocat, aşteptă până ce rămaseră singuri.

— Cine a pomenit despre activităţi criminale?

— De ce păzeşte Armata Elveţiană clinica?

— Asta e o treabă ciudată, despre care nu vreau să ştiu. Îmi fac meseria şi nu pun întrebări. Asta e Elveţia. Toată e o tabără militară. Ai ştiut că e o bază militară de antrenament la Lerchenfeld? Asta se află de cealaltă parte a oraşului. În Thun-Sud...

— Dar ai văzut în Clinica Berna bărbaţi în uniforme militare? insistă Newman. Nu uita ce a spus Foley.

— Sunt aici de un an. În tot acest interval am văzut doar oameni îmbrăcaţi cu un soi de uniforme. O dată la poarta principală, o dată patrulând în zona de lângă laborator...

— A, da. Laboratorul. Ce se petrece în locul acela?

— N-am idee. Nu mi s-a îngăduit accesul. Dar am auzit că acolo e locul în care se desfăşoară experimentele cu regenerarea celulară. Bănuiesc că elveţienii sunt foarte avansaţi în tehnica de a opri înaintarea în vârstă. Novak se înfierbântă pe această temă, relaxându-se pentru prima oară. Tehnica datează dinainte de război. În o mie nouă sute treizeci şi opt Somerset Maugham -scriitorul – a urmat primul tratament. A fost asistat de faimosul doctor Niehans, care l-a injectat cu celule extrase din foetusul mieilor nenăscuţi. Timpul era factorul cheie. Nu trebuia să se scurgă mai mult de o oră între sacrificarea oii gestante şi injectarea celulelor la pacientul uman. Niehans a măcinat mai întâi celulele obţinute de la foetus şi le-a solubilizat într-o soluţie să-rată. Soluţia era injectată în muşchii fesieri ai pacientului...

— Totul sună un pic macabru, remarcă Newman.

— Somerset Maugham a trăit până la nouăzeci şi unu de ani...

— Şi Grange are rezultate similare?

— Acesta e secretul lui Grange. Aparent, tehnica sa este mai avansată decât a lui Niehans. Ştiu sigur că păstrează o diversitate de animale în acel laborator, dar ce fel de animale, nu ştiu. Mai este şi altă clinică ce se axează pe acelaşi tip de tratament, lângă Montreux. Ei o numesc *Cellvital.*

Newman îşi umplu, în tăcere, paharul cu Perrier din sticla pe care o lăsase Foley. Aprecie ca interesantă informaţia pe care tocmai i-o dăduse Novak. Putea să explice referirea lui Jesse Kennedy la "experimente" – o activitate nu mult mai sinistră decât faptul că ea nu fusese unanim acceptată de practicanţii medicinei de oriunde.

— Mi-ai spus naţionalitatea pacienţilor, spuse după o scurtă pauză. Tu eşti american. Dar ceilalţi doctori?

— Sunt elveţieni. Grange mi-a cerut să vin, în timpul unuia

dintre turneele lui americane...

— Şi ai venit pentru un motiv foarte firesc: banii?

— După cum ţi-am spus, două sute de mii de dolari pe an. Fac avere – la vârsta mea...

Deci Novak nu aruncase vorbe în vânt, pentru a-l impresiona, reflectă Newman. Simţi că încă nu-i pusese întrebarea potrivită. Îl atinse pe Novak într-un punct sensibil, punând întrebarea pe un ton indiferent:

— Şi ce faci pentru asta? Semnezi nişte stupide certificate de deces?

— Du-te dracului!

— Am impresia că în clinica asta şi-a găsit loc diavolul – şi că tu bănuieşti mai mult decât spui. Locuieşti în zonă?

— Da. Novak devenise rezervat. Face parte din contract.

— Şi doctorii elveţieni?

— Se duc acasă. Uite ce e, Newman, pentru banii mei lucrez destule ore. Sunt la ordin cea mai mare parte a anului...

— Calmează-te. Mai bea un pahar. Şi în privinţa personalului – gărzile, îngrijitoarele, recepţionerii? Ei de unde vin?

— Asta e cam ciudat, acceptă Novak. Grange n-ar angaja local-nici din Thun. Ei locuiesc, de asemenea, în zonă. Majoritatea sunt din alte părţi ale Elveţiei. Toţi, cu excepţia lui Willy Schaub. El locuieşte în Matte – un cartier al Bernei, lângă Nydeggbrucke. Se duce în fiecare noapte acasă.

— Ce meserie are? întrebă Newman, scoţându-şi agenda.

— Brancardier şef. Bănuiesc că e acolo de când lumea. Omul treburilor ciudate. Învârte totul. De încredere...

— O să-mi notez adresa lui...

Novak ezită până când Newman rosti, pur şi simplu "Foley", apoi se răzgândi.

— Întâmplător ştiu unde locuieşte. O dată am avut nevoie de nişte medicamente şi, de vreme ce eram în Berna, le-am luat de la el de acasă. Poveste veche. Gerberngasse, numărul 498. E, practic, sub pod. Este o scară acoperită care duce de la capătul podului în Gerberngasse. Probabil că el cunoaşte mai mult decât oricine în privinţa Clinicii Berna – cu excepţia lui Grange şi a lui Kobler...

— Mulţumesc, Novak, ai fost foarte amabil. Încă ceva, înainte să plec. Va trebui să te văd din nou. O să participi la recepţia medicală de la Bellevue Palace?

— Profesorul mi-a cerut să fiu acolo. Lucru foarte neobişnuit...

— De ce neobişnuit?

— Va fi prima atribuţie publică pe care o voi avea de când am venit aici.

— Prin urmare, vei putea să te strecori afară pentru scurt timp. Am putea vorbi în camera mea. Poate m-am gândit şi la alte întrebări. De ce arăţi atât de neîncrezător? Grange te ţine cumva cu lanţul de gât?

— Bineînţeles că nu. Nu cred că e bine să fim văzuţi multă vreme împreună...

— Ai fi putut fi urmărit?

Privi prin restaurant care începea să se umple. Păreau, după frânturile de conversaţie, să fie fermieri şi comercianţi locali. Fermierii se plângeau de vremea rea, ca şi cum aceasta era unică în decursul istoriei.

— Nu, replică Novak. Mi-am luat măsuri de precauţie. M-am învârtit o vreme, înainte de a-mi fi parcat maşina. Apoi am străbătut, pe jos, drumul până aici. Asta e tot?

— Laboratorul în care n-ai intrat niciodată. E un pasaj acoperit care duce la el dinspre Clinică. Trebuie să fi auzit ceva bîrfe în privinţa lui.

— Numai despre *atombunker.* Probabil ştii că elveţienii au acum o reglementare cum că orice clădire nou construită, inclusiv locuinţele personale, trebuie să includă un *atombunker.* Ei bine, bănuiesc că acela de sub laborator este enorm. O uşă uriaşă, făcută din oţel masiv, groasă de cincisprezece centimetri – felul în care mi-a fost descrisă te duce cu gândul la intrarea unei bănci din Zürich. Trebuie să încapă toţi pacienţii şi personalul, în caz de necesitate...

Prin urmare, acest lucru putea să explice alt lucru nevinovat, pe care Newman îl considerase sinistru – pasajul acoperit dinspre laborator ducea, de asemenea, la *atombunker.* În pofida tuturor acestor întrebări, încă nu reieşea absolut nimic necurat în privinţa Clinicii Berna. Îi trecu prin minte un gând întârziat: rosti întrebarea în timp ce îşi îmbrăca pardesiul:

— Deci, te-ai gândit că ai fi putut fi urmărit?

— Nu prea. Kobler a spus că mi-ar sugera să-mi iau o seară liberă. M-a îndemnat să-mi petrec noaptea în alt loc, dacă simt nevoia... Novak se întrerupse, iar Newman aşteptă, crezând că americanul făcuse o legătură mentală. Ciudat lucru, spuse Novak încet, dar ultima dată când a făcut-o, a fost în noaptea în care a murit Hannah Stuart...

21

Newman ieşi în aerul tăcut şi îngheţat al nopţii. Străzi pustii. Aşteptă până ce ochii i se obişnuiră cu întunericul. Era pe punctul de a aprinde o ţigară, când se răzgândi. Nimic nu localizează mai clar o ţintă decât flacăra unei brichete. Iar el nu uitase că una dintre armele pe care Beck le declarase furate în regiunea Thun era o puşcă cu lunetă de tip militar.

Uitându-se după eventuali urmăritori, porni spre Sinnebrucke. Încă nu era convins că Novak îi spusese tot. Americanul era posibil să fi fost trimis de Kobler, pentru a-l atrage pe Newman în Thun. Mai târziu, după prea multă băutură, Novak s-ar fi putut hotărî să-şi ia măsuri de siguranţă în privinţa discuţiei cu el. Newman era convins de un lucru: nu putea avea încredere în nimeni.

Apa izvorâtă din lac clipocea pe zidul de la poalele podului. Apoi auzi apropiindu-se pufăitul uşor al motorului unei şalupe. Micuţa ambarcaţiune avea chila plată. Când barca trecu pe sub lumina unui felinar, văzu că era propulsată de un motor exterior Yamaha. La pupa stătea ghemuit un bărbat.

Newman se retrase în umbră, nefiind sigur dacă fusese văzut. Bărbatul duse la gură un obiect plat, asemănător unei cutii. Un radio telefon. Îl supravegheaseră dinspre singura zonă pe care el o trecuse cu vederea – dinspre râu. Fusese, probabil, un fleac să-i observe pe Novak şi pe Newman şezând la masa de la fereastră, în restaurantul luminat. Să fi raportat el, oare, că Newman abia părăsise restaurantul?

Berna este asemănătoare unui uriaş transatlantic, construit din piatră şi stâncă, dominând ţinutul înconjurător. Centrul oraşului Thun este situat pe o insulă dintr-un bazin. Newman privi în sus, spre ţărmul nordic, unde latura împădurită a dealurilor urca abrupt, dealuri pe care luminile caselor străluceau aidoma unor bijuterii. Părăsi podul, traversă strada, la adăpostul uneia dintre numeroasele arcade de dimensiuni mai reduse decât ale celor din Berna.

Urmă un drum ocolitor către locul în care îşi lăsase parcată maşina, în Balliz. Căută un Porsche roşu, orice indiciu în privinţa lui Lee Foley, orice indiciu în privinţa altor urmăritori.

Cu reţeaua sa de canale, Thun este ca o mică Veneţie sau ca Stockholm.

Privind spre sud, văzu la capătul străzii conturul vag al unui munte impresionant, cu pantele superioare albite de zăpadă. Îşi continuă, cu încetineală, drumul, ascultând. Lăsă în dreapta unul dintre bătrânele poduri acoperite şi i se dezvălui priveliştea dinspre nord. În cel mai înalt punct de deasupra oraşului se înălţau zidurile măreţe şi turlele secularului castel, o siluetă sinistră, dezvăluită pe jumătate de noaptea înstelată. Bolborositul şi plescăitul apei constituiau singurele sunete. Se hotărî.

Newman nu verificase doar prezenţa urmăritorilor: îşi reluase plimbarea singuratică în timp ce se lupta să ia o hotărâre. Nu-şi putea lua gândul de la ceva ce spusese Novak. *Kobler a spus că mi-ar sugera să-mi iau o seară liberă... ultima dată când a făcut-o, a fost în noaptea în care a murit Hannah Stuart...*

Se înapoie grăbit în locul în care era parcat Citroen-ul, se aşeză la volan, porni motorul şi urcă pe străzile pustii, înspre Thun-Nord, către Clinica Berna.

Scena îngrozitoare apăru în lumina farurilor lui Newman în timp ce se afla pe coama unui deal. Venind dinspre nord-vest, urmase un traseu care-l conducea la poarta principală a Clinicii Berna. În dreapta sa, de-a lungul drumului îngust, se afla gardul de sârmă ce împrejmuia terenurile întinse ale Clinicii, care, în acest loc, aveau un relief abrupt. Ceva mai devreme traversase zona zăpezilor eterne şi ştia că laboratorul era dincolo de gard, ascuns de o denivelare a

reliefului.

În lumina farurilor văzu, în gardul de sârmă, o poartă larg deschisă. În stradă, lângă poartă, erau parcate două maşini de poliţie cu luminile albastre de pe capote clipind şi rotindu-se. În incinta clinicii urca în fugă panta stâncoasă, spre poartă, o femeie îmbrăcată cu un soi de robă. În spatele ei, în întuneric, sărea o formă neclară. Unul din blestemaţii de dobermani. Femeia continua să alerge, o fugă împleticită. În lumina farurilor uneia din maşinile de poliţie stăteau doi oameni. Beck şi, Dumnezeule!, Nancy...

Dobermanul era pe cale să o ajungă pe femeia care alerga. Era prea departe de poarta deschisă. Hristoase! Era un coşmar. Newman opri lângă poartă în timp ce Beck îşi ridică ambele mâini, rămânând nemişcat Strângea o armă. În spatele său apăru o a treia maşină. Nu era maşină de poliţie. Frînă violent şi cineva ţâşni afară din ea. În acel moment Beck trase. Câinele se ridică vertical în noapte, păru să rămână în suspensie, apoi se prăbuşi la pământ. Se petreceau atâtea evenimente, încât erau greu de crezut.

Newman îşi părăsi maşina. Bărbatul care tocmai sosise era căpitanul René Lachenal. În uniformă completă. Femeia care alerga trecu, clătinându-se, de poartă şi se prăbuşi pe şosea. Halatul i se desfăcu, şi Newman văzu că pe sub veşmântul gros purta pijama, iar pantofii uşori îi erau plini de zăpadă.

Nancy era deja aplecată asupra formei inerte. Beck folosea aparatul său de emisie-recepţie. Newman numără şase poliţişti în uniformă, toţi purtând jachete din piele şi pistoale automate la şoldul drept. Beck îşi strecură arma în buzunar şi îşi puse mânuşile. Închise poarta şi se opri în faţa ei, jucându-se cu ceva. Newman nu putea să vadă ce făcea.

— Încălcaţi teritoriul unei zone militare, strigă furios Lachenal. Ne ocupăm noi de această femeie...

— Zonă militară? Beck îşi îndreptă ţinuta şi se îndepărtă de poarta care, văzu Newman acum, era încuiată cu lacătul. Despre ce dracu vorbeşti? Am cerut o ambulanţă pentru această femeie. În foarte scurt timp va fi aici...

— Desfăşurăm manevre militare, insistă Lachenal. La intrarea pe drumul ăsta era o barieră...

Silueta sa înaltă, uscăţivă îl domina pe Beck, care privea atent în direcţia Bernei, de unde se putea auzi, apropiindu-se, sunetul unei sirene, crescând treptat în intensitate.

— Da, am văzut bariera, îi spuse Beck. Am depăşit-o. Şi se pare că bine am făcut. În orice caz, nu exista nici o avertizare oficială preliminară a vreunor manevre. Şi, am salvat-o pe această femeie. Aţi văzut câinele acela...

Newman avu o serie de impresii vii, pe care mai târziu şi le reaminti asemenea imaginilor făcute la lumina blitzului unui aparat. Un transportor blindat oprind în spatele maşinii lui Lachenal. Soldaţi îmbrăcaţi în echipament de luptă – căşti, uniforme de camuflaj, arme automate – sărind din el şi răspândindu-se în cerc. Lachenal ducând la ochi, cu o expresie gravă, un binoclu atârnat la gât şi

scrutând grăbit terenul din spatele gardului de sârmă ghimpată. Nancy, care se afla în apropierea lui Newman, ridicându-se încet şi şoptindu-i lui Beck în aşa fel încât singura persoană care o mai auzi fu Newman.

— Mă tem că nu am salvat-o. E moartă. Nu-mi place aspectul ei. Fireşte că nu pot fi sigură, dar toate simptomele indică faptul că a murit asfixiată. Şi, mai grav, am descoperit semne specifice unei forme de otrăvire. Dacă îmi cereţi să ghicesc – ar putea fi doar o presupunere – aş diagnostica cianură...

— Opreşte-te, îi sugeră Beck. Am toate elementele necesare.

Ambulanţa sosise. Şoferul, hotărât, îşi strecură maşina printre transportor şi maşina lui Lachenal, înaintând până ce botul maşinii sale aproape atinse Citroen-ul lui Newman, trase cu spatele în zona porţii, întoarse în aşa fel, încât ambulanţa se afla cu spatele spre Berna, şi opri alături de trupul femeii de pe şosea. Uşa din spate se deschise, doi bărbaţi în alb coborâră, purtând o brancardă, şi, în acel moment, interveni Lachenal:

— Ce faceţi? întrebă el. Pot să dispun imediat să fie dusă la un spital militar pentru primul ajutor...

— E moartă, Lachenal, îi spuse pe un ton rece Beck.

Se petrecu ceva extraordinar. Silueta trufaşă a căpitanului de contrainformaţii, membru al Statului Major, era dominată acum de silueta mult mai scundă a lui Beck prin simpla forţă a personalităţii. Poliţistul îşi scoase din nou pistolul automat şi îl ţinu cu ţeava spre pământ.

— Totuşi, o putem lua noi, spuse după un timp Lachenal. Poate fi o problemă de resortul contraspionajului...

— Las-o baltă, Lachenal. Îmi asum răspunderea. Şi consider acest caz ca pe unul de omucidere suspectă. Este o problemă care cade în întregime sub jurisdicţia Poliţiei Federale. Apropo, dacă nu ordoni imediat oamenilor dumitale să-şi lase jos armele, în momentul în care ajung la Berna, te voi da în judecată pentru obstrucţionarea cursului justiţiei...

— Ei nu ameninţă pe nimeni...

— Aştept.

Lachenal dădu un ordin scurt ofiţerului însărcinat cu comanda detaşamentului. Soldaţii urcară în transportor, care apoi, cu o oarecare dificultate, întoarse înainte de a se îndrepta spre Berna. Beck privi aceste operaţiuni cu o expresie îngheţată, având încă pistolul pe lângă corp. Lachenal se întoarse şi îl privi.

— Omucidere? Nu înţeleg.

— Nici eu nu înţeleg până când nu va fi efectuată autopsia. Încă ceva. Este de faţă un doctor specialist, care a examinat cadavrul. Declară că femeia moartă indică simptome clare că ar fi murit datorită cianurii sau altei forme de otrăvire. Asta în caz că mai ai şi alte gânduri. Îmi închipui că ai propriul dumitale radio-telefon, ca să fii la curent cu desfăşurarea acestor manevre care s-au ivit brusc? Bun. Haide să ne sincronizăm lungimile de undă. Doresc să rămân în legătură directă cu dumneata până ajungem, în siguranţă, la Berna.

Poate că vei fi atât de amabil, încât să ne însoţeşti în maşina dumitale?

— Consider jignitoare aluzia din spatele cererii dumneavoastră...

— Dar te vei conforma, spuse tăios Beck. Cuvântul pe care l-am folosit a fost omucidere. Acesta are prioritate faţă de oricare alte situaţii, cu singura excepţie a stării de război. De acord?

— Vă voi însoţi cu maşina mea până la periferia Bemei. Poate vreţi să fiţi primii, apoi ambulanţa, iar eu să închei coloana?

Beck încuviinţă din cap, încă ţinând situaţia sub control. Brancardierii transportaseră corpul femeii în ambulanţă şi închiseseră uşile. La cererea lui Newman, Beck acceptase ca unul din oamenii săi să conducă Citroen-ul înapoi în Bellevue, pentru ca astfel Newman să poată călători cu Nancy în maşina lui Beck.

Înainte de a pleca, Beck ordonă celorlalţi poliţişti să se înghesuie în cealaltă maşină şi să patruleze în jurul întregului perimetru al Clinicii Berna. Trecând pe lângă ambulanţă, făcu semn cu mâna înmănuşată înspre partea geamului şoferului, pentru a-i indica să-l urmeze. La plecare nu mai schimbă nici un cuvânt cu Lachenal, menţinându-şi astfel până la capăt controlul deplin asupra situaţiei.

Deschise uşa din spate a maşinii sale, o invită pe Nancy să intre şi o prezentă subordonatului său, Leupin, care i se alătură, pe cealaltă parte. Făcu observaţia în timp ce se aşeză la volan, iar Newman luă loc lângă el.

— Nu sunt deloc mulţumit de Lachenal. Pare să aibă prea mulţi oameni la dispoziţia sa cât ai bate din palme. Îţi dai seama că trebuie să fi chemat transportorul acela blindat după ce sosise, dar *înainte* de a coborî din maşină?

Beck demarase când Newman arătă cu degetul spre aparatul de emisie-recepţie aşezat în poala lui Beck. Butonul de comunicare era pe poziţia *închis.*

— Poţi să-l ţii sub observaţie cu ăsta, nu-i aşa?

— Dar cu cine vorbeşte în acest moment, pe o altă lungime de undă? Pur şi simplu, nu ştiu. Lachenal părea foarte îngrijorat şi nesigur în privinţa întregii afaceri, asta e cert. Lachenal al nostru e un tip foarte complex, dar, în fond, e un om integru. E preocupat doar de siguranţa Elveţiei...

— Şi cât de departe ar merge cu această protecţie? Militarii trăiesc cu adevărat într-o lume numai a lor.

— În mare măsură aceasta va depinde de modul în care reacţionează în următoarele câteva minute, înainte să ajungem la autostrada spre Berna... Dumnezeule! Cred că şi-a pierdut minţile. Priveşte la acel...

În faţa lor, cum coborau dealul, blocând drumul ca un zid, se afla o maşină blindată uriaşă, cu o ţeavă de tun cât un stâlp de telegraf. Newman încremeni. Era un tanc nemţesc tip Leopard 11.

Monstrul pe şenile era imobil. Cu excepţia unei părţi aflate în mişcare. Ţeava imensă de tun, cu protuberanţa masivă din capăt, era înălţată într-un unghi ascuţit. Încet, începu să coboare. Pe bancheta din spate, Nancy, îngheţată de frică, îşi muşca încheieturile degetelor, incapabilă să-şi ia ochii de la ţeava care îşi începuse coborârea. În curând urma să-i ţintească în plin.

Beck oprise maşina. Newman avu o presimţire sumbră. Cunoştea capacitatea Leopardului. Un proiectil putea să-i spulbere. Maşina va dispărea. Ambulanţa din spatele lor se va dezintegra. Va trebui să răzuiască resturile celor două vehicule -şi ale ocupanţilor lor de pe şosea. Înălţimea continua să scadă.

— Probabil că au înnebunit, spuse răguşit Beck.

Întinse mâna spre aparatul de emisie-recepţie, ca sa ia legătura cu Lachenal, apoi îi dădu drumul înapoi, în poală. Newman încuviinţă din cap. Efectiv, nu era timp pentru a da de Lachenal. Asta presupunând că ofiţerul trecuse pe lungimea de undă stabilită.

— Nu e timp pentru Lachenal, îl avertiză Newman.

— Ştiu...

Ţeava tunului păru să se mişte cu încetinitorul, nemilos. Iniţial, fusese îndreptată spre cer. Acum, pierduse jumătate din înălţime. Mai avea doar câteva grade înainte ca ei să privească drept în faţă vârful diabolic.

Nancy se uită la Leupin, un bărbat înalt, cu o faţă prelungă. Faţa îi era udă de transpiraţie. Părea hipnotizat de coborârea inevitabilă a ţevii uriaşe. Încă privind fix în faţă, el întinse mâna stângă şi îi strânse umărul lui Nancy, încercând să-i insufle puţin curaj.

— Ţineţi-vă bine! urlă deodată Beck.

Eliberă frâna şi îşi înfipse piciorul în acceleraţie. Audi-ul ţâşni înainte, pe şoseaua îngheţată, recăpătându-şi echilibrul sub controlul de fier a lui Beck, în timp ce prindeau viteză spre tancul ale cărui dimensiuni crescuseră enorm, ca şi cum ar fi năvălit spre ei, prin parbriz. Vârful armei se afla aproape în faţa lor. Newman avu viziunea îngrozitoare a loviturii proiectilului uriaş. Încă o fracţiune de secundă şi explozia ar fi sfârtecat metalul, despicând carnea, incinerându-i într-un groaznic infern, sub forţa de baros a detunăturii.

Beck, cu muşchii feţei încordaţi, conduse mai departe, trecu pe sub ţeava tunului ce se întindea mult dincolo de şasiul tancului. Bruscă frânele. Deşi aveau centurile de siguranţă puse, toţi ocupanţii maşinii zvâcniră înainte. Beck oprise la câţiva centimetri de şenilele masive ale tancului. Nu mai era posibil să deschidă focul. Înşfacă aparatul de emisie-recepţie.

— Lachenal! Eşti acolo? Bine. Ce mama dracului ai de gând? E un nenorocit de tanc uriaş cu ţeava îndreptată spre noi. Sunt în legătură radio directă cu Berna. Au auzit tot. Dă la o parte din drumul meu bucata asta de fier vechi. Spune-le să se dea înapoi, să elibereze drumul... M-ai înţeles?

— Am încercat să te chem... Încordarea din tonul lui Lachenal răzbătu clar prin aparatul de emisie-recepţie. Tu tot vorbeai. Totul e

o greşeală. Kobler aşteaptă într-o maşină să vă vorbească. Tancul era pentru a vă opri să-l depăşiţi. M-a ajuns din urmă la ieşirea principală a Clinicii...

— Spune-i lui Kobler să se arunce de la etaj, se răsti Beck în timp ce dădu câţiva centimetri în marşarier, folosind pentru aceasta o singură mână. Îţi mai spun doar o singură dată. Spune-i conducătorului acelui tanc să dea înapoi. Va avea loc o anchetă...

— Am dat deja ordin, raportă Lachenal. Trebuie să înţelegeţi că au loc manevre...

— Manevrele doctorului Bruno Kobler?

Aceasta îl amuţi pe Lachenal. Rămaseră tăcuţi în timp ce Leopardul îşi începu mişcarea de răsucire, şenilele scrâşnind greoi în timp ce conducătorul dădu înapoi şi îl întoarse într-o intersecţie, chiar în spatele lor. Beck privi în oglinda retrovizoare şi îi făcu un semn scurt şoferului ambulanţei, indicându-i faptul că momentul critic trecuse. De îndată ce drumul fu liber, ţâşni înainte, lăsând în stânga Leopardul, şi coborî dealul, pe drumul care ducea la autostradă.

22

— Bob, cred că ar trebui să explic prezenţa doamnei doctor Kennedy, spuse Beck în timp ce conducea pe autostradă. Unul dintre oamenii mei – de fapt, Leupin, care stă pe locul din spatele meu – supraveghea Bellevue Palace când a văzut-o ieşind. I-a cerut să aştepte şi m-a sunat. Sunt doar două minute, cu maşina, de la biroul meu – folosind sirena, adăugă cu o umbră de zâmbet.

— Nancy, ţi-am spus să nu te duci nicăieri, sub nici un motiv... Începu Newman.

— Te rog! exclamă Beck. Lasă-mă să termin. Ajutorul ei, acolo, la poartă, a fost nepreţuit. Mi-a spus că primise un telefon urgent de la Clinica Berna. Situaţia bunicului ei se înrăutăţise. Am convins-o să se întoarcă împreună cu mine la hotel, de unde l-am sunat pe doctorul Kobler. Mi-a spus că ei n-au dat un astfel de telefon şi că Jesse Ken-nedy adormise repede. Încă nu ştim cine a vrut s-o ademenească. Eram eu însumi în drum spre Clinică, iar ea a fost de acord să mă însoţească, în maşina poliţiei. Am considerat că e cel mai bine s-o am sub ochi...

— Cine te-a făcut să te duci la Clinică, dintre toate nopţile posibile, tocmai în noaptea asta?

— Am pe cineva înăuntru, replică Beck criptic.

— Pe cine?

— Tu, în calitate de corespondent străin, obişnuieşti divulgi sursele? Beck întrebase pe un ton batjocoritor. Am trecut de poarta principală, până la cea de-a doua poartă...

— Care era deschisă, comentă Newman.

— Eu însumi am deschis-o. În portbagaj se află o pereche de

cleşti puternici de tăiat sârmă, pe care am folosit-o la lanţul cu lacăt. De-a dreptul ilegal, desigur, dar am văzut-o pe acea biată femeie alergând spre poartă. După aceea am încuiat-o la loc, cu un lacăt identic, pe care am avut precauţia să-l iau cu mine.

— Se pare că eşti uimitor de bine organizat, remarcă Newman.

— Cunosc dosarul cu datele lui Hannah Stuart. Ţi-am spus despre un anume martor pe care nu-l pot folosi. După aceea am făcut o vizită la poarta dinspre laborator şi am observat ce tip de lacăt folosesc. Am mizat pe o a doua ocazie, deşi n-am prevăzut că va avea consecinţe atât de tragice.

— Ce ai de gând să faci?

— Mai întâi, trebuie să fii conştient de faptul că tot ce ţi-am spus trebuie să fie strict confidenţial. Fac echilibristică pe o sârmă subţire – şi asta ţi-am explicat. Acum, mergem cu ambulanţa la morgă. Am alertat-o deja pe biata Anna Kleist, care va pierde încă o noapte. Dar aş vrea ca ea să audă diagnosticul doamnei doctor Kennedy. Iar tu ar trebui să-i mulţumeşti că era de faţă, nu s-o cerţi!

— Eşti mulţumit de ajutorul ei?

— Da! Beck se aşeză mai comod la volan. Trecuseră de intersecţia cu Belp şi curând urma să se afle în apropierea suburbiilor oraşului Berna. Privi în oglinda retrovizoare înainte de a continua. Prin diagnosticarea asfixierii şi a posibilei cianoze, doamna doctor Kennedy a neutralizat complet orice autoritate pe care ar fi putut s-o pretindă Lachenal. Acest lucru a sugerat o potenţială omucidere. Asta mi-a creat o situaţie favorabilă. Asta l-a făcut mat pe Lachenal...

— Bănuiesc că există o oarecare demarcaţie între tine şi contraspionajul militar?

— Da De fiecare dată dificilă. Oficial, cooperăm întotdeauna. Suntem amândoi preocupaţi de securitatea ţării. O expresie foarte flexibilă. Dacă Lachenal l-ar fi putut transforma într-un caz de resortul contraspionajului, atunci femeia moartă i-ar fi revenit lui. O dată ce a devenit omucidere, chiar şi numai o bănuială, cazul e al meu.

— Presupun că, în ceea ce o priveşte pe Nancy, ar trebui cu adevărat să-ţi mulţumesc...

— Chiar ar trebui!

Newman privi în oglinda de pe aripă şi apoi se întoarse ca pentru a vorbi cu Nancy. Ambulanţa rămăsese ceva mai în spate, pentru a lăsa o distanţă acceptabilă între cele două maşini. La mică distanţă de ea se afla o dungă roşie – un Porsche. Se întrebă dacă Beck o văzuse.

— Urăsc duhoarea din locurile astea, remarcă Newman, fără să gândească, în timp ce se aflau în jurul unei mese, bând cafea. Şi stomacul gol nu ajută...

— Iar începi, izbucni Nancy cu o furie subită. Orice e legat de atmosfera medicală te dă gata – şi poate că asta include şi doctorii,

de asemenea? sfârşi ea furioasă.

— Suntem obosiţi, interveni Beck. Strânse cu afecţiune mâna lui Nancy. Toţi am avut o serie de şocuri descurajante. Se uită la Newman. Poate cea mai bună soluţie ar fi să nu-l iei cu tine când vizitezi pacienţii, îi sugeră cu umor.

Stăteau în anticamera morgii, unde fuseseră lăsaţi în carantină de multă vreme. Sau, cel puţin, aşa o definise Newman. Domnea obişnuitul miros de dezinfectant puternic. Pereţii, zugrăviţi în alb, erau golaşi. Mobilierul se reducea la strictul necesar. Singura fereastră era din sticlă translucidă, aşa că nu se putea vedea nimic pe strada de dincolo de ea.

— Anna lucrează foarte conştiincios, remarcă Beck, pentru a destrăma tăcerea care coborâse din nou asupra discuţiei lor. Sunt sigur că va fi curând aici...

Doctoriţa Anna Kleist, medicul legist, aştepta să examineze corpul femeii necunoscute imediat ce ei soseau. Beck făcu scurt prezentările între Nancy şi Anna, care nu puse întrebări şi dispăru. Newman abia se ridicase, ca să-şi dezmorţească picioarele, când Anna Kleist reveni. I se adresă lui Nancy:

— Iertaţi-mâ că v-am făcut să aşteptaţi atât de mult. Cred că acum sunt în măsură să port o discuţie preliminară despre cum a murit nefericita femeie...

Tweed sosi în Geneva la bordul cursei SR 837, care îl debarcă la Cointrin la ora 21:30. Trecu rapid prin punctul de vamă şi control al paşapoartelor, străbătu în viteză sala de aşteptare, ţinând în mână valiza micuţă, şi chemă un taxi. Dădu şoferului un bacşiş consistent şi avu noroc. Se bucură de undă verde pe străzile pustii, spre gara Cornavin.

Prinse expresul de 21:45 în ultimul moment, gâfâind în timp ce se cufunda în fotoliul său de la clasa întâi, iar trenul pleca din staţie. Picioarele sale scurte nu erau făcute pentru astfel de sprinturi. Ajungând la Bem Banhoff – sau Gara Berna – la 23:34, luă un alt taxi până la Bellevue Palace, unde se înregistră.

— Ia-mi bagajul şi du-mi-l în cameră, îi spuse hamalului şi se întoarse spre recepţioner, vorbind în franceză. Sunt executorul testamentar al defunctului domn Bernard Mason care, după cum, fără îndoială, ştiţi, s-a înecat în Aar. Vi s-a telefonat din partea biroului meu din Londra despre acest lucru..

— Da, domnule, avem o notă...

— Slavă Domnului. Se opri. Domnul Mason a fost, de asemenea, unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei. Pot să văd hârtiile lăsate în seif? Nu vreau să le iau, puteţi să mă supravegheaţi în timp ce le cercetez la repezeală. Ceva în legătură cu testamentul său...

— Domnul Mason nu avea o cutie cu cifru...

— Înţeleg. Tweed păru încurcat. Pot să fac o cerere oarecum neobişnuită? Doresc să mă uit prin camera pe care a ocupat-o. Asta

în caz că e încă liberă.

— Înţeleg, domnule. Va fi posibil. Recepţionerul scoase o cheie. În cameră s-a făcut curăţenie şi toate efectele sale personale au fost strânse de Poliţia Federală...

— Fireşte. Pot să urc singur? Doar să mă uit...

— Desigur, domnule. Liftul...

— Ştiu unde este liftul. Am locuit aici în mai multe rânduri.

Tweed luă liftul până la cel de-al patrulea etaj. Menţiunea făcută despre Poliţia Federală îl îngrijoră pe Tweed în timp ce introduse cheia în broască, deschise uşa dormitorului, intră înăuntru şi închise uşa, încuind-o. Îi sugera mâna lui Beck. Totuşi, ei nu aveau nici un motiv să-l bănuiască pe Mason ca fiind altceva decât cercetător de marketing, după cum se înregistrase în dreptul rubricii intitulate *Ocupaţie.*

Râmase o clipă în prag, în semn de respect, apoi îl izbi pustietatea inumană a încăperii, iar el bombăni. "Prostănac sentimental..." Problema era acum, unde să-şi fi ascuns Mason raportul?

Tweed nu se îndoia de faptul că Mason întocmise un raport scris în privinţa profesorului Armand Grange – chiar şi în eventualitatea nedorită care îl surprinsese. Mason era profesionist până în vârful un-ghiilor. *Fusese,* îşi corectă Tweed comentariul mental.

Mai întâi, verifică baia şi toaleta separată, fără prea multe speranţe. Cameristele, în special cameristele elveţiene, aveau aptitudini recunoscute în privinţa curăţeniei. Nu găsi nimic, nicăieri.

Aşadar, rămânea dormitorul – un spaţiu foarte restrâns. Care constituia aceeaşi problemă cu care, probabil, fusese confruntat Mason. Cum o rezolvase? Tweed se urcă pe un scaun şi căută în spatele draperiilor, la capătul galeriei, un plic lipit cu leucoplast. Nimic. Dulapul era gol.

Se uită pe sub cele două mese, îngenunchind şi sprijinindu-se în mâini. Se ridică şi, cu spatele la unul dintre pereţi, cercetă calm, cu privirea, încăperea. Singurul obiect rămas era un mic scrin cu mai multe sertare. Îl deschise pe cel de sus. Tapetat cu hârtie, era gol şi de o curăţenie impecabilă. Pipăi cu mâna suprafaţa interioară a sertarului. Rahat – îngrozitor cuvânt – cum ar spune americanii.

Blocnotesul era lipit cu leucoplast de fundul celui de-al treilea sertar, dedesubt. Îl găsi în timp ce controla sertarul de jos. Nici la cameristele elveţiene nu te puteai aştepta să şteargă de praf această zonă.

Era un notes ieftin, dictando, măsurând aproximativ şapte centimetri în lăţime şi paisprezece centimetri lungime. Relativ ieftin. Pe copertă purta încă eticheta care indica preţul. 2,20 franci. De asemenea, numele magazinului de unde fusese cumpărat. *Paputik.* Am Waisenhausplatz Bern. Lângă sediul Poliţiei Cantonale. Ceea ce nu îi spunea nimic lui Tweed.

Următoarea însemnare din carneţel, cu scrisul îngrijit, înclinat, care îi era atât de familiar, încât îi produse o strângere de inimă, era foarte importantă. *Profesor Armand Grange, vârsta şaizeci...* Stând lângă scrin, citi în grabă tot ce era scris în carneţelul pe care îl băgă

apoi într-un buzunar interior.

Tweed avea o putere de concentrare excepţională şi o memorie excelentă. În viitor, dacă ar fi necesar, ar fi capabil să repete, cuvânt cu cuvânt, ultima voinţă şi testamentul lui Mason -pentru că asta era semnificaţia pentru Tweed.

Părăsi dormitorul, încuie uşa şi cobori cu liftul până la parter, înapoie cheile şi trecu prin uşile batante. Abia luă în seamă aerul rece al nopţii în timp ce făcu la dreapta, cu mâinile în buzunarele cojocului său pătat şi uzat.

Străbătu distanţa cu o viteză surprinzătoare, picioarele mişcându-i-se aidoma unor pistoane butucănoase. Traversând strada din faţa cazinoului, îşi continuă drumul pe sub arcadele de pe partea dreaptă a străzii Munster, adâncit în gânduri. O altă parte a creierului său era concentrată asupra tunelului arcadei din faţă, arcadă ce traversa strada.

Ajungând în larga piaţă din faţa Catedralei Munster, preferă s-o ocolească decât s-o traverseze. Trecând prin locuri deschise, te poate izbi o maşină. Intră pe Platformă prin poarta deschisă şi printre copacii golaşi, vântul biciuindu-i faţa, în timp ce picioarele scrâşneau pe pietriş.

Îşi continuă drumul până la zidul scund şi se opri, privind la râul Aar, aflat la mare distanţă dedesubt. Tweed nu îşi dădu seama atunci, dar stătea aproape exact în acelaşi loc de unde fusese îmbrâncit în genune Julius Nagy. Nici nu făcea un pelerinaj pentru a privi în jos, la locul în care murise Mason. O astfel de idee l-ar fi făcut pe cel decedat să pufnească dispreţuitor.

Tweed încerca să-şi închipuie cum îl omorâseră. Cu siguranţă că era opera unui profesionist. Un asasin antrenat, de genul unui membru al trupelor de comando – sau al unui poliţist. Nimeni altcineva nu s-ar fi putut apropia de Mason ca să-l atace. Ochii săi scrutară râul, de la podul Dalmazi până la Kirchenfeld.

Wiley, "ataşat comercial" la Ambasada britanică, îi dăduse suficiente detalii când îi telefonase la Londra, ca Tweed să poată trage concluziile. Plecă de la premisa constând în felul cum ar fi aranjat el crima.

Aruncarea corpului în apă, pentru a fi astfel izbit de unul dintre stăvilare fusese deliberată – era convins. Era un avertisment brutal, un act de intimidare intenţionat. N-avea nici un sens să-l împingă pe Mason peste balustradele ce străjuiau Aarstrasse, dedesubt – corpul putea fi, pur şi simplu, târât cu uşurinţă în răstoaca de lângă Primarschule, în cartierul Matte.

Podul Kirchenfeld era exclus – era prea circulat. Nu, trebuie să fi fost podul Dalmazi, mult mai mic şi mai scund, hotărî el. Un trup – Mason trebuie să-şi fi pierdut cunoştinţa, deoarece era un bun înotător – aruncat de la jumătatea acelui pod ar fi fost dus inevitabil de curentul natural al râului până când ar fi fost proiectat într-unul din stăvilare.

Satisfăcut că aflase modul în care se procedase, Tweed se întoarse la ieşirea de pe Platformă şi îşi continuă drumul pe

Munstergasse. Era linişte deplină. Nici un sunet, cu excepţia celui al propriilor paşi. Ajunse la Junkerngasse, care acum cobora în pantă. Se opri ascultând, chiar înainte de a ajunge la destinaţie. Era foarte preocupat să nu o dea de gol.

Mai făcu câţiva paşi şi se opri în faţa unei intrări cu trei butoane de sonerie. La vederea unui interfon nou instalat, mormăi aprobator. Apăsă pe butonul din dreptul numelui *B. Signer.*

— Cine e? răsună vocea lui Blanche, prin grilajul de metal.

— Tweed…

— Urcă...

23

Anna Kleist trase un scaun la masă şi se aşeză în faţa lui Nancy. Cele două doctoriţe, observase deja Newman, se aflau pe aceeaşi lungime de undă. Kleist îşi scoase ochelarii fumurii, îşi împreună degetele pe masă şi începu să vorbească:

— Acum, lucrul acesta poate fi important pentru mine, doctore Kennedy. Domnul Beck mi-a spus că dumneavoastră aţi fost prima persoană care a examinat corpul bietei femei aduse aici. Poate doriţi să ştiţi că am telefonat doctorului Kobler, de la Clinica Berna. M-a informat că pacienta se numea Holly Laird, din Houston, Texas. Conform versiunii lui, ea trecea printr-o stare de dezechilibru mental. A atacat pe unul dintre membrii personalului – o femeie numită Astrid –, i-a furat cheile de la dulapul cu otrăvuri şi a dispărut cu o cantitate de cianură de potasiu. Deşi aparent era calm, am detectat la Kobler o stare de agitaţie. El a calificat fiecare afirmaţie făcută ca fiind "sub rezerva unei verificări ulterioare" – au fost cuvintele lui. Puteţi, vă rog, să-mi spuneţi părerea dumneavoastră în urma examinării doamnei Laird?

— Fireşte, n-a fost un diagnostic propriu-zis, replică prompt Nancy. A fost determinat de condiţiile nu tocmai propice. Eram înconjurată nu numai de poliţişti, ci şi de militari înarmaţi. Era întuneric. Am folosit o lanternă împrumutată de la unul dintre poliţişti. Înţelegeţi?

— Perfect…

— Un factor de care a trebuit să ţin seama a fost expunerea. A fost o noapte geroasă. Temperatura era sub zero grade. Doamna Laird purta doar o pijama şi un halat gros. Probabil că alergase o distanţă considerabilă, înainte de a ajunge la şosea.

— Moarte datorată expunerii? întrebă Anna Kleist. La concluzia asta aţi ajuns?

— Nu! Nancy începu să vorbească mai precipitat. Am fost ferm convinsă că a murit din cauza unei forme de asfixie, iar aspectul feţei dezvăluia urme distincte de cianoză. Gura îi era strâmbată într-o grimasă oribilă, o grimasă caracteristică cianozei.

— Pot să te întreb, Anna, interveni Beck, care este reacţia ta la

concluziile sumare formulate de doamna doctor Kennedy?

Când se aşezase la masă, Anna Kleist luase un notes obişnuit din buzunarul halatului ei vernil, iar acum scoase un pix şi începu să mâzgălească distrată în carneţel. Newman presupuse că acest lucru o ajuta să se concentreze. Îşi continuă mâzgăleala în timp ce răspunse cu vocea sa moale.

— Examinarea mea confirmă până acum întocmai impresiile doctorului Kennedy. Am recoltat probe de sânge, care, în timp pot să ne spună mai mult...

— În cât de mult timp? întrebă Newman. Timpul s-ar putea să fie o marfă de care nu prea dispunem...

— O săptămână. Posibil doar câteva zile. De acest aspect se ocupă un alt legist. Am cerut să i se acorde prioritate maximă acestei probleme...

— Deci, trebuie doar să aşteptăm, comentă Newman.

— Am găsit şi altceva, ceva care mă încurcă teribil, continuă Anna Kleist. Apar răni inexplicabile în jurul gâtului şi pe creştetul capului...

— Vrei să spui că ar fi putut fi strangulată? se interesă Beck.

— Nicidecum. Pare că atât gâtul, cât şi capul îi fuseseră înfăşurate cu fâşii de pânză... desenă în continuare ceva în carneţel. O explicaţie – deşi pare bizar să o spui drept concluzie – este că, puţin timp înainte de a muri, purta un soi de ham...

— Un soi de mască? întrebă Beck.

— Posibil, acceptă ea, pe un ton nesigur. În acest stadiu pot fi sigură doar în privinţa asfixierii...

— O mască de oxigen? insistă Beck. Aceasta s-ar potrivi cu echipamentul pe care te-ai aştepta să-l întâlneşti într-o clinică. Poate că rezervorul de oxigen era închis, cauzând asfixia?

Kleist dădu negativ din cap.

— Nu. Aţi uitat că a fost văzută alergând o distanţă considerabilă, după cum mi-aţi spus. Ceea ce trebuie să izolăm şi să identificăm, este *agentul* care a cauzat moartea. Pentru asta va trebui să aşteptăm rezultatele analizelor sângelui. Se încruntă. Acele laceraţii le găsesc foarte ciudate... Totuşi, probabil că merg mult prea departe cu presupunerile în acest stadiu. La urma urmei, nu am terminat încă examinarea.

— Spuneaţi că era o anumită doamnă Holly Laird, din Houston, remarcă Newman. Aţi obţinut şi alte informaţii suplimentare de la Kobler, în privinţa trecutului femeii? Fiindcă tot veni vorba, câţi ani avea?

— Cincizeci şi cinci. Da, am insistat la Kobler pentru mai multe amănunte. A consimţit cu greutate, dar am simţit, de asemenea, o teamă de a părea că nu colaborează pe deplin. Doamna Laird este conducătoarea unui mare cartel petrolier. A fost adusă la Clinica Berna cu unul dintre avioanele companiei de către fiica ei vitregă...

— Vreo informaţie în privinţa soţului ei? spuse repede Newman.

— E mort. Alte detalii n-am putut obţine. Se uită la Beck. A trebuit să mă folosesc de numele tău ca să scot şi atât de la el...

— Încă un caz similar, comentă Newman.

— Ce vrea să însemne asta? se interesă Beck.

— Îţi voi spune mai târziu. Newman se ridică. Acum cred că am irosit mai mult decât era necesar din timpul doamnei doctor Kleist. Apreciez francheţea dumneaei, într-o fază atât de timpurie...

— Plăcerea a fost de partea mea... Anna Kleist ezită, privindu-l pe Newman. Se poate chiar ca, mâine dimineaţă, să fiu în măsură să vă spun mai multe.

— Lucraţi toată noaptea? întrebă Newman cu o urmă de neîncredere.

— Omul asta... Anna Kleist se ridică şi ea şi îşi puse braţul pe după al lui Beck... este cel mai insensibil şef de echipă din Elveţia. Îţi dai seama de asta, Arthur? adăugă ea maliţioasă.

Beck ridică din umeri şi zâmbi.

— Tu ţi-ai face treaba oricum, dar îţi apreciez devotamentul. Şi am aceeaşi presimţire ca şi Newman: timpul este ceva de care nu dispunem...

— Doamnă doctor Kleist, spuse Newman când se aflau pe picior de plecare, mă întreb dacă v-ar supăra să vă iau mâzgăliturile? Fac colecţie.

— Sigur că nu...

Smulse foia din carnet, o îndoi şi i-o înmână. El o strecură în portofel, iar ea îl privi cu un zâmbet poznaş.

Beck îi conduse, cu o maşină a poliţiei, înapoi, la Bellevue Palace, în tăcere. Nancy avu impresia că întâmplările din timpul nopţii îi extenuaseră pe toţi. Aşteptă până ajunseră în dormitorul lor, înainte să-i pună întrebarea.

— Ce e pe foaia aceea de hârtie, pe care ai luat-o de la ea?

— Proba A. Uneori, când mâzgălesc, oamenii inteligenţi dezvăluie ceea ce se află în subconştientul lor. Pregâteşte-te pentru un şoc. Doctoriţa Kleist este foarte inteligentă. Poftim...

— Dumnezeule!

Nancy se lăsă pe pat privind la schiţa pe care o făcuse legista în timp ce vorbea. Era o mască de gaze cu aspect sinistru.

24

Tweed se aşeză pe canapea, iar Blanche îi aranjă o pernă la spate, tratându-l ca pe unchiul favorit. Era foarte ataşată de Tweed. Era un bărbat simpatic, un om bun. O urmări cu privirea cum dispare în bucătărie, mişcându-se cu graţie agilă.

Rezemându-se de pernă, privi împrejur, la camera de zi, pentru a vedea dacă se schimbase ceva de la vizita sa anterioară. Observă fotografia înrămată a unui bărbat trecut de vârsta mijlocie, purtând uniforma de colonel al Armatei Elveţiene. Clipi, se sculă şi traversă rapid încăperea, ca să o examineze mai amănunţit.

— Este tatăl meu vitreg, spuse Blanche în timp ce se întorcea,

aducând o sticlă. M-a adoptat când mama, care a murit recent, s-a recăsătorit.

— Nu cred că l-am mai văzut, remarcă încet Tweed. E bărbat bine, zise el, făcând un mare efort, ca să vorbească degajat.

— Priveşte! rosti ea pe un ton exuberant. Montrachet. De data asta, special pentru tine. Iată! Îi întinse sticla, ca el să o cerceteze, să va-dă anul. El o pipăi; sticla era rece ca apa râului Aar.

— Urmează să cer o cafea...

— Nu, îi spuse ea pe un ton hotărât, ai avut o călătorie groaznică. Tocmai din Geneva – de fapt, din Londra. E trecut binişor de miezul nopţii. Ai nevoie de ceva liniştitor.

— Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu...

— Măcar să-mi fi telefonat în prealabil... Ea turna vin în cele două elegante pahare ce aşteptau deja pe măsuţa joasă... ca şi tine sunt o cucuvea, o fiinţă care preferă noaptea – care se cocoaţă printre crengi şi scoate sunete lugubre!

— Cred că aş avea probleme în a mă căţăra în copaci zilele astea, observă el. Noroc! Vinul este, cu *adevărat,* nimerit. Te vezi deseori cu tatăl tău vitreg?

— Foarte rar. Nu dăm ochii unul cu altul pentru orice fleac. El are calea lui, eu, pe a mea. Fac tot ce pot pentru a-mi câştiga existenţa sau, cel puţin, aşa cred. El *este,* realmente, genul de om care pare să ştie tot ce se petrece în Elveţia. Nu este ofiţer activ.

— Înţeleg, spuse Tweed şi nu mai continuă pe această temă. Îmi imaginez că e mult prea devreme să fi aflat ceva despre omul al cărui nume ţi l-am dat.

Desculţă, ea purta pantaloni negri de piele şi o bluză albă care, chiar şi la lumina slabă a veiozei cu abajur, îi dezvăluia cascada de păr roşu-tiţian, în toată splendoarea sa. Se cocoţase pe braţul canapelei, lângă el, cu picioarele ei lungi aşezate unul peste celălalt. O bănui capabilă să-l tachineze şi, pentru un moment, dori să fi avut o astfel de fiică, o fată maliţioasă, plină de viaţă, cu care puteai purta o conversaţie inteligentă ore întregi.

— Am deja câteva posibile informaţii despre Manfred Seidler, spuse ea. Necazul e că intervin aspectele morale, iar tu ai fost criptic la telefon. Am putut să iau urma unui bărbat care a sosit din Viena cu un avion particular elveţian. Am putut, de asemenea, să obţin ceva informaţii în privinţa tipului ăstuia, Seidler. Sunt una şi aceeaşi persoană?

— Sincer, nu ştiu, răspunse Tweed evaziv. Bărbatul care a venit pe calea aerului de la Viena e foarte important. Seidler e, pur şi simplu, o bănuială de-a mea. Cunosc o mulţime de lucruri despre el şi activităţile lui. E totdeauna la limita legalităţii şi, probabil, uneori dincolo de ea. Mai bău din vin, iar ea îi umplu din nou paharul. E cu adevărat excelent. Ce probleme ai în privinţa eticii? Doar nu vreun alt client?

— Şarpe viclean ce eşti. Îi ciufuli părul. El nu îşi putu aminti când permisese unei femei să-l trateze astfel, dar Blanche o făcea cu cele mai naturale, afectuoase gesturi din lume... Da, un alt client,

spuse ea.

— E important pentru ţara mea, zise el, uitându-se atent la fotografie. Şi, probabil, pentru a ta. Suntem în aceeaşi luntre.

— Ştii, nu-mi place să fiu interogată de tine. Eşti prea al naibii de convingător. El aşteptă, sorbindu-şi vinul. Ea îşi lăsase mâna să-i cadă, astfel că acum se odihnea pe umărul lui. El se uită pe deasupra ochelarilor, iar ea privea în gol. Râmase în continuare tăcut. Bine, spuse ea. Asta înseamnă încălcarea, pentru prima dată, a confidenţialităţii datorate unui client, dar presupun că nu mă determini să fac acest lucru decât dacă ai motive foarte serioase. Îmi încredinţez toată onestitatea în mâinile tale. Pentru mine, continuă ea pe un ton mai detaşat, este echivalent cu a-mi încredinţa virginitatea.

— În privinţa mea, poţi fi sigură, spuse el sec.

— Bob Newman, corespondent străin. Mi-a cerut chiar săptămâna asta să dau de urma lui Manfred Seidler. Poate am avut noroc, dar nu sunt sigură. Am o adresă şi un număr de telefon al unui anume Manfred. Nimic nu garantează că ar fi Seidler, dar pare să corespundă...

— Adresa, numărul de telefon...

Tweed ţinea agenda pe genunchi, iar stiloul său de modă veche în mână. Ea îi dădu ambele informaţii din memorie. El ştia că amândouă erau corecte. Aidoma lui, îi era suficient să vadă o figură o singură dată, să audă un nume, să citească o adresă sau un număr de telefon şi înregistra totul în memorie pentru totdeauna.

— Ceea ce ţi-am dat, continuă ea, sunt datele unei fete numite Erika Stahel. Poate ea este prietena lui Seidler. Apropo, Erika Stahel se pronunţă...

— Se pare că el se ascunde în Basel, sugeră Tweed. Dacă este Seidler...

— N-am idee. În schimb, am idee de faptul că voi regreta informaţiile pe care ţi le-am dat.

— Speri să-l vezi, din nou, curând, pe acest corespondent străin, Newman?

— De ce? întrebă ea tăios.

— Tocmai mă întrebam dacă ai vreo idee în privinţa subiectului la care lucrează...

— Mergi prea departe!

Din tonul ei răzbătu iritarea, dar nu-i păsa. Se ridică de pe braţul canapelei, traversă încăperea, până la un scaun, şi se aşeză cu faţa la el, din nou picior peste picior. El o privi în ochii albaştri, fermecători şi se gândi la bărbaţii care trecuseră prin braţele ei zvelte, modelaţi după dorinţa ei. Ea vorbi, furioasă.

— Îmi ceri din nou să trădez ceva confidenţial. Oare lucrezi cu adevărat pentru Ministerul Apărării din Londra? Eu îţi păstrez secretele. Dacă le-aş dezvălui altora, ai înceta să ai încredere *în mine!*

— Am petrecut cea mai mare parte din viaţă într-un mod complet plictisitor – citind dosare...

— Dosare ale oamenilor pe care eu v-am ajutat să îi depistaţi pe tot cuprinsul Europei...

— Dosare ale oamenilor care sunt periculoşi pentru Occident. Elveţia face parte acum din Occident, într-un fel în care n-a mai fost înainte. Nu mai este suficient de neutră...

El îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă cu batista din buzunar. Blanche reacţionă imediat, scuturându-şi coama de păr în timp ce pocni din degete. El se opri, ţinând ochelarii în poală.

— Ai dat de ceva! îi spuse ea. Pot întotdeauna să spun când pui la cale vreo şmecherie derutantă. Ţi-ai scos ochelarii şi ai început să-i cureţi!

El clipi, dezorientat, preţ de o clipă. Începea să-l cunoască prea bine. Lăsă batista deoparte şi îşi puse ochelarii pe după urechi, suspinând adânc.

— Newman este interesat de Clinica Berna? întrebă liniştit.

— Şi presupunând că ar fi?

— S-ar putea să fiu în măsură să-l ajut. Băgă mâna în buzunar, scoase carneţelul lui Mason şi i-l dădu. În el sunt informaţii pe care le-ar putea găsi de nepreţuit. Tu baţi, desigur, la maşină. Îţi sugerez să dactilografiezi fiecare cuvinţel din agenda asta. Nu trebuie să vadă carneţelul. Dă-i un raport dactilografiat, fără a-ţi dezvălui sursa. Născoceşte o poveste plauzibilă, ştiu că eşti în stare de aşa ceva. Iau înapoi agenda când ne vedem data viitoare.

— Tweed, pe urma a ce eşti, de fapt? Trebuie să ştiu înainte de a fi de acord. Îmi place Newman...

— Datele din agendă îl vor menţine în cursă.

— Da, înţeleg. Ea îşi trecu o mână prin păr. Te foloseşti de el. Voi folosiţi oamenii, nu-i aşa?

— Da. Se gândi că e mai bine să nu şovăie. Nu procedăm întotdeauna numai aşa, comentă el trist. Ne folosim de oameni. Toţi ne folosim unul de altul.

Băgând mâna în buzunarul de la piept, scoase un plic care conţinea bancnote elveţiene. Avu grijă să i-l dea cu politeţea cuvenită. Ea îl luă şi îl aruncă lângă scaunul ei, semn că era încă iritată.

— Mă aştept să fie prea mult, faţă de ce am făcut, observă ea. Dispoziţia i se schimbă în timp ce îl privea cu ochii ei albaştri. Punându-şi picioarele unul lângă celălalt, îşi lipi genunchii şi îşi împleti degetele, în aşa fel încât acestea arătau spre el, şi se aplecă în faţă. Ce e? Te îngrijorează ceva.

— Blanche, vreau să ai mare grijă în următorul interval de una-două săptămâni. S-au comis două crime, poate trei. Ceea ce urmează să-ţi spun este strict confidenţial. Cred că cineva vrea să elimine pe oricine ştie ce se întâmplă în Clinica Berna...

— Newman poate să afle? întrebă ea în grabă.

— Este unul dintre cei mai buni corespondenţi străini. Va afla. Acel raport dactilografiat, dacă i-l dai, poate să constituie foarte bine o formă de protecţie. Ce vreau să obţin este ca nimeni să nu te asocieze, fie şi pe departe, cu acea clinică. Eu locuiesc la Bellevue

Palace. Camera 312. Nu ezita să mă chemi dacă se petrece ceva ce te îngrijorează. Foloseşte numele Roza, nu pe al tău.

Era uluită şi tulburată. Era neobişnuit pentru Tweed să-şi dezvăluie adresa, nemaipunând la socoteală faptul că ea putea să-l sune. Înainte, întotdeauna el o suna. Se înfioră uşor în timp ce el se ridică pentru a pleca, apoi se grăbi să-l ajute să-şi îmbrace cojocul.

— E timpul să-ţi cumperi un cojoc nou. Ştiu un magazin...

— Mulţumesc, dar e aidoma unui vechi prieten. Nu-mi place să port lucruri noi – paltoane, pantofi. Ţinem legătura. Nu uita să-mi telefonezi. Orice este neobişnuit. Un telefon ciudat Orice. Dacă plec, lasă vorbă: l-a sunat Roza...

— Ai şi tu grijă. Îl sărută pe obraz, iar el îi strânse braţul. Fu bucuros să observe că, înainte de a deschide uşa, ea se uită prin vizetă. Totul e în regulă, anunţă ea scurt.

În timp ce îşi târa paşii pe Junkerngasse, pe sub tunelul tăcut, mintea lui Tweed era un vârtej de senzaţii contradictorii şi deranjante. Berna era ca o crescătorie de iepuri, o crescătorie săpată în stâncă.

În timp ce vântul puternic îi săgeta ceafa expusă deasupra fularului de lână, îşi aminti cum stătea lângă zidul Platformei, privind în jos, la stăvilarele înspumate, în care fusese găsit bietul Mason. Mason îşi îndeplinise atât de bine misiunea... carneţelul era o comoară de in-formaţii sugestive.

Dar imaginea care îi persista în memorie era portretul înrămat în argint al colonelului Signer, din camera de zi a lui Blanche. Acela constituise cel mai mare şoc dintre toate. Victor Signer, care era acum preşedintele lui Zürcher Kredit Bank, forţa conducătoare din spatele Clubului Gold.

25

Vineri, 17 februarie. Kobler stătea în picioare, în spatele mesei de lucru din încăperea situată la primul etaj al Clinicii Berna, cu spatele la uriaşa fereastră fumurie ce dădea spre munţii de dincolo de Thun. Era ora zece dimineaţa, iar el se uita fix la bărbatul masiv cu ochelari de soare care, din nou, stătea retras în umbră. Vocea caldă vorbi fără urmă de răutate:

— Bruno, îţi dai seama că experimentul de noaptea trecută a fost un dezastru. Era o afirmaţie, nu o întrebare.Cum a fost posibil ca femeia aceea, Laird, să părăsească teritoriul clinicii? Acum nu mai avem nici o posibilitate să aflăm dacă experimentul a reuşit sau nu...

Kobler nu înceta niciodată să fie uimit de enorma încredere în sine a profesorului, de felul în care putea să-şi concentreze mintea, asemenea unei lupe, asupra unui singur obiectiv. Nu era Einstein

acela care spusese "Limpezeşte-ţi mintea de toate gândurile, cu excepţia problemei la care lucrezi" – sau ceva asemănător? Iar Einstein fusese un alt geniu.

Mintea lui Kobler era copleşită de problema poliţiei, care deţinea corpul femeii Laird, şi de periculoasele consecinţe la care putea duce acest lucru. Profesorul părea să ignore toate acestea. Vocea caldă continuă, ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

— Las pe seama ta, Bruno, fireşte, măsurile care ar putea fi necesare de adoptat în privinţa acestor oameni exasperanţi, care au avut impertinenţa să se amestece noaptea trecută.

— Voi proceda în consecinţă, îl asigură Kobler. S-ar putea să am o veste bună în privinţa lui Manfred Seidler...

— Bine, continuă. Dumnezeu ţi-e martor că l-ai căutat suficient de mult. Un alt obstacol exasperant.

— Am mobilizat oameni în Zürich, Geneva şi Basel, explică Kobler. Cunoscându-l pe Seidler, am fost convins că se va ascunde într-un oraş mare, unul nu prea departe de graniţă. Am considerat că Basel era cel mai probabil. Nu Zürich, datorită fabricii de lângă Horgen, unde este prea bine cunoscut. Nu în Geneva, pentru că regiunea mişună de agenţi de toate felurile, care îşi duc zilele căutând oameni. Prin urmare, cel mai mare număr de oameni i-am plasat în Berna – a meritat...

— În ce sens?

Tonul plat, plictisit îl avertiză pe Kobler că vorbea prea mult. Evenimentele nopţii precedente îi creaseră o enormă stare de încordare. Trecu la obiect.

— Am avut noroc. Unul dintre oamenii noştri l-a localizat pe Seidler intrând în gară. A cumpărat un bilet dus-întors până la Le Pont, sus, în munţii Jura. E un loc al nimănui, un punct pe hartă. Lucru interesant, el nu a folosit imediat biletul. Doar l-a cumpărat şi a părăsit gara. Am împânzit locul cu oameni. Când va folosi, cu adevărat, biletul, vom fi pe urmele lui. Îi expediez pe Graf şi Munz de la terenul de aterizare din Lerchenfeld la aeroportul Basel...

— Când pleacă?

— Sunt pe drum. Kobler îşi privi ceasul. Îi aştept să ajungă la gara Basel într-o oră. Şi Le Pont ar fi un loc excelent de a încheia socotelile cu Seidler. Totul este sub control, sfârşi el ferm.

— Nu chiar tot, îl corectă vocea. Intuiţia îmi spune că principalul pericol este Robert Newman. Dumneata însuţi vei şterge din registru acea datorie restantă...

Întrucât se culcaseră la miezul nopţii, Newman şi Nancy dormiră până la mijlocul dimineţii următoare. Newman, doar de această dată, acceptă, fără proteste, sugestia ei de a folosi serviciul la cameră, pen-tru un mic dejun întârziat.

După ce se îmbrăcară, mâncară într-o linişte exasperantă. Vremea nu se îmbunătăţise: o altă pătură de nori denşi atârna deasupra oraşului. Nancy era în baie, când telefonul sună, iar

Newman răspunse.

— Cine era, întrebă ea când se întoarse în dormitor.

— Era pentru tine, râse Newman. Iar greşeală...

— Şi asta ar trebui să fie ceva nostim?

— E tot ce pot să fac după micul dejun. Ies să mă întâlnesc cu cineva în legătură cu ce s-a întâmplat astă-noapte. Nu mă întreba cu cine. Cu cât ştii mai puţin, cu atât lucrurile se aranjează mai bine...

— Transmite-i fetei salutările mele...

Ceea ce, reflectă Newman, străbătând Munstergasse, fusese o înţepătură mai subtilă decât îşi dăduse Nancy seama. Telefonul scurt fusese de la Blanche Signer. Fotografiile Clinicii Berna făcute de ea de pe acea movilă, erau developate şi mărite. Surpriza care îl întâmpină când ajunse la apartamentul ei o constitui faptul că nu era singură. Grijulie în a nu-i dezvălui numele, ea îl prezentă unei fete cu aspect studios, care purta ochelari şi care, aprecie Newman, avea spre treizeci de ani.

— Ea este Lisbeth Dubach, explică Blanche. E expertă în interpretarea fotografiilor – a fotografiilor aeriene. I le-am arătat pe acelea făcute la complexul Fribourg. A descoperit ceva foarte ciudat...

Complexul Fribourg. Blanche dovedea multă discreţie, observă Newman. Mai întâi, nu-i pomenise numele. Acum, ascundea faptul că fotografiile fuseseră făcute la Clinica Berna. Pe o masă din colţ, cu o veioză aprinsă, în mijlocul unui maldăr de fotografii lucioase, era aşezat un aparat pe care Newman îl recunoscu.

Aparatul era un stereoscop folosit pentru a privi două fotografii ale aceluiaşi obiect, făcute sub unghiuri uşor diferite. Efectul general obţinut privind prin lentilele instrumentului crea iluzia unei imagini tridimensionale. Newman îşi aminti că citise undeva că, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, o anumită femeie, ofiţer de aviaţie – Babington-Smith – detectase, pe fotografiile aeriene – folosind un instrument similar – prima dovadă palpabilă că naziştii creaseră, cu succes, arma lor secretă – bomba zburătoare. Acum, o altă femeie – Lisbeth Dubach -după mulţi ani, urma să-i arate ce descoperise? Apropiindu-se de masă, avu o senzaţie de usturime la baza gâtului.

— Această clădire e foarte ciudată, începu Dubach. Am mai văzut doar o dată ceva similar. Priveşte, te rog, prin lentile...

Laboratorul! Clădirea îi sări în ochi lui Newman în toată masivitatea sa tridimensională, ca şi cum o privea dintr-un avion ce zbura la foarte mică altitudine. Studie fotografiile, apoi se îndreptă şi dădu ne-gativ din cap.

— Îmi pare rău, nu înţeleg la ce te gândeşti...

— Uită-te din nou, te rog! Coşurile acelea, vârfurile lor. Vezi protuberanţele acelea ciudate cocoţate în vârful lor – ca nişte pălării uriaşe?

— Da, acum le văd... Newman era din nou aplecat, privind prin lentile, încercând să ghicească ce puteau să însemne. Încă o dată renunţă şi dădu din cap. Probabil că sunt greu de cap, hotărî el. Acum văd, într-adevăr, ceea ce ai identificat, dar nu pot detecta

nimic îngrijorător...

— Odată, când am vizitat Anglia, explică Dubach, am făcut o că-lătorie la centrala voastră nucleară din Windscale, centrala căreia sir John Cockcroft a insistat, în timpul proiectării, să-i fie instalate filtre speciale la coşuri...

— Dumnezeule, murmură Newman pentru el.

— Mai târziu era gata să se producă un dezastru la Windscale, continuă Dubach. Marele nor radioactiv a fost reţinut doar de filtre. Filtrele la care te uiţi acum, de la complexul Fribourg, sunt foarte asemănătoare...

— Acum putem să-ţi spunem un lucru, obiectă Newman, şi anume că această clădire nu are nicidecum de-a face cu energia nucleară.

— În ceea ce fac ei acolo este ceva care necesită protecţia unor filtre similare, afirmă Dubach.

Newman, absorbit încă de implicaţiile înspăimântătoare a ceea ce detectase Lisbeth Dubach, se găsi în ipostaza de a suferi un nou şoc.

De îndată ce rămaseră singuri, Blanche scoase, dintr-un plic, un teanc de hârtii pe care le aşeză pe canapea, între ei. Newman observă că erau fotocopiile unor exemplare originale dactilografiate. Nu bănui că prin fotocopierea foilor pe care le bătuse la maşină după carnet, Blanche îşi proteja sursa, pe Tweed.

Le bătuse la un singur rând, pe când procedeul ei normal de dactilografiere era la două rânduri, după cum îi era bine cunoscut lui Newman. Fu prudentă în a explica.

— Bob, nu pot să-ţi spun identitatea clientului în cauză. Îmi încalc regula de aur, care constă în a nu dezvălui niciodată unui client informaţiile obţinute de la un altul...

— De ce? întrebă Newman. De ce o faci acum?

— Bob, *nu mă presa!* Singurul motiv pentru care îţi arăt aceste date este că se întâmplă să ţin foarte mult la tine. Ştiu că faci cercetări referitoare la Clinica Berna. Ceea ce mă îngrijorează este că poate nu-ţi dai seama ce – pe cine – înfrunţi. Dacă le citeşti, aceste fotocopii te-ar putea pune mai mult în gardă. Puterea de care dispune acest om e de-a dreptul înspăimântătoare...

— Deci, citesc astea şi ţi le înapoiez?

— Nu, poţi să le iei cu tine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu ştii de unde provin. Ţi-au fost trimise la Bellevue Palace. Au fost lăsate recepţionerului, la hotel...

— Dacă vrei să pară astfel...

— Cât timp le citeşti, o să-ţi fac o cafea. Aş putea face şi pentru mine. M-a înspăimântat de moarte ce ne-a spus Lisbeth Dubach. În ce te-ai băgat?

Newman nu răspunse, în timp ce luă fotocopiile şi începu să le citească. Îşi dădu seama imediat că raportul despre profesorul Armand Grange fusese pregătit de un anchetator experimentat, care

nu irosea cuvintele. Se părea, de asemenea, că el – sau ea -lucrase sub presiune.

SUBIECT: Profesorul Armand Grange. Născut în 1924 în Laupen, lângă Berna. Starea materială a familiei – proprietari ai unei fabrici de ceasuri. Subiectul a urmat cursurile Universităţii din Lausanne. Scurt serviciu militar satisfăcut în Armata elveţiană, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Zvonuri că ar fi fost membru al unei echipe de specialişti trimise în secret în Germania, pentru a obţine o cantitate de gaz paralizant TABUN, înainte de ofensiva Armatei Roşii. Notă: Repet, zvonuri – neconfirmate.

După război, pregătire medicală la Şcoala Medicală Lausanne, urmată de diplomă post-universitară la Guy's Hospital, Londra, şi Johns Hopkins Memorial Hospital, Baltimore, Maryland, S.U.A. Student strălucit, întotdeauna şef de promoţie.

Serviciul militar neterminat, datorita unui defect ocular. După calificarea sa ca pneumolog, pregătire în domeniul contabilităţii. S-a dovedit a fi la fel de strălucit în acest domeniu, ca şi în cel medical.

1954. Datorită flerului financiar, devine director la Zürcher Kredit Bank, la vârsta timpurie de treizeci de ani. În 1955 a fondat Chemiekonzern Grange AG, cu uzina la Horgen, pe malul lacului Zürich. Chemiekonzern produce gaze industriale, incluzând oxigen, oxid de azot, dioxid de carbon şi ciclopropan – un gaz folosit în practica medicală. Se zvoneşte că finanţarea Chemiekonzern se face de la Zürker Kredit Bank. Notă: Repet, zvonuri – neconfirmate.

1964. Subiectul cumpără pachetul majoritar de acţiuni la Clinica Berna. Din momentul în care subiectul preia controlul, acest aşezământ se declară angajat în regenerarea celulară.

Comentariu general: subiectul vorbeşte fluent germana, franceza, engleza, spaniola. Vizitează frecvent S.U.A. şi America de Sud. Bănuit a fi milionar. Mi s-a spus, de surse demne de încredere, că nu este luată nici o decizie care implică politica militară elveţiană fără consultarea subiectului. Una dintre cele mai influente voci din complexul militaro-industrial elveţian. Acest document cuprinde un raport preliminar, cf. unor surse din Zürich şi Berna.

Schiţa dăruită de Anna Kleist, caricatura unei măşti de gaze. Comentariul lui Arthur Beck, în privinţa lui Hannah Stuart. "Trupul a fost incinerat..." Fotografia făcută de Julius Nagy lui Beck, discutând cu doctorul Bruno Kobler, administratorul şef al Clinicii Berna, în faţa clădirii Taubenhalde.

Referirea colonelului Lachenal la expresia *tous azimuts* – apărarea totală a Elveţiei. Şi, mai recent decât toate, interpretarea lui Lisbeth Dubach a fotografiilor pe care le făcuse Blanche laboratorului din Clinica Berna. "...în ceea ce fac ei acolo este ceva care necesită protecţia unor filtre similare."

Pe Newman îl intriga un alt aspect al raportului: purta, în întregime, amprenta unei evaluări militare, datorită frazeologiei

concise, exacte. Acest lucru îl duse cu gândul înapoi, la întâlnirea cu căpitanul Tommy Mason, în barul de la Bellevue Palace. Ce spusese oare căpitanul în timpul conversaţiei, când Newman se interesase de scopul călătoriei sale de cercetare?

— Da. Domeniul medical. Standardele şi practicile din clinicile lor particulare...

Newman se îndoi întrucâtva de faptul că se afla în faţa unui raport întocmit de Mason – Mason care se ciocnise "întâmplător" de el în barul restaurantului şi care acum era mort. Îi puse întrebarea lui Blanche, fiind aproape sigur că ştia deja răspunsul.

— La sfârşitul raportului este folosit cuvântul "preliminar". Asta sugerează că urma să continue. Celălalt client ţi-a dat impresia că se ocupa de cazul ăsta?

— Nu. Blanche se opri. Nu s-a spus nimic în privinţa unor date ulterioare, provenind de la aceeaşi sursă. Se aşeză pe braţul canapelei, în apropierea lui. Bob, raportul ăsta e înspăimântător. Unde duc toate astea? Este o menţiune despre Zürcher Kredit Bank – tatăl meu vitreg este preşedintele acestei bănci...

— Între voi doi nu există legături într-adevăr strânse?

— Dacă nu faci exact ceea ce doreşte tatăl meu vitreg să faci -şi eu nu fac – pur şi simplu, uită de tine. E tipul militarului. Supune-te ordinelor – altfel...

— Blanche... Îi luă mâna... toată afacerea asta începe să pară mult mai periculoasă decât am bănuit vreodată. Există vreo posibilitate ca tatăl tău să ştie că suntem prieteni?

— Vieţile noastre au urmat căi diferite. Nu ştie cine îmi sunt prietenii – nici nu doreşte să afle. Şi este tatăl meu vitreg. Mama a divorţat de tatăl meu natural, care este mort. Acum, înţelegi de ce suntem atât de separaţi unul de celălalt...

— Mi-ar plăcea să rămână aşa. Newman o sărută şi traversă camera pentru a-şi lua pardesiul. Acum, plec – şi mulţumesc pentru raportul ăsta...

— Ai grijă, Bob. Te rog. Unde te duci?

— Să arunc pe cineva în aer, cu o explozie verbală...

Lachenal fu de acord să-l vadă pe Newman de îndată ce sosea. Până la Bundeshaus Ost erau doar zece minute de mers pe jos, pe Junkerngasse. În acea dimineaţă fusese un ger cumplit prin arcadele asemănătoare unor cuşti de iepuri şi, în drum, Newman îşi luase precauţia de a se strecura în Bellevue Palace, ca să lase raportul cu privire la Grange în seiful hotelului.

Ieşind din camera seifului, se ciocni de un bărbat mărunt, cu chip rotofei, care se întorsese de la biroul recepţiei, un bărbat care clipi la el prin lentilele ochelarilor, înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău, spuse Tweed. Nu v-am văzut venind...

— Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Newman.

— Nu sunt de mult timp aici, vorbi fără noimă Tweed, ca şi cum era mulţumit că întâlnise un compatriot. Vremea a fost şi până acum

la fel de neplăcută?

— De câteva zile – şi cred că se pregăteşte de ninsoare. Cel mai bun lucru este să stai în casă, dacă poţi. Vântul de pe aici te spulberă...

— Cred ca voi urma sfatul dumitale. Acest hotel este un refugiu minunat...

Tweed traversă agale holul interior al recepţiei, iar Newman se opri lângă uşă, zăbovind, pentru a-şi pune mănuşile. Într-un colţ, cu spatele la el, se afla Nancy, iar englezul rotofei se îndrepta direct către masa ei, urmat de un ospătar ce ducea cafea pe o tavă – cafea pentru două persoane.

Newman aşteptă doar atât cât să-l vadă pe englez aşezându-se în faţa ei, în timp ce ospătarul îi servea cu cafea. Îşi vorbeau când Newman ieşi şi o luă spre stânga, către Bundeshaus Ost.

— Lachenal, începu Newman furios, în biroul şefului Contrainformaţiilor, aşezându-se în faţa elveţianului care şedea în cealaltă parte a mesei, ce a însemnat întâmplarea stupidă de la Clinica Berna? Mă refer la tancul Leopard – preţ de o clipă părea că e gata să ne trimită în împărăţia celor drepţi. Logodnica mea a fost cât pe ce să facă un şoc. Nici eu nu am gustat prea mult evenimentul. Şi ce caută un tanc german, Leopard 11, în Elveţia? Dacă nu obţin nişte răspunsuri, voi scrie un articol...

— Îmi dai voie să răspund? Tonul lui Lachenal era rece, ostil. Chiar şi aşezat, stând cu spatele drept, părea înalt, având o expresie sumbră. Nu e un om fericit, gândi Newman, iar elveţianul continuă: Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze pentru nefericitul incident, datorat în totalitate unei scurte întreruperi a comunicării. A fost o neînţelegere banală, dar de neiertat. Responsabilii au fost sever admonestaţi...

— Ce caută în Elveţia un Leopard 11, noul tanc german, poate cel mai performant din lume...

— Te rog! Permite-mi totuşi, să continuu. Acest lucru nu e strict secret. După cum ştii, noi confecţionăm anumite echipamente militare, dar cumpărăm o mulţime de peste hotare, inclusiv tancuri. Suntem în curs de reînzestrare a diviziilor noastre blindate. Am hotărât de curând să cumpăram Leopard 11, în urma testelor complete, efectuate la Lerchenfeld. Nu e secret...

— Tabun. Acesta e secret? Echipa specială trimisă în Germania aproape de sfârşitul războiului, pentru a aduce gazul Tabun. Ăsta e un secret? întrebă Newman, mai calm.

— Nu comentez!

Lachenal se ridică brusc în picioare şi se duse la fereastră, uitându-se la peisaj. Chiar îmbrăcat în haine civile, cum era în această dimineaţă, Lachenal i-l reaminti lui Newman, mai mult decât oricând, pe Gaulle. Aceeaşi detaşare totală în momentele de criză.

— Ştii că a suflat *föhn*-ul, remarcă Lachenal după o pauză. Acest lucru a contribuit, probabil, la incidentele de la Clinica Berna.

Aţâţă nervii, afectează judecata oamenilor. Acum nu mai suflă. Curând, vom avea zăpadă. Întotdeauna după *föhn...*

— N-am venit aici pentru prognoza vremii, exclamă sarcastic Newman.

— Asta pot să ţi-o spun, continuă Lachenal, băgându-şi mâinile în buzunare şi întorcându-se, spre Newman – e adevărat că, la terminarea războiului, germanii au avut o mare cantitate de Tabun – gazul paralizant. O cantitate de douăsprezece mii de tone, pentru numele lui Dumnezeu! Au crezut că sovieticii urma să recurgă la un război chimic. Majoritatea l-a capturat Armata Roşie. Acum au ajuns la acelaşi nivel cu Occidentul în cel mai sinistru domeniu, cel al dezvoltării componentelor organo-fosforice. I-au crescut toxicitatea...

— Ştiu asta, René, spuse liniştit Newman.

— Dar mai ştii că sovieticii au perfecţionat mult mai multe gaze toxice letale, în special cele mortale iritante, pe care le-au adaptat pentru a fi folosite de către batalioanele lor chimice? Mă refer, mai exact, la cianura hidrogenată...

Cianura hidrogenată...

Cele două cuvinte reverberară în capul lui Newman aidoma bubuiturii unui baros gigantic lovind o forjă puternică. Lachenal continuă să vorbească cu o voce plată, lipsită de emoţie:

— Această substanţă este privită în Vest ca fiind prea volatilă. Nu şi de către sovietici. Aceştia şi-au echipat batalioanele speciale pentru războiul chimic cu rachete purtătoare şi rachete dirijate. Proiectilele de artilerie încărcate cu acest agent diabolic fac parte, de asemenea, din armamentul lor. Ai spus ceva, Bob?

— Nu, poate am mormăit. Continuă, te rog...

— Sovieticii au echipat, ulterior, avioanele cu rezervoare sofisticate de împrăştiere, care conţin acest tip avansat de gaz de cianură hidrogenată. Noi am calculat că un singur proiectil lansat cu ajutorul unei rachete, al unui proiectil de artilerie sau prin pulverizarea gazului dintr-un rezervor al unui avion de joasă altitudine ar distruge orice formă de viaţă pe o suprafaţă de un kilometru pătrat. Doar un singur proiectil, repetă Lachenal.

Newman îl auzi, dar auzi, de asemenea, diagnosticul lui Nancy în privinţa felului în care murise doamna Holly Laird. *Şi aspectul feţei indică semne clare de cianoză.* Ce replicase Anna Kleist? *Examinarea mea confirmă cu exactitate, până acum, părerile doamnei doctor Kennedy...*

Lachenal se înapoie de la fereastră şi se aşeză din nou la masa de lucru, uitându-se atent la vizitatorul său, care stătea imobil. Newman scutură încet din cap, reîntorcându-se în prezent. Fu pe deplin convins că elveţianul acţiona supus unei enorme presiuni, că disimula acea tensiune cu un teribil efort de voinţă.

— Şi astfel, concluzionă Lachenal, toate au plecat de la Tabun. Care constituia motivul venirii tale aici – discuţia pe această temă, nu Leopardul.

— Dacă spui tu, René. Newman se ridică în picioare şi întinse mâna după palton. Acum ar fi mai bine să plec...

— Încă ceva, Bob. Lachenal se ridicase şi vorbea cu mare gravitate. Toţi trebuie să fim propriul nostru judecător în această lume. Nu să ne ascundem în spatele unui aşa-zis superior...

— Aici aş spune că ai dreptate, replică Newman tărăgănat.

Conversaţia aceasta fuse cea care îl convinse pe Newman când părăsi Bundeshaus Ost – îl convinse ca, la prima ocazie, să o scoată pe Nancy din Elveţia – chiar dacă acest lucru ar fi însemnat ca el să forţeze graniţa.

26

— Îl voi vizita pe Jesse, cu sau fără tine, anunţă Nancy când Newman se întoarse în dormitorul lor. Mâine seară se ţine aici recepţia acelui congres medical. Vii cu mine sau nu?

— Sunt de acord – şi vin cu tine.

Newman trase un fotoliu la fereastră şi se lăsă în el, privind peisajul. Marea întunecată de nori cenuşii coborâse mai jos decât oricând. Se gândi că Lachenal avusese dreptate: în următoarele douăzeci şi patru de ore, la Berna urma să ningă. Nancy veni în spatele lui şi îşi puse braţele în jurul gâtului său.

— Mă aşteptam la o ceartă. Arăţi extrem de serios. Dumnezeule, cât te-ai schimbat de când am început călătoria asta. Te-a supărat ceva?

— Nancy, vreau să mă asculţi cu grijă. Mulţi oameni se gândesc la Elveţia ca la o ţară a ceasurilor cu cuc, a ciocolatei Suchard şi a schiului. Într-unul din romanele sale, un scriitor faimos a făcut o glumă pe seama ceasurilor cu cuc. Mai există o altă faţă a Elveţiei, despre care cea mai mare parte a turiştilor nici nu visează că există...

— Continuă. Ascult...

— Asta schimbă lucrurile. Elveţienii sunt, probabil, cea mai dură, cea mai dârză naţiune a Europei. Sunt de un realism brutal, într-un fel în care, uneori, aş vrea să fim şi noi, în Marea Britanie. Ar face orice pentru a-şi asigura supravieţuirea. Ştii despre serviciul lor militar. Ţara asta a fost permanent pe picior de război, începând cu o mie nouă sute treizeci şi nouă. Şi încă mai este. De acum înainte trebuie să ne mişcăm ca şi cum am călca pe un câmp minat, pentru că asta vom întâlni în drum. Un câmp de mine...

— Bob, tu ai aflat ceva nou de când ai părăsit hotelul. Unde ai fost? De ce întorsătura asta bruscă în privinţa vizitării Clinicii Berna?

Newman se ridică şi începu să măsoare camera încăpătoare, aprinzându-şi o ţigară şi vorbind. Sublinie fiecare remarcă cu un gest tăios al mâini stângi.

— Am început cu patru oameni care ar fi putut să ne spună ce se întâmplă, de fapt. Julius Nagy, Mason – englezul cu care m-am întâlnit scurt timp în bar, precum şi doctorul Waldo Novak, şi Manfred Seidler. Primii doi au fost omorâţi – poliţia este convinsă de acest lucru, deşi nu poate dovedi nimic. Ne rămân Novak şi Seidler...

— Vrei să te întâlneşti din nou cu Novak? De aceea ai fost de acord să ne întoarcem la Clinica Berna?

— E un motiv. Dacă aş putea să-l scot doar pentru puţin timp pe Novak singur, cred că mi-ar spune mai multe – în special după episodul acela teribil, al morţii doamnei Laird. Sunt convins că e pe punctul de a claca. Apropo, ai pomenit de recepţia congresului medical. De ce doreşti să-l vezi pe Jesse înainte ca ea să aibă loc?

— Pentru a obţine mai multe informaţii de la el – dacă pot. Pentru a afla – din nou, dacă pot – care e situaţia lui reală. Apoi, la recep-ţie, îl voi înfrunta pe profesorul Grange. Ştim că va fi acolo. Nu încerca să mă opreşti, Bob, m-am hotărât. Acum, continuă ea tăios, ce e cu Seidler?

— El poate fi cheia acestei afaceri întortocheate. Mă sună aici la cinci şi ne vom întâlni cu el în seara asta. Ar fi mai bine să pregăteşti o valiză mică pentru amândoi, cu strictul necesar pentru o şedere peste noapte...

— De ce? întrebă ea bănuitoare.

— Seidler pare încă şi mai dornic de dezvăluiri decât Novak. Presupunerea mea este că va aranja un loc de întâlnire la mare distanţă – în vreun loc în care noi abia să putem ajunge la timp după convorbirea cu el – conducând nebuneşte. Astfel, va spera că nu vom avea timp să alertăm pe altcineva. Aduce a om care nu are încredere în nimeni.

— A, apropo, Bob, spuse ea cu indiferenţă, Novak ştie că voi vizita clinica astăzi. I-am telefonat cât timp erai plecat. Am avut noroc. Căţeaua aceea bătrână şi nenorocită, Astrid, trebuie să fi fost liberă. La telefon a răspuns un bărbat care m-a pus în legătură directă cu Novak. Mi-a spus că Bruno Kobler e plecat undeva.

— Kobler nu e la clinică? întrebă imediat Newman.

— Exact. Nu e nici Grange. Novak m-a întrebat dacă urmează să vii şi tu. Părea neliniştit că vei veni. Putem pleca în curând?

— După ce voi avea o scurtă întâlnire cu cineva, la bar. M-am întâlnit cu el venind încoace. Unul dintre propriii tăi compatrioţi – un anume Lee Foley...

— Şi cine ar fi el?

— Un asasin...

O lăsă în această stare, aducând-o din nou la concluzia că ar fi mai bine să fie prudentă, dacă dorea să trăiască.

Americanul înalt, cu şuviţe albe, se ridică politicos când Newman traversă barul, în direcţia mesei sale. Băuse deja o băutură dintr-un pahar înalt, plin cu gheaţă. Newman spuse că dorea un Scotch mare şi se aşeză pe banchetă, lângă Lee Foley, care era îmbrăcat cu un costisitor costum bleumarin, o cămaşă crem şi o elegantă cravată albastră, cu mici carouri albe. La manşete avea butoni de aur.

— Locuieşti la Bellevue, Lee? întrebă Newman.

— Da, deocamdată. N-am terminat treaba. Îşi ridică paharul. No-

roc! Tocmai m-a vizitat afurisitul ăla de poliţai federal, Beck. Mi-a fost milă de individ – nu poate găsi motive să mă zvârle din ţară...

— Nu încă...

— Până atunci, voi fi plecat de mult...

— Mai ştii să zbori – pilotezi avioane?

— Numai avioane uşoare. Planoare, chestii de soiul ăsta...

— Ce zici de un charter Lear? sugeră Newman.

— Te apropii. Foley zâmbi cu zâmbetul său sec, care nu i se reflecta în ochii albaştri ca gheaţa. Beck e preocupat de creşterea numărului cadavrelor, continuă el. Micuţul cu care am vorbit eu şi cu tine – acum un anume englez...

— *Trei*, corectă Newman. De curând a murit la Clinica Berna o americancă...

— Ştiu. Tot urcă, nu-i aşa?

— Am impresia că această Clinică e un loc care necesită multă protecţie, reflectă Newman. Ar putea să-şi permită pe cineva foarte costisitor...

— Ai face bine să soliciţi slujba...

— Mai mult de-ai tăi. M-am gândit...

Foley îşi puse jos paharul, privindu-l.

— Aminteşte-ţi noaptea aceea când am colindat prin Reeperbahn, în Hamburg... Eşti singurul om care a reuşit vreodată să mă bage sub masă...

— Noaptea în care *tu* ai colindat oraşul... Îl corectă Newman. Mai vorbeşti bine germana?

— Mă descurc. Bob, ştii ceva? Occidentul devine prea civilizat. Era o vreme când englezii nu se dădeau în lături de la nimic când era în joc supravieţuirea. Mă gândesc la Churchill care a ordonat scufundarea întregii afurisite de flote franceze, la Oran, pentru a-i împiedica pe nazişti să pună mâna pe o adevărată putere maritimă. Avea dreptate, fireşte...

— Încerci să-mi spui ceva, Lee?

— Doar să beau un pahar cu un vechi prieten, să schimb câteva observaţii la întâmplare...

— Niciodată în viaţa ta n-ai făcut aşa ceva. Acum, trebuie să plec. Ne mai vedem, Lee...

Newman o lăsă pe Nancy la volanul Citroen-ului, să conducă până la clinică. Ea manevră maşina pe autostradă cu uşurinţa încrezătoare a unui şofer experimentat. Newman stătea cu ochii în oglinda laterală de pe partea sa, urmărind Audi-ul negru din spatele lor, care menţinea distanţa. Agenţii lui Beck erau la datorie.

— Ne apropiem de intersecţie, avertiza el.

— Cine conduce maşina asta afurisită?

— Sper că tu – altfel, suntem la ananghie...

— Cum te-ai descurcat cu tipul cu care te-ai dus să te întâlneşti la bar? Cum îl cheamă?

— Lee Foley. Încă mă străduiesc să aflu de ce a vrut să mă

vadă. E un nemernic cu sânge rece. O maşină ucigaşă, la fel ca acel Leopard 11 cu care ne-am întâlnit. Ceea ce nu pot încă să decid este pentru cine lucrează. Dacă aş şti asta, aş putea să pun mâna pe ultima piesă a acestui joc de cuburi uriaş.

— Amândoi ne întâlnim cu persoane interesante, observă ea, părăsind autostrada. El verifică în oglindă. Da, Audi-ul îi urma. În dimineaţa în care ai fost plecat, ca să faci Dumnezeu ştie ce, continuă Nancy, am băut o cafea în holul recepţiei cu un omuleţ care m-a intrigat – un alt englez. Părea atât de blajin, şi totuşi am simţit, sub această aparenţă, o personalitate foarte puternică. Tweed e numele său.

— Ce aţi discutat?

— I-am spus despre Clinica Berna... În tonul ei era o urmă de sfidare, provocându-l să-i critice indiscreţia. El nu spuse nimic, ea continuându-şi sporovăială. E un tip tare simpatic – deschis conversaţiei. M-a sfătuit să fiu foarte atentă...

— Ce-a făcut?

— Ţi-am spus adineaori. A explicat că, de vreme ce sunt străină, ar trebui să umblu cu grijă... Se uită la Newman... Că ar trebui să stau lipită de tine de acum încolo...

— Şi cum a venit vorba exact de subiectul Clinica Berna?

— N-a fost nevoie să-l provoc. Este agent constatator al unei mari companii de asigurări. E ciudat, Bob, luna trecută o altă americancă, o anume Hannah Stuart, a murit în împrejurări asemănătoare celor ale morţii doamnei Laird. De ce întotdeauna femei?

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta. Prea multe întrebări fără răspuns. Gata, am ajuns. Ia-ţi inima în dinţi...

Sosiseră la poarta Clinicii Berna. Dar, de această dată, primirea de care se bucurară fu în surprinzător contrast cu cea anterioară. Din clădirea de la intrare ieşi un bărbat pe care nu-l mai văzuseră, le controlă paşapoartele, gesticulă în direcţia porţilor, iar acestea se deschiseră.

Nici urmă de paznici, de dobermani în timp ce străbăteau drumul ce traversa platoul golaş. În Thun, acesta părea întotdeauna mai înnegurat, mai apăsător decât la Berna. Newman crezu că acest lucru putea fi legat de munţii semeţi, care menţineau stratul noros.

— Novak mi-a spus să parchez maşina pe partea laterală a clădirii principale, observă Nancy. Iar de data asta nu mai am aceeaşi senzaţie de a fi supravegheată...

— Poate că, fiind plecaţi Kobler şi Grange, ajutoarele lor au lăsat-o mai moale. Sau poate că doar vor să ne dea impresia asta. Nancy, parchează maşina în zăpada proaspătă...

— Orice spui tu. Eu sunt doar amărâtul de şofer...

— Şi când cobori, încearcă să laşi cât mai puţine urme...

— Iisuse! Mai ai alte instrucţiuni?

— Ţi le voi aduce la cunoştinţă când mă voi gândi la ele...

Waldo Novak, cu părul blond fluturînd în vânt, ieşi din interiorul verandei de sticlă şi coborî cele şase trepte, pentru a-i întâmpina.

Singur. Nici urmă de Astrid – cea cu vino-ncoace.

— Vă duc direct la el, să-l vedeţi, îi spuse Novak lui Nancy în timp ce îşi strângeau mâinile. Păşi în urma lui Newman, lăsând-o să intre prima, şi îşi cobori vocea până la şoaptă. Newman, la plecare, cere-i doamnei Kennedy să treacă pe la toaleta femeilor. Asta îmi va oferi ocazia de a-ţi spune ceva.

În spatele tejghelei era un recepţioner, un bărbat căruia nu-i treziră interesul. Nici urmă de stupiditățile completării formularelor de vizită. Aceeaşi procedură, cu cartela de computer a lui Novak, permiţându-le accesul pe coridor şi apoi în camera în care Jesse Kennedy stătea în pat, rezemat de un teanc de perne.

— Opreşte-te puţin, avertiză Newman. Îşi scoase paltonul, acoperind oglinda falsă. Scoase din buzunarul hainei un radio cu tranzistori pe care îl cumpărase în acest scop. Îl porni la un volum mic, pe un post cu muzică, se aplecă şi îl plasă lângă grătarul din perete. Acest lucru anula efectul casetofonului ascuns. Se îndreptă. Continuă...

— Nu mi-am respectat instrucţiunile, îi informă Novak. Domnul Kennedy nu este sedat, dar, pentru a mă acoperi, i-aş fi foarte recunoscător dacă ar lua capsula asta înainte de plecarea dumneavoastră...

— Înţelegem şi îţi mulţumim, răspunse Nancy, înainte de a-şi trage un scaun şi a se aşeza lângă bunicul ei. Cum se poartă cu tine, Jesse? îl îmbrăţişă cu căldură, sărutându-l pe amândoi obrajii. Acum, spune-mi: ai, într-adevăr, leucemie?

— Aşa îmi tot spun. Inclusiv Novak. Iisuse Hristoase! Nu cred un cuvânt. Ştii că o altă biată femeie a fost omorâtă alaltăieri noapte? Regenerarea celulară nu funcţionează, asta-i treaba! Ei spun că, oricum, ar fi murit. Prostii! Dar am de gând să intru în miezul lucrurilor care se petrec aici, la fel cum am făcut cu spionul ăla în Arizona, acum zece ani! Chicoti. Acel agent C.I.A. cu siguranţă că ar face curăţenie aici...

— Vrei să spui că vrei să mai stai aici un timp? întrebă Nancy.

— Te cred. La început n-am vrut să vin, dar acum că-s aci, o să fac *curăţenie.* Stai să vezi de n-oi face. Nu-i nevoie să vă faceţi griji pentru Novak. El serveşte oricui informaţii atât de repede, încât practic coordonează propriul său serviciu de informaţii. Aşa-i Novak? Vezi, e timid – nu-i place vorbitul în faţa străinilor...

Astfel decurseră lucrurile timp de încă cincisprezece minute. Nancy – încercând să-l convingă să părăsească clinica, Jesse – insistând asupra faptului că trebuia să stea, să facă curăţenie, Novak, băţos în uniforma sa albă, cu stetoscopul bălăbănindu-i-se într-o mână, iar Newman, ascultând în tăcere.

Deodată, Jesse, obosit de torentul neobişnuit al conversaţiei, spuse că dorea să tragă un pui de somn. Îşi luă capsula de amital de sodiu, o înghiţi, deschise palma pentru a arăta că era goală, îi făcu cu ochiul lui Newman şi adormi rapid.

Novak stătea în faţa Clinicii, în zăpadă, singur cu Newman. Nancy fusese de acord cu sugestia lui Newman, fără vreun cuvânt de

protest, cerându-i recepţionerului să îi indice direcţia la toaleta femeilor.

— Acum, spuse Newman, ce voiai să-mi spui? Ar fi bine să ne grăbim, s-ar putea să nu avem mult timp...

— Willy Schaub, şeful brancardierilor, de care ţi-am spus atunci, la Thun. Ţi-am dat adresa lui, din cartierul Matte. Se va întâlni cu tine mâine, la trei după-amiază. Şi-a luat zi liberă; ştie despre locul ăsta mai mult decât oricine...

— De ce a fost de acord?

— Bani. Două mii de franci l-ar pune în mişcare. Poate ceva mai puţin. O să vrea bani gheaţă – cecurile pot fi urmărite prin bancă. Tu hotărăşti, Newman. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Şi plec când pot. Ce să-i spun lui Schaub?

— Că mă voi întâlni cu el. Încă o întrebare, înainte să sosească Nancy. Pacienţii de aici – cât de bolnavi sunt?

— Avem cazuri de leucemie, scleroze multiple. Tot ce vrei. Toţi pacienţii sunt în stadiul terminal...

27

Basel. Aproximativ în acelaşi timp în care Newman şi Nancy îşi încheiau cea de-a doua vizită la Clinica Berna, Bruno Kobler şedea în dormitorul său din hotelul Terminus, situat în faţa gării centrale din Basel. Venise cu avionul, iar acest hotel fusese ales datorită poziţiei sale strategice.

Manfred Seidler fusese văzut cumpărând un bilet până la Le Pont, orăşelul situat aproape de malul lacului de Joux, în munţii Jura. De atunci îi pierduseră urma lui Seidler, din păcate, dar, dacă era cazul să aştepte, Kobler poseda aproape aceeaşi răbdare ca Foley. Îi vorbi lui Graf, cel mic şi îndesat, care stătea la fereastră aşteptând un semnal de la Hugo Munz, care conducea echipa din gară.

— Seidler trebuie să se arate, spuse Kobler. Sunt sigur că are întâlnire cu cineva la Le Pont Şi mai avem oameni care aşteaptă la Hotel de la Truite...

— Nu cunosc Le Pont, răspunse Graf. Pe hartă pare un loc uitat de Dumnezeu...

— Aşa şi este – tocmai locul îndepărtat, unde Seidler s-ar simţi în siguranţă să întâlnească pe acel cineva căruia urmează să-i vândă mostra furată de la noi. Iar Hotel de la Truite e lângă gară...

— Trebuie să fi ajuns! Munz tocmai a semnalizat...

Kobler deschidea deja uşa dormitorului, îmbrăcându-şi paltonul de astrahan. Făcu semn înspre sacul de voiaj de pe pat, reamintindu-i lui Graf să nu-l uite. Kobler nu avea de gând să care sacul, având în vedere ce conţinea acesta. Erau angajaţi servitori pentru a-şi asuma astfel de riscuri. Kobler ar pune mâna pe armă doar când ar sosi momentul s-o facă. S-ar putea ca nici măcar să nu o folosească – având în vedere că îşi angajase oameni pentru

acoperire.

— Se urcă în trenul de ora două, îi informă Munz în timp ce grăbeau pasul în gara uriaşă. Poftim biletele, ar fi mai bine să vă grăbiţi...

— Prima staţie e Lausanne, presupuse Kobler, aşezându-se pe locul său de la clasa întâi, alături de Munz.

Graf urcase în vagonul în care stătea Seidler.

Kobler studie mersul trenurilor pe care îl luase cu el. Dădu din cap, răsfoind paginile în căutarea legăturilor, în timp ce trenul părăsea staţia, apoi se uită la Munz care şedea ţeapăn pe banchetă.

— Relaxează-te, avem de aşteptat până îl surprindem singur. Ar putea să dureze ore. Facem o treabă simplă, ca şi cum am curăţa gunoiul...

Privi pe geam în timp ce trenul prindea viteză, străbătând suburbiile. Nu regretă că pleca – oraşul Basel era un teritoriu ostil, locul de acţiune al doctorului Max Nagel, principalul oponent al Clubului Gold. Kobler nu avea de ce să se teamă. În acel moment, Nagel se afla în alt tren, cu destinaţia Berna.

Cu cinci vagoane mai în faţă, Manfred era un ghem de nervi. Deschise un nou pachet, aprinse cea de-a patruzeci şi una ţigară din acea zi, în timp ce se gândea la scena petrecută în apartament, înainte de plecarea sa.

Erika se întorsese în grabă de la birou în timpul pauzei de masă, ca să-i gătească dejunul. În timp ce mâncau îi spusese că pleacă. Ea păruse îngrozită.

— Trebuie? Aş putea să-mi iau o pauză de masă mai lungă. Nagel a plecat la Berna...

— În ce scop?

Nu prea era interesat

— E ciudat. A trebuit să-i fac o rezervare la Bellevue Palace. Participă la un soi de recepţie a unui congres medical. Nici măcar nu e doctor. Niciodată nu l-am văzut mai ursuz – e preocupat de ceva...

— Probabil să pună la cale vreo afacere care îi va aduce un milion sau două milioane. Erika, s-ar putea să nu mă întorc până mâine, aşa că să nu începi să-ţi faci griji...

— Ştii că o să-mi fac până când te văd din nou în siguranţă. Unde te duci? Ce e toată treaba asta? Sunt îndreptăţită să ştiu şi eu câte ceva, nu-i aşa?

— Nu are importanţă unde, îi spusese el. Mă duc să mă întâlnesc cu acel corespondent străin englez, Robert Newman. Daca dă în vileag cazul Terminal, el poate să-mi ofere protecţie. Nu, nu mă mai întreba altceva. Mulţumesc pentru masă...

Aşezat în tren, regreta ca nu-i spusese mai multe. Se uită în sus, la plasa de bagaje în care îşi depusese cele două valize. Una conţinea câteva dintre ziarele pe care i le adusese Erika, cealaltă, mostra. Va fi dificil pentru oricine să înşface *două* valize, când va străbate peronul. Şi nu va şti care din ele conţine mostra. Trebuie să

te gândeşti la astfel de mărunţişuri.

Seidler se agită neliniştit, trăgând adânc din ţigară. Dăduseră drumul la instalaţia de încălzire, iar el dorea cu ardoare să-şi dea jos jacheta. Dar era imposibil. Era prea conştient de prezenţa Luger-ului de 9 mm în tocul de piele de la subsuoara stângă.

Berna. Beck stătea la masa de lucru din biroul său, uitându-se la Gisela, care tocmai răspundea la telefon. Ea lăsă jos receptorul şi se întoarse, ca să-i vorbească şefului ei.

— Era Leupin. Newman şi doctoriţa Kennedy tocmai părăsesc Clinica Berna. I-a localizat cu binoclu şi a transmis informaţia prin radio...

— Mulţumesc. Gisela, vreau să faci o rezervare la Bellevue Palace pentru trei dintre oamenii noştri. Îi vreau acolo în timpul recepţiei congresului medical, de mâine. Profesorul Grange va fi acolo. S-ar putea să-mi fac şi eu apariţia.

— Lucrurile se lămuresc, nu-i aşa?

— Ca de obicei, intuiţia ta e bună, Gisela. Singura piesă care încă lipseşte e Manfred Seidler. Vulpea se bagă în vizuină, dar mai şi iese. Când o va face, vreau să fiu acolo, înainte de a pune militarii mâna pe el. Trimite un nou mesaj. Seidler trebuie găsit cu orice preţ...

Newman o înfurie pe Nancy după ce îl părăsiseră pe Novak şi se apropiau de Citroen-ul parcat. Ea dorea doar sa se îndepărteze de acel loc – era prea întristată de atitudinea lui Jesse.

— Dă-mi voie să verific maşina, avertiză Newman. Aşteaptă aici...

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu!

— Să fiu sigur că nu a umblat nimeni la ea.

Se uită după urme proaspete de paşi, după orice semn pe care l-ar fi făcut cineva inteligent, folosindu-le propriile urme, încă încrustate în zăpadă. Controlă capota în locul în care, la venire, lipise o cantitate mică de zăpadă, zăpadă care îngheţase imediat, în locul în care capota se ridica. Zăpada era neatinsă. Descuie maşina şi o invită pe Nancy să urce pe locul din dreapta.

— De data asta eu conduc, o informă el, aşezându-se la volan, iar ea se trânti lângă el.

— Nu-ţi place cum conduc? izbucni ea.

— Adu-ţi aminte ultima dată – plugul de zăpadă...

— Poate că ai dreptate. De ce toată agitaţia asta legată de cineva care ar fi umblat la maşină?

— În caz că au pus o bombă, îi spuse el cu brutalitate, continuând să aplice politica de a o speria.

— Iisuse! Vrei să ai de-a face cu o epavă umană?

Nu-şi mai spuseră nimic unul altuia pe durata călătoriei de întoarcere la Berna, care decurse fără evenimente. Luară un prânz în-

târziat în cafeneaua de la Bellevue Palace, care era liniştită, astfel că putură să vorbească nestânjeniţi. Nancy aduse în discuţie subiectul după cafea.

— Următorul obiectiv este Seidler?

— Exact. Nu uita să faci bagajul cu obiectele pentru noapte. Am presimţirea că vom avea nevoie de ele...

— Era primul lucru pe care aveam de gând să-l fac. Cel puţin, de data asta mi se permite să te însoţesc...

— Nancy, te rog să taci...

Petrecură întreaga după-amiază rămasă în dormitor, în eventualitatea că Seidler telefona mai devreme. Newman cumpărase în urmă cu câteva zile o hartă rutieră pe care o studie în timp ce Nancy îşi azvârli pantofii, se întinse în pat şi încercă să doarmă. Era sigură că va rămâne trează, iar ţârâitul telefonului o trezi cu brutalitate. Newman înşfăcă receptorul, harta era întinsă pe celălalt pat.

— La telefon Newman...

— Manfred Seidler. Voi spune doar o dată...

— Vei repeta dacă nu pricep. Dă-i drumul...

— Le Pont, în munţii Jura, lângă lacul de Joux. Îl ştii?

— Da...

— Ne întâlnim la ora nouăsprezece douăzeci şi opt fix. La gară. Voi fi în trenul care ajunge la nouăsprezece douăzeci şi opt...

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să reuşesc. Nu-ţi dai seama că acum e ora cinci?

— Dacă eşti interesat de informaţiile pe care le pot furniza – fără detalii prin telefon – adu două mii de franci elveţieni – bani gheaţă. Parchează-ţi maşina la mică distanţă de gară, dar nu la vedere. Voi duce două valize.

— Am nevoie de mai mult timp. În munţii Jura e zăpadă. Drumul va fi infernal...

— Nouăsprezece douăzeci şi opt. Nu voi aştepta. Vii sau nu?

— Vin...

La celălalt capăt al liniei se auzi un declic. Seidler întrerupse legătura. Newman aşeză receptorul în furcă şi îşi privi din nou ceasul. Examină iute harta, în timp ce Nancy se aplecă peste umărul său.

— Reuşim? întreba ea.

— Dacă urmam traseul acesta, am putea. E o scurtătură al naibii de bună...

Degetul său urmă un traseu din Berna, de-a lungul autostrăzii N12, înspre lacul Geneva. Degetul trecu pe autostrada N9 – urmând o direcţie aproximativ paralelă spre vest, până la lac, unde întâlnea cea de-a treia autostradă, NI. Într-un loc numit Rolle, între Lausanne şi Geneva, pe malul lacului, Newman trasă o rută de-a lungul unui drum ce urca în munţii Jura şi se oprea la Le Pont.

— E mult de ocolit, obiectă Nancy. Sunt două laturi ale unui triunghi...

— Totuşi, e singura modalitate de a ajunge acolo la timp – pe autostrăzi. Am mai condus în regiunea Rolle, aşa că drumul îmi e

cunoscut. Va fi infernal când vom ajunge în regiunea înzăpezită. Haide, fetiţo. Iau eu valizele. Slavă Domnului că am umplut rezervorul la întoarcerea din Thun...

Aşteptau liftul când Nancy îi spuse lui Newman să o ia înainte la maşină, ea urmând să vină după el.

— Mi-am uitat portmoneul, explică ea când veni liftul, şi Newman, murmurând ceva, păşi înăuntru.

Lausanne Gare. Seidler cără cele două valize din cabina telefonică înapoi, pe peron. Avu o senzaţie de uşurare – Newman avea să vină. Se duse în grabă la restaurant, unde aveau să fie mulţi oameni în timp ce el aştepta trenul următor.

Urma intenţionat o rută ocolitoare, pentru a se asigura că nu era urmărit Acum trebuia să aştepte trenul *Cisalpin,* expresul de Paris care mergea fără opriri până la gara de frontieră Vallorbe.

De aici, făcea cale întoarsa cu un tren local care pleca de la Vallorbe la 19:08 şi ajungea la Le Pont la 19:28.

Berna.

— La telefon Leupin, şefule. Newman tocmai a părăsit hotelul, cărând două valize. Le pune în spatele maşinii – a Citroen-ului. Aşteptaţi, logodnica lui se zoreşte să-l prindă...

— În regulă, Leupin, îşi linişti Beck subordonatul. Am pregătit alţi şase oameni pentru asta – ca rezervă. Şase oameni cu încă trei maşini. Se pot juca de-a depăşirile, ca să fim siguri că nu-şi dă seama ce facem. Prima dată îl urmăriţi tu şi Marbot. Succes...

Beck lăsă jos receptorul şi oftă, privind la Gisela. Ea îi aduse o nouă ceaşcă de cafea. Se prefigura o noapte grea: Beck era îmbrăcat cu cămaşă cu mâneci scurte, indiciul unui lung asediu.

— Newman şi prietena lui tocmai au părăsit Bellevue Palace, îi spuse. Se urcă în maşina închiriată...

— Încearcă să plece din ţară?

— În stadiul acesta al jocului ar fi ceva neobişnuit pentru Newman. Ai obţinut ce ţi-am cerut?

— Maşina e gata pregătită...

Era o noapte foarte întunecată. Era foarte frig. Newman făcea ca Citroen-ul să zboare, deplasându-se cu o viteză mult peste limita legală, când simţea că putea să rişte pe autostradă. Şi totuşi, fuseseră depăşiţi de câteva ori, pe lângă ei fulgerând perechi de faruri cu faza mare aprinsă, având Dumnezeu ştie ce viteză.

— Nu putea fi poliţia, nu-i aşa? se întrebă cu voce tare Nancy când îi depăşi cea de-a doua maşină.

— Greu de crezut. Prima a fost un Saab, asta a fost un Volvo...

— Mă tot gândesc la Jesse. Nu văd ce putem face pentru el.

— Nimic. Acum îmi dau seama de unde îţi vine încăpăţânarea.

— Nu putem sta cu braţele încrucişate...
— Lasă-l în seama mea...
— Ce vrea să însemne asta?
— Mă voi gândi la ceva...

Pe drumul spre Geneva încetini. Câteva minute mai târziu, apăru semnul indicator al unei intersecţii. *Rolle VD* – Rolle, cantonul Vaud. Newman viră, depărtându-se de lac, de autostrada N1, apucând-o pe drumul lateral spre nord, care începea imediat să urce. În depărtare, munţii Jura apăreau aidoma unui val gigantic, îngheţat în toiul mişcării. Apoi ajunseră în plin decor hibernal.

Strâmtul drum din faţa lor părea, în lumina farurilor, să fie ca oglinda, o oglindă de gheaţă. Drumul cotea şi se răsucea, urcând treptat. Începură să apară indicatoarele de pericol, indicatoare cu zigzaguri sinistre. *Risque de Verglas.* Derapaj. Gheaţă. Acum drumul începu, cu adevărat, să urce. Pe Newman îl dureau braţele din cauza efortului de a manevra volanul, menţinând maşina pe şosea. Nancy îl privi. Avea buzele strânse, ochii îngustaţi. Ea aprinse o ţigară şi privi în oglinda laterală. Luminile Audi-ului negru erau încă acolo. La mare distanţă, în spate, pe o porţiune neobişnuit de dreaptă a şoselei. Întâi Saab-ul, apoi Volvo, acum Audi-ul. Se uită în faţă şi îngheţă.

— Dumnezeule!

Valul munţilor Jura atârna deasupra lor. *Verglas.* Serpentinele erau incredibile. Newman răsucea permanent volanul. Pătrunseseră într-un defileu îngust. Zăpada înaltă străjuia pe ambele părţi. Dincolo de ea se înălţau pereţii întunecaţi ai pădurilor dese de brad, cu ramurile povârnite sub greutatea zăpezii. Căută să dea drumul instalaţiei de încălzire şi descoperi că era deja pornită la maximum. Continuau să urce, valsând pe mijlocul defileului. Ceasul de pe tabloul de bord indica ora 19:20. Încă opt minute până la ora întâlnirii. N-o să reuşească.

Ajunseră în vârf, fără a fi avertizaţi. Viră pe o serpentină sinucigaşă, apoi drumul deveni, brusc, neted. Începură să coboare. În depărtare apărură lumini.

— Le Pont, spuse Newman.

Un mănunchi de case cu acoperişuri înclinate, răspândite pe coama unui deal. Acoperişuri îngreunate de zăpadă. Balcoane din lemn la primul etaj. Ceva mai mare decât un cătun. Newman depăşi încet un hotel luminat feeric. Hotel de la Truite.

— Priveşte!

Newman arătă spre hotel. Sub streşini se formaseră turţuri lungi. O palisadă de turţuri. Aşezată invers. Gara era o clădire izolată, puţin mai mare decât o cabană cu un singur etaj, iar prin preajma ei nu se afla nimeni. Ceasul tabloului de bord indica 19:26. Newman parcă maşina lângă clădire, ascunsă vederii dinspre ieşire. Mai întâi, o întoarse cu o sută optzeci de grade, acest lucru implicând un derapaj puternic al roţilor din spate, care o făcu pe

Nancy să-şi încleşteze mâinile. Gata de plecare rapidă. Lăsă motorul să toarcă.

— Vreau să treci tu la volan, îi spuse lui Nancy. Eu voi sta aproape de ieşire când vine trenul. Poate să fie o capcană. Dacă vin în fugă, manevrează uşor, ca să pot plonja înăuntru şi facem cale întoarsă pe unde am venit. Te las acum, uite, vine trenul...

Trenul, trei vagoane cochete, o omidă luminoasă, opri în spatele gării care nu era mai mult decât o haltă. Newman auzi distinct zgomotul unei uşi trântite. În lumina slabă de la ieşire îşi făcu apariţia un bărbat cu chip osos, cu capul descoperit, cărând două valize. Avea un aspect hăituit, strigând în germană.

— Newman! unde e maşina... Sunt urmărit...

În spatele lui, la ieşire, apărură doi bărbaţi. Pe drumul ce venea din direcţia Neuchatel-Berna apăru în mare viteză o maşină. Farurile sale măturară ieşirea gării, aidoma unor proiectoare. Newman surprinse o sclipire roşie, un roşu asemănător cu al maşinii Porsche pe care o văzuse pe autostrada Thun. Se auzi un scrâşnet de frână călcată brutal. Pe geamul şoferului ieşi ţeava unei puşti. În acelaşi timp, Nancy întoarse Citroen-ul dinspre latura gării, opri şi deschise repede portierele.

— În maşină, Seidler! urlă Newman.

Înşfăcă o valiză, o aruncă pe bancheta din spate, îl îmbrânci pe Seidler în urma ei, închise uşa şi plonjă pe scaunul din dreapta şoferului. Cealaltă maşină era încă în mişcare, derapând pe luciul gheţii în timp ce ţeava armei se mişca în continuare în exteriorul geamului. Unul din cei doi bărbaţi care îl urmăreau pe Seidler scotea ceva din interiorul paltonului.

— Dă-i drumul! strigă la Nancy. Înapoi pe drumul pe care am venit...

Arma fu declanşată – o bubuitură care acoperi zgomotul motoarelor ambelor maşini. Bărbatul care scotea ceva din buzunarul paltonului fu aruncat înapoi, ca şi cum ar fi fost lovit de un elefant. Arma grăi pentru a doua oară. Celălalt bărbat făcu o piruetă ciudată, îşi duse mâna la piept şi se prăbuşi în zăpadă.

Era opera unui ţintaş desăvârşit. Două gloanţe trase de un bărbat care trebuia să conducă cu o mână, manevrând arma cu cealaltă, toate acestea în timp ce maşina se redresa din derapaj. Muriră doi oa-meni. Newman nu se îndoia de faptul că nici unul nu supravieţuise impactului a ceea ce sunase a carabină cu repetiţie. Nancy conducea Citroen-ul prin fasciculul farurilor celeilalte maşini, ţâşnind printre ele în timp ce călcă pedala, ignorând solul alunecos de sub roţi. Apoi gara rămase mult în urmă, iar ei se înapoiau pe ruta anterioară.

— Bărbatul acela din spate a scos o armă, hârâi răguşit Seidler.

— Am văzut, răspunse scurt Newman.

Se apropiau de Hotel de la Truite, când un Mercedes negru ţâşni pe drumul care intersecta direcţia de mers a Citroen-ului. Nancy apăsă brutal frânele, maşina derapă, apoi se opri. Mercedes-ul îşi conti-nuă drumul spre gară.

— Ticălosul! scrâşni Nancy printre dinţii încleştaţi.

— Poate că are întâlnire cu două cadavre, presupuse Newman.

Nancy îi aruncă o privire scurtă şi puse din nou maşina în mişca-re. În faţa hotelului fusese înfiptă vertical o pereche de schiuri. În decursul scurtei lor opriri, Newman auzise, dinspre hotel, cântecele sacadate ale beţivilor. În gară – moarte, în hotel – banchet. *Après-ski*-uri dansând îndrăcite.

Seidler se aplecă în faţă, strângând speteaza scaunelor lor. Privi prin parbriz, ca şi cum căuta să se orienteze. Brusc, începu să vorbească, de data aceasta în engleză, pentru Nancy.

— Nu curba din stânga, către Rolle! Ia-o în dreapta. Urmează drumul de pe partea lacului...

— Fă cum spune el, spuse calm Newman. De ce, Seidler? Aş fi înclinat să cred că era un loc potrivit pentru a părăsi rapid...

— Pe partea stângă a drumului, la poalele muntelui, e o casă. Vorbim acolo... *Mein Gott,* ce-a fost asta?

— Iar elicopterul acela, spuse Nancy, privind pe geamul din stânga sa. Dacă este tot acela. L-am auzit prima dată când am schimbat direcţia, la Rolle...

— L-am auzit şi eu, recunoscu Newman. Ne-a urmărit când am urcat muntele. Sunt o mulţime de elicoptere militare care se învârt prin zonă...

— *Militare?* Seidler păru alarmat. Aţi fost urmăriţi?

— Taci! îi spuse Newman. Doar îndrumă-ne până nimerim casa asta...

— Urmează drumul care ocoleşte lacul, până îţi spun să opreşti. Păstrează viteza...

— Am nevoie de indicaţii în privinţa traseului, nu a stilului de conducere, îi replică Nancy cu răceală.

Vallée de Joux e cuibărită în văile munţilor Jura, la aproximativ o mie de metri altitudine. În dreapta lor, lacul era ca un pat de gheaţă solidă, acoperit de o pătură de zăpadă. În stânga, pantele muntelui erau brăzdate de dârele schiorilor din cursul zilei, propulsaţi pe suprafaţa zăpezii. Din loc în loc se iveau siluetele caselor cu două etaje, construite din lemn proaspăt lustruit. Le Pont, fiind staţiune pentru practicarea schiului, prospera.

— Aici e, anunţă Seidler, chiar înainte de a ajunge în satul L'Abbaye... Se aplecă din nou. Du maşina în garaj...

— Nu, interveni Newman. Condu până la păduricea de brazi. Dacă poţi, întoarce-o cu faţa spre drumul pe care am venit.

— Ştii ce? Cred că m-aş descurca, Robert...

Gândurile lui Newman zburau. Tocmai găsise ocazia. L'Abbaye. Dincolo de malul îndepărtat al lacului era Le Brassus. La numai câţiva kilometri dincolo de Le Brassus se afla micuţa *Douane* – un punct vamal, cu puţin personal. Dincolo de el, drumul ducea în *Franţa.* Drumul continua pe tărâm francez pe o distanţă de încă aproximativ do-uăzeci de kilometri, spre La Cure. Putu chiar să-şi reamintească hotelul franco-elveţian unde trăsese o dată peste noapte, ciudatul hotel în care, în faţa intrării principale te aflai în Franţa, iar la ieşirea

de serviciu, erai în Elveţia! în La Cure putea să ia spre nord, continuându-şi drumul în Franţa. Astfel, avea s-o scoată, în siguranţă, pe Nancy din Elveţia, în noaptea care urma.

— De ce nu în garaj? se plânse Seidler.

— Dacă lăsăm maşina afară, putem să scăpăm repede – sau n-ai observat că elicopterul ăla e în continuare după noi?

— Ai adus cei două mii de franci elveţieni? se interesă Seidler.

— Nu. I-ai cerut deoarece oamenii nu preţuiesc ceva ce pot obţine gratis. Newman se întoarse pentru a da ochii cu Seidler. Dacă nu vrei să vorbeşti, te lăsăm aici şi ne continuam drumul. Hotărăşte-te...

— Mergem în casă...

Seidler părea să fie la capătul puterilor. Ochii obosiţi, adânciţi în orbite îl priviră pe Newman, în vreme ce Nancy întoarse, cu îndemânare, Citroen-ul pe o distanţă scurtă până la pâlcul de brazi. Opri motorul, iar Newman coborî din maşină oprindu-se o clipă pentru a-şi întinde membrele anchilozate.

Casa cu două etaje se afla la câţiva metri de drum, pe colina mai joasă. Era veche şi degradată, iar veranda se întindea pe toată lungimea parterului. Un scurt şir de trepte de lemn ducea la uşa din faţă, iar în faţa ferestrelor cu obloanele trase, de la primul etaj, erau bal-coane. Ferestrele de la parter erau, de asemenea, oblonite. Nancy gândi că era un loc sălbatic, sinistru.

Huruitul motorului elicopterului se auzea mai puternic acum, când Citroen-ul tăcuse. Newman îşi întinse gâtul, dar aparatul se afla undeva în spatele păduricii şi se îndepărta de ei. Îşi plesni antebraţele cu mâinile înmănuşate.

— Dumnezeule, ce frig! comentă Nancy.

La acea altitudine era un climat arctic. Lipsit de vânt. Doar o temperatură sub zero grade, care pătrunsese deja prin pantofii şi mănuşile lui Newman. Un alt şirag de ţurţuri ca nişte pumnale atârna de streaşină casei. Newman nu făcu nici un efort de a-l ajuta pe Seid-ler să care cele două valize pe trepte.

— A cui e casa asta? întrebă, când Seidler scoase o cheie din bu-zunar.

— A unui prieten. Locuieşte aici numai în timpul verii...

— Un tip sensibil...

Spre surprinderea lui Newman, cheia se răsuci în broască de prima dată. Intrară într-o încăpere uriaşă, care părea să ocupe cea mai mare parte a parterului. Pe partea stângă, în capătul îndepărtat, o scară de lemn ducea la un palier cu balustradă.

Parchetul, făcut din scânduri, era acoperit şi decorat cu carpete uzate, aşternute din loc în loc. Mobilierul era masiv şi tradiţional: scaune vechi, mese, comode şi bufete. Nancy observă că toate erau acoperite de o peliculă de praf.

În dreapta se afla singura înzestrare modernă – o chicinetă cu mobilier acoperit cu melamină. Îşi trecu un deget pe suprafaţa ei şi şi-o retrase înnegrită de praf. Deschizând un bufet, descoperi că era bine garnisit cu conserve de mâncare şi căni de cafea.

— Vă voi arăta imediat despre ce este vorba, îl informă Seidler pe Newman, în germană. Aşteaptă, te rog, aici...

Dispăru pe o uşă din peretele din spate, trântind pe podea o valiză şi luând-o pe cealaltă. Newman se întoarse spre Nancy şi ridică din umeri. Ea îl întrebă ce spusese Seidler, iar el îi traduse. În casă era ger, chiar cu uşa de la intrare închisă – şi ei încă mai auzeau elicopterul în depărtare, care părea să se rotească. Nancy deschise gura şi ţipă din răsputeri. Newman se răsuci şi privi în fundul camerei.

În pragul uşii pe care dispăruse Seidler apăru o figură hidoasă. Newman înţelese cauza ţipătului, în timp ce se holba la omul fără cap care stătea în acel loc, omul cu ochi bulbucaţi şi inexpresivi ca ai unei caracatiţe. Seidler purta o mască de gaz, o mască cu litere ciudate, ştanţate deasupra ochilor bulbucaţi. *C.C.C.P. U.R.S.S.*

28

— Am trecut peste graniţă şase transporturi de astfel de măşti de gaze... le-am scos peste graniţa elveţiană, din depozitul sovietic din Cehoslovacia... Eu vorbesc fluent ceha, ceea ce a ajutat...

Cuvintele se rostogoleau pe buzele lui Seidler, ca ale unui om care ţinuse prea mult în el, pentru prea multă vreme. După macabra demonstraţie, îşi dăduse jos masca, iar acum Nancy făcea cafea. Rupsese sigiliul de pe una dintre cutiile de cafea solubilă, găsi, într-un du-lap, un ibric şi puse apa la fiert pe aragazul electric. Turnă apa în fiecare din cele trei căni mari ce conţineau o cantitate de cafea, amestecă şi apoi le înmână celor doi.

— Avem nevoie de ceva căldură în frigiderul ăsta, observă ea. Şi vreau ca afurisitul acela de elicopter să se ducă la dracu...

Newman auzi o maşină apropiindu-se pe drumul îngheţat de pe malul lacului, dinspre Le Pont. Ferestrele oblonite făceau imposibil privitul afară. Alergă la uşa din faţă şi o deschise la timp ca să vadă stopurile maşinii dispărând înspre Le Brassus. O maşină roşie. Se mişca pe suprafaţa îngheţată cu o diabolică agilitate. Închise din nou uşa.

— Cine te-a angajat pentru treaba asta, Seidler?

— O să scrii un articol bombă, să-l publici în presa internaţio-nală, să faci expuneri... altfel, sunt terminat... Îţi dau ocazia să dai lovitura vieţii...

Seidler era total năucit, îşi pierduse autocontrolul, era în pragul unei crize de isterie, bâiguind în germană. Purta un pardesiu costisitor din păr de cămilă, un fular de mătase şi pantofi artizanali. Newman bău din cafeaua fierbinte înainte de a răspunde.

— Răspunde-mi la întrebare – eu decid cum voi proceda mai târ-ziu. Rămîi la obiect. Cred că avem foarte puţin timp la dispoziţie, îl avertiză în engleză, pentru a înţelege şi Nancy.

— Te-a îngrijorat maşina aceea care a trecut în trombă? întrebă

ea.

— Totul mă îngrijorează. Maşina aceea, da. Plus maşinile Audi, Saab şi Volvo, care ne-au tot depăşit pe autostradă, până aici. Şi elicopterul acela militar de sus. Şi masacrul din staţie – avem cu toţii de ce să fim îngrijoraţi. Deci, Seidler, cine te-a angajat? Răspunzi la fiecare întrebare, pe rând...

— Clinica Berna. Profesorul Grange – deşi am tratat în special cu bruta de Kobler. Grange m-a folosit datorită legăturilor mele în Cehoslovacia...

— Cum ai obţinut marfa asta? Nu poţi să intri şi să ieşi din depozitele militare sovietice, pur şi simplu.

Pe chipul cadaveric al lui Seidler apăru pentru prima dată un zâmbet palid. Se aşeză grijuliu pe braţul unui fotoliu masiv, ca şi cum acesta putea să explodeze. Dădu pe gât cafeaua şi se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Ai auzit de capcanele cu femei, folosite de poliţia secretă rusească? Găsesc o fată pentru a compromite pe cineva, fac fotografii...

— Ştiu totul despre aceste capcane. Ţi-am spus să te mărgineşti la subiect. Casa asta poate deveni, în orice moment de acum încolo, unul dintre cele mai periculoase locuri din Elveţia...

— Această capcană a funcţionat invers. Pur întâmplător. Cehul strălucit pe care îl foloseau la operarea computerului ce controla stocurile din depozit a întâlnit, în timpul unei vacanţe la Praga, o fată austriacă. E înnebunit după ea. Ea îl aşteaptă la München – ca să-l treacă graniţa. Pentru asta e nevoie de bani, o mulţime de bani. Eu am obţinut aceşti bani. El a furnizat măştile de gaz şi a zăpăcit cal-culatorul...

— De ce doreşte Grange acest stoc de măşti de gaz?

— Pentru apărarea Elveţiei, fireşte – şi pentru a mai face o avere. Şaptezeci de procente din populaţia Elveţiei au buncăre atomice în care se pot ascunde în caz de război nuclear. Imaginează-ţi cât de multe măşti de gaz sunt necesare pentru a echipa acest număr de oameni, pentru a-i proteja împotriva armamentului chimic sovietic.

— Dar de ce le-au livrat Clinicii Berna? Acolo nu e fabrică. Totuşi, nu pricep...

— *Testează* măştile de gaz acolo...

— Ce fac!?

— Bob, îl întrerupse Nancy, chiar trebuie să vorbim cu el aici? E ceva ce nu-mi place la locul ăsta...

Vântul începuse să se înteţească în munţii Jura. Lemnul caselor străvechi începuse să scârţâie şi să geamă. Locul părea să *tremure* aidoma unei corăbii pe o mare înfuriată. Newman presupuse că se dato-ra temperaturii scăzute – lemnul se contracta. În decursul scurtului drum de la Le Pont, observase în lumina orbitoare a farurilor porţiuni de pe marginea drumului unde zăpada se topise. Probabil că soarele strălucise deasupra văii de Joux; de aici urmele întretăiate ale schiurilor, pe pante. Variaţia extremă a temperaturii

era cea care afecta bă-trânele clădiri, precum şi rafalele de vânt.

— Trebuie să vorbim aici, spuse repede în engleză, sperând ca Seidler să nu-i priceapă sensul vorbelor. Ţi-am spus, cred că avem foarte puţin timp. Dumnezeu ştie ce ne aşteaptă afară, când vom pleca...

— Mulţumesc. Eşti *atât* de liniştitor...

Asprimea lui Newman era intenţionată. O pregătea psihologic pe Nancy pentru trecerea frontierei franceze. Continuă să-i pună între-bări lui Seidler:

— Cum testează Grange măştile de gaz?

— A început folosind animale. O dată am văzut o scenă dezgustătoare – un cimpanzeu a fugit. Purta o mască de gaz şi încerca să şi-o smulgă de pe cap...

— Şi apoi?

— Profesorul a hotărât că trebuie să continue testarea măştii pe fiinţe umane. Îşi foloseşte pacienţii – care, oricum, sunt în stadiul terminal. Am ajuns târziu cu un charter Lear din Viena, cu câteva săptămâni în urmă, cu celălalt transport. O încărcătură la aeroportul Schwechat din Viena. Şoferul furgonetei care mă aştepta la Belp era bolnav – intoxicaţie alimentară, a spus el. A trebuit să conduc eu până la Clinică, după căderea întunericului. Am văzut o femeie – era, probabil, o pacientă – alergând pe teritoriul clinicii, îmbrăcată cu un halat şi purtând o mască de gaz. Încerca să-şi smulgă masca în timp ce alerga. Trăgeau cu cartuşe cu gaze după ea, acestea au explodau în faţa ei...

— Totuşi, de unde au obţinut gazul?

— De unde naiba să ştiu? Eu, cu siguranţă, n-am adus niciodată gaz din Cehoslovacia. Din fericire, n-au văzut furgoneta, aşa că am întors şi am ajuns la Clinică mai târziu. Locul e păzit de armata elveţia-nă...

— De unde ştii?

— Am surprins imaginea unor oameni în uniforme militare elveţiene – la poartă şi patrulând în jur. Suntem în pericol de data asta, Newman, în mare pericol...

— Ce se întâmplă în laboratorul acela şi în buncărul atomic?

— N-am idee. N-am fost niciodată acolo...

— Totuşi, nu sunt convins. Spune-mi numele tău complet...

— Gustav Manfred Seidler...

— Ai adus aceste măşti de gaz la ordinul doctorului Bruno Kobler de la Clinica Berna?

— Ţi-am mai spus. Da. El primeşte ordine de la Grange...

— Seidler, de ce ai făcut asta?

— Pentru bani. O grămadă de bani. Şi încă ceva: am o prietenă la...

— Destul! se răsti Newman.

Se duse la un fotoliu impunător ce se afla cu spătarul spre Seidler, care brusc se încruntă şi traversă încăperea pentru a se holba la casetofonul miniatural pe care Newman îl aşezase acolo şi îl pornise în timpul scurtei absenţe a lui Seidler, la venire. Germanul se întinse

să-l înşface, dar Newman îi apucă umărul şi-l îmbrânci. Seidler se făcu alb la faţă.

— Ticălosule! explodă Seidler.

— Face parte din echipamentul oricărui ziarist care se respectă, minţi Newman, apăsând pe un buton şi derulând banda până la capăt. Unii iau notiţe, dar am crezut că acest lucru te-ar putea inhiba...

— Deci asta ai cumpărat astăzi de la magazinul acela din Marktgasse, comentă Nancy, privind dincolo de spătarul fotoliului.

— Nancy, vreau să găseşti o ascunzătoare pentru acest obiect...

Newman scosese caseta minusculă şi îi dădu aparatul. Apoi luă masca de gaz lăsată pe masă de Seidler şi o aşeză pe masa de bucă-tărie, în lumina puternică a neonului din chicinetă. Dându-se câţiva paşi înapoi, scoase din buzunar micul aparat de fotografiat Voigt-lander *Vitoret 110* a lui Nagy şi ataşă un blitz pe care îl cumpărase din acelaşi magazin. Făcu măştii patru fotografii, apoi se scuză, cerându-i lui Seidler să-i arate drumul la baie.

— Pe uşa aceea pe care am fost eu când am venit aici, îi spuse supărat Seidler. O vei găsi în dreapta, cum intri...

Ascuns în baie, Newman îşi suflecă cracul pantalonului şi ascunse caseta miniaturală în ciorapul gros de pe piciorul stâng. Filmul îl îndesă în celălalt ciorap. Când ieşi, Seidler băga masca de gaz într-una din valize şi închise închizătorile.

— O să ţin eu asta, dacă nu te superi...

— E a ta. De unde dorinţa asta subită de curăţenie, Nancy? Trebuie să ieşim de aici înainte să se întâmple vreun lucru nefericit.

Ea era ghemuită lângă şemineul uriaş umplut cu buşteni, folosind o perie şi un făraş pentru a curăţa căminul. Se ridică, băgă făraşul şi peria la loc într-un dulap şi îşi şterse mâinile de praf.

— Ai vrut să ascund casetofonul. E sub buşteni, se răsti ea.

— E un loc potrivit Mulţumesc, Nancy. Newman se întoarse către Seidler. Spuneai ceva despre o prietenă – nu credeam că doreai detalii despre ea în înregistrare...

— Îţi sunt recunoscător... Seidler înghiţi în sec şi dădu semne de emoţie. Dacă mi se întâmplă ceva, aş vrea să i se spună. Ea nu are nimic de-a face cu Terminal. Vrei să-ţi notezi adresa şi numărul de tele-fon? Erika Stahel...

Newman scrise detaliile în carnetul său, cu o expresie nepăsătoare, ca şi când nu auzise niciodată de ea. Continuă să scrie, apoi în-lemni preţ de o clipă la auzul următoarelor cuvinte ale lui Seidler.

— Lucrează pentru doctorul Max Nagel, marele bancher din Basel. Nagel este singurul om destul de puternic să se opună lui Grange. Tocmai a părăsit Berna ca să participe la o recepţie medicală de la Bellevue Palace...

— Recepţia de mâine? întrebă iute Nancy.

— Nu ştiu de când. N-ar fi mai bine să plecăm din locul ăsta?

— Îndată, răspunse Newman. Pregăteşte-te pentru o călătorie dură. O să conduc nebuneşte pe drumul către Le Brassus...

— De ce Le Brassus? se interesă Seidler, apucând valiza care conţinea masca de gaz.

— Pentru că vrem să evităm Le Pont – după tot ce s-a întâmplat la gară. Dumnezeu ştie ce ne-ar putea aştepta acolo.

Nancy spălase ibricul şi paharele şi le pusese în acelaşi loc unde le găsise. Ţinea în mână cutia desfăcută de cafea despre care spuse că trebuia dusă de acolo. Nu rămase nici o urmă a vizitei lor, când Seidler, încă nervos şi nerăbdător să plece, deschise uşa. Newman ar fi vrut să-i mai pună o mulţime de întrebări lui Seidler, dar prioritatea era să se pună în mişcare, să treacă graniţa în Franţa. Newman avea cheia de la intrare pe care i-o dăduse Seidler. Prima împuşcătură se auzi în timp ce Newman încuie uşa, iar Nancy şi Seidler se îndreptau spre Citroen-ul parcat sub copaci. În liniştea rece a nopţii, detunătura se auzi ca o plesnitură sonoră.

— Fugiţi! Ghemuiţi-vâ! urlă Newman. Pentru numele lui Dumnezeu, intraţi în maşină!

Cea de-a doua împuşcătură – Newman îşi dădu seama că era o puşcă – fu trasă într-o succesiune rapidă. Împleticindu-se pe treptele îngheţate şi ţinând în mâna stângă cea de-a doua valiză lăsată de Seidler, Newman văzu cum valiza cărată de Seidler îi scăpase acestuia din mână. Glontele trecuse prin valiză. Seidler o ridică şi continuă să meargă, târându-şi picioarele spre maşina la care Nancy ajunsese de-ja, o descuiase şi deschisese portierele.

Izbucni cea de-a treia împuşcătură – o a patra nu se mai produse în preajma lor. În acel moment, Newman înţelese că exista şi un al do-ilea puşcaş, care trăgea în primul. Noaptea răsună de canonada îm-puşcăturilor.

Vântul sufla cu furie şi avu loc un ciudat fenomen meteorologic, pe care Newman nu-l mai văzuse niciodată. Când ajunse la maşină, un val de pulbere de zăpadă, fin ca particulele de sare, mânat la mică înălţime deasupra colinelor joase, formă un vârtej în jurul gleznelor sale. Seidler plonjase pe bancheta din spate, iar Nancy se afla pe sca-unul din dreapta şoferului. Băgase în contact una din cheile pe care i le dăduse Newman la venire în vreme ce el studia bătrîna casă. Newman se strecură la volan, trânti uşa, scoase maşina de sub copaci, iar capota motorului fu scrijelită de o împuşcătură.

— Of, Doamne! spuse Nancy. Ce se întîmplă?

— E ciudat, sunt doi. Unul trage în noi, celălalt trage în primul. Hristoase, câţi oameni ştiu că suntem aici?

Sunetul împuşcăturilor scăzu în intensitate pe măsură ce se îndepărtau cât de repede puteau. Şoseaua sclipea în lumina farurilor, ca un patinoar. Străbătu strada principală din L'Abbaye, satul părea pustiu. Acum, înspre Le Brassus şi spre graniţa franceză. Acela fu momentul în care auzi din nou apropiindu-se zgomotul elicopterului.

Le Brassus VD – indica panoul – era un sat cu vile vechi, copaci înalţi şi grădini flancate de garduri vii, pe jumătate ascunse de mantia de zăpadă. La fel de pustiu. Lăsaseră în urmă lacul. Newman redresă derapajul şi continuă drumul.

— Cea de-a doua valiză am aruncat-o în spate, anunţă el. Ce conţine, Seidler?

— Ziare vechi. Unde mă duceţi?

— Într-un loc sigur. Graniţa franceză e chiar în faţă. Dacă e necesar, voi forţa frontiera ca să trec dincolo...

— Plecăm din Elveţia? întrebă Nancy.

— Vei fi mai în siguranţă în Franţa, la fel şi Seidler. Iar eu aş putea să operez mult mai liber în afara Elveţiei. Intenţionez să-i telefonez lui Beck, să-i spun că avem probele lui Seidler, să văd dacă va perche-ziţiona Clinica Berna...

În raza farurilor apăru semnul indicator. *Zoll – Douane. 2 km.* Se aflau la câţiva kilometri de libertate. Newman apăsă acceleraţia, derapând uneori pe gheaţa ce strălucea ameninţător în lumina farurilor. Se uită la Nancy, iar ea încuviinţă din cap în semn de aprobare pentru direcţia urmată de el. Fusese puternic zguduită de violenţele din gara Le Pont, de canonada din preajma vechii case.

— O, Doamne! Nu! Exclamă ea.

În lumina farurilor apărea altceva, iar Newman încetini. Audi-ul negru fusese aşezat de-a latul drumului, acţionând ca un blocaj de circulaţie. Alături, o a doua maşină, Saab, era parcată pe margine. Po-liţişti în uniformă agitau cu frenezie lanternele. Newman opri maşina, lăsându-se pe spate în scaun. Erau prinşi în capcană.

Primul sunet pe care îl auzi când coborî din maşină pe drumul alunecos, fu huruitul elicei elicopterului care ateriza, o siluetă masivă, întunecată pe pajiştea din apropiere. Le spuse lui Nancy şi Seidler să rămână în maşină şi se duse la cel mai apropiat poliţist.

— Ce naiba faceţi? întrebă el în franceză.

— Ordin, domnule. Vine cineva...

Poliţistul făcu un gest spre pajiştea pe care aterizase elicopterul. Din întuneric îşi făcu apariţia o siluetă îndesată, cu capul descoperit, îmbrăcat cu palton. Arthur Beck. Fireşte. Şeful Poliţiei Federale traversă grijuliu şoseaua şi scrută interiorul Citroen-ului.

— N-ai nici un motiv să ne opreşti, se răsti Newman.

— Vă gândeaţi să plecaţi din ţară? întrebă Beck.

— Ce te priveşte pe dumneata?

— Totul mă priveşte, prietene. Sunteţi martori esenţiali în ancheta mea asupra morţii lui Julius Nagy şi a lui Bernard Mason...

Din elicopter coborâse un alt bărbat, care venea spre Beck. Un bărbat de înălţime mijlocie, bine făcut, care păşea cu o încetineală studiată. Când trecu prin faţa farurilor Citroen-ului, Newman văzu că era îmbrăcat în uniforma de colonel a Armatei elveţiene. Sub caschetă, de sub sprâncenele groase, ochii săi imobili îl priveau fix pe Newman. Proaspăt ras, avea nas puternic, gură cu buze subţiri şi se mişca cu un aer de încredere vecină cu aroganţa. Newman îl recunoscu îna-inte ca Beck să i-l prezinte.

— Domnia sa este colonelul Victor Signer, preşedintele lui Zürcher Kredit Bank. Mi-a dat telefon chiar înainte să plec – şi-a

exprimat dorinţa de a mă însoţi. Dumnealui este Robert Newman...

Fără strângeri de mâini. Signer zâmbi uşor, fără plăcere, şi îşi înclină capul în semn de luare de cunoştinţă. Ochii săi goi, încă studiindu-l, îi amintiră lui Newman un film despre rechini pe care îl văzuse – ceea ce era curios, îşi spuse în sine. De un lucru era sigur. Tocmai sosise stăpânul.

— Aud că ne-ai făcut câteva probleme, Newman, remarcă Signer.

Vorbea nazal, ca un om care suferea de polipi, şi privea în jos, adresându-se parcă unui subordonat.

— Vorbeşti în numele tău? sugeră Newman.

— N-am venit aici ca să mă duelez cu dumneata...

— De ce ai venit aici, Signer?

Ochii fulgerară şi în ei apăru un scurt licăr de furie. Probabil că era o nenorocire să-i fii subordonat. Tiranic, împietrit, sarcastic. Zbirul autentic. Newman înţelese acum de ce lui Blanche îi displăcea atât de mult tatăl său vitreg. Colonelul îşi frecă mâinile, care, în ciuda frigului, erau băgate în mânuşi de piele fină. Un copilaş foarte dur, acest Victor Signer. Beck interveni, înspăimântat de faptul că lucrurile începeau să scape de sub control.

— Newman, trebuie să-ţi cer să te întorci cu mine la Berna, împreună cu cei doi tovarăşi ai dumitale...

Signer ocoli încet Citroen-ul şi se uită atent pe locul din spate. Seidler se făcu mic în faţa privirii lui, strângându-şi cu putere valiza.

— Nu şi doamna doctor Kennedy, spuse hotărât Newman. Nu aveţi nimic pe baza căreia s-o reţineţi...

— Depune mărturie în cazul morţii doamnei Laird. Până când cazul va fi rezolvat, trebuie să insist ca doamna să rămână pe teritoriul elveţian...

— Ticălosule, şuieră Newman.

— Şi omul de pe bancheta din spate a maşinii. Nu cumva este, întâmplător, Manfred Seidler? Beck deschise uşa din spate. Te rog să cobori, domnule Seidler – te-am căutat peste tot.

— I-ai valiza, şopti din nou Newman. N-o deschide şi nu-l lăsa pe Signer să pună mâna pe ea...

Seidler ieşi nesigur din maşină, dând drumul, fără a protesta, valizei după care Beck întindea mâna. Signer ocoli Citroen-ul pentru a li se alătura, flexându-şi mâinile înmănuşate. Apoi rămase în aşteptare. Avea în jur de un metru şaptezeci înălţime, aprecie Newman, dar forţa latentă a personalităţii sale îl făcea să pară mai înalt. Acesta era omul căruia îi treceau prin mână milioane, în banca sa.

— Doresc să văd conţinutul acelei valize, spuse el.

— Nu! domnule colonel, răspunse Beck. Cercetez trei potenţiale crime, două sigure. În urmă cu nici o oră au fost omorâţi doi bărbaţi sosiţi în gara Le Pont. Această valiză poate foarte bine să conţină dovezi. Merge nedeschisă, direct la criminaliştii noştri. Este o problemă asupra căreia nu mai vreau să insist...

— Cum doreşti...

Signer zâmbi din nou acru şi traversă drumul, ca să se posteze în lumina farurilor Saab-ului parcat pe marginea şoselei. Îşi scoase mănuşa din mâna stângă şi îşi strânse mâna pumn.

Beck, ţinând în continuare valiza în mână, îi făcu semn lui Seidler să-l urmeze. Newman simţi că ceva nu era în regulă, dar nu putu să-şi dea seama imediat. Signer se dăduse bătut prea uşor...

— Seidler! Dă-te la o parte din lumina farurilor, strigă el.

Urmându-l pe Beck, Seidler era luminat de farurile Citroen-ului – luminat ca o ţintă dintr-un poligon pentru trageri de noapte. Se auzi un pocnet puternic, iar Seidler făcu un salt în faţă, se arcui spre pământ şi se prăvăli pe capota Audi-ului. O a doua împuşcătură despică noaptea. Trupul prăbuşit horcăi într-o mişcare convulsivă, apoi se prăbuşi la loc pe capotă. La lumina farurilor, în mijlocul spatelui lui Seidler începu să se întindă o pată umedă – sânge. Cea de-a doua împuşcătură îi fracturase coloana vertebrală. Murise de două ori.

29

Haos.

— Stinge dracului farurile alea! urlă Beck.

Un ordin aproape inutil – şoferii maşinilor Audi şi Saab le stinseră în timp ce el zbiera ordinul. Nimeni nu dorea să constitue o ţintă pentru lunetist. Poliţişti alergau peste tot. Newman stinsese farurile maşinii sale.

Beck fu acela care recâştigă controlul situaţiei, emiţând comenzi scurte prin aparatul său de emisie-recepţie. Poliţiştii se ghemuiră la adăpostul vehiculelor. Nancy era aplecată peste cadavrul lui Seidler, verificându-i pulsul. Se întoarse spre Beck care o apăsă cu blândeţe în jos, lângă maşină, în timp ce Newman li se alătură.

— E mort, le spuse Nancy. Primul cartuş i-a zburat jumătate din cap...

— Aveţi compasiunea mea, doamnă, spuse Beck.

— Pentru ce?

— Pentru cea mai nefericită experienţă a dumneavoastră în ţara mea. Este a doua oară în această săptămână când aţi fost de faţă, pentru a confirma o moarte violentă. Pot să-mi ofer serviciile? Vă putem duce înapoi, la Berna, cu elicopterul. Citroen-ul dumneavoastră va fi condus înapoi, la Bellevue Palace, de un poliţist. Ridică privirea. E ceva în neregulă, Newman?

— Signer. Uită-te la el. E singurul care nu s-a mişcat...

Colonelul stătea în continuare imobil în faţa Saab-ului, unde, în lumina puternică a farurilor, fusese evidenţiată şi silueta sa. Rămase cu mâinile încrucişate la piept. Newman observă că îşi trăsese, din nou, mănuşa din piele de căprioară pe mâna dreaptă.

— E soldat, comentă Beck, un om obişnuit cu experienţa de a

se afla în bătaia focului. Uite-l că vine...

Signer merse încet către cei trei ghemuiţi şi rămase drept, privind în jos spre ei. Vocea îi era îndepărtată şi calmă când vorbi:

— M-a ratat. Vă daţi seama că eu am fost ţinta?

Newman se ridică încet. Dădu negativ din cap, privindu-l ţintă pe colonel. Signer făcu un gest nervos cu mâna. Când vorbi, tonul său sugera că se adresa unui caporal pe care hotărâse să-l degradeze.

— De ce dai din cap? Bineînţeles că eu am fost ţinta. Eram nemişcat. Fără îndoială, unul dintre teroriştii ăştia demenţi.

— Ucigaşul era un lunetist, replică Newman. Poate dacă ar fi fost doar un glonte, ţinta ar fi fost discutabilă. Dar a fost şi un al doilea – care, de asemenea, l-a lovit pe Seidler. Asta înseamnă un lunetist. Câţi lunetişti ai în subordine, Signer?

— Ce vrei să insinuezi...?

— Domnilor! Beck, de asemenea, se ridicase, păstrând mâna pe umărul lui Nancy, pentru a o menţine la adăpost. Domnilor, repetă el, avem de-a face cu o altă crimă. Mulţi dintre cei de aici sunt încă în stare de şoc. Fără certuri, fără dispute. E ultimul meu cuvânt. Domnule colonel, doriţi să ne însoţiţi până la Berna cu elicopterul?

— Dă-mi o maşină şi un şofer. Acum, că suntem aproape, voi merge la Geneva. Am înţeles că Serviciul Secret al Armatei dorea să-l interogheze pe acest Seidler...

— S-ar putea să aibă ceva dificultăţi în a o face acum, observă Beck. Mă ocup eu de cadavru – iar dumneavoastră puteţi lua atât şoferul, cât şi maşina care să vă ducă la Geneva. Aş sugera Saab-ul. Dacă aţi putea pleca imediat, domnule colonel, asta m-ar ajuta să-mi îndeplinesc sarcinile.

Era o concediere, iar Signer ştiu. Nu îi plăcu. Se răsuci pe călcâie, fără vreun cuvânt de mulţumire, şi se urcă pe bancheta din spate a maşinii Saab. După un minut, luminile de poziţie ale maşinii dispăreau în direcţia graniţei cu Franţa.

— Am crezut că acela e drumul către Franţa, îi spuse Nancy lui Beck.

— Madame, e un drum dintre cele mai curioase. Treci graniţa în Franţa, conduci cincisprezece-douăzeci de kilometri pe teritoriul francez, până la La Cure, iar acolo drumul se bifurcă. O variantă în nord, către hinterlandul Franţei, cealaltă pe un drum infernal spre Geneva, după retraversarea graniţei în Elveţia. Privi la silueta chircită a lui Seidler. Şi acum, un lunetist necunoscut a eliminat unicul nostru martor în viaţă.

— S-ar putea să mai fi rămas cineva, răspunse Newman.

— Numele, te rog, ceru Beck.

— Cred că persoana la care mă gândesc poate fi mai în siguranţă dacă ţin deocamdată informaţia pentru mine. Apropo, Beck, am observat că tu l-ai dus pe Seidler în faţa farurilor acelora.

— N-am pretins niciodată că sunt infailibil, răspunse băţos Beck. Să urcăm la bordul elicopterului şi să ne întoarcem la Berna... Cercetă bancheta din spate a Citroen-ului. Şi cred că vom lua

această a doua valiza cu noi...

— Beck, îţi mai cer încă o dată. Las-o pe doamna doctor Kennedy să plece. Poate să ajungă în Franţa cu maşina asta...

— Exclus. Este regretabil, madame, dar sunteţi un martor esenţial...

— Atunci veţi obţine minimum de cooperare din partea mea, îi spuse Newman.

— Regretabil din nou, dacă va fi nevoie, va trebui să mă descurc prin propriile puteri. Acum putem decola? Insist...

— Ce faceţi cu cadavrul nenorocitului aceluia?

— Am chemat deja o ambulanţă să-l ducă la morga din Berna. Altă muncă pentru nefericita doctoriţă Kleist. Şi mai sunt încă două cadavre în gară la Le Pont. Pe ce drum aţi venit aici? Unde l-aţi luat pe Manfred Seidler?

Newman vorbi iute, înainte ca Nancy să poată spune ceva.

— Am venit dinspre Rolle. Seidler mi-a telefonat mai devreme, în seara asta, pentru a stabili întâlnirea. Ne aştepta în faţă la Hotel de la Truite. Am întors maşina şi ne-am îndreptat spre frontiera franceză. Înainte de a vorbi, Seidler voia să părăsească Elveţia...

— Nu v-aţi dus la gară? Eşti sigur?

— Conduceam afurisita de maşină. Când l-am luat pe Seidler, treaba era terminată. Următorul obiectiv era graniţa franceză. De câte ori trebuie să-ţi spun? Şi cadavrele alea din gară. Ale cui sunt?

— Asta nu ştim. Una dintre maşinile mele de patrulare – am acoperit cu ele toată regiunea Jura – a raportat, prin radio, descoperirea cadavrelor. Un mesaj mi-a parvenit la bordul elicopterului. Doi bărbaţi, nu aveau acte de identitate. Amândoi înarmaţi cu pistoale Luger calibrul 9 mm. Unul îşi strângea arma în mână când l-au descoperit. Se întoarse spre Nancy. Mâine e vorba să se ţină la Bellevue Palace un mare congres medical. Veţi participa la el?

— Da. Întrucât trebuie să ne întoarcem, voi folosi ocazia pentru a vorbi cu profesorul Grange. Sunt câteva întrebări pe care vreau să i le pun...

— Recepţia aceea poate fi o afacere explozivă, comentă Beck. Înainte de a veni aici am auzit că doctorul Max Nagel tocmai sosise din Basel – cel mai mare duşman al profesorului Grange. S-ar putea să fie mai mult decât o confruntare. Ceva îmi spune că afacerea asta se îndreaptă către un deznodământ...

— Sunt îngheţată, protestă Nancy. Plecăm odată...

— Desigur. Scuzaţi-mă. Permiteţi-mi să vă conduc. E un aparat încăpător, aşa că ar trebui să aveţi un zbor confortabil...

— Să nu te aştepţi la multă conversaţie, îl repezi Newman.

Elicopterul era un aparat francez Alouette. În timp ce se ridică şi căpătă înălţime; Newman privi în jos, la întinderea albă de dedesubt, cimitirul a trei oameni, într-o singură noapte. Pe durata zborului până la Belp avură loc două incidente.

Beck deschise fiecare valiză, ridicând capacele în aşa fel încât nimeni să nu poată vedea conţinutul. Newman îl văzu îngheţând preţ de o clipă când văzu masca de gaze. Beck se lăsă pe spate în scaunul său şi vorbi cu gura apropiată de urechea lui Newman:

— Ai avut ocazia să deschizi valizele astea?

Newman scutură din cap, nerostind nici un cuvânt, datorită urletului motorului. La scurt timp după aceea, Beck primi un mesaj radio. Nu făcu nici o referire la el în timp ce elicopterul zbura spre Belp.

Când aterizară la Belp, un alt Audi negru îi aştepta. Beck se urcă la volan după ce aşeză ambele valize în portbagaj, invitând-o pe Nancy să stea pe bancheta din spate, în vreme ce Newman se aşeză lângă el. Străbătură în tăcere autostrada către Berna. Newman era hotărât să nu-i ofere prilej de conversaţie şefului poliţiei. Singurul său comentariu fu să insiste ca Beck să-i ducă la Bellevue Palace. Nu mai avură loc interogatorii la Taubenhalde: Nancy era extenuată în urma încercărilor prin care trecuse, iar Newman era şi el destul de obosit.

— Mesajul radio pe care l-am primit la bordul aparatului Alouette, începu Beck în timp ce se apropiau de periferiile Bernei. Lângă Neuchatel, una dintre patrule a oprit, pentru control, un Mercedes roşu, o maşină condusă de un şofer, având în spate un pasager.

— Şi ce mă priveşte pe mine?

— S-ar putea să ne privească pe amândoi. Pasagerul era doctorul Bruno Kobler. A spus că era în drum spre Geneva, venind de la Berna. Un traseu curios. A respins orice sugestie că fusese pe undeva prin vecinătatea munţilor Jura. Unul din membrii echipajului patrulei a observat că pe unul dintre cauciucurile maşinii erau urme slabe de zăpadă depusă în şanţuri. La altitudinea aceea nu este zăpadă...

— Înţeleg. De ce n-au percheziţionat maşina?

— Sub ce pretext? Trebuie să fiu precaut. Oameni foarte puternici aşteaptă să fac o mişcare greşită, ca astfel să fiu îndepărtat de cazul acesta. Am apreciat interesantă destinaţia sa, amintindu-mi că şi colonelul Signer a spus că se îndreaptă tot spre Geneva.

— Un Mercedes *roşu,* ai spus? întrebă Newman.

După ce Beck confirmă culoarea maşinii, nu mai spuse nimic.

— Dumnezeule! Bob, mă simt *prinsă în capcană,* spuse Nancy când ajunseră în dormitor. Se plimba de colo-colo neliniştită. O parte din mine vrea să rămână, pentru a fi aproape de Jesse, pentru a-l smulge din locul acela. Cealaltă parte vrea să fugă, deşi îmi place Berna, îmi plac oamenii. Chiar trebuie să merg dimineaţă cu tine la Beck, la birou?

— Încetează să te mai plimbi ca un tigru în cuşcă. Stai jos şi bea ceva. Te va linişti...

Apelaseră la serviciul la cameră, ca să le trimită un platou cu somon afumat şi o sticlă de Yvorne, un vin elveţian alb, sec.

Newman umplu paharele şi sorbi din vin în timp ce Nancy se prăbuşi într-un scaun lângă el.

— Beck are nevoie de depoziţii din partea amândurora. Amândoi am fost martori la uciderea lui Seidler...

— Am fost martori la încă două crime. Ai negat imediat când te-a întrebat despre gara din Le Pont. Oare cu asta scăpăm? A fost înţelept?

— E autoapărare. Beck are deja destule motive să ne ţină aici. De ce să-i dăm mai multe? Nu eşti curioasă să afli cine era lunetistul?

— Acum, că trebuie să rămânem, sunt mult mai preocupată de a-l înfrunta pe Grange la recepţie. Ce ai de gând să faci în privinţa asta, Bob? Ai spus că mai e un martor. Cine e?

Newman clătină din cap şi mai bău vin înainte de a răspunde.

— Mă întâlnesc cu acest martor mâine după-amiază. E mai bine să nu ştii unde şi cu cine. Şi nu uita, îl avem încă pe Novak. Vine şi el la recepţia aceea. Cuvântul pe care l-a folosit Beck a fost "exploziv". Ar putea avea dreptate, mai ales dacă Nagel din Basel îşi face apariţia. Sunt sigur că Beck pune ceva la cale. Necazul este că nu sunt sigur în privinţa lui Beck.

— Prin urmare, nu putem avea încredere în nimeni?

— Am tot încercat să-ţi bag în cap acest lucru. Când Beck a trecut cu Seidler prin lumina farurilor, a urmat un traseu firesc către elicopter, dar, după cum am spus, am dubii. Apoi Signer s-a plasat în mod inteligent în faţa farurilor Saab-ului. Bănuiesc ca el i-a semnalizat lunetistului...

— Asta aş *putea* s-o cred! E un porc cu sânge rece. Dar cum a procedat?

— N-ai observat? Şi-a scos una din mânuşile de căprioară şi şi-a strâns pumnul. *Ucide-l!* Cred că aşa s-a procedat...

— Vrei să spui că Beck şi Signer au lucrat în echipă?

— *Nu ştiu,* încă!

— Din cauza asta nu i-ai dat lui Beck caseta cu discuţia ta cu Seidler, din casă – sau fotografiile pe care le-ai făcut măştii aceleia hidoase? Sunt probe esenţiale...

— Sunt, dar Beck le va obţine numai când voi hotărî că putem avea deplină încredere în el – dacă se va întâmpla vreodată acest lucru. Asta s-ar petrece în momentul în care va trebui să depui mărturie, sub prestare de jurământ, că ai fost martoră la conversaţia înregistrată.

— Sunt frântă! îşi bău paharul cu vin, îşi scoase fusta şi se întinse pe pat, părul ei de abanos răsfirându-se pe pernă. Deci, ce ai de gând să faci în continuare? întrebă ea aproape adormită.

— Mai întâi, să-mi văd mâine ultimul martor. S-ar putea să fie cheia întregii afaceri. În al doilea rând, să te însoţesc la recepţie, ca astfel să-l studiez pe Grange, poate şi pe Max Nagel – liderii celor două blocuri de puteri rivale. În al treilea rând, dacă nu merge nimic altceva, am de gând să încerc să forţez intrarea în Clinica Berna, cu ajutorul lui Novak. Vreau să văd interiorul laboratorului şi buncărul

lor atomic...

Se opri din vorbit. Nancy adormise repede, lăsându-şi neatinsă porţia de somon afumat. Newman şi-o înfulecă pe a lui, mai bău nişte vin, îşi îmbrăcă haina şi se strecură afară din dormitor, încuind uşa în urma sa. De îndată ce el părăsi camera, Nancy deschise ochii, se ridică în capul oaselor şi se întinse după telefon.

Newman intră în lift şi apăsă pe butonul din dreptul celui mai de jos nivel – al celui de sub holul intrării principale. Folosind acest traseu, spera să părăsească neobservat hotelul. Când se deschiseră uşile, coti la dreapta, pe lângă garderobă, care acum era închisă. Era ora 10 p.m.

După ce urcă un şir de trepte până în holul pustiu de sub cafenea, ieşi în stradă, oprindu-se pentru a-şi ridica gulerul şi a privi în ambele direcţii. Apoi se duse grăbit la cabina unui telefon public, uitându-se din nou de jur-împrejur înainte de a pătrunde înăuntru. Formă numărul din memorie. Vocea familiară răspunse imediat

În camera cu numărul 214 din Bellevue Palace, culcat pe pat, Lee Foley ridică receptorul la cel de-al doilea apel. Era în aşteptarea telefonului de peste jumătate de oră. Ascultă câteva minute, apoi îşi între-rupse interlocutorul şi vorbi repede:

— Ştiu despre Le Pont. Cred că, de acum înainte, va trebui să mă lăsaţi să lucrez pe cont propriu. La dracu, avem destule informaţii în stadiul ăsta al jocului, ca să ghicim ce se-ntâmplă. Sunt antrenat pentru jocuri dure. Continuă să mă ţii la curent...

În camera 312 de la Bellevue, Tweed, stând aplecat în faţă pe un scaun, ţinea telefonul la ureche, cu o expresie concentrată. Când conversaţia luă sfârşit, puse receptorul la loc şi se duse la pat, pe care desfăşurase două hărţi.

O hartă, la scară mare, arăta cantonul Berna. Cea de-a doua era o hartă rutieră şi feroviară a întregii Elveţii. Îşi şterse lentilele cu ba-tista de mătase, îşi puse ochelarii după urechi şi se opri, ca să examineze, amănunţit, harta cantonului Berna.

Întinse mâna după o riglă aşezată pe pat şi măsură cu aproximaţie, distanţa pe autostrada dintre Berna şi Thun. Va trebui să închirieze o maşină în dimineaţa următoare – deşi ştia că Blanche ar fi fost fericită să joace rolul şoferului. Lui Tweed nu-i plăcea să conducă; poate ar trebui să o solicite pe Blanche care, ştia el, pe lângă scuter, avea şi maşină. Hotărî să lase decizia pe mai târziu. Mâine promitea să fie ziua hotărâtoare.

— Cine a sunat la ora asta? întrebă Gisela. E trecut de zece seara. Trebuia să vă duceţi acasă...

— Un informator, replică Beck. Se simţea abătut. Pe masa lui de lucru zăcea noul dosar întocmit de Gisela. *Cazul Manfred Seidler.* Întoarse prima pagină pe care ea o bătuse la maşină după dictarea sa, iar ochii îi alunecară în dreapta, la teancul ordonat al altor dosare. Hannah Stuart, Julius Nagy, Bernard Mason. Nemaivorbind de dosarele celor două cadavre descoperite în gara Le Pont, ce trebuia întocmite de îndată ce va fi realizată vreo formă de identificare. Devenea un masacru.

— Lucrurile vor arăta mai bine dimineaţă, spuse cu blândeţe Gisela. Sunteţi obosit şi prost dispus...

— Nu tocmai. Toţi actorii din această dramă îngrozitoare s-au adunat – sau o vor face curând – sub un singur acoperiş. Bellevue Palace. Tweed, Newman, doctoriţa Kennedy, Lee Foley. Mâine îl vom avea sub acelaşi acoperiş pe Armând Grange, însoţit, fără îndoială, de asasinul său plătit, Bruno Kobler. Doctorul Max Nagel este deja acolo. Lucru foarte convenabil pentru un poliţist, să ştie localizarea punctelor sale de interes. Presupun că oamenii noştri sunt deja la Bellevue. Din cauza călătoriei mele în munţii Jura, n-am mai ţinut legătura...

— Trei dintre oamenii noştri – toţi necunoscuţi personalului de la Bellevue – au rezervat locuri în hotel la ore diferite. Numele lor sunt trecute în notesul de lângă cotul dumneavoastră stâng.

— Deci, cum ar spune augustul colonel Signer, am intrat în dispozitiv. Bellevue va fi câmpul nostru de bătaie...

Era aproape de miezul nopţii când Bruno Kobler se înapoie la Clinica Berna şi intră grăbit în biroul său de la primul etaj, în timp ce şoferul său parcă Mercedes-ul roşu în garaj. Patronul său îl aştepta.

Peste geamurile din sticlă fumurie erau trase draperii uriaşe. Biroul era luminat de lămpi cu abajur care aruncau umbre întunecate. Profesorul stătu să asculte cât timp Kobler raportă în fraze concise, despre evenimentele serii.

— Foarte bine, Bruno, comentă el, asta rezolvă foarte mulţumitor una dintre problemele noastre nesoluţionate. Toate celelalte elemente discordante pot fi rezolvate după plecarea doctorilor participanţi la congres. Am decis să devansez experimentul nostru final. O dată ce se dovedeşte reuşit, *Terminal* devine *fait accompli.*

— Devansaţi? Kobler păru descumpănit. Pentru când?

— Pentru mâine seară.

— În timp ce se desfăşoară recepţia la Bellevue Palace?

— Exact. În vocea calmă era o notă de mulţumire. M-am gândit că e o ocazie prea bună ca s-o ignor. Vezi, Bruno, toţi vor avea ochii aţintiţi pe congres. A devenit notoriu faptul că îmi voi face apariţia.

— Dar nu veţi fi prezent ca martor la rezultate...

— Dumneata eşti perfect capabil să supervizezi experimentul. Cât priveşte rezultatele, pot examina corpul când vin de la recepţie. Am a-les paciente pentru precedentele testări deoarece -după cum

ştii – ele sunt, din punct de vedere biologic, mai rezistente decât bărbaţii. De această dată, după cum am menţionat mai devreme, vom folosi un pacient.

— S-ar putea să am subiectul perfect, domnule profesor. De asemenea, acum ştim că acest pacient ne-a înşelat. L-am mutat în altă cameră pentru câteva ore, ca să i se facă ordine în cameră. Când am dat la o parte grilajul, pentru a monta o nouă casetă în aparat, am descoperit o mulţime de pastile de amital de sodiu. Se prefăcea când părea că este sub influenţa sedativelor. Se poate să fi auzit şi altele.

Kobler scoase un dosar din sertar, îl deschise la prima pagină, care avea fotografia şi numele pacientului, şi o aşeză sub veioza de pe masa de lucru, pentru a fi văzută de profesor.

— Excelent, de acord.

Fotografia înfăţişa un bărbat cu trăsături puternic conturate şi un nas acvilin. Numele din susul paginii, dactilografiat cu culoare roşie şi subliniat, era Jesse Kennedy.

30

Sâmbătă, 18 februarie. Newman însuşi apelase la serviciul de cameră pentru a comanda micul dejun – meniul complet. Făcu acest lucru din compasiune pentru încercările prin care trecuse Nancy în ziua precedentă; de asemenea, pentru că dorea să vorbească cu ea între patru ochi. Era Ziua Confruntării.

Nancy se dădu jos din pat şi trase draperiile. Se uită la privelişte, îmbrăcându-şi halatul. Stând aşa, îşi încrucişă braţele, adîncită în gânduri, în timp ce el veni în spatele ei şi îi înlănţui mijlocul.

— Priveşte, Bob. E de rău augur?

Ceaţa revenise – o mare de vată murdară, coborând asupra masivului Bantiger şi rostogolindu-se peste întinderea netedă a râului Aar, pentru a învălui oraşul. Curând, avea să se strecoare printre arcade, creând o linişte stranie.

— Vino să iei micul dejun, unul american, spuse Newman, luând-o de lângă fereastră. Şuncă, ouă, chifle, cornuri – de toate. Cum ai dormit? o întrebă în timp ce şedeau la masă, unul în faţa celuilalt.

— N-am dormit, dar sunt înfometată...

— Noaptea trecută n-ai mâncat nimic. Ce anume te-a ţinut trează?

— Discuţia ta cu Seidler, din casa aceea. Ai tradus ceva din ea – dar, cu siguranţă, nu totul. Ceea ce nu ţi-ai dat seama a fost faptul că eu cunosc limba germană destul de bine. A fost cea de-a doua limbă studiată de mine în liceu. Apoi, cu câteva săptămâni înainte să părăsesc St Thomas's – când ne-am întâlnit prima dată la Bewick's – mă întorsesem din Germania unde petrecusem un timp la o familie de doctori germani. Bob, tu crezi că la Clinică folosesc pacienţii pentru a testa acele măşti de gaze?

— Sunt convins că încă nu cunoaştem toată povestea. Nu sunt sigur dacă scopul final al lui Grange este atins o dată cu testarea acestor măşti sovietice. Continuă grăbit: Haide să nu mai discutăm despre asta până nu-l vom întâlni pe Grange, când vom avea o şansă de a-l cântări. Poate s-ar cuveni să-l scoatem astăzi pe Jesse din locul acela. Am putea merge acolo imediat după micul dejun, dacă eşti de acord...

— Nu cred că asta va schimba ceva. Jesse va refuza, iar fără consimţământul său noi nu avem autoritatea să forţăm nota. Vreau, întâi, să vorbesc cu Grange. Sunt sigură că profesorul va sta potolit până se va termina recepţia...

— Tu hotărăşti. Eu nu sunt prea entuziast în privinţa ei, spuse Newman şi mai bău din cafea. Pari foarte încrezătoare în privinţa recepţiei. Nu cumva ştii ceva ce nu mi-ai spus?

— Mi-ar plăcea să ştiu care ar putea fi acel lucru. Vrei întotdeauna să joc după cum îmi cânţi, spuse ea mânioasă.

— Eşti obosită. Las-o baltă!

Tweed era pe picior de război. După un mic dejun matinal, luat în salonul restaurantului – nu putea fi tentat de serviciul la cameră – părăsi, fără întârziere, hotelul ca să ajungă la timp la întâlnirea cu Arthur Beck. Se prezentă la intrarea principală din Taubenhalde şi îşi puse paşaportul pe ghişeul recepţionerului. În acel moment, Beck ieşi din lift.

— Să urcăm direct, îl invită pe Tweed. Nu completa formularul...

Oricine îl cunoştea bine pe Tweed ar fi recunoscut semnele pericolului. În spatele ochelarilor, ochii săi aveau o expresie concentrată. Traversă holul liftului cu pas grăbit, iar expresia chipului său, în timp ce îl fixa pe Beck, era ameninţătoare.

Urcară în tăcere până la cel de-al zecelea etaj, unde Beck descuie uşa cu cheia. În holul din faţa liftului scoase o cartelă şi o introduse în ceasul de pontaj înainte de a deschide uşa biroului său. Tweed îşi scoase paltonul şi se aşeză la masa de lucru, în faţa lui Beck.

— Încă o dată, bun venit la Berna, începu Beck.

— Sper că încă mă vei socoti bine venit după ce ne vom termina discuţia, avertiză Tweed. Am venit aici deoarece suntem foarte îngrijoraţi în legătură cu Clinica Berna şi cu experienţele care sunt efectuate acolo, posibil cu asistenţă militară...

— Nu-mi place tonul tău, replică tăios Beck.

— Mie nu-mi place motivul vizitei mele...

— Vorbeşti fără noimă. De unde ai aflat absurditatea asta în legătură cu o clinică elveţiană?

— Din diverse surse, plasă Tweed lovitura. Ştim despre Manfred Seidler. Avem, la Londra, una din acele măşti de gaze pe care le furnizase Clinicii Berna. Experţii Ministerului nostru al Apărării au examinat-o şi au confirmat că este modelul complex cu care sunt înzestrate acum batalioanele chimice sovietice...

Beck se ridică, având o expresie îngheţată. Rămase în spatele mesei de lucru, cu mâinile înfundate în buzunare, studiindu-şi vizitatorul care îi întoarse privirea.

— Doar presupunând că ar fi o brumă de adevăr în această poveste fantastică, de ce v-ar interesa pe voi?

— Îl interesează pe preşedintele Statelor Unite, pe prim-ministrul Marii Britanii – ambii fiind dintre aceia care se străduiesc să încheie un nou tratat cu Moscova, un tratat care să interzică efectiv folosirea armamentului chimic în Europa. Citiţi ziarele, nu-i aşa? Vă puteţi imagina avantajul propagandistic pe care l-ar avea Moscova dacă ar putea indica chiar şi o singură ţară din vestul Europei – în cazul de faţă o ţară din afara N.A.T.O. – care îşi echipează trupele cu armament chimic? Le-ar oferi pretextul de care au nevoie pentru a continua dezvoltarea propriilor mijloace în acest domeniu diabolic. De aceea mă aflu aici, Beck. De aceea este interesată Londra. De aceea acord atâta interes Clinicii Berna.

— Frumos discurs, comentă Beck. Se aşeză din nou. Sunt de acord cu punctul vostru de vedere. Putem vorbi în deplină încredere? Bun. Manfred Seidler a fost omorât noaptea trecută în munţii Jura...

— Dumnezeule! Era un martor esenţial...

— De acord. Asta nu-mi uşurează munca, Tweed. Pot să te întreb cum de cunoşti atât de mult?

— Un asociat de-al lui Seidler a vândut cuiva de la Ambasada britanică una dintre aceste măşti venite cu ultimul transport. Agentul nostru l-a urmărit pe Seidler până la un aeroport din afara Vienei şi l-a văzut urcându-se la bordul unui avion charter elveţian. I-am alertat pe oamenii noştri de aici să supravegheze aeroporturile. La Belp am avut un pic de noroc. Omul meu a văzut cum transportul de la Viena era încărcat într-un microbuz – acel microbuz avea scris pe el *Klinik Bern.* După ce a părăsit aeroportul din Belp, microbuzul s-a îndreptat către Clinică...

— Aţi avut ceva de lucru la noi în ţară. Beck zâmbi – un zâmbet de resemnare. În alte împrejurări, aş fi furios. Apăsă pe butonul interfonului. Gisela, cafea pentru două persoane, te rog. Pentru oaspetele meu neagră, fără zahăr... o secundă. Se uită la vizitatorul său. Puţin coniac în cafeaua ta?

— Mulţumesc, nu la ora asta.

— Asta e tot, Gisela. Întrerupse interfonul. Altceva mai ştii, prietene?

— Ştim, continuă Tweed pe acelaşi ton plat, că eşti supus la mari presiuni să laşi baltă investigaţia – presiuni din partea Clubului Gold. Am venit ca să te ajut să reziști presiunilor, cu orice preţ. Ai toată li-bertatea să divulgi ceea ce ţi-am spus şi ceea ce am de gând să-ţi spun. În ultimă instanţă – subliniez acest lucru – s-ar putea să ne simţim obligaţi să difuzăm presei ceea ce credem că se petrece la Clinica Berna...

— Vreunui corespondent străin, cum ar fi Robert Newman?

Tweed păru surprins.

— Investighează acelaşi subiect?

— Nu ştiu, recunoscu Beck. E aici cu logodnica lui, o americancă. Bunicul ei este pacient al clinicii.

— Pot să sugerez cum ar trebui să procedăm? întrebă Tweed cu o urmă de grabă.

— Sunt deschis oricărei sugestii. Pari să fi pus pe picioare o reţea în Elveţia. S-ar putea să ştii mai multe decât mine.

— Punem Clinica Berna sub supraveghere totală – douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Mai precis, strecurăm în zonă o unitate de filmare care să aleagă o poziţie strategică de unde să puteţi supraveghea şi fotografia nu numai clinica, ci şi laboratorul, şi teritoriul său întins. În spatele clinicii, pe un teren înălţat, este o pădure deasă...

— Ai fost până acolo?

— Am studiat o hartă.

— Ştiu pădurea la care te referi şi ar constitui cea mai avantajoasă poziţie. Unitatea de filmare se va afla într-o dubă simplă, prevă-zută cu hublouri care se deschid, dar nu o pot trimite să ia poziţie până după lăsarea întunericului, la noapte târziu. Altfel, ar fi observată...

— De către Serviciul Secret al Armatei? exclamă Tweed.

— Ai fost, *într-adevăr,* ocupat...

Beck se opri la auzul unei bătăi în uşă, îi strigă Giselei să intre şi se jucă cu un creion câtă vreme ea servi cafeaua. După ce plecă, Tweed se aplecă în faţă, pentru a-şi sublinia vorbele.

— Foloseşte, te rog, unul dintre sofisticatele voastre aparate cu infraroşii. Pericolul – proba care trebuia obţinută – apare în timpul nopţii. Hannah Stuart a murit după lăsarea întunericului. La fel şi doamna Holly Laird...

— Am păstrat secrete faţă de presă toate referirile la cazul doamnei Holly Laird, spuse băţos Beck.

— Anumiţi indivizi din interiorul Serviciului Secret al Armatei sunt la fel de neliniştiţi de afacerea asta pe cât suntem şi noi, preciză Tweed şi se aşeză la loc, ca să-şi bea cafeaua.

— Cu cine urmează să te întâlneşti? întrebă Nancy când Newman lăsă jos telefonul din dormitorul lor. N-ai pomenit nici un nume.

— Agit spiritele până la punctul de fierbere înainte de recepţia de diseară – sperând că voi face să cedeze nervii cuiva. S-ar putea apoi să facă o greşeală. Acum sunt pe cale să încep procesul. Aşteaptă aici până mă întorc...

Două minute mai târziu ieşi pe uşa principală de la Bellevue. În aerul greu era miros de pâclă. Vălul lipicios de ceaţă îi mângâie obrajii. Intră direct în clădirea Bundeshaus Ost şi fu condus până la biroul căpitanului Lachenal, la cel de-al doilea etaj. Când însoţitorul închise uşa, iar Lachenal, cu cearcăne întunecate sub ochi, se ridică în spatele mesei de lucru, Newman îşi desfăcu nasturii paltonului,

dar nu făcu nici un gest de a şi-l scoate.

— Manfred Seidler e mort, fu lovitura sa de deschidere.

— Dumnezeule! Nu am ştiut, îţi jur...

— A fost ucis în munţii Jura. Tu îl căutai. Eram de faţă când un trăgător i-a zburat o jumătate a capului – tot acolo era şi colonelul Signer. Primeşti ordine de la Signer?

— Ai înnebunit? Fireşte că nu...

— Poate indirect – printr-un complicat lanţ de ordine, a căror ultimă origine nu o cunoşti nici măcar tu...

— Asta e imposibil, Bob, nu ştii ce vorbeşti...

— Arma crimei a fost, probabil, puşca aceea cu lunetă, furată din regiunea Thun. Cine sunt lunetiştii din Thun? Nu pot fi prea mulţi, iar tu ai date despre astfel de lucruri. Te deranjează dacă mă uit peste ele? Sau ai de gând să încerci să-i acoperi? Lachenal, vorbim despre criminali cu sânge rece.

— Au fost furate două astfel de arme – ambele din zona Thun, spuse liniştit Lachenal. Am încercat să păstrăm tăcerea în privinţa celui de-al doilea furt. S-ar răsfrânge negativ asupra Armatei elveţiene...

— Deci, ai consultat, foarte recent, datele privitoare la lunetişti – probabil le ai încă în acest birou, ripostă Newman. Pot să le văd? Poate aş avea încredere în tine dacă mi le arăţi.

— Îmi spui adevărul în privinţa lui Seidler?

— Chiar nu ştiai? Acolo e telefonul. Sună-l pe Beck şi întreabă-l...

— Momentan, linia e deranjată...

Ceea ce era un mod de a spune că nu mai vorbeau unul cu celălalt, gândi Newman. Lachenal părea teribil de îngrijorat, aproape la capătul puterilor. Fără a scoate vreun cuvânt, se duse la un fişet din oţel, scoase un inel cu chei, descuie fişetul, extrase un dosar roşu şi îl puse pe masa de lucru.

— E stric secret...

— De când a devenit strict secret un asasin violent?

Lachenal răsfoi foile dactilografiate din dosar. Se opri la o pagină aproape de sfârşit, iar Newman presupuse că erau ordonate alfabetic, după districte. "T" de la "Thun".

Şeful Serviciului Secret îl invită, cu un gest, pe Newman să i se alăture la masa de lucru. Folosi latul ambelor palme pentru a-l opri pe Newman să treacă la altă pagină. În Thun existau cinci lunetişti, un procent însemnat, presupuse Newman. În dreptul unuia se afla un asterisc. Newman arătă spre Bruno Kobler.

— La ce foloseşte asteriscul? Sau este strict secret?

— Expert atât în pistoale, cât şi în puşti. Un trăgător de elită...

— Ai făcut legătura? îl chestiona Newman. Kobler, mâna dreaptă a profesorului Grange. Iar cel mai apropiat susţinător financiar al lui Grange este Victor Signer – prezent la execuţia lui Seidler...

— Execuţie?

Lachenal era şocat.

— Realizată de un pluton de execuţie format dintr-un singur om – un trăgător de elită, iar ordinul este posibil să-l fi dat Signer. Gândeşte-te la asta, verifică, Lachenal. Acum, eu plec...

— Sunt întrebări pe care aş dori să ţi le pun...

Newman clătină din cap. Îşi închise nasturii paltonului. Apăsase pe clanţa uşii când aruncă peste umăr ultima bombă.

— Şi, după mult timp, am aflat ce înseamnă *Terminal* – ieri, discutând cu cineva, mi-a spus din întâmplare.

31

— Voi fi acolo dacă va fi nevoie de mine, spuse Lee Foley, strângând telefonul în mâna stângă, pe cealaltă întinzând-o după ţigara aprinsă. Prezenţa tuturor acelor oameni la acea recepţie înseamnă că o să se întâmple ceva. Voi fi acolo, după cum ţi-am spus, pentru a ve-dea ce se întâmplă...

În camera 214, americanul lăsă receptorul în furcă, îşi privi ceasul şi se dădu jos din pat. 11:30 a.m. Azi stătuse în dormitor, în care fusese făcută deja curăţenie. Pe clanţa exterioară a uşii de la intrare atîrna o plăcuţă. *Vă rugăm nu deranjaţi.*

Comandase prânzul la serviciul de camera. Vulpea era în vizuină – şi avea sa rămână acolo până sosea momentul să acţioneze. Închizând ochii, adormi destul de repede.

Newman ieşi din cabina telefonică şi se îndreptă pe drumul familiar, către Junkerngasse. Blanche îl aştepta, îmbrăcată cu un pulover bej şi pantalonii negri lucioşi – echipamentul pe care îl purta atunci când se gândea că putea fi nevoită să folosească scuterul.

— Trebuie să-ţi cer o mare favoare, îi spuse Newman, şi n-am mult timp de pierdut. Ai vrea să-mi laşi apartamentul pentru o zi-doua? Ţi-am rezervat, temporar, o cameră la Bellevue. S-ar putea să am nevoie de o ascunzătoare – aceasta ar fi ideală ca poziţie...

— Desigur, poţi să-l foloseşti...

— Nu pentru mine. Dacă eşti de acord, încuie orice valori sau acte confidenţiale. Chiriaşul tău temporar ar putea fi curios, nu ştiu exact...

— Când mă mut la Bellevue? Uite cheia de rezervă.

— Pe la ora unu. În privinţa hainelor, împachetează-ţi tot ce ai nevoie. Şi ceva elegant, pentru o recepţie. Acest lucru îmi creează două avantaje. Am ceea ce profesioniştii ar numi un loc sigur. Şi te am pe tine într-un loc unde te pot supraveghea. Sunt ucişi oameni. O mulţime de oameni.

Tweed, aflat în Bellevue Palace, ciocăni uşor după ce se asigură că era pustiu coridorul. Uşa apartamentului fu deschisă de un bărbat

scund, cu umeri foarte largi, cu capul mare, păr negru, des, şi o gură mare, fermă. Fuma o havană şi era îmbrăcat cu un costum gri închis, scump şi de modă veche.

— Intră, Tweed, spuse doctorul Max Nagel. Punctual ca de obicei.

— S-ar putea să ajungem undeva, replică Tweed în timp ce Nagel închise uşa şi îl invită să se aşeze într-un fotoliu adânc, în care micul englez aproape dispăru.

— Spune-mi, continuă Nagel în engleză, trăgându-şi un fotoliu asemănător, pentru a se alătura oaspetelui său. M-ai scutit de o mulţime de necazuri în cazul Kruger, când ai depistat fondurile pe care le delapidase de la banca mea.

— S-a realizat doar urmărind mişcările acelui ziarist, Newman. Am manevrat toate piesele de pe tabla *Terminal* cât de bine am putut. Acum aşteptăm şi ne rugăm...

— Poate că nu. Nagel, care mormăia răguşit, se întinse după servietă, o descuie şi îi dădu lui Tweed un dosar. Acestea sunt fotocopiile unei tranzacţii bancare extrem de complicate, care acoperă mişcările a nu mai puţin de două sute de milioane de franci elveţieni. În prima fază, au plecat din ţară la o companie din Liechtenstein, apoi – presto! – s-au întors, ghici unde?

— Într-un cont de bancă accesibil profesorului Armand Grange?

— Unde altundeva? Poţi să păstrezi extrasele acestea de cont. Care e strategia ta? Când mi-ai telefonat, înainte să părăseşti Londra, spunându-mi că vei veni încoace, n-ai fost prea vorbăreţ...

— Nu la un telefon dat prin centrală...

Tweed îi spuse apoi lui Nagel tot ceea ce descoperise, inclusiv masca de gaze pe care o adusese un "emisar" de la Viena, precum şi implicarea lui Manfred Seidler. Nagel ascultă în tăcere, fumându-şi ţigara de foi. Alura sa îi aminti lui Tweed de o gorilă odihnindu-se, o gorilă amabilă, hotărâtă şi extrem de inteligentă. Omul vădea o mare tărie de caracter, iar energia sa era proverbială.

— Deci, declară el după ce Tweed terminase, repet: care e strategia ta?

— Să-l înghesui pe Grange în toate colţurile, să exercit o asemenea presiune psihologică, încât să calculeze greşit Nu cred că ne-a rămas mult timp, Max. Mai ai vreun set de copii ale conturilor ălora?

— Desigur. Iată-le. Pot să întreb pentru cine?

— Newman, corespondentul străin – i le plasez printr-un intermediar, ca să nu le ştie provenienţa. Nu pot să cred că se află aici numai pentru a face o vizită cu logodnica sa care, întâmplător, are un bunic pacient al Clinicii Berna. Max, după cum spun americanii, s-ar putea, în ultimă instanţă, să dăm totul publicităţii.

— Aş prefera să se evite acest lucru. Acest Newman – ai încredere în el?

— Când îi vor fi înmînate aceste documente, îi va fi pusă condiţia să nu le publice. Da, e un tip de încredere. Dar, dacă Grange afla că le are, se va înfuria...

— Sper. În vocea lui Nagel era o urmă de îndoială. Grange e un fanatic, ştiai asta? Va merge oricât de departe pentru a-şi atinge scopul – care constă în a schimba întreaga politica militară a acestei ţări. Umblă cu grijă – Grange e un om periculos şi foarte imprevizibil. Lo-veşte ca o cobră, când te aştepţi mai puţin...

O jumătate de oră mai târziu, Newman, care telefonase din apartamentul lui Blanche, intră în biroul lui Beck. Când Newman începu să vorbească, şeful poliţiei începu să se simtă ca sub bombardament.

— Nu văd nici un motiv pentru care n-ai lua azi la Clinica Berna o întreagă echipă, inclusiv procuratura, cu un mandat de cercetare nu doar a clinicii, ci şi a laboratorului... .

— Încerci să mă pui pe foc? Pe ce bază aş putea să emit un mandat?

— Pe baza constatărilor doctoriţei Kleist asupra cauzei morţii pacientei ei, doamna Holly Laird. Diagnosticul a fost otrăvire cu cianură, pentru numele lui Dumnezeu...

— Te rog! Beck ridică o mână în semn de apărare. De ce nu stai jos? Bine, cum vrei. Doctoriţa Kleist nu şi-a redactat încă raportul definitiv. Sunt aspecte privitoare la decesul doamnei Laird care încă o nelămuresc. Până nu primesc raportul ei nu pot – şi nu o voi face – să obţin un mandat. Nu ţi-am explicat până acum că trebuie să mă mişc cu prudenţă, că sunt forţe importante care încearcă să-mi ia cazul?

— Atunci o să-ţi înmânez depoziţia mea în privinţa evenimentelor de noaptea trecută, din munţii Jura, şi plec...

— Am nevoie, de asemenea, de o declaraţie din partea doamnei doctor Kennedy...

— Aşteaptă jos. Insist să fiu de faţă când îi înregistrezi mărturia...

— Nu am voie...

— Atunci obţii mărturia ei doar în prezenţa celui mai puternic avocat din Viena. Alege...

— Am această posibilitate? Beck îşi depărtă mâinile. Eşti într-o dispoziţie groaznică, Bob. Voi cere să o trimită sus pe doamna Kennedy acum şi vom lua ambele declaraţii, să nu ne împiedicam de nişte afurisite de hârtii. Ceea ce mă înspăimântă este faptul că ai de gând să faci ceva independent – şi extrem de periculos...

Declaraţiile fuseseră luate şi semnate în prezenţa Giselei, drept martor. Beck o rugase politicos pe Nancy să se ducă într-o cameră alăturată, el urmând a schimba câteva cuvinte între patru ochi cu Newman. Fu rândul lui Beck să-l surprindă pe Newman. Deschizând un sertar, scoase un toc de pistol pentru umăr, un pistol automat de poliţie calibrul 7,65 şi şase încărcătoare, pe care le împinse pe masă.

— Bob, nu sunt convins că Seidler era ţinta, noaptea trecută. Cred, de asemenea, că fuseseşi mai devreme în gara Le Pont, unde au fost ucişi doi trăgători plătiţi. Nu, te rog nu mă întrerupe. Cred că tu erai ţinta. Îmi amintesc că eşti familiarizat cu folosirea armelor de foc.

— Ce propui?

— Ia acest pistol automat, pentru protecţie...

— Ca astfel să mă înhaţi, să mă percheziţionezi şi să dovedeşti faptul că mă aflu în posesia unei arme mortale? Nu, mulţumesc. Se întâmplă să cunosc sancţiunile elveţiene în privinţa deţinerii armelor de foc...

— Atunci pentru protecţia doamnei doctor Kennedy... Beck scoase, din acelaşi sertar, un permis de portarmă pe care îl împinse, de asemenea, pe masă. Newman citi invers documentul, fără a-l atinge. Voi semna personal permisul, continuă Beck, iar Gisela – sau un alt poliţist ales la întâmplare – va autentifica semnătura mea. Insist pentru binele tău. De dragul vremurilor de odinioară...

Newman acceptă să ia arma.

Ziua se scurgea cu repeziciune. Era ora 1:00 p.m. când Tweed, aşezat pe un scaun în holul recepţiei, o văzu pe Blanche Signer sosind cu o valiză. Aşteptă până se înregistră, apoi se ridică şi se duse la lift, pentru a i se alătura. Vorbi numai după ce se închiseră uşile, ţinându-şi servieta în mâna stângă.

— Vino la mine în cameră, Blanche. Trebuie să stăm de vorbă...

Se strecură nevăzută în camera lui şi lăsă valiza jos. În stilul ei concis, îi explică de ce rezervase cameră la hotel şi că Newman avea nevoie de apartamentul ei pentru un scop ce-i era necunoscut.

Tweed ascultă şi dădu din cap, aprobator. Ar fi trebuit el însuşi să se gândească la această precauţie – Blanche ar fi mai în siguranţă la Bellevue, până ei vor fi rezolvat cu succes această problemă, dacă acest lucru era posibil. Luând un set din extrasele de cont pe care le primise de la doctorul Nagel şi pe care le pusese într-un plic sigilat, îi înmână plicul.

— Poţi să faci să ajungă urgent în mâna lui Newman? Nu trebuie să aibă nici o bănuială cu privire la sursa din care l-ai obţinut...

— Sunt sigură că pot. Dar nu ştiu când. El ar putea fi pe aici, dar nu vreau să mă vadă logodnica lui...

Tweed zâmbi cu simpatie.

— Înţeleg. Totuşi, cât de curând posibil. Totul poate exploda oricând de acum încolo...

Înainte de a părăsi clădirea, împreună cu Nancy, Newman îşi fixase tocul de pistol pentru umăr, îşi pusese pistolul în el şi încărcătoarele în buzunarul paltonului. Ei nu-i pomeni nimic despre armă.

Insistă să ia un prânz uşor la rotiserie şi, pentru că simţi că ea era nervoasă, orientă discuţia departe de evenimentele recente. Din

când în când, îşi privea ceasul.

— Urmează să te întâlneşti, în după-amiaza asta, cu ultimul martor, observă ea pe un ton liniştit, privindu-l pe deasupra ramei ochelarilor. Nu din cauza asta te tot uiţi la ceas?

— M-am uitat de două ori...

— De trei ori...

Iisuse, gândi el. Zâmbi.

— Da, aşa e. S-ar putea să-mi ia două ore – nu ştiu sigur. Aş aprecia dacă ai sta în hotel...

— După noaptea trecută, nici cu forţa nu m-ar scoate...

— Doreai să mă vezi, Bruno?

Kobler se ridică în spatele mesei de lucru şi închise dosarul pe care îl verifica, dosarul lui Jesse Kennedy. O ocoli şi ezită, nesigur de reacţia patronului său.

— Bruno, dacă te îngrijorează ceva, spune-mi. Până acum am găsit instinctul tău infailibil în privinţa necazurilor. Avem vreo problemă?

— Willy Schaub, şeful brancardierilor. L-am văzut purtând o lungă discuţie cu doctorul Novak înainte de a-şi termina programul. Schaub e lacom după bani, adăugă Kobler căruia i se plătea un salariu imens.

— Şi?

— E ziua liberă a lui Schaub. Locuieşte la Berna, în cartierul Matte. Sunt convins că ar merita să-l verificăm.

— Fă-o! spuse profesorul.

Planurile lui Lee Foley în privinţa unei după-amieze liniştite în hotel fură schimbate de convorbirea telefonică. Fără a pierde timpul, îşi îmbrăcă blugii şi canadiana şi părăsi hotelul, ducând în mâna dreaptă sacul de voiaj.

Ca şi Newman, el îşi dăduse seama că mijlocul de a ieşi neobservat era să coboare cu liftul la nivelul inferior, să treacă pe lângă garderobă şi să iasă pe uşa cafenelei. Traversă strada, intră în cafeneaua din faţa hotelului şi comandă cafea. Avu grijă să o plătească imediat ce băutura îi fu servită. Porsche-ul era parcat după colţ, aşa că nu mai avea nimic de făcut. Cu excepţia băutului cafelei şi a aşteptatului.

Newman conduse pe un drum ocolit până să ajungă pe Gerberngasse la numărul 498, la locuinţa lui Willy Schaub. Novak stabilise întâlnirea pentru ora trei după-amiază, astfel că părăsi Bellevue la volanul Citroen-ului cu o jumătate de oră mai devreme.

Unul dintre marile avantaje ale Bernei, reflectă el, era că nu era greu să scapi de un urmăritor. Oraşul era o reţea întortocheată de străduţe şi, cu puţină îndrăzneală în condusul maşinii, putea fi ex-

ploatată prezenţa tramvaielor. La 2:50 p.m. conducea pe Aarstrasse, având râul în stânga. Depăşi stăvilarele şi intră pe Schifflaube, care îl conduse în miezul cartierului Matte, unde totul era secular. Îşi continuă drumul pe Gerberngasse, încetinind când se apropie de podul Nydegg şi se strecură într-un loc de parcare liber.

Pe ambele laturi ale străzii, străvechile case formau un zid comun, o învălmăşeală de edificii informe – înalte de mai multe etaje – care ieşeau în afară din loc în loc. Strada era pustie în mijlocul după-amiezii, iar ceaţa, care se retrăsese mai devreme, se întorcea. Asemănătoare unui canion, strada era foarte liniştită, iar locuinţa lui Willy Schaub se afla pe partea stângă, umbrită de podul ce o domina. 2:55 p.m. Newman privi în susul unui şir de trepte cu acoperiş din lemn, care duceau la podul de alături şi reveneau la locuinţa lui Schaub. Apăsă pe butonul soneriei din dreptul numelui lui Schaub şi mişcă din umeri. Era încă foarte conştient de pistolul cuibărit în tocul de la subsuoara stângă.

Un bărbat scund şi corpolent, trecut de vârsta mijlocie, ţinând în mâna stângă o sticlă de bere care, reflectă Newman, explica abdomenul său bombat, deschise uşa scârţâitoare, privindu-şi vizitatorul cu suspiciune. În jurul capului său ţuguiat se zbârleau smocuri de păr alb, iar singura sa trăsătura de dimensiuni reduse erau ochii precauţi, fixându-l pe Newman.

— Willy Schaub?

— Cine vrea să ştie? întrebă agresiv bărbatul, în germană.

— Robert Newman. Mă aşteptai. Ora trei...

— Niscaiva documente de identitate?

Newman oftă sonor.

— Ştii, s-ar putea să nu fie prea inteligent să mă ţii aici, la vedere. Îşi scoase paşaportul, deschizându-l la pagina cu fotografia sa, închizându-l la loc şi arătând coperta pe care îi era scris numele.

— Presupun că ar fi mai bine să intri.

Interiorul era întunecos şi curios alcătuit, înălţat pe mai multe niveluri, deoarece urma conturul înclinat al coastei pe care era construit. Newman îl urmă pe bondoc în susul a trei trepte întortocheate, unde locul mirosea a mucegai. Intrând într-o cameră ciudată, de forma unei cutii, cu peretele îndepărtat ocupat aproape în întregime de o fereastră murdară, cu geamul crăpat în bucăţi mari, se întrebă dacă Schaub trăia singur. Un oblon deteriorat traversa marginea de sus a ferestrei.

— Stăm de vorbă aici, anunţă Schaub. Bere?

— Mulţumesc, nu chiar acum, răspunse Newman, observând paharele murdare de pe masă.

Doar când se duse la fereastră şi privi în susul coastei cu grădini terasate, îşi seama că era una dintre bătrânele case la care se uitase cu Nancy în joia dinainte, când o plimbase până la podul Nydegg şi îi spusese că acela era cartierul Matte. Când se întoarse, Schaub era aşezat la masa din mijlocul camerei, gâlgâind bere din sticla răsturnată. Se întinse şi trase oblonul, pentru a acoperi partea superioară a ferestrei.

— De ce faci asta? întrebă Schaub. Îmi place să privesc peisajul...

— Camera e foarte expusă. Newman scoase din buzunar o bancnotă de cinci sute de franci îndoită şi o puse pe masă. Asta e pentru răspunsul la întrebările privind Clinica Berna. Ai lucrat acolo destul de mult timp, trebuie să ştii cam tot ce se petrece...

— Novak a spus că o să plăteşti mai mult...

Newman scoase o a doua bancnotă de cinci sute de franci şi se aşeză lângă Schaub, cu faţa la fereastră. Brancardierul purta o pereche de pantaloni şifonaţi, din catifea reiată, tricou şi pantofi care nu fuseseră curăţaţi de luni de zile. La cea de-a doua bancnotă, scutură din cap.

— Mai mult...

— Asta-i tot, fără tocmeală... Newman scoase o a treia bancnotă şi o alătură celorlalte. Pentru început: ce se întâmplă în laboratorul acela?

— Mai...

— Las-o baltă! Newman întinse încet mâna după bancnote, dar Schaub îl întrecu, înhâţându-le cu un singur gest pe toate trei şi îndesându-le în buzunarul pantalonilor. În regulă, răspunde la întrebare...

— N-am fost niciodată în laborator...

Glontele perforă o porţiune de geam şi spulberă în cioburi mărunte sticla pe care Schaub o lăsase pe masă. Newman puse o mână pe umărul brancardierului, care avea o greutate considerabilă, şi îl îmbrânci de pe scaun, trântindu-l pe scândurile de lemn negeluit ale podelei.

— Ţine-ţi fundul grăsan la pământ sau o să te omoare! urlă el.

Newman se aruncase la pământ în timp ce striga. Strigătul său se produse concomitent cu cel de-al doilea glonte, care perforă încă două geamuri şi lovi, cu un zgomot sec, peretele opus. Newman nu putu niciodată să-şi amintească felul în care pistolul automat îşi croise drum până în mâna sa dreaptă, dar îşi dădu seama că îl ţinea în mână în timp ce se târa de-a lungul podelei, înspre fereastră, la timp pentru a vedea ţeava unei puşti dispărând dincolo de zidurile unei străzi ce ducea către pod.

— Ascunde-te după dulap! Rămâi în spatele lui! Mă întorc într-un minut...

O luă la goană, împiedicându-se, aproape căzând pe afurisitele de trepte, şi trânti în lături uşa de la intrare, având acum pistolul în buzunar. Alergând pe strada pustie, urcă şirul acoperit de trepte în spirală ce ducea la pod. Erau o mulţime de trepte, uzate pe centru de urmele seculare ale paşilor. De ce întotdeauna oamenii merg exact pe mijloc? Întrebarea inutilă îi fulgeră prin minte în timp ce ajunse, răsuflând din greu, în vârf şi ieşi pe o stradă.

Privi în ambele direcţii. Nimic. Nici măcar un trecător. Făcu câţiva paşi în direcţia centrului Bernei, apoi descoperi pe trotuar un cartuş gol, pe care îl strecură în buzunar. Nici urmă de celălalt. Ucigaşul îl luase, probabil, şi plecase în grabă.

Newman se aplecă peste zid, în locul unde căzuse cartuşul, şi privi direct în sufrageria lui Schaub. Dacă n-ar fi coborât oblonul, brancardierul ar fi fost acum un cadavru. Se uită din nou către centrul oraşului şi văzu, stând în faţa unui magazin, un bărbat care îl privea.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, remarcă în germană Newman, alăturându-se bărbatului corpolent, care nu purta palton.

— S-a auzit ca o împuşcătură – ca două împuşcături...

— Sau ca rateuri, zâmbi Newman. Am stabilit să mă întâlnesc cu o fată în capul treptelor. O brunetă, o fată subţire în pantaloni purtând, poate, o canadiană. Mă întreb dacă aţi văzut-o?

— Această descriere corespunde unei jumătăţi din fetele Bernei. Eu am ieşit doar să verific ferestrele pe care le decorez. Nu, nu ţi-am văzut fata. Tot ce am văzut au fost luminile din spate ale unei maşini roşii...

— Roşie? Ce marcă? Un Porsche? Un Mercedes?

— Nu pot spune – am văzut doar sclipirile culorii roşii, traversând podul şi dispărând din raza vederii. Depăşind, bineînţeles, viteza legală...

Reîntorcându-se în casă, Newman îl găsi pe Schaub încă ghemuit în spatele dulapului, o piftie tremurătoare. Acesta se uită în sus cu ochii săi mici şi rotunzi, îngroziţi.

— Au plecat?

— Da. Ai două minute să-ţi faci un bagaj sumar – pijamaua şi trusa de bărbierit. Te duc undeva unde nimeni n-ar visa să te caute. Grăbeşte-te...

— Dar serviciul meu la Clinică...

Newman îl privi plin de uimire.

— Am crezut că ai înţeles până acum. Oamenii de la Clinică umblă să te ucidă...

Newman trase Citroen-ul în faţa intrării lui Schaub, iar brancardierul făcu ceea ce i se spusese. Alergând aplecat în faţă, plonjă direct pe bancheta din spate a maşinii, prin uşa pe care Newman o deschisese, trânti portiera şi îşi îndesă trupul aproape de podea. După toate aparenţele, Citroen-ul era ocupat doar de şofer.

În centrul Bernei, Leupin, la volanul unui Fiat – o maşină pe care Newman n-o văzuse în munţii Jura – conducea după o maşină, în spatele Citroen-ului. Marbot era aşezat alături de el.

— Păcat că nu ne-am putut apropia mai mult de casa aceea de pe Gerberngasse, remarcă Leupin.

— Ne-ar fi localizat. Trebuie să aflăm cine locuieşte acolo, replică Marbot. Beck va dori să afle asta, dar, mai întâi, hai să descoperim unde se duce Newman. Pare să ne plimbe printre case...

— Aşa mă gândesc şi eu...

Newman privi din nou în oglinda retrovizoare. Fiat-ul era încă

acolo. Calculă cu grijă, în timp ce se apropia de intersecţie. Tramvaiul, care oprise în dreapta sa, pe strada principală, se puse din nou în mişcare. Newman acceleră, ţâşnind înainte şi evitând cu câţiva centimetri botul tramvaiului. Tramvaiul scoase un zgomot brutal. În spatele său, Leupin bruscă frânele.

— Şmecher, ticălosul! L-am pierdut...

Cinci minute mai târziu, Newman îl conduse pe Schaub în apartamentul lui Blanche şi îi arătă cum să manevreze dispozitivul special al încuietorii. Dădu, de asemenea, instrucţiuni portarului în privinţa păstrării curăţeniei, deşi, judecând drept, în pofida hainelor sale, Schaub avea aspectul unui om care se îmbăia cu regularitate, iar bărbia sa pătrată era bine rasă.

— Acum, spuse Newman, rămâi aici până vin după tine. Nu răspunzi la uşă sau la telefon. Nu suni pe nimeni – ar putea să fie ultimul tău telefon. Mâncarea e în frigider – pentru a rămâne în viaţă, stai aici. Mai am cincisprezece minute până când trebuie să plec. Pentru început – ce se întâmplă în laboratorul acela? Vorbeşte...

Schaub vorbi.

32

Nancy întâmpină probleme în alegerea toaletei pentru recepţia congresului medical. Ieşind din baie, înjurând că trebuie să poarte smoching, Newman se opri şi o privi. Era îmbrăcată într-o rochie roşie de tafta, lungă, mulată. În jurul gâtului ei zvelt strălucea un colier de perle.

— Ei bine, merge? întrebă ea. Sunt pornită să distrug concurenţa...

— O să le termini. Arăţi superb. Nu cumva asta e toaleta pe care o purtai când ne-am întâlnit în noaptea aceea, la Londra – când, din întâmplare, mă aflam şi eu la Bewick's?

— Din întâmplare? Era amuzată. Jumătate din Londra ştia că în ultima vreme îţi făceai mendrele pe acolo. E şapte, n-ar trebui să coborâm? Eu *sunt* pe deplin pregătită şi ard de nerăbdare...

— Acordă-mi un minut, să-mi aranjez afurisita asta de cravată. Eşti nervoasă, nu-i aşa? Sunt sigur.

— Aşa sunt majoritatea medicilor în faţa unui caz complicat – dacă nu este aşa, înseamnă că nu-s buni. Dar pot să-ţi spun un lucru, Bob. Când voi ajunge în sală, voi deveni rece ca gheaţa. Nu-mi pasă de renumele lui Grange – o să audă de mine...

— Neam de pionieri, glumi Newman, terminându-şi de aranjat cravata. Au mai rămas câţiva prin Arizona. Eu sunt gata. Tu?

Ea îi înghionti braţul şi, împreună, se duseră la grupul de lifturi. Reuniunea avea loc în sala mare de recepţii, situată între hol şi terasa restaurantului. Podeaua era acoperită cu covoare scumpe printre care şi un covor persan cu scene de vânătoare. O masă mare fusese umplută cu pahare cu şampanie şi o varietate de gustări.

Erau deja o mulţime de invitaţi. Nancy mergea la braţul lui Newman.

— Haide doar să vedem cine e aici şi unde sunt ei. Seara asta poate fi hotărâtoare...

Blanche Signer vorbea cu Beck. Purta o rochie verde smarald, cu un guler galben-portocaliu care îi sublinia perfect chipul superb. În picioarele micuţe purta pantofi aurii.

— Următoarea ta cucerire? se interesă Nancy.

— Mă întrebam ce face Beck aici...

Într-un fotoliu lateral, cu spatele la perete, şedea Lee Foley, ţinând paharul în vreme ce ochii săi reci studiau fiecare persoană din încăpere. Tweed, părând incomodat de smoching, şedea lângă Foley, cercetând încăperea, fără vreo expresie deosebită.

— Cred că acela trebuie să fie Grange, întreţinând atmosfera, şopti Nancy.

În capătul încăperii, înconjurat de jumătate de duzină de oameni, vorbea un bărbat înalt, foarte masiv, cu ochelari fumurii, în vreme ce ceilalţi ascultau. Ţinea mâna stângă pe lângă corp, cu degetele încleştate, iar în mâna dreaptă avea un pahar. În mulţime se creă o breşă şi Newman avu o imagine clară a lui. Un cap impozant, chipul palid, buzele părând să i se mişte cu greutate în timp ce vorbea. Aspectul care îl intrigă pe Newman fu imobilitatea lui absolută.

— Acela din colţ este profesorul Grange? întrebă Nancy un chelner care trecea, ducând o tavă cu pahare.

— Într-adevăr, doamnă. Îmi permiteţi să vă ofer şampanie?

Luară amândoi câte un pahar, pentru a salva aparenţele. Newman sorbi din şampanie, ascultând murmurul conversaţiei şi clinchetul paharelor. Pe lângă ei trecu, razant, fără a-şi cere scuze, un alt bărbat impunător, care îşi continuă drumul foarte băţos şi plin de încredere, ca să intre în grupul lui Grange. Sosise Victor Signer.

— Nu-l văd pe Kobler, şopti Newman. Asta mă îngrijorează...

— Presupun că cineva trebuie să aibă grijă de Clinică...

— Probabil că ai dreptate. Să circulăm – oribilă expresie. Tot ai de gând să-l provoci pe Grange...

— Bob! ea îi strânse braţul. Aşteaptă! Uită-te acolo...

Newman se uită la ciudatul incident. Grange tocmai îl salutase pe Signer, când un ospătar scăpă, de pe tavă, un pahar plin cu şampanie. Lichidul se împrăştie pe jumătatea inferioară a smochingului lui Grange şi pe partea de sus a pantalonilor. Ospătarul, evident îngrozit, luă şervetul împăturit de pe braţ, alergă la masă, îl înmuie într-un vas cu apă, se întoarse la Grange şi începu să cureţe stofa udată.

Aspectul nefiresc al incidentului era acela că, în timp ce ospătarul curăţa şi tampona hainele ude, Grange rămase în întregime nemişcat, cu braţul stâng încă apropiat de corp, cu figura sa mai asemănătoare decât oricând cu a unui Buddha, în timp ce îl asculta pe Signer, ignorând ospătarul, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Era nefiresc, anormal. Newman se holbă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, în timp ce Nancy vorbi pe un ton scăzut, încordat:

— Dumnezeule! Nici un om sănătos nu are atât autocontrol. Cred că e dezechilibrat – şi am pregătire psihiatrică...

Fu prima îndoială iscată în mintea lui Newman, cu privire la *normalitatea* profesorului Grange.

33

Jesse Kennedy deschise ochii şi clipi. Ce naiba se întâmplă? Era întins pe un cărucior, care era împins undeva. Nu putea să vadă bine, pe cap şi pe faţă îi fusese pusă o anumită mască. Privea în sus, prin fantele din dreptul ochilor, la cearceaful alb tras peste mască. Acum, căruciorul cobora.

Încercă să îşi mişte mâinile şi îşi dădu seama că ambele încheieturi îi fuseseră strânse cu curele. Căută să-şi schimbe poziţia picioarelor şi descoperi că şi ele erau strânse în jurul gleznelor cu curele. Era complet imobilizat. Oare ce i se întâmplă?

Apoi îşi reaminti ultimele impresii. Îi injectaseră un sedativ. Nu Novak. Căţeaua aceea, Astrid, făcuse treaba. Îşi înăbuşi un sentiment de teamă, de claustrofobie şi începu să-şi îndoaie degetele, pentru a-şi recăpăta, cât de cât, energia. La fel procedă şi cu picioarele – dar cu prudenţă. Îşi dădu seama că sanitarii care împingeau căruciorul, acum înclinat în unghiul de coborâre al pantei line, nu trebuia să ştie că el se pregătea să evadeze.

Auzi zgomotul uşilor care se închiseră, acţionate hidraulic. Unghiul pantei crescu. Clipi din nou. Era mai dificil să vadă chiar şi cearceaful – lentilele se abureau. Brusc, se trezi complet şi fu conştient de alte senzaţii şi sunete. Scârţâitul roţilor căruciorului, uscăciunea gâtului, sângele reluându-şi circulaţia prin mâini şi picioare. Se deschise o altă uşă, iar mişcarea continuă pe o suprafaţa plană. Sunete ciudate, asemenea celor produse de animale – oare îşi ieşise din minţi? Închise ochii când căruciorul se opri din mişcare.

Cearşaful fu smuls de pe el. Ar fi trebuit să fie voci – vocile sanitarilor. De ce nu-şi vorbeau? Absenţa vocilor îl călca pe nervi, era înspăimântătoare – ca şi sunetele nearticulate continue, asemănătoare animalelor. Îi aminteau de maimuţe boscorodind în cuşca unei grădini zoologice. Ridicol...

Acum îi scoteau curelele. Cineva de la capătul căruciorului îi desfăcu legăturile din jurul încheieturii mâinilor, altcineva îi slăbi chingile de la glezne. Apoi fu liber. Rămase inert, cu ochii închişi. Nişte mâini îi apucară antebraţele, îl aşezară în capul oaselor. În poziţie şezând, fu răsucit până când picioarele i se loviră de marginea căruciorului. Lăsă să-i cadă capul în piept, ţinând în continuare ochii închişi. Ţinându-l de mâini, îl ridicară de pe cărucior şi îl aşezară în picioare. Îl scuturară cu brutalitate. El deschise ochii şi horcăi îngrozit.

Purta, peste pijama, un halat greu, cu cordonul strâns în jurul mijlocului. Era convins că se afla în interiorul laboratorului. Era mai

frig. Aburul se curăţase complet de pe lentile. Ferestrele lungi şi înguste erau acoperite de draperii verzi, din material plastic. Încăperea uriaşă era plină de banchete mari. Pe ele se găseau o mulţime de cuşti din sârmă. În oiştile de mărimi diferite erau animalele pe care le auzise. Era un coşmar.

Cei doi sanitari purtau măşti. Ochii împietriţi îl priveau. După înălţime, după construcţia fizică, bănui că erau cei doi bărbaţi pe care îi auzise strigaţi: Graf şi Munz. Un al treilea bărbat se afla ceva mai în spate, purtând, de asemenea, mască, păşind printre cuşti. Felul în care se mişca îi indică lui Jesse că acela era Bruno Kobler. Jesse se prefăcu că se clătină nesigur pe picioare, iar Graf şi Munz se apropiară de el.

Cuştile erau ocupate de o diversitate de animale: şoareci, şobolani şi o mulţime de cimpanzei care boscorodeau continuu, cu feţele rânjind hidos la el prin plexiglasul lentilelor. Zona laboratorului era slab luminată de lămpi cu neon, care împrăştiau o lumină stranie asupra scenei terifiante.

Înclinându-se şi clătinându-se în continuare, Jesse observă o uşă gigantică deschisă – uşa buncărului atomic. Din interior apăru un al patrulea bărbat, un tip care căra câte un cilindru metalic în fiecare mână, cilindri ce îi amintiră lui Jesse de mortierele pe care le văzuse, cândva, într-un film de război. Graf apucă marginea măştii lui Jesse şi o ridică, pentru ca, astfel, Jesse să poată vorbi.

— Acesta este stadiul final al tratamentului, o tehnică revoluţionară, inventată de domnul profesor Grange. Te poate vindeca, dar trebuie să urmezi instrucţiunile. Când te vom scoate afară, alergi *în josul* pantei – *în jos.* O să-ţi arăt eu drumul...

Jesse se întrebă dacă cimpanzeii simţeau că ceva rău era pe punctul de a se petrece. Deveneau sălbatici, pălăvrăgeala lor crescând în intensitate în timp ce se foiau de colo-colo în cuşti, agăţându-se de sârmă, holbându-se la Jesse în timp ce cei doi bărbaţi îl apucară strâns de braţe şi îl duseră la o uşă pe care o deschisese Kobler. Aerul îngheţat al nopţii năvăli în laborator, iar Jesse se zgribuli. Câtă vreme zăcuse lipsit de cunoştinţă îl încălţaseră cu pantofi – propriii săi pantofi.

Îşi târî picioarele şi se prăbuşi – o masă inertă între cei doi bărbaţi mascaţi. Ieşiră afară în noaptea aspră. Jesse îşi mişcă, încet, capul, privind împrejur. În vârful unui deal stâncos, oameni în uniformă stăteau ciuciţi în jurul unei ţevi groase şi scurte, asemănătoare unei ţevi de scurgere retezate – o ţeavă cu o traiectorie în josul pantei. Un mortier. Jesse recunoscu, din nou, arma dintr-un film de război. Şi, Hristoase! Mortierul era manevrat de bărbaţi în uniformă – uniformă militară. Grange era o marionetă a Armatei elveţiene...

— Alergi *în josul* acelei pante, îi urlă la ureche Munz. Dă-i drumul!

Îi eliberară braţele, iar Jesse rămase clătinându-se. Lângă mortier se afla o stivă de proiectile, proiectile asemănătoare celor cărate de bărbatul care ieşise din buncărul atomic. În spatele mortierului era o mânecă de vânt înălţată pe un mic catarg, asemănător celor

văzute pe micile aerodromuri. Aceasta flutura paralel cu pământul, indicând direcţia din care sufla vântul. În josul pantei. Departe de poziţia mortierului.

Jesse merse împleticindu-se către marginea pantei. Figurile mascate, ca ale unor roboţi, îl urmăreau cu privirea. Un bărbat băgă un proiectil pe gura ţevii mortierului. Gata să deschidă focul, de îndată ce ţinta se mişca în traiectoria armei. Ţinta. El însuşi...

Ticăloşii! Adrenalina îl invadă pe Jesse. Se opri la marginea pantei şi privi în josul ei, pentru a cerceta obstacolele, pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul. Panta era un teritoriu ascuns vederii, nu putea fi văzută de pe şosea, era mascată de o denivelare a solului. Îl aşteptau. Crezu că îl auzise pe Munz zbierând din nou. Făcu un pas înainte, clătinându-se, ca un om în pragul leşinului. Încă nu puteau să deschidă focul cu maşinăria infernală. Deodată, o luă din loc, alergând nebuneşte.

Îi luă prin surprindere. În timp ce alerga cu paşi mari, întinzând cât putea picioarele, mărind viteza, auzi zgomotul unui proiectil explodând *în spatele său.* În depărtare norii se dăduseră la o parte, şi el surprinse imaginea fugară a unui munte impunător, cu vârful teşit, asemănător celor din Utah. Se îndrepta spre drumul din depărtare. Acel munte era Stockhorn. Se uitase la el când îl lăsaseră, pentru scurte perioade, pe veranda ce înconjura clădirea.

În pofida vârstei sale, era un bărbat robust, călit de multele ore petrecute în şa. Picioarele i se întăreau, îşi căpătau agilitatea. Fugea ca un alergător profesionist, ştiind că astfel va parcurge distanţa în mai mare viteză. Regreta că nu îl putea vedea Nancy – le făcea nemernicilor o afurisită de surpriză. Auzi o bufnitură. Pămîntul îi tremură sub picioare. De data aceasta, mai aproape.

Nu făcu nici o încercare de a-şi smulge masca. Simţea strânsoarea curelelor în jurul gâtului, în creştetul capului. Ar fi fost fatal să se oprească, să încerce. Şi ei făcuseră o greşeală. Legându-i strâns cordonul în jurul mijlocului, preveniseră pericolul de a fi încetinit de fluturarea halatului. Continuă să alerge.

Proiectilul ateriză la trei metri în faţa sa. Ardea. Un nor de vapori, asemănători ceţii, îi învălui faţa, în timp ce îl străbătea, prea târziu pentru a-l ocoli. Începu să tuşească şi să se sufoce. Un alt proiectil ateriză în faţa sa, un alt nor se împrăştie. Se sufoca îngrozitor, cu ochii ieşiţi din orbite. Întinse ambele mâini în faţă şi se prăbuşi la pământ. Mâinile sale noduroase zvâcniră, se mai contractară o dată, apoi rămase nemişcat.

Cinci minute mai târziu, sanitarii îl duseră înapoi.

34

În jurul orei 7:30 p.m. atmosfera de la recepţie era plăcută, relaxată. Încăperea era aglomerată – erau prezente mai mult de o sută de persoane, stând aproape umăr lângă umăr. Cu Newman

urmând-o, Nancy îşi croi drum prin mulţime, către locul în care profesorul Grange era adâncit în conversaţie cu Victor Signer. Ea se duse direct la Grange.

— Sunt doctoriţa Nancy Kennedy. Bunicul meu e pacient al Clinicii Berna...

— Dacă doreşti să soliciţi o audienţă, draga mea, rosti vocea dulceagă. Ochii inexpresivi erau aţintiţi asupra ei, din spatele ochelarilor fumurii. Nu e tocmai momentul potrivit...

— Iar aceasta este o intruziune într-o conversaţie particulară, o informă Victor Signer pe un ton care sugera faptul că femeile erau o specie inferioară.

— Într-adevăr? Nancy se întoarse spre el, ridicând vocea, aşa încât oamenii din apropiere încetară să mai vorbească, pentru a asculta, ceea ce făcu ca discuţia lor să se poarte pe un ton încă şi mai distant. Poate *v-ar* plăcea să discutăm despre execuţia convenabilă a lui Manfred Seidler din noaptea trecută, din munţii Jura? La urma urmei, domnule colonel, eraţi acolo. Ca să schimbăm subiectul, poate că veţi fi atât de bun să tăceţi atâta vreme cât vorbesc cu profesorul Grange...

— Grosolană impertinenţă, începu Signer...

— Aveţi grijă, avertiză Newman. Vă amintiţi de mine? Lăsaţi-o să vorbească.

— Audienţa propusă de dumneavoastră nu este de folos, continuă Nancy cu aceeaşi voce limpede, pasionată, privind ţintă lentilele fumurii. La clinică vă ascundeţi în spatele lui Bruno Kobler. Nu sunteţi niciodată disponibil. De ce vă este frică de fapt, domnule profesor?

În spatele lentilelor sclipi o expresie de furie. Mâna care ţinea şampania tremură. Grange îşi strânse buzele subţiri, străduindu-se să-şi ţină cumpătul în vreme ce Nancy aştepta. Liniştea se aşternea în încăpere, pe măsură ce oamenii îşi dădeau seama că se întâmpla ceva neobişnuit: o femeie îl înfrunta pe eminentul profesor Grange.

— Nu mi-e teamă de nimic, spuse el degajat. De fapt, ce doriţi, doamnă doctor Kennedy?

— De vreme ce nu am încredere în clinica dumneavoastră şi în felul ascuns în care este condusă, doresc să-mi transfer bunicul, pe Jesse, într-o clinică de lângă Montreux. Doresc să aranjez acest transfer în următoarele douăzeci şi patru de ore. Asta vreau, asta o să obţin. Presupun că nu aveţi obiecţii?

— Îmi puneţi la îndoială competenţa?

Nancy evită capcana.

— Cine vă menţionează competenţa – cu excepţia dumneavoastră? Nancy ridicase vocea, iar acum fiecare persoană din încăpere o putea auzi cu claritate. Vreţi să spuneţi că este ilegal – sau chiar împotriva uzanţelor medicale ale acestei ţări – să cer o a doua părere?

Poate pentru prima dată în viaţa sa – şi în public – şeful Clinicii Berna era făcut mat. Newman putea vedea acest lucru din poziţia rigidă pe care o adoptase. Apăruseră chiar şi stropi de umezeală pe fruntea sa boltită, iar ochelarii fumurii se holbară împrejur, la

adunarea tăcută, care îl fixa cu privirea.

— Desigur, replică pe un ton lejer Grange. Sunt de acord cu cererea dumitale. Pot, cu cea mai mare politeţe, să vă reamintesc că în seara aceasta ne aflăm aici pentru a ne simţi bine?

— Atunci, distracţie plăcută, domnule profesor...

Cu această formulă de încheiere, Nancy se întoarse şi îşi croi drum prin mulţimea care se dădu la o parte pentru a-i permite să treacă. Urmărită cu privirea de Grange şi Signer, ea se duse direct la Beck şi începu să vorbească şefului poliţiei, dând impresia că se află în căutarea unei susţineri suplimentare în privinţa hotărârii pe care o smulsese profesorului. Newman profită de ocazie, presupunând că Grange n-ar socoti binevenit un nou scandal public.

— Sunt bucuros să vă întâlnesc, în sfârşit. Zâmbi amabil, fără a întinde mâna. Scriu o serie de articole despre industria elveţiană şi înţeleg că dumneavoastră aveţi, la Horgen, una dintre cele mai avansate fabrici din lume pentru producerea gazelor industriale?

— Într-adevăr, domnule Newman... Grange păru uşurat de schimbarea subiectului, de ocazia oferită de a conversa pe ton normal cu cineva. Horgen este în întregime automatizată, singura uzină de acest fel din întreaga lume...

— Cu excepţia, fireşte, a containerelor care sunt furnizate din străinătate...

— Dar nu sunt, domnule Newman. Fabricăm propriile noastre butelii.

— Nişte fotografii ar ajuta...

— Vă voi trimite câteva aici, cu un curier special. Va fi o plăcere...

— Vă mulţumesc foarte mult. Şi acum ar fi bine să... circul.

Newman zâmbi şi se retrase. Se duse la Nancy, care încă discuta cu Beck. Şeful poliţiei se uită întrebător la Newman, apoi scrută încăperea, spre locul unde Signer îi vorbea precipitat lui Grange.

— Ai avut o conversaţie plăcută? se interesă.

— Grange tocmai a făcut una dintre rarele – şi, posibil, fatalele – sale greşeli. Mi-a furnizat ultima informaţie pe care o căutam...

— Ştii că a sosit doctorul Novak? îi spuse Nancy lui Newman de îndată ce rămaseră singuri. Cred că s-a alimentat la bar înainte să se hotărască să vină lângă noi...

Se opri din vorbă când tăcerea învălui invitaţii. Liniştea era atât de accentuată, încât Newman se întoarse spre intrare, pentru a vedea ce anume cauzase întoarcerea tuturor capetelor în acea direcţie. Un bărbat scund, cu cap masiv şi o gură mare, fumând o ţigară de foi stătea, supraveghind adunarea.

— Dumnezeule! auzi vorbind pe cineva din spatele său în franceza. A sosit doctorul Max Nagel. Acum să vezi jocuri de artificii.

Nagel, al cărui smoching sublinia lărgimea neobişnuită a umerilor săi, purta, sub braţ, două plicuri mari. Înclină capul, atrăgând atenţia unui ospătar, şi luă un pahar de şampanie de pe tava oferita,

apoi traversă încet încăperea, strângând trabucul între dinţi.

Tensiunea plutea în aer, ceilalţi abia mai vorbeau, în timp ce Grange şi Signer îl priveau venind. Nagel se opri, mulţumind altui chelner care ţinea o tavă cu o scrumieră destinată lui. Scutură, grijuliu, scrumul trabucului mărind tensiunea. Omul era un actor grozav, gândi Newman. Ţinea întreaga adunare în palma mâinii sale mari.

— Bună seara, Grange. Domnule colonel Signer... Am ceva pentru domniile voastre...

— Aceasta este o recepţie medicală, spuse Grange cu răceală. Nu am cunoştinţă ca dumneavoastră să fi îmbrăţişat această profesie...

— Signer este medic?

Vocea lui Nagel era un mormăit răguşit.

Newman se uită peste umăr. Signer întorsese privirea spre cineva din spatele său. Blanche urmărea, încruntată, scena. Lee Foley, unul dintre puţinii bărbaţi prezenţi, fără haine de seară, care purta un costum bleumarin cu cravată asortată şi o cămaşă crem cu butoni de aur la manşete – stătea şi îl privea fix pe Signer. Aproape de el stătea micul englez, Tweed, care privea atent prin ochelari. Newman avu impresia unui director de scenă studiind jocul actorilor dintr-o piesă pe care o repetaseră cu el. Newman auzi mormăitul continuând şi întoarse capul.

— Cred că suntem aproape de capătul liniei, rosti Nagel. Le-a luat două luni celor mai capabili contabili să depisteze mişcarea a două sute de milioane de franci la destinaţia lor finală. O copie a raportului pentru dumneata, domnule Grange, una pentru dumneavoastră, domnule colonel Signer. *Terminal* s-a terminat...

— Ce are asta de-a face cu mine? întrebă Signer, zâmbind sarcastic în timp ce scotea teancul de foi capsate din plic, aruncându-le doar o privire.

— Sunt fotocopii, continuă să mormăie Nagel. Originalul se află în seiful meu. Şi sper că sunteţi capabil să vă recunoaşteţi propria semnătură, domnule colonel. Apare de trei ori pe aceste documente. Iar dumneata, Grange, ar fi bine să ştii că am convocat o întâlnire între bancheri, care va avea loc la Zürich. Noi vom călători din Basel, pentru a vă întâlni. Punctul principal pe ordinea de zi? Aceste tranzacţii complexe. Mizez că veţi avea o noapte liniştită. Bucuraţi-vă de reflecţiile dumneavoastră medicale, domnilor...

Newman întoarse capul din nou în timp ce bancherul se îndepărta, fumându-şi trabucul. Îl văzu pe doctorul Novak, sprijinindu-se de un perete, ţinându-şi paharul într-un echilibru precar. Novak privea scena ca hipnotizat. Îi păru un moment potrivit ca să-l convingă pe american să se conformeze planurilor sale. Se scuză, iar zumzetul multor voci discutând se pomi, în timp ce Nagel ieşi prin uşile turnante, intră într-o limuzină care aştepta şi se aşeză pe bancheta din spate.

— Novak, spuse Newman, toţi sunt cu ochii pe Grange şi Nagel. Du-te la lift. Te voi urma într-o secundă. Trebuie să vorbim. Nu te

opune – totul se duce de râpă şi vor începe să caute ţapi ispăşitori. Te-ai potrivi de minune. Pune odată paharul ăla pe masă...

Ieşi în holul principal, ceru recepţionerului să-i fie trimise, sus în cameră, două ceşti de cafea neagră şi se duse la lift, unde aştepta Novak.

— Novak, mâine voi intra pe ascuns în Clinica Berna, iar tu mă vei ajuta...

— Ai înnebunit, Newman?

Americanul era prăbuşit pe patul din camera 428, cu gulerul cămăşii desfăcut şi cravata slăbită. Şi el purta costum. Newman îl forţase să golească o ceaşcă de cafea. Ca urmare, Novak era remarcabil de treaz.

— L-ai văzut în seara asta, la recepţie, pe Lee Foley? întrebă Newman. Un cuvânt din partea mea şi va pune în mişcare revocarea paşaportului tău. Ai acces la cartelele computerului care acţionează uşile exterioare. Voi intra în acel laborator...

— Cartelele acelea nu le am...

— Dar le am eu. Le-am luat în după-amiaza asta de la Willy Schaub – sunt atât de importante, încât le poartă cu el pretutindeni. El a vorbit, Novak. Şi nu se va întoarce la Clinică. Îmi închipui că duminica e linişte pe acolo.

— Da, este. Singura zi în care atât Kobler, cât şi Grange sunt plecaţi. Grange îşi petrece noaptea în conacul lui de la Elfenau – o suburbie a Bernei. Kobler petrece noaptea cu vreo fată, pe undeva. Dar acolo rămân o mulţime de gărzi...

— Prin urmare, trebuie să îi evit. Ne întâlnim după lăsarea întunericului. Singura problemă pe care n-am rezolvat-o este a dobermanilor...

— Îi ţin închişi. Deocamdată nu sunt nici patrule – de când cu treaba aceea cu doamna Laird. Grange a spus că vrea ca locul să arate normal. Eu însumi plec de la serviciu duminica la zece seara.

— Deci voi fi acolo mai înainte. Pe la opt. Tu aşteaptă-mă numai, în holul acela. Şi, Novak, dacă aş fi în locul tău, mi-aş pregăti un bagaj şi aş lua-o din loc. Am rezervat o cameră pentru tine aici, la Bellevue. Rămâi aici. Pentru masă foloseşte serviciul la cameră până mă întorc. Vei face ce-ţi spun?

— Vreau să ies din povestea asta. Aşa voi face. La parter se auzea că Nagel are de gând să dea în vileag toată chestia...

Newman îl conduse la uşă.

— Dacă intenţionezi să te răzgândeşti, aminteşte-ţi doar două vorbe: Lee Foley.

Închidea uşa, când cineva o împinse din afară. O întredeschise câţiva centimetri, apoi o deschise larg. Blanche intră în cameră, ţinând un plic asemănător celor pe care Nagel le dăduse lui Grange şi lui Signer. Făcu o piruetă în mijlocul dormitorului.

— Îţi place rochia mea, Bob? Dacă vii mai aproape, vei putea să-mi apreciezi parfumul...

— Ai nervi de oţel. Nancy poate să pice în orice moment...

— Când m-am strecurat în camera mea, apoi aici, era profund absorbită de conversaţia cu un doctor din Phoenix...

— Blanche, cred că rochia ta este de pe altă lume, ca să nu mai vorbim de ce se află pe dedesubt. Apropo, cum ai reuşit să ajungi exact după ce a plecat Novak?

— Aşteptând pe unul dintre acele scaune de pe coridor. Bob, nu-mi place privirea din ochii tăi, expresia gurii tale. Sper că nu plănuieşti să faci vreo nebunie? Fii atent la ce răspunzi, te cunosc...

— N-am nici o intenţie să te reţin...

— Nu asta voiam să-ţi spun. Ridică plicul. Mi s-a cerut să-ţi dau asta din partea domnului X. N-are nici un rost să încerci să-i afli identitatea de la mine. Poate ar fi mai bine s-o iau din loc acum.

Newman strecură plicul într-un sertar.

— Tatăl tău vitreg e la recepţie. Ai vorbit cu el?

— Glumeşti, probabil. A trecut pe lângă mine de parcă nu existam. Am fost mai degrabă bucuroasă. I-am aruncat o privire lungă şi nu mi-a plăcut ce am văzut. A devenit şi mai ţeapăn. Acum, plec. Îl sărută apăsat pe gură, apoi îi dădu un şerveţel din poşetă. Porţi nuanţa greşită de ruj. Bob, pentru numele lui Dumnezeu, nu face nimic din ce ar putea să mă îngrijoreze. Promiţi?

— Voi păstra în minte cererea ta afectuoasă...

Era miezul nopţii când duba fără însemne a poliţiei ce transporta echipa de filmare a lui Beck ajunse în pădurea situată deasupra Clinicii Berna. Leupin era la volan, iar Marbot lângă el. În partea din spate a dubei se afla operatorul, Rolf Fischer, împreună cu echipamentul său.

Leupin opri duba şi o întoarse cu spatele pe drumul străjuit de zăpadă, până într-un luminiş de sub copaci. Nu avea cum să ştie că alegea acelaşi punct strategic pe care îl alesese Lee Foley ca să observe Clinica marţea trecută. După ce verifică soliditatea solului, Leupin întoarse vehiculul cu o sută optzeci de grade, astfel încât spatele acestuia să dea spre vederea panoramică a Clinicii şi a teritoriului său.

Pe fiecare uşă din spatele dubei se afla câte un hublou de geam translucid, un geam rabatabil care putea fi deschis, astfel ca teleobiectivul lui Fischer să poată fi focalizat pe orice zonă a clinicii, un teleobiectiv care putea vedea ceea ce se petrecea, la fel de clar în întuneric ca şi la lumina zilei. Leupin coborî, păşind grijuliu prin zăpadă, şi ajunse în partea din spate, unde Fischer deschisese deja unul din hublouri.

— Îţi convine? strigă Leupin.

— De minune. Văd totul – Clinica, laboratorul, terenul, chiar şi panta aceea de lângă laborator.

— Ziua nu ne vor vedea – o dubă albă, pe zăpadă. Numai o clipă, ceva se mişcă în spatele Clinicii...

Leupin ridică binoclul cu infraroşii, care îi atârna la gât, şi îl focaliză pe drumul ce cotea spre clădirea porţii. Un Mercedes negru, cu şase locuri, se depărta de Clinică. Leupin coborî binoclul, strigându-l din nou pe Fischer.

— E amuzant. Sunt sigur că maşina e a lui Grange. N-ar trebui să fie aici în seara asta...

Beck fu acela care se opusese sugestiei ca ei să ajungă mai devreme. Era hotărât în privinţa faptului că duba nu trebuia reperată. Şi, după cum spusese, nimic nu avea să se întâmple în seara aceea, deoarece Grange era la recepţie, iar după aceea îşi va petrece noaptea la Elfenau.

35

Sâmbătă, 19 februarie. Telefonul sună dimineaţa târziu, chiar după ce Newman şi Nancy se dăduseră jos din pat. Adormiseră târziu, iar Nancy trase la loc draperiile în timp ce Newman se întinse după ceasul de pe noptieră. 11:45.a.m. Trase la loc cearşaful şi speră că nimeni nu va face nici cel mai mic zgomot.

— Bob, vino şi priveşte...

El clipi din cauza luminii neobişnuit de puternice. Soarele strălucea orbitor. Îmbrăcându-şi halatul, căscă şi se duse lângă Nancy, la fereastră. Nu mai era ceaţă. Nu mai era circulaţie pe şosele duminica. Nancy îl apucă de braţ şi îi arătă în stânga.

— Nu e magnific? Poate că n-am fi văzut aşa ceva niciodată, dacă nu s-ar fi îmbunătăţit vremea.

În imediata apropiere – sau aşa părea – priveau la panorama vastă a zonei muntoase a Bernei; un perete de piscuri acoperite de zăpada atotputernică se profila pe fundalul unui cer azuriu.

Newman îi cuprinse mijlocul cu braţul, strângând-o. Somnul îndelungat de peste noapte, panorama de vis o relaxaseră.

— Uriaşul de acolo cred că e Jungfrau, comenta el. Are chiar forma lui...

— Nu e minunat? Nu-i aşa că putem lua micul dejun aici?

— E, probabil, singurul mod de a găsi ceva la ora asta...

Acela fu momentul în care telefonul începu să sune. Nancy ţopăi până la telefon, ridică receptorul şi se recomandă pe un ton melodios.

Datorită schimbării din expresia ei, din tonul vocii, din felul în care decurse convorbirea, Newman îşi dădu seama că era foarte grav. Acum ea stătea foarte dreaptă, cu chipul părăsit de culoarea naturală, şi începu să se certe, cu voce aspră şi agresivă.

— Nu poţi face asta! Nu permit! Ticălosule! Îţi spun ticălos de câte ori vreau, pentru că asta eşti... Nu cred o iotă... O să fac un scandal monstru! Nu întrerupe... Porci criminali ce sunteţi... Brusc, vocea ei deveni suspect de liniştită. Vei plăti pentru asta -ţi-o promit...

— Spune-i să rămână la aparat, strigă Newman. Spune-mi despre ce e vorba. Vorbesc eu cu ei...

Ea trântise receptorul. Se răsuci, ca să-l privească pe Newman, iar el o privi la rândul lui. Faţa i se întunecase. Începu să se plimbe încetişor prin cameră, sugându-şi degetul mare, ceea ce Newman presupuse că era o reminiscenţă a unui obicei din copilărie.

— Spune-mi, spuse el pe un ton potolit.

Ea se duse în baie şi închise uşa. Newman îşi scoase, furios, pijamaua, îşi îmbrăcă maieul şi chiloţii, îşi trase o pereche de pantaloni, îşi puse cămaşa şi pantofii. În acel moment ea ieşi din baie, unde el auzise apa curgând. Se spălase şi se machiase. Se mişca aidoma unui somnambul.

— Fă cum îţi spun, se răsti el. Stai jos. Vorbeşte.

— L-au ucis pe Jesse... Vorbi pe un ton plat. Era Kobler. A spus că Jesse avusese un atac de cord, că a murit aproape imediat. L-au incinerat deja...

— Nu pot să facă asta. Cine a semnat certificatul de deces? Kobler ţi-a spus?

— Da, a spus că Grange a semnat certificatul. A spus că aveau un document autentificat, semnat de Jesse, prin care cerea incinerarea...

— Nu pot scăpa de data asta. E prea în pripă. Dumnezeule, azi e duminică...

— S-au acoperit şi în privinţa asta. Kobler a spus că Grange a descoperit că Jesse era infectat cu holeră. Acest lucru poate justifica incinerarea imediată. Cred că ar putea, nu cunosc legea elveţiană...

Vorbea ca înregistrarea de pe un casetofon dat la ralanti. Stătea complet nemişcată, cu mâinile moi în poală în timp ce privea în sus, iar Newman fu uimit de răceala din ochii ei.

— Trimit să aducă nişte cafea...

— Ar fi foarte bine. Doar cafea, nu mâncare. Comandă doar pentru tine. Trebuie să-ţi fie foame... Ea aşteptă până când el făcu co-manda la serviciul de cameră şi apoi puse întrebarea: Bob, poţi să-mi spui ceva? Signer este implicat într-adevăr în acest Terminal de care a pomenit astă-noapte doctorul Nagel?

— Da, acum sunt sigur. Cât timp aşteptăm cafeaua, îţi voi arăta ceva. Era mulţumit să-i abată gândurile în altă direcţie... În orice altă direcţie. Scoase raportul pe care i-l adusese Blanche. Ea îl întrebă dacă nu cumva asta citea el când ea adormise? El aprobă şi îi arătă trei pagini ale căror colţuri le îndoise. Semnătura sa, confirmând transferul acestor sume uriaşe de bani, e destul de clară. Victor Signer. E preşedinte la Zürcher Kredit Bank, rotiţa care pune în mişcare Clubul Gold, acoperirea lui Grange. După micul dejun, continuă el, propun să mergem să vedem dacă Beck este la birou, lucru de care sunt sigur. Practic, el doarme la serviciu...

— Deci, spuse ea, ignorând ultima lui sugestie, Grange, Kobler şi cu Signer sunt factorii principali din spatele operaţiunii Terminal?

— Începe să pară din ce în ce mai mult aşa. Ai auzit ce-am spus despre Beck? Că mergem să-l vedem după ce vom mânca?

— Cred că mi-ar plăcea...

Beck, proaspăt bărbierit şi dichisit, şedea în spatele masei de lucru, ascultând în vreme ce Nancy repeta esenţialul convorbirii telefonice cu Kobler. Îl privi pe Newman o dată sau de două ori în acest timp, ridicând o sprinceană, în semn că era tulburat de felul calm şi detaşat în care ea vorbea. La sfârşitul relatării ei, folosi interfonul, ca să o cheme pe Gisela şi aşteptă lângă uşă când aceasta apăru.

— Stai cu doamna doctor Kennedy până ne întoarcem, îi şopti. N-o laşi singură sub nici un motiv, nici o secundă. Cred că e într-o stare de şoc sever. Ridică vocea. Bob, vrei să vii cu mine, te rog? E cineva pe care vei dori să-l întâlneşti. Când ajunseră pe coridor, închise uşa şi îşi încrucişă braţele. Îşi strânse buzele, ca şi cum era nesigur de felul în care să formuleze ceea ce urma să spună. Chiar din clipa în care ai sosit, am simţit că îţi este greu să ai încredere în cineva, probabil datorită unor motive foarte întemeiate. Asta se referea şi la mine. Acum mergem în sala radio. Te-ai întâlnit cu Leupin, îi cunoşti vocea. Începând de la miezul nopţii am o dubă de filmare, la marginea pădurii de deasupra Clinicii pentru a o supraveghea. Când vom ajunge în camera de comunicaţii radio poţi să-l întrebi pe Leupin ce vrei — ţinând cont de caracterul secret – inclusiv poziţia lui. Acum, haide să alungăm otrava neîncrederii din relaţiile noastre. Am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot obţine...

Şederea în sala radio dură mai puţin de cinci minute, iar Newman recunoscu imediat vocea lui Leupin. Poliţistul confirmă că se aflau pe poziţie, "lângă pădure". Menţionă în continuare că supraveghease "binecunoscuta maşină a unui eminent personaj, părăsind locul cu pricina pe la miezul nopţii"...

Şi acest lucru, gândi Newman, din nefericire s-ar potrivi cu povestea că Grange diagnosticase holera, semnase certificatul de deces, fiind prezent la Clinică după ce părăsise recepţia, pentru a rezolva aceste probleme. Îl întrebă pe Beck dacă puteau rămâne singuri câteva minute într-un loc unde să poată vorbi în particular. Beck îl conduse într-o cameră pentru interogatorii şi închise uşa.

— Această bandă, spuse Newman, punând caseta pe masă, reprezintă înregistrarea interviului luat lui Manfred Seidler, când a recunoscut că adusese în ţară măşti de gaze sovietice la instrucţiunile profesorului Grange. Nancy va depune mărturie sub jurământ, confirmând că a asistat la întrevedere – dar nu azi, dacă nu te superi. Iar acesta este filmul ce conţine mai multe instantanee pe care le-am făcut măştii de gaze pe care ţi-a dat-o Seidler, când i-ai înşfăcat gea-mantanul...

— Îţi sunt recunoscător, replică Beck.

— Iar acest cartuş este de la o armă cu care s-a tras asupra unui anume membru al echipei lui Grange, la Clinică. Mă refer la Willy Schaub, brancardierul şef. Îl vei găsi la adresa asta. Când îl ridici, trimite şi un om care vorbeşte bine engleza. Spune-i să

ciocănească la uşa apartamentului de lux şi să spună: "Aici Newman." Vă va spune o mulţime de lucruri. Păstraţi-i la loc sigur – foarte sigur. Nu vă îngrijoraţi de numele de lângă buton. B. Signer. Este fata lui Victor Signer şi nu vreau să fie deranjată. Signer nu are timp pentru ea. Pot să mă bazez pe tine?

— Da, în privinţa fiecărei cereri.

— Acum poţi să-l aduci aici pe Grange?

— Nu încă. Aberaţia aceea cu holera e deşteaptă. Va urma să pună Clinica în stare de carantină...

— Prin urmare, nu l-am prins încă?

— Nu încă, e foarte puternic.

Era ora 6:00 p.m. Curând urma să se întunece. Blanche şedea la o masă lângă fereastră, în cafeneaua de la Bellevue Palace, mâncând un prânz uşor, pentru care plătise în avans. Mai devreme, privise Ci-troen-ul lui Newman parcat pe o latură a hotelului, sub fereastra dormitorului ei. Acum îl privea de la masă. Scuterul ei era sprijinit de zidul agenţiei Hertz, iar ea era îmbrăcată cu echipamentul de motociclist. Pantalonii cu aspect lucios, un tricou gros de lână, iar canadiana era aruncată pe spătarul scaunului ei.

Oprindu-se înainte de desert, privi împrejurul încăperii goale şi îşi deschise poşeta. Grenada de mână, pe care o luase din apartamentul ei, se reliefa în compartimentul lateral. Curios cum o dobândise – întorcându-se în timp, în zilele în care tatăl ei vitreg încercase să o modeleze conform voinţei lui.

O luase cu el într-un poligon de lansat grenade şi, bănuise ea, numai rangul lui îi permisese să-l însoţească. El însuşi aruncase mai multe grenade, apoi îi ceruse să îi urmeze exemplul, căutând la ea orice semn de nervozitate. Atunci ascunsese ea grenada în buzunar când el o verifica pe cea explodată anterior în spatele barierei. Scăpase deja de a fi violată pe o alee întunecoasă, scoţând arma de forma unui ou şi ameninţând că se face bucăţi atât ea, cât şi atacatorii săi. Trase la loc fermoarul compartimentului, se uită din nou pe geam la Citroen şi îşi continuă prânzul. Eră convinsă că Newman avea să facă o mutare necugetată înainte de terminarea serii. Şi ca să ajungă la Clinica Berna, el trebuia să folosească Citroen-ul.

36

Era întunericul acela intens care însoţeşte numai nopţile reci, luminate de stele, când Newman parcă Citroen-ul la câţiva centimetri de gardul de sârmă ghimpată ce înconjura Clinica. După ce opri motorul, ieşi din maşină, iar picioarele i se afundară în crusta de zăpadă. A-ceastă porţiune a gardului se afla la mare distanţă de poartă.

Se urcă pe capotă, apoi pe acoperişul maşinii, ajungând până la zece centimetri de marginea superioară a gardului. Îşi îndoi picioarele, se ghemui şi sări. Ateriză aidoma felului în care văzuse că o fac paraşutiştii, rostogolindu-se, iar când se ridică singura amintire a saltului fu un umăr zdruncinat. Străbătu iute, în diagonală, zăpada îngheţată spre intrarea în Clinică, cu urechile ciulite pentru detectarea celui mai slab avertisment cu privire la dobermanii care ar fi dat târcoale, în ciuda asigurărilor contrare ale lui Novak.

Ajunse la intrare, fără să vadă pe nimeni, îngheţat de vântul care sufla dinspre nord. Urcă, fără ezitare, treptele, deschise prima uşă, parcurse veranda pustie, deschise uşa interioară, iar doi oameni se întoarseră şi se holbară la el.

Astrid şedea în spatele tejghelei. Novak, într-un costum de stradă, gata de plecare, verifica un dosar care zăcea deschis pe tejghea. Astrid se ridică, uimită, apoi îşi recăpătă siguranţa de sine şi înşfăcă telefonul. Newman se întinse peste masă şi o lovi în plin, cu pumnul, în bărbia fleşcăită. Ea se dădu pe spate, se izbi cu capul de peretele din spatele ei şi se prăbuşi.

— Dumnezeule! Ai fi putut s-o omori...

— N-am eu norocul ăsta. S-o luăm din loc, Novak. Deschide uşa aceea de la coridor. Vino! Maşina de afară e a ta?

— Da, eu...

— După ce deschizi uşa, urcă-te la volan şi imaginează-ţi că eşti la raliu...

Novak îşi scoase cartela, o introduse în dispozitiv, iar uşa culisă. Newman smulse cartela din mâna lui Novak şi intră pe coridorul pustiu. Uşa se închise în spatele lui. Era îmbrăcat cu o canadiană căptuşită, întunecată la culoare, şi o pereche de blugi – haine cu care se îmbrăca rar – iar ghetele solide aveau talpa de cauciuc.

Singurul sunet în tăcerea sinistră a coridorului îl constituia zumzetul în surdină al instalaţiei de aer condiţionat Continuă să meargă cu repeziciune, coborând panta. Se opri unde coridorul cotea şi înclinaţia pantei creştea, uitându-se după colţ. În continuare se întindea coridorul pustiu, luminat de lămpile cu neon din tavan, până ajungea la uşa de oţel, acţionată hidraulic, care era închisă.

În timp ce se apropia de uşă, scoase din buzunar cele şase cartele pe care i le dăduse Willy Schaub. Primele trei, pe care le încercă, nu dădură rezultat. Introduse cea de-a patra şi se auzi un bâzâit de maşinărie, iar placa de oţel se ridică. Trecu de ea cu rapiditate şi auzi, din nou, uşa închizându-se în spatele său.

Aceasta zonă era diferită. Din loc în loc, pe ambele laturi ale pereţilor verzi, erau ferestre. Se opri, ca să privească prin una dintre ele, dar suprafaţa lor era acoperită cu ceva ce îi sugeră că erau din sticlă cu vedere mono direcţională – puteai vedea în afară, dar nimeni nu putea privi din afară în interior.

Presupuse că era foarte aproape de laborator – probabil, în spatele uşii închise din capătul pasajului. Se uită în susul dealului, către zidul brazilor întunecaţi din pădurea ce domina Clinica. În vârful unei movile mici, siluete în uniformă patrulau încet în jurul

unui anumit dispozitiv cocoţat în vârful movilei. Nu putu vedea prea clar.

Pe o latură a uşii din capătul acelui pasaj se afla o cutie cu un locaş identic încuietorii dinainte. Prima cartelă pe care o alese acţionă uşa, care se ridică, dezvăluind ceea ce se afla dincolo de ea. O încăpere slab luminată, foarte cuprinzătoare şi umplută până la refuz cu mese pe care se aflau cuşti de sârmă. În ele se aflau animale. Cimpanzeii se întoarseră, ca să-l privească în tăcere pe intrus.

Camera nu era ocupată numai de animale. În capătul camerei, în spatele cuştilor, stătea profesorul Armand Grange. Două siluete, purtând ciudatele măşti de gaze, făcură un pas înainte şi îl înşfăcară de mâini pe Newman în timp ce uşa se închise. Lângă Grange stătea un al patrulea bărbat. Bruno Kobler. Newman îşi repezi bocancul în glezna bărbatului din stânga, care gemu de durere, dar nu slăbi strânsoarea. Kobler păşi în faţă, privindu-l pe prizonier pe îndelete, şi, în vreme ce cei doi bărbaţi îl ţineau pe Newman, îl controlă, scotocind canadiana pufoasă, căutîndu-l la subsuoară şi de-a lungul mâinilor şi pi-cioarelor.

— Nu are arme, raportă.

— De ce ar avea armă, Bruno? întrebă Grange, apropiindu-se. Iluminarea slabă avea ca efect albirea ochelarilor de soare, astfel că Grange părea orb. E reporter, continuă el. Trăieşte cu convingerea că stiloul – maşina de scris – este mai puternic decât sabia. Aceasta poate constitui ocazia în care bătrâna zicală se dovedeşte greşită...

— De unde dracu ai ştiut că veneam? întreba Newman.

Tonul său exprima dezgust, iar expresia feţei indica o urmă de spaimă.

— Prin intermediul unui radar, fireşte! Am mascat, de asemenea, camera video care supraveghează împrejurimile. Aici, securitatea a fost adusă la nivelul artei, domnule Newman...

— Alături de gazarea oamenilor, pentru a testa acele măşti sovietice...

— Un reporter foarte bine informat, Bruno, comentă Grange pe un ton batjocoritor.

— Exceptând faptul că nu acesta este motivul real, ci *gazul* pe care îl testaţi, gazul pe care îl produceţi la Horgen. Aţi făcut o greşeală când mi-aţi spus că vă fabricaţi singuri buteliile, la Horgen – că dispuneţi de mijloacele de fabricaţie a proiectilelor care conţin gazul pe care îl testaţi aici. *Tous azimuts.* Apărarea Elveţiei de jur-împrejur, nu asta e, profesore?

— Vai, este *prea* bine informat, Bruno...

— Aţi *conceput* un nou gaz, nu-i aşa? insistă Newman. Un gaz care va penetra cele mai noi măşti de gaze sovietice. Aşadar, *tous azimuts*, noua strategie. Dacă vine Armata Roşie, planul vostru este de a înconjura întreaga Elveţie cu această perdea de gaz, pe care ei nu o vor străbate, vii, niciodată. Dar trebuia să vă asiguraţi că recentele măşti sovietice erau nefolositoare în privinţa gazului, aşa că aţi folosit pacienţi pentru a-l testa...

— Dar, domnule Newman, aceşti pacienţi sunt în stadiul terminal...

— De aici vine numele operaţiunii care a nedumerit atâta lume – deoarece cuvântul are diverse înţelesuri. Ce fel de gaz, Grange? Ceva derivat de la Tabun, gazul pe care ai pus mâna în Germania, când erai membrul unui comando special, trimis acolo la sfârşitul războiului?

— Din ce în ce mai rău, Bruno. *Foarte* bine informat... Repet, pacienţii sunt în stadiul terminal, aşa că ce importanţă mai are? Avem de apărat o populaţie de milioane. E o chestiune de număr. În ceea ce priveşte gazul, am străbătut drum lung plecând de la Tabun. Acum avem cea mai avansată formă de cianură hidrogenată din lume şi am găsit o metodă de a-i controla volatilitatea. Putem să împrăştiem norii de gaz în faţa unei divizii blindate care avansează, după cum dorim. Vor fi morţi în treizeci de secunde, iar tancurile lor – bucăţi inutile de metal. Totuşi gazul se dispersează foarte repede, domnule Newman, îşi pierde cu repeziciune toxicitatea...

— Credeţi că veţi scăpa cu acuzaţia de crimă?

— Am triumfat... Vocea lui Grange urcă la înălţimea extazului. Newman îşi dădu, în sfârşit, seama că se afla în faţa unui megaloman – Grange era un om nebun. Continuă pe acelaşi ton exaltat: Signer a convocat, pentru miercuri, o şedinţă a Marelui Stat Major. Va fi adoptată noua politică, cu ajutorul celor pe care noi îi numim rezervişti – acei ofiţeri care susţin hotărârea noastră de a ne apăra patria cu orice preţ...

— Şi conferinţa lui Nagel cu bancherii?

— E programată pentru joi dimineaţă. Întâlnirea va fi anulată. O chestiune de siguranţă militară. Şi acum, de vreme ce cunoşti totul, te vom convinge că am dreptate. Dumneata vei constitui experimentul nostru final – un specimen mai viguros decât predecesorii dumitale. Bruno! Dă-i drumul...

— Prin urmare, nu îndrăzneşti să mă laşi să văd interiorul buncărului atomic?

— Bineînţeles că poţi să-l vezi. Duceţi-l înăuntru...

Grange o luă înainte, o siluetă masivă în obscuritate. Newman aprecie uşa de oţel masiv, pe jumătate deschisă, a buncărului atomic ca având o grosime de cel puţin cincisprezece centimetri. Se opriră la vederea unui bărbat care purta una din acele măşti. Acesta ducea în fiecare mână câte o mică butelie albastră, cu un contor ataşat la capăt. Pe fiecare cilindru erau cuvintele *Achtung! Giftgas!* "Atenţie! Gaz otrăvitor!"

În interiorul buncărului lipsit de ferestre erau aranjate, la perete, stive de butelii albastre. Bărbatul care ieşise purta o uniformă în privinţa căreia Newman se înşelase, considerând-o la prima vedere ca fiind a armatei elveţiene. Apoi îşi dădu seama că erau aparent *asemănătoare,* dar nu identice. Era echipamentul unei unităţi de securitate, conceput să arate, la o vedere superficială, ca varianta militară. *Nu* Armata elveţiană păzea Clinica. Grange era diabolic de inteligent – dăduse impresia că era protejat de militari.

— Filtrele din vârful hornurilor, îl întrebă Newman pe Grange în timp ce stăteau, privind locul de jur împrejur. De ce aveţi nevoie de ele?

— Ştie tot, Bruno. Filtrele, domnule Newman, au fost proiectate de cel mai bun chimist al meu de la Horgen, în eventualitatea unui accident aici, în cazul scurgerii de gaze. Nu s-ar face să exterminăm o duzină de pacienţi ce se plimbă prin zonă, vara. Acele filtre fac ca gazul să devină inofensiv. Pe baza acelui proiect, vom dezvolta o mască pentru a ne proteja împotriva unei schimbări de direcţie a vântului, în caz de război. Dar prioritatea e gazul. Acum, Bruno, e cazul ca domnul Newman să ne părăsească...

Bruno Kobler supraveghea operaţiunea. Ei îi ţinură braţele pe lângă corp, iar Kobler însuşi îi potrivi masca pe cap şi pe faţă. Newman se zbătu, dar îl ţinură strâns. Prin lentila de plastic văzu ochelarii de soare ai profesorului Grange, care îl privea complet lipsit de expresie. Se afla angrenat într-un experiment ştiinţific.

Kobler ieşi primul din buncărul atomic, traversă încăperea laboratorului, până la o uşă pe care o deschisese una din celelalte figuri mascate. Aerul îngheţat îi atinse lui Newman mâinile. Legăturile din jurul gâtului îi iritau pielea. Kobler se opri în pragul uşii, îşi ridică masca şi dădu indicaţii.

— Alergi în *josul* pantei. E singura ta şansă de supravieţuire. Cine ştie? Eşti un om bine legat – s-ar putea chiar să ajungi până la şosea. Oricum, nimeni nu va crede ce ai văzut aici. Îţi voi indica drumul pe care să mergi...

Cei doi bărbaţi îl ţineau pe Newman într-o strânsoare de menghină, în timp ce Kobler îmbrăcă un palton. Apoi îl conduseră în noapte. El privi iute prin lentile, verificând poziţia fiecăruia. Colina din apropiere domina panta – colina unde era montat mortierul, cu un stoc de proiectile alături. Oamenii erau grupaţi în jurul ei – unul ţinând un proiectil aproape de gura ţevii, în spatele lor, drumul urca spre pădure.

Hannah Stuart şi Holly Laird muriseră alergând *în josul* acelei pante, sperând, fără îndoială, să ajungă la drumul pe care îl văzuseră probabil, mai înainte, în timp ce şedeau pe veranda închisă – doamna Laird chiar ajunsese la şosea, dar apoi murise.

Kobler arăta cu mâna în josul pantei. În vârful colinei, la câţiva metri distanţă, îl urmăreau jumătate de duzină de figuri mascate – îşi urmăreau ţinta. Cei doi bărbaţi de pe fiecare parte îl eliberară. Kobler gesticulă neliniştit spre josul pantei. Newman îşi îndoi braţele anchilozate, înclină capul ca să arate că înţelesese, şi înaintă cu încetineală către marginea de unde panta îşi începea coborâşul. Kobler, fără mască, se retrase în laborator.

Newman îşi flexă fiecare picior, alungându-şi amorţeala, apoi se aplecă pentru a-şi masa glezna stângă. Se ridică fulgerător, strângând în mâna dreaptă pistolul pe care i-l dăduse Beck, arma pe care o ascunsese în ciorap. O îndreptă spre bărbaţii grupaţi în jurul

mortierului, deschizând focul peste capetele lor.

Aceştia se împrăştiară, abandonând colina în timp ce Newman alergă drept spre ea, lovind cu piciorul ţeava mortierului şi continuându-şi alergarea *în susul* colinei. Vântul îi biciuia faţa. Ştia că ei n-ar îndrăzni să declanşeze mortierul, chiar dacă ar reuşi să-l monteze la loc. Gazul ar fi dus de vânt înapoi, în faţa *lor.* Puteau numai să-l urmărească, pe jos, în susul pantei abrupte. Se îndoi de faptul că ei ar risca zgomotele altor împuşcături. Dar el era handicapat de masca afurisită, care îi sugruma gâtul. Nu era timp să se oprească şi să încerce să o smulgă – l-ar fi ajuns. Dumnezeule, panta era abruptă, iar pădurea părea foarte depărtată...

Blanche stătea pe movila situată deasupra Clinicii – movila de care se folosise când fotografiase Clinica şi teritoriul acesteia. Urmărise Citroen-ul lui Newman, cu scuterul, pe autostradă. Privise de la distanţă prin binoclul său cu infraroşii cum el sărise gardul. Îşi continuase urcuşul, cu scuterul, până la movilă, singurul punct din care putea vedea ce se petrecea.

Acum avea binoclul la ochi, privind îngrozită cum Newman dădea cu piciorul în ceva, după risipirea oamenilor în uniformă elveţiană. Ştia că silueta care alerga era Newman – mişcările îi erau destul de familiare, pentru a fi pe deplin convinsă.

Porcii îşi reveniră din surpriză, bărbaţi care purtau măşti ca acelea din filmele de groază şi care alergau după Newman, câştigând teren faţă de el, grupaţi, parcurgând acelaşi traseu, în sus, către defileul de deasupra, unde se afla ea. Strângând din dinţi, se aplecă să-şi ia casca. Părul i se lipea de faţă din cauza vântului, stânjenindu-i privirea. Îşi îndesă casca pe cap. Băgă mâna în buzunar, şi scoase un obiect de formă ovală. Grenada de mână.

Blanche îşi scoase mănuşa din mâna dreaptă. La şcoala de specializare de la Gstaad, fusese o jucătoare de tenis de prima mână, având o puternică lovitură de rever. Ezită, evaluând distanţa dintre Newman, care încetinea, şi urmăritorii săi. Newman ajunse într-un loc în care defileul cotea. Dădu colţul în fugă. Ea scoase cuiul şi numără, ducând mâna în spate. Era nostim faptul că Victor Signer îi crease ocazia să obţină grenada.

Mâna ei zvâcni cu o mişcare puternică, controlată. Aruncă grenada şi îşi ţinu răsuflarea. Obiectul ateriză la câţiva metri în faţa grupului care urca defileul şi explodă. Primul urmăritor ridică mâinile cu un gest violent şi căzu. Oamenii din spate se trântiră la pământ, unii dintre ei târându-se în patru labe înainte de a-şi da, şi ei, duhul.

Newman auzi explozia care îi dădu forţa necesară unui ultim efort până la capătul defileului – se gândi că ei foloseau grenade pentru a-l opri. Ajunse în vârful dealului, iar gardul de sârmă – şi dincolo de el şoseaua din faţa pădurii – se afla la câţiva metri mai departe.

În dreapta sa era o poartă în gard. Când ajunse la ea, descoperi că era închisă cu lacăt. Scoase pistolul din buzunar trase în lacăt, deschise poarta şi porni, clătinându-se, pe şosea. Când Leupin ajunse la el, încă purta masca de gaze.

37

Luni, 20 februarie. Zăpada coborî asupra Bernei la miezul nopţii. Newman, care petrecuse jumătate din acea noapte la Taubenhal cu Beck, coborî anevoie din pat, îşi luă ceasul şi se duse la fereastră, ca să tragă draperiile. 7:30. a.m. Privi peste umăr, la Nancy, care stătea întinsă pe spate, cu ochii deschişi.

— Vino să te uiţi, spuse el.

Fără un cuvânt, ea se dădu jos din pat şi se duse la el, îmbrăcându-şi halatul. Pentru prima dată de la sosirea lor, lumea era acoperită cu o mantie albă. Vârfurile acoperişurilor de peste râu erau îngreunate de zăpadă. Farurile gemene ale maşinilor se târau pe troienită Aarstrase. Un tramvai cu luminile înceţoşate traversa podul Kirchenfeld. Fulgi mari de zăpadă cădeau prin dreptul ferestrei lor.

— Ce se va întâmpla cu Grange, Signer şi Kobler? întrebă ea. După ce te-ai întors de la întrevederea cu Beck, te-ai prăbuşit. Bănuiesc că experienţa aceea de la Clinică a fost destul de terifiantă. Apreciez faptul că ai sunat întâi aici...

— Beck a fost confuz. Au filmul în care mă vînau, făcut din duba pe care au parcat-o în pădure. Au masca de gaze pe care o purtam. Au declaraţia mea – dar mi se va cere să rămân pentru interogatoriu...

— Interogatoriu?

— Elveţienilor nu le place să-şi spele lenjeria murdară în public. Care ţară o face? Este implicată securitatea militară. Au, de asemenea, mărturia sub stare de jurământ a lui Willy Schaub, şeful brancardierilor, care cunoaşte o mulţime de lucruri...

— Încă nu l-au arestat pe Grange?

— Trebuie să se mişte prudent. Nu vor să explodeze în presa mondială ştirea că era produs şi testat gazul cel mai otrăvitor din lume, dacă pot evita acest lucru...

— Dar, dacă Grange este încă la Clinică, nu va distruge el proba – buteliile acelea pe care le-ai văzut în buncărul atomic?

— Destul de ciudat, dar nu. E suficient de arogant – suficient de nebun ca să se simtă în siguranţă în privinţa faptului că va scăpa cu faţa curată. E mândru că el produce acel gaz. Aceşti oameni cred că sunt patrioţi. Iar lucrurile sunt complicate de tactica lui Grange de a susţine că Jesse fusese suspectat de holeră. Ia aminte la cuvântul "suspectat". Poate spune oricând mai târziu că a fost un diagnostic greşit – între timp ţine locul în carantină. E un soi de şah etern...

— Jesse m-a crescut. Vocea ei se făcu deodată aspră. A fost sin-

gurul tată pe care l-am avut vreodată. O privi atent Atitudinea ei era rigidă, privea fulgii mânaţi de ninsoare, ca şi cum ar fi privit la ceva aflat dincolo de ei, la mare depărtare. Merita un sfârşit mai bun, continuă pe acelaşi ton agresiv.

— Sunt sigur că, în final, vor pune mâna pe ei, spuse el.

— Voi face o baie. Comandă-mi un mic dejun complet...

El se îmbrăcă în grabă, având o stare sufletească neplăcută. Avu sentimentul că încă nu se terminase. Când ea ieşi din baie, purta un pulover de caşmir şi pantalonii băgaţi în cizmele scurte de piele – genul de echipament pe care îl purta în Arizona. La terminarea micului dejun, el observă că dispoziţia ei se schimbase. Vorba îi era tăioasă, bărbia înclinată într-un unghi agresiv.

— Miercuri plec la Tucson, anunţă ea. Până la Gatwick voi lua cursa Dan-Air de la ora trei, apoi până la Dallas cu American Airlines...

— Ţi-am spus, trebuie să rămân pentru interogatoriu...

— Nu-mi place să fiu folosită, Bob. Tu te-ai folosit de mine chiar din acea primă seară, când ne-am întâlnit la Londra. Aveai nevoie de cineva care să poată pătrunde în Clinica Berna. Am corespuns perfect rolului. Petrecerea de la Bewick's, de la aniversarea mea, a fost făcută cunoscută din timp. La St. Thomas's ştia destulă lume despre ea. Era şi pacientul acela pe care îl ţineau sub pază armată – oameni în civil, despre care toată lumea ştia că sunt ai Serviciului Secret. Una din acele gărzi te-a avertizat în privinţa petrecerii mele. Te aflai la masa de lângă a mea. A fost, într-adevăr, foarte bine regizat. Prima dată am început să intru la bănuieli în Geneva. Te schimbaseşi, te transformaseşi în vânător. Până atunci, avuseseră loc o mulţime de incidente stranii. Telefoane despre care spuneai că erau numere greşit formate. Ieşiri fără mine pentru a te întâlni cu oameni despre care nu mi-ai spus niciodată când te-ai întors. Nu ştiu pentru cine lucrezi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ştiu că te-ai folosit de mine. Am dreptate, nu-i aşa?

— Până la un punct, da...

— Iisuse! Cum s-o iau?

— Pentru că mai târziu am devenit cu adevărat foarte legat de tine...

— Prostii!

— Dacă spui tu...

— Acum, aş dori să rămân singură în cameră, pentru o perioadă. Trebuie să sun la Tucson, s-o anunţ pe Linda că mă întorc acasă...

— Probabil că doarme, sublinie Newman. Arizona e cu şapte ore înaintea noastră...

— Linda nu e niciodată în pat înainte de ora două dimineaţa – iar acum la Tucson e abia miezul nopţii. Aşa că poate cobori să citeşti un ziar – sau să agăţi vreo fată...

Lee Foley sună, din camera sa, Clinica Berna şi ceru să-i vor-

bească doctorului Bruno Kobler. Când acesta răspunse, Foley continuă să vorbească în germană, dându-se drept Lou Schwarz şi explicând că soţia sa este grav bolnavă. Ceru detalii în privinţa taxelor şi susţinu o conversaţie timp de cinci minute, studiind vocea lui Kobler înainte de a termina convorbirea.

Apoi coborî la recepţie după valiza pe care – ca întotdeauna – o ţinuse pregătită pentru o plecare rapidă. Îşi achită nota după ce întrebă suma datorată pentru convorbirile telefonice, ceea ce implică o lungă discuţie. În timp ce părăsea hotelul, Leupin, care aşteptase alături, prefăcându-se că citeşte un ziar, se ridică şi se duse la Taubenhalde, ca să raporteze situaţia lui Beck.

Foley conduse Porsche-ul până la prietenul său de la care o închiriase şi îi dădu instrucţiuni precise. Foley mai păstra Porsche-ul un timp. La ora unu a zilei următoare, prietenul trebuia să telefoneze la cartierul general al poliţiei cantonale şi să declare furtul maşinii.

Stabili mai apoi ca prietenul său să aibă pregătit un Volvo de orice culoare, cu excepţia celei roşii. Urma să ia maşina în dimineaţa următoare. Plăti o sumă însemnată în bancnote elveţiene şi ceru permisiunea să folosească telefonul pentru o convorbire particulară. De îndată ce rămase singur în birou, sună la un aeroport particular de lângă Paris şi dădu alte instrucţiuni, îi mulţumi prietenului său şi plecă.

După ce se află la volanul Porsche-ului, părăsi Berna şi urmă autostrada către nord. Avu grijă să se menţină în limita de viteză. Următoarea sa destinaţie era Zürich.

Epilog

Marţi, 21 februarie. La ora 1:00 p.m. Victor Signer, îmbrăcat în uniformă, şedea pe bancheta din spate a Mercedes-ului, în vreme ce şoferul său conducea către intrarea în Clinica Berna. Signer era deconcertat de convocarea urgentă, dar presupuse că se iviseră unele probleme.

Bruno Kobler îi telefonase la biroul său de la Zürcher Kredit Bank, din Zürich. Kobler păruse agitat. La Clinică avusese loc un eveniment inedit. Nu, nu era ceva ce se putea discuta la telefon. Profesorul Grange dorea să-l vadă urgent.

Maşina urmă o traiectorie semicirculară când ajunse la intrarea Clinicii şi opri. Signer nu se formaliză să-l aştepte pe şofer să-i deschidă uşa. Era un om nerăbdător care nu suporta ceremoniile, decât da-că avem ca scop intimidarea cuiva.

Rămase preţ de o clipă în lumina soarelui, aranjându-şi tunica. Primul glonte îl izbi în plin în mijlocul pieptului lat. Rămase aproape nemişcat o fracţiune de secundă, în timp ce pata roşie se întindea, pătându-i uniforma imaculată. Cel de-al doilea glonte îi smulse chipiul, ştergându-i razant creştetul capului. Se prăbuşi la pământ. Cel

de-al treilea glonte îl izbi în abdomen.

În timp ce vorbea cu Astrid, care avea bărbia bandajată în locul unde o lovise Newman, Armand Grange auzi împuşcăturile şi ieşi în capul treptelor. Privi la trupul chircit al lui Signer ca un om care nu îşi putea crede ochilor.

Cel de-al patrulea glonte îi străpunse gâtul. Prăbuşindu-se în urma impactului, sângele îi ţâşni dintr-o arteră. Cel de-al cincilea glonte izbi trupul uriaş în timp ce se prăvălea la baza treptelor. Grange se zbătu convulsiv, apoi rămase, de asemenea, nemişcat.

Bruno Kobler reacţionă cel mai hotărât. Privind, pe fereastra biroului său, la scena din faţa verandei, alergă la un dulap, îl deschise, înhăţă carabina sa cu repetiţie şi coborî în fugă treptele. Amândouă uşile erau deschise, iar pregătirea sa militară îşi spuse cuvântul. Căută acoperire. Mercedes-ul parcat, în interiorul căruia şoferul era ghemuit în spatele volanului, îngrozit.

Kobler ieşi în fugă din clădire şi plonjă în spatele maşinii. Un glonte ricoşă în apropierea călcâiului său drept în timp ce se ghemuia. Privi în oglinda retrovizoare şi surprinse o mişcare scurtă în vârful movilei ce se înălţa în apropierea pădurii. Trăgătorul se afla sus, acolo.

În timp ce îşi ferea capul, un glonte spulberă oglinda retrovizoare. Kobler recunoscu că era o lovitură de maestru. Un ţintaş profesionist. Scoase ţeava puştii în partea dreaptă a maşinii şi trase un foc. În vârful movilei apăru un nor mic de praf. Era rândul lui.

Pune-te în pielea ticălosului celuilalt. Se aştepta ca Kobler să apară lângă aripa *stângă* a maşinii. Kobler sprijini arma de aripa dreaptă, ieşi, ca să aibă o ţintă clară, şi parcă un tren expres îi zdrobi pieptul, aruncându-l mult în afara maşinii, în spaţiu deschis. Următoarea împuşcătură îl lovi în gâtlej, cea finală îi spulberă ceea ce mai rămăsese din piept. Zăcea într-o baltă de sânge, iar, sub strălucirea soarelui, liniştea era deplină.

— Grange, Kobler şi Victor Signer au fost împuşcaţi mortal azi-dimineaţă, la Clinică, spuse Newman, deschizând uşa dormitorului şi intrând. E la rubrica "Ultima Oră" *din Berner Zeitung...*

— Ştiu, spuse Nancy, privind pe terasă, fără să se întoarcă.

— Nu poţi să ştii, nu e în ziare. E prea devreme. Tocmai am auzit de la Beck. Deci, cum ai aflat? Ştiai dinainte – aşa se explică faptul că ştii...

— Ce vrei să spui?

Se răsucise, iar expresia ei era mohorâtă. Purta aceeaşi îmbrăcăminte ca în ziua precedentă, costumul ei de Arizona. Newman îşi reaminti o remarcă pe care o făcuse, că era ultima din stirpea de pionieri.

— Ieri m-ai acuzat că m-am folosit *de tine,* spuse, mergând spre ea. Ai omis să spui că *tu* m-ai folosit *pe mine...*

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Ai simţit că aveai nevoie de o acoperire când ai venit în

Elveţia – cineva care să vorbească limba, care să cunoască oameni sus-puşi. Eram potrivit. La început, trebuia să faci cunoştinţă cu mine, folosind trucurile tale feminine, aşa că am făcut călătoria cu tine...

— Mă bucur că ai spus "la început", replică ea liniştită. Da, am simţit într-adevăr că aveam nevoie de cineva. Apoi, treptat, am început să mă ataşez foarte mult de tine...

— Dacă asta era tot, aş putea accepta. Dar nu era tot...

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, izbucni ea.

— Vorbesc despre Lee Foley. Eşti neîndurătoare. Poate e originea de pionier. S-ar putea să ai dreptate, dar nu suport să fiu *înşelat* de două ori. În acea primă noapte, când am cinat în Geneva, l-am depistat pe Foley în afara Pavilionului. L-am localizat din nou în vagonul de alături al trenului de la Geneva la Berna. Apoi l-am întâlnit în barul de jos într-o seară şi el a făcut o greşeală rară. Referindu-mă la moartea doamnei Laird, Foley a spus: "Ştiu." Dar Beck ţinuse secretă ştirea pentru ziare. Singurii oameni care fuseseră martori la moartea doamnei Laird erau Beck, eu însumi, Lachenal, mai târziu doctoriţa Kleist – şi tu. Singurul candidat posibil pentru transmiterea acestei informaţii lui Foley, eşti *tu* însăţi...

— Eşti nebun...

— Şi mai sunt multe de spus. Foley ne-a urmărit mereu într-un Porsche roşu, pentru numele lui Dumnezeu. În mod normal, n-ar fi folosit niciodată o maşină atât de uşor de recunoscut – a făcut-o ca tu să ştii că se afla la datorie, ca să te liniştească...

— Ce datorie?

— Mai întâi, tu l-ai angajat ca o supraacoperire – foarte dură – pentru a mă dubla. Îţi aminteşti că, în urmă cu peste zece ani, au trimis în Tucson un detectiv al C.I.A. să colaboreze cu Jesse? Cred că vom descoperi că acel detectiv a fost Lee Foley. Tu trebuie să fi avut în jur de şaptesprezece-optsprezece ani pe vremea aceea. Atunci l-ai întâlnit prima dată pe Foley...

— Mergi prea departe...

— O bună bucată de vreme ne-am pus întrebări în privinţa lui Foley – era, într-adevăr, omul ex-C.I.A., un detectiv? Acum sunt sigur că era. Cred că tu i-ai telefonat din Tucson la New York – când am hotărât să venim la Berna – şi l-ai angajat. L-ai sunat din nou cât timp am aşteptat la Heathrow, când te-ai dus în West End după cumpărături, la Fortnums. Cum altfel ar fi ştiut el că locuiam la Hotel des Bergues? Înainte de a pleca din Geneva, ai ieşit să iei un parfum Gucci şi să-i telefonezi lui Foley, spunându-i noutatea, că plecăm. Cum altfel ar fi ştiut că eram în expresul acela?

— Eşti chiar mai inteligent decât am crezut...

— Lucrurile nu se termină aici. El a devenit gardă de corp. I-a împuşcat pe acei trăgători din gara Le Pont. Numai cineva cu calităţile lui Foley putea, cu o puşcă, să-i doboare pe amândoi dintr-o maşină în mişcare...

— Ai terminat? Era iritată. Mi-a ajuns...

— Nu! Beck şi cu mine am fost destul de derutaţi în privinţa

persoanei care putea să-şi permită să-l angajeze pe Foley...

— Eu îmi puteam permite?

— Tu puteai împrumuta oricât de la orice bancă din Statele Unite, pe baza speranţei celor patru milioane de dolari din testamentul lui Jesse. Toată lumea ştia despre ei. Trebuie să-l fi plătit serios pentru misiunea sa finala...

— Misiune finală?

— Ca să-i împuşte pe Grange, Signer şi Kobler. Iar Kobler era un trăgător de elită – era nevoie de un Foley pentru a-l elimina. Mă întreb dacă Beck a pregătit acum o capcană pentru el...

Sună telefonul. Nancy făcu un gest pentru a-l ridica, dar Newman puse primul mâna pe aparat. Era Beck. Era ora 5:00 p.m.

— Am dat de urma Porsche-ului, spuse Beck. Părăsit în parcarea de la Kloten, aeroportul din Zürich, după cum ştii. Are o rezervare la clasa întâi pentru zborul SR 808 din Zürich la Londra. Am împânzit Kloten-ul cu oamenii mei. Urează-mi noroc...

— Noroc...

Urmează să ai nevoie, gândi el în timp ce puse receptorul în furcă. Îi spuse lui Nancy cine telefonase – motivul conversaţiei lor. Telefonul sună pentru a doua oară. Newman ridică receptorul, întrebă cine era, şi o voce gravă, familiară răspunse:

— M-am gândit să-mi iau la revedere, Newman, începu Foley. Scuteşte-i lui Beck nişte timp. A găsit Porsche-ul? Bun. A găsit maşina Volvo pe care am furat-o şi am lăsat-o la Belp? Acolo mă aştepta un avion Cessna. Te-am avertizat că numărul cadavrelor urma să crească. Finalul mi-a amintit de epilogul din *Hamlet* – o scenă acoperită de cadavre. A, apropo, se anunţă zborul meu pentru New York. Sunt la Paris, aeroportul Orly. Ne mai vedem...

Se întrerupse legătura, iar Newman lăsă încet receptorul în furcă. Se uită la Nancy, care îi întoarse, sfidătoare, privirea, apoi îl întrebă cine sunase. El clătină din cap.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş asigura că prind zborul de mâine de la ora trei, de la Belp la Gatwick. Beck nu e prost, dar cred că va mai aştepta douăzeci şi patru de ore. Acum mă duc să-l întâlnesc...

— Mă acuzi, Bob? Îi vei spune?

— Nici nu te condamn, nici nu îţi trec cu vederea. Nu m-am hotărât. Nu, nu-i voi spune lui Beck. Mi-am mutat gândurile în altă parte. Adio, Nancy.

— René Lachenal s-a împuşcat. A sprijinit ţeava puştii în cerul gurii şi a apăsat pe trăgaci. Ţi-a lăsat această notă, Bob, spuse Beck, dându-i un plic sigilat. Pe un alt scaun, şedea Tweed, ştergându-şi ochelarii.

— O, nu, Dumnezeule! Newman se prăbuşi pe un scaun alăturat şi deschise plicul. Scrisoarea era scrisă de mână, concisă, după cum te-ai fi aşteptat din partea unui om care scrisese atâtea rapoarte mili-tare. René mi-a plăcut cu adevărat, spuse Newman şi citi.

Dragul meu Robert, aş dori să afli că nu ştiam absolut nimic despre ceea ce făceau ei acolo, la Clinica Berna. Ordinele primite – verbal – de mine erau în sensul creării impresiei că locul era sub protecţie militară, de a efectua frecvente manevre militare în vecinătate. În noaptea aceea în care a murit nefericita doamnă Laird, am văzut, prin binoclu, siluete mişcându-se pe teritoriul Clinicii, dar nu puteam fi sigur dacă purtau uniforme militare sau nu. S-a comis o teribilă eroare de apreciere, pentru care mă socotesc în întregime responsabil. Adieu, *prietene.*

Newman îi trecu scrisoarea lui Beck. Se întoarse spre Tweed, care acum avea ochelarii la ochi şi se uita trist la el.

— Cum a mers cu doamna doctor Kennedy? se interesă Tweed.

— Rău, dar acest lucru era inevitabil, nu-i aşa? În definitiv, am înşelat-o. A fost o treabă urâtă...

— Îmi pare rău, replică Tweed, sincer. Dar aveam nevoie de ajutorul cuiva totalmente străin de organizaţia noastră. Îţi mulţumim pentru tot ceea ce ai făcut. Se opri. Dacă vreodată observi ceva despre care crezi că ar trebui să ştiu şi eu...

— Voi privi în cealaltă parte.

— Dacă aş fi în situaţia ta, aş proceda la fel, recunoscu Tweed.

Nu avea nici o intenţie să-i spună lui Newman că ştie ceva despre Blanche – nu ţii toate ouăle în acelaşi coş.

— Am descins în forţă la Clinica Berna, continuă Beck. Am găsit gazul neatins. Va fi distrus. Iar Leupin, spuse el, privind afară, pe fereastră, a raportat că a văzut o fată aruncând grenada aceea. Toţi răniţii îşi revin – grenada era deteriorată, trebuie să fi stat multă vreme uitată pe undeva. N-o să încercăm să dăm de urma fetei – avem destule altele pe cap, inclusiv cercetarea fabricii lui Grange, de la Horgen.

— Eu am totuşi câteva întrebări la care nu am găsit răspuns, remarcă Newman. Am o fotografie făcută dumitale, vorbind cu Bruno Kobler în faţă la Taubenhalde, lucru care m-a îngrijorat teribil. De asemenea, cine era omul vostru de legătură din Clinică? Apoi, sunt curios în privinţa identităţii celui care i-a ucis pe Nagy, Mason şi Seidler şi care a încercat să-l omoare şi pe Willy Schaub, brancardierul.

Beck zâmbi.

— Kobler m-a sunat, ca să mă vadă, dar i-am spus că îl voi întâlni în afara clădirii – o jignire calculată. A încercat să exercite presiuni asupra mea – să opresc cercetările, aşa că i-am spus să o ia din loc, altfel l-aş fi arestat pentru tentativă de intimidare a unui poliţist. Legăturile mele de la Clinică? Doctorul Waldo Novak, fireşte! El era înfricoşat de faptul că aş găsi o cale să-l expulzez. Presupunerea mea în privinţa lui Nagy şi a lui Mason este că au fost ucişi de Kobler sau de gorilele sale. În privinţa lui Seidler şi a lui Schaub, putem fi siguri. Una din armele furate zăcea lângă cadavrul lui Kobler, în faţa clinicii. Specialiştii în balistică tocmai au confirmat că el l-a ucis pe Seidler şi a încercat să-l omoare pe Schaub. Au

extras gloanţele din peretele sufrageriei lui Schaub. Satisfăcut, Bob?

— Nu asta e cuvântul pe care l-aş fi ales, dar asta e. Newman se ridică cu greutate. Voi pleca, daca nu vâ supăraţi. Am nevoie de o lungă plimbare, să-mi limpezesc gândurile...

Găsiseră cealaltă armă furată în vârful movilei, de unde trăgătorul îi omorâse, în treizeci de secunde, pe cei trei oameni, menţionase Beck mai devreme în cursul conversaţiei. Iar specialiştii în balistică confirmaseră că era aceeaşi armă care îi eliminase pe cei doi bărbaţi în gara Le Pont.

Era aproape întuneric când Newman străbătu arcadele, singurul semn de viaţă fiind un tramvai huruind prin zăpada mocirloasă. Ţi-ar trebui ani să explorezi fiecare arcadă şi alee, gândi el. Într-adevăr, îi plăcea Berna. Avea o calitate unică, pe care n-o întâlnise niciodată la vreun alt oraş, în decursul călătoriilor sale prin toată lumea.

Mai avea o singură treabă de făcut. Cineva trebuia să-i spună lui Blanche că tatăl ei vitreg era mort. Nu avea nici o idee în privinţa reacţiei ei – dar acest lucru trebuia făcut. Urmele paşilor săi se suprapuneau altor urme de zăpadă topită aduse pe sub arcadă de paşii altor trecători. Se opri în faţa uşii cu butonul de sonerie şi un nume lângă el. *B. Signer.* Apăsă pe buton şi îşi luă inima în dinţi.

— Cine e? rosti vocea ei prin interfon.

— Bob. Blanche, am un singur bilet – dus – la un zbor pentru Londra...

— Înţeleg...

— Mă gândeam că ţi-ar plăcea să te uiţi la mine cum îl rup într-o mie de fărâme...